ONOMASTICON ARISTOPHANEVM

CONTINENS INDICEM

GEOGRAPHICVM ET HISTORICVM

CVRAVIT

HVBERTVS HOLDEN LL.D.

SCHOLAE REGIAE GIPPESVICENSIS MAGISTER INFORMATOR

COLLEGI SS. TRINITATIS QVONDAM SOCIVS

EDITIO ALTERA

CANTABRIGIAE

APVD DEIGHTON BELL SOCIOS

VENDVNT LONDINI BELL ET DALDY

M DCCC LXXI

5s 6d

ONOMASTICON ARISTOPHANEUM

SIVE

INDEX NOMINUM

QUAE APUD ARISTOPHANEM LEGUNTUR

ONOMASTICON ARISTOPHANEUM

Appositi versuum numeri spectant ad editionem Meinekianam

'Αβυδοκόμης (ante Dindorfium legeba-ır 'Αβυδηνοκώμης): Grammaticus in Bek-eri Anecdot. I. p. 215, 6: *καὶ 'Αβυδο-ιμης ὁ ἐπὶ τῷ συκοφαντεῖν κομῶν· τοιοῦτοι ἀρ οἱ 'Αβυδηνοί*: fr. inc. cxiii

"Αβυδος: *ἕτερος δ' ὅκως ἐς "Εφεσον... δ' ἐς "Αβυδον*, Triphalet. fr. iii. Vide uevern. in *Comm. de Nubb.* p. 84 *vers. ngl.*

'Αγάθων: Proximum post tres tragoe-ae principes locum iure suo postulat vel dice Aristophane qui eum inter bonos ɔetas recenset. Forma erat muliebri *εὐ-οόσωπος, λευκός, ἐξυρημένος, γυναικόφωνος, ταλός, εὐπρεπὴς ἰδεῖν*, Th. 91; cui con-ɛnit eius cultus, habet enim *στρόφιον, ɔοκωτόν, κεκρύφαλον, μίτραν* et reliqua ıae ad cultum mulierum pertinent, quae de 250—265, praeterea novaculam. Sum-am itaque ei mollitiem obicit, quam ei *Gerytade* quoque vitio vertisse auctor t Scholiasta ad Luciani *Rhetor. Praec.* ɔud Cramerum *Anecd.* iv. p. 269, 20: **γάθων** *τραγῳδίας ποιητὴς εἰς μαλακίαν κωπτόμενος 'Αριστοφάνει τῷ Γηρυτάδῃ· ἦν Τισαμενοῦ τοῦ 'Αθηναίου υἱός, παιδικὰ ɛγονὼς Παυσανίου τοῦ τραγικοῦ, μεθ' οὗ ɔὸς 'Αρχέλαον τὸν βασιλέα ᾤχετο, ὡς Μαρ-ύας ὁ νεώτερος· ἐμιμεῖτο δὲ τὴν κομψότητα ῆς λέξεως Γοργίου τοῦ ῥήτορος, ὡς Πλάτων φιλόσοφος Συμποσίῳ.* Multo gravius est ıod eum *εὐρύπρωκτον* vocavit Th. 35, 206. ı Ranis v. 84 Bacchus queritur Agatho-ɛm *ἀγαθὸν ποιητὴν καὶ ποθεινὸν τοῖς φίλοις* sum deseruisse et profectum esse *ἐς μακά-ων εὐωχίαν*, in quorum verborum inter-ɛtatione iam veteres interpretes dissen-unt: alii enim putant his alludi ad eius ıortem, alii ad eius commorationem in aula .rchelai cum qua Athenas mutaverat: acchum igitur pro *ἐς μακάρων νήσους* dixisse *αρ' ὑπόνοιαν ἐς μακάρων εὐωχίαν*, ut iocose perstringat mollem hominem quod lautissi-mam aulam tyranni praetulerit patriae. Quamvis Aristophanes de poesi eius in universum satis honorifice videatur iudi-casse, siquidem eum Ran. 85 bonum poëtam appellat, multa tamen erant quae minus in eo probabat, quae in Thesm. v. 48 sqq. indicavit per famulum Agathonis, qui bona verba iubet, quod herus in scenam prodi-turus sit; *μέλλει γὰρ ὁ καλλιεπὴς 'Αγάθων δρυόχους τιθέναι δράματος ἀρχάς, κάμπτει δὲ νέας ἁψῖδας ἐπῶν· τὰ δὲ τορνεύει τὰ δὲ κολ-λομελεῖ, καὶ γνωμοτυπεῖ κἀντονομάζει καὶ κηροχυτεῖ καὶ γογγύλλει καὶ χοανεύει.* Carpit eum igitur quod dictione utatur nimis arti-ficiosa limata et quaesita et delectetur usu figurarum rhetoricarum, quod non miran-dum in homine qui studiose sophistis operam dederat (Cf. Platon. *Sympos.* p. 198 C et *Protagor.* p. 315 D). Imprimis *ἀντίθετα* illi in deliciis fuisse videntur, quae ex Gorgiae praeceptis captabat, quod osten-dit Aristophanes ipse in Thesm. β' fr. vii *κατ' 'Αγάθων' ἀντίθετον ἐξηυρημένον*: (vide Athenae. v. p. 187 C: *χλευάζει μὲν τὰ ἰσό-κωλα τὰ* **'Αγάθωνος** *καὶ ἀντίθετα*; Aelian. *Var. Hist.* XIV 13 *πολλὸν καὶ πολλάκις χρῆται τοῖς ἀντιθέτοις ὁ* **'Αγάθων** *κ.τ.λ.* et conf. fr. inc. 327 p. 758 *ἐκφέρετε πεύκας κατ'* **'Αγάθωνα** *φωσφόρους*) et satis constat ex fragmentis. Aristophanes autem non satis habuit quasi imaginem eius dictionis proponere sed insuper imitatione eam ex-pressit cum in eius sermone (Thesm. 146 sqq.), tum in carmine quod eum in scena meditantem fecit Thesm. 100—130. Ipse sci-licet Agathon foras prodit, secum meditans carmen, in quo praedicantur laudes Phoebi Dianae et Latonae: carmen divisum est inter actorem et chorum, quorum utriusque partes unus Agathon in scena agit; praeter dictionis elegantiam nihil admodum habet

quo se commendet, sed contra satis insulsum est et omni sententiarum gravitate caret. Numeri carminis qui sunt maximam partem Ionici molles sunt quam ob causam Mnesilochus exclamat *ὡς ἡδὺ τὸ μέλος, ὦ πότνιαι γενετυλλίδες, καὶ θηλυδριῶδες καὶ κατεγλωττισμένον καὶ μανδαλωτόν.* Carmina ipsa cum actione argumentoque fabulae non satis fuisse coniuncta docet Aristoteles Poëtic. c. 18 ubi dicit *ἐμβόλιμα.*

'Αγαμέμνων: Av. 509

'Αγήνωρ: *Κάδμος 'Αγήνορος παῖς* Ran. 1226 ex Euripidis *Phryxo*

'Αγκυλίων: Vesp. 1397. Formam moresne viri significet nomen, parum liquet

῎Αγλαυρος: Cecropis filia et Agrauli, saepius eodem quo mater nomine **῎Αγραυλος** dicta: per eam iurat mulier Th. 533, per eius sororem Pandroson Lys. 439

'Αγοράκριτος: fictum nomen isiciarii (*ἀλλαντοπώλου*), persona in *Equitibus*, ita dictus quod *ἐν τἀγόρᾳ κρινόμενος ἐβόσκετο* 'in foro delationibus et accusationibus victum sibi quaerebat,' Eq. 1267

'Αγυιεύς: *ὦ δέσποτ' ἄναξ, γεῖτον 'Αγυιεῦ, τοὐμοῦ προθύρου προπύλαιε* Vesp. 875 ubi Schol. *πρὸ τῶν θυρῶν ἔθος εἶχον κιόνας εἰς ὀξὺ ληγούσας ὡς ὀβελίσκους ἱδρύειν εἰς τιμὴν 'Απόλλωνος* **ἀγυιέως**; Thesm. 489 *παρὰ τὸν ἀγυιᾶ*

'Αγύρριος: Collytensis, homo nequam, qui circiter Olymp. xcii—xcviii tantam apud populum gratiam et auctoritatem largiendo sibi paravit, ut in caesi Thrasybuli locum praetor in Hellespontum missus esset Ol. xcvii 3; Xenoph. *Hell.* IV 8, 31, Diodor. XIV 99. Meminit eius Demosthenes or. adv. Timocr. p. 742: *ἔπειτα* **'Αγύρριον** *τὸν Κολλυτέα, ἄνδρα χρηστὸν καὶ δημοτικὸν καὶ περὶ τὸ πλῆθος τὸ ὑμέτερον πολλὰ σπουδάσαντα.* Στρατηγὸς vocatur sed *θηλυδριώδης* ab Aristophanis Schol. ad Eccles. v. 102. Auctor autem fuit ut pro uno obolo comitiorum merces (*ἐκκλησιαστικὸν*) esset *τριώβολον*, quae res gratissima plebi fuit (Plut. 329, 171, Eccl. 303, 380, 392, 547) et mirum in modum ad comitia frequentanda allexit pauperes. Mentio eius est non semel apud nostrum ut Plut. v. 176 *'Αγύρριος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον* (*τὸν πλοῦτον*) *πέρδεται*; Eccl. 102 *'Αγύρριος νυνὶ πράττει τὰ μέγιστ' ἐν τῇ πόλει*, et quamquam suppresso nomine R. 367, ubi poeta discedere iubet et alios flagitiosos homines et si quis *τοὺς μίσθους τῶν ποιητῶν ἀποτρώγει κωμῳδηθεὶς ἐν ταῖς πατρίοις τελεταῖς ταῖς τοῦ Διονύσου*; ad quem locum scholia haec habent: *τοῦτο εἰς 'Αρχῖνον, μήποτε δὲ καὶ ἐς* **'Αγύρριον**· *μέμνηται δὲ τούτων καὶ Πλάτων ἐν Σκευαῖς καὶ Σαννυρίων ἐν Δανάῃ. Οὗτοι γὰρ προϊστάμενοι τῆς δημοσίας τραπέζης τὸν μισθὸν τῶν κωμῳδῶν ἐμείωσαν κωμῳδηθέντες.* Vide C. G. Cobet. *Platon. Reliq.* p. 49, Meier. *Comm. de Ran.* p. 32

'Αγχομενός: *Βοιωτὸς ἐξ 'Αγχομενοῦ*, Tagenist. fr. 22

'Αδείμαντος: *ὁ Λευκολόφου*, R. 1513. Leucolophidam Adimanti patrem commemorat Plato *Gorg.* p. 18 E, et Xenophon *Hell.* I 4. 21, et Eupolis *Πόλεσι* fr. 12, *οὐκ ἀργαλέα δῆτ' ἐστὶ πάσχειν ταῦτ' ἐμέ, τὸν Λευκολοφίδου παῖδα τοῦ Πορθάονος*, ad quem locum Meinekius eum metri necessitate coactus Leucolophum dixisse putat Aristophanem: nisi risus causa is in patronymum lusisse et Adimantum *λευκόλοφον* dixisse putandus sit, i. e. 'filium cristae galeae.' Imo verisimile est eum ob similitudinem quandam dici filium Leucolophae, hominis deformis, qui est in Eccl. 645. Imperia Adimantus haec gessit. Primum Ol. xciii 2 dux fuit cum Alcibiade et Aristocrate (Xen. *Hellen.* I 4. 21) sed paullo post, cum Alcibiades in invidiam recidisset, praetura et ipse motus eadem invidia conflagravit (Xenoph. *l. l.* I 5. 16). Anno post Ol. xciii 3 cum novem praetoribus loco motis ingens rursus esset Alcibiadis desiderium (Ran. v. 1425) Adimantus cum Conone et Philocle iterum praetor factus est (Xenoph. *l. c.* I 7. 1). Nimirum cum Alcibiade Adimantum amicitia iunctum fuisse colligitur etiam e Lysia in Alcibiadem I § 38 ubi proditio ab Adimanto commissa falso cum Alcibiade quoque communicatur. Namque ad Aegos flumen Adimantus, qui etiam tum cum imperio fuit, classem Atheniensium putatur Lysandro prodidisse. Maxime homo urgetur testimonio Cononis collegae apud Demosth. *de*

Fals. leg. p. 191 3 B. Crudele Philoclis collegae consilium ante pugnam suasum, ut qui Spartanorum caperentur, iis manus dextrae praeciderentur, solus improbavit solusque incolumis evasit. Xenoph. *Hell.* II 1. 32: καὶ ἔδοξε ἀποκτεῖναι τῶν αἰχμαλώτων ὅσοι ἦσαν Ἀθηναῖοι, πλὴν Ἀδειμάντου ὅτι μόνος ἐπελάβετο ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ περὶ τῆς ἀποτομῆς τῶν χειρῶν ψηφίσματος. FRITZSCHIUS

῞Αδης (**῎Αϊς** obsol.): εἰς ᾅδου κάτω R. 69, 118; εἰς ᾅδου R. 172; ἐν ᾅδου R. 774: λαβὲ δ' ἐμοῦ γ' ἕνεκα παρ' Ἱερωνύμου σκοτοδασυπυκνότριχά τιν' Ἄϊδος κυνῆν Ach. 389, h. e. interprete Berglero 'per me licet ita te involvas pannis, ut nec videri possis, sicut Hieronymi facies prae pilis videri non potest.' Ceterum Orci galeam putabant efficere ut siquis deorum eam haberet impositam, is conspici non posset: v. Hom. Il. V. 845 αὐτὰρ Ἀθήνη δῦν' **Ἄϊδος γαλέην** μή μιν ἴδοι ὄβριμος Ἄρης; Hesiod. *Scut. Herc.* v. 226: Platon. *Rep.* 10, 612 C, ἐάν τ' ἔχῃ τὸν Γύγου δακτύλιον ἐάν τε μὴ καὶ τὸν **Ἄϊδος κυνῆν** h. e. 'sive alios lateat sive non lateat nec tantum homines sed etiam deos:' ὄνειρον **Ἀΐδα** (⏑⏑–) πρόπολον 'Plutonis ministrum,' R. 1333 in Aeschyli cantico: πολυδάκρυτον **Ἀΐδα** γόον φλέγουσαν Th. 1040, ubi 'lamentationem morientis' intellegit Fritzschius, 'lamentationes diras' Lobeckius ad Aiac. p. 352 ed. 2

῎Αδμητος: Ἀδμήτου λόγον (h. e. fabulam de Admeto) ὦ 'ταῖρε μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει prior scolii est versus Vesp. 1237: alterum affert scholiastes ad l.: τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου γνοὺς ὅτι δειλοῖς ὀλιγὴ χάρις. 'Metrum huius scolii constat basi, duobus ordinibus choriambicis et ordine logaoedico e dactylo et ditrochaeo catalectico; vocantur hi versus Sapphici ἑκκαιδεκασύλλαβοι –– | –⏑⏑– | –⏑⏑– | –⏑⏑–⏑–.' ILGEN *Scolia Gr.* XIV p. 73: ὁ μὲν ᾖδεν **Ἀδμήτου** λόγον πρὸς μυρρίνην Pelarg. fr. 3

Ἀδώνια: sacra quae in honorem Adonidis et Veneris biduum agebantur aestate. De iis vide Lucian. *de dea Syria* § 6. ἄξομεν μυστήρι' Ἑρμῇ, διπόλει', ἀδώνια Pac. 420.

Ἀδωνιασμός: Hesychius ὁ ἐπὶ τῷ Ἀδώνιδι θρῆνος: ἆρ' ἐξέλαμψε τῶν γυναικῶν ἡ τρυφὴ ὅ τ' **ἀδωνιασμὸς** οὗτος οὑπὶ τῶν τεγῶν, οὗ 'γώ ποτ' ὢν ἤκουον ἐν τἠκκλησίᾳ Lys. 387 sqq. Vide s. v. Δημόστρατος. Κήπους sive hortos Adonidis in aedium tectis habebant mulieres, ibique post pompam primo die adoniorum duci solitam lugebant. Theocriti carmen est **Ἀδωνιάζουσαι** et fuit Philippidis comici fabula (Meinek. *F. C. C.* Vol. I p. 472). Aristophanis Lysistratam fuisse qui *Adoniazusas* inscriberent docet Schol. Lys. 370 τινὲς ἐκ τούτων (propter Adoniasmi memoriam) τὸ δρᾶμα **Ἀδωνιαζούσας** ἐπιγράφουσιν, οὐ καλῶς. παρὰ πολλοῖς δὲ ὀργιάζονται αἱ γυναῖκες θυσίας οὐ δημοτελεῖς οὐδὲ τεταγμένας.

῎Αδωνις: ἡ γυνὴ ὀρχουμένη 'αἰαῖ **Ἄδωνιν**' φησὶν Lys. 392: ἡ γυνὴ ἡ 'πὶ τοῦ τέγους 'κόπτεσθ' **Ἄδωνιν**' φησίν ibid. 396. Eundem esse ac Thamuz quem dicat Ezechiel c. VIII 15 observavit iam Seldenus *de dis Syris Syntag.* ii c. 11. Cf. Milton. *Parad. Amiss.* Lib. I

Ἀθάμας: ὥσπερ με τὸν Ἀθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε Nub. 257: ubi Scholiasta auctore respicit ad Sophoclis *Athamantem coronatum*, quo in dramate inducebatur Athamas caput corona redimitus araeque admovebatur Iovis ut immolaretur, Phrixoque qui cum Nephela uxore a se genitus mortuus esse credebatur poenas lueret: at interventu Herculis nuntiantis Phrixum vivere et apud Colchos esse liberabatur. BRUNCK.

Ἀθάνα: ἥ τ' ἐπιχώριος ἡμετέρα θεός, αἰγίδος ἡνίοχος, πολιοῦχος Ἀθάνα Nub. 602; νὴ τὴν Ἀθήναν Pac. 217 v. s. **Ἀθηναία**—χαλκίοικον Ἀσάναν legebatur Lys. 1300 ubi nunc ἄνασσαν.

Ἀθῆναι: ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι, καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθῆναι Eq. 1329 ex fragmento dithyrambico Pindari (Schneidewin 4) ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀοίδιμοι, Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθῆναι, δαιμόνιον πτολίεθρον: conf. Ach. 637 ὑμᾶς (Athenienses) οἱ πρέσβεις ἐξαπατῶντες ἰοστεφάνους ἐκάλουν; αἵδε Ἀθῆναι Nub. 207 (in tabula indicans ait Socratis discipulus); ὦ τῶν Ἀθηνῶν ταγὲ τῶν εὐδαιμόνων Eq. 159 ad isiciarium Demosthenes; κἄγωγε ταῖς ἄλλαις πόλεσι δρῶ ταῦτα πλὴν Ἀθηνῶν Horae fr. 1 l. 12: Αἴγυπτον αὐτῶν τὴν πόλιν πεποίηκας

ἀντ' Ἀθηνῶν ib. l. 15; περὶ Ἀθηνῶν (χρησμοί) Eq. 1004, 1006—Σούνιον ἄκρον Ἀθηνέων Eq. 401 (ubi alludit ad Homeri *Odysseam* III 278)—περὶ τῶν Ἀθηνῶν οὐκ ἐπιγλωττήσομαι τοιοῦτον οὐδὲν (nihil tale de Athenis ominabor) Lys. 373: πᾶ τᾶν Ἀσανᾶν ἐστιν ἁ γερωία (verba Lacedaemonii caduceatoris) Lys. 980; ἀγορὰ 'ν Ἀθάναις χαῖρε (inquit Megarensis) Ach. 729—οἷον τὸ κακὸν (h. e. οἱ συκοφάνται) ἐν ταῖς Ἀθάναις τοῦτ' ἔνι Ach. 829—Ἀθάνασι (Boeotice pro ἐν Ἀθήναις) Ach. 900 ubi vulgo Ἀθάναις, correxit Elmsleius—ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις (ex oraculo ficto) Eq. 1037—ὦ ταῖς ἱεραῖς φέγγος Ἀθήναις (chorus Agoracritum compellat) Eq. 1316—ἐν ταῖσιν ἰοστεφάνοις οἰκεῖ (ὁ Δῆμος) ταῖς ἀρχαίαισιν Ἀθήναις Eq. 1324—ταῖς ἀρχαίαισιν Ἀθήναις καὶ θαυμασταῖς καὶ πολυύμνοις Eq. 1326—οὐδεὶς πώποτ' ἀνὴρ ἔγεντ' Ἀθήναις (verba scolii; pro ἔγεντ' Ἀθήναις Meinekius Ἀθηναῖός γε, vulgo legitur ἐγένετ' Ἀθηναῖος) Vesp. 1225—εἴ τις λιπαρὰς καλέσειεν Ἀθήνας, εὕρετο πᾶν ἂν διὰ τὰς λιπαρὰς Ach. 639—τὰς Ἀθήνας ἐκκεφώκηκας βοῶν Eq. 312: ἢ νομίζεις τὰς Ἀθήνας σοὶ φέρειν ἡδύσματα Vesp. 499 (ubi schol. ὅτι διὰ σὲ φύουσι. Scilicet οὐ τῷ τυχόντι condimenta debent obvenire. RICHTER)—τίς γλαυκ' Ἀθήναζ' ἤγαγεν Av. 301, proverbium dictum de iis qui labores supervacaneos susciperent Lys. 37; ὅθεν αἱ τριήρεις αἱ καλαί Av. 108. Eximia commoda quae Athenis ob pietatem contigere Hor. fr. 1; Athenarum δυσβουλία Nub. 587; Athenarum reditus annui Vesp. 657—660

Ἀθηναία: ὦ πότνια δέσποιν' Ἀθηναία Pac. 271; τῇ δεσποίνῃ Ἀθηναίᾳ τῇ τῆς πόλεως μεδεούσῃ Eq. 703; Ἀθηναίαν πολιάδα Av. 828; πῶς ἄν ποτε ἐπίκληρον εἶναι τὴν Ἀθηναίαν δοκεῖς ὄντων ἀδελφῶν γνησίων Av. 1653: νὴ τὴν Ἀθηναίαν (?) Lac. 206

Ἀθηναῖος: ὁ δ' υἱὸς (Sadocus Sitalcis filius) ὃν Ἀθηναῖον ἐπεποιήμεθα (sollemnis vox, vide legem ap. Demosth. *adv. Neaer.* § 89) Ach. 145—ἐὰν ὁ Νεφελοκοκκυγιεὺς τὸν Ἀθηναῖον ἀδικῇ (e ficto plebiscito) Av. 1035—ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφ' 'Ἀθηναῖοι καλοί' Ach. 144 (de Sadoco: de more cf. Vesp. 97, Becker *Charicl.* II 406); ἠκηκόη ὡς Ἀθηναῖοί ποτε δικάσοιεν ἐπὶ ταῖς οἰκίαισι τὰς δίκας Vesp. 801; Ἀθηναῖοι ἀεὶ ἐπὶ τῶν δικῶν ᾄδουσι πάντα τὸν βίον Av. 41; οὐ καταπροίξει τάλαντα πολλὰ κλέψας Ἀθηναίων Eq. 435; περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων γεγένημαι βέλτιστος Eq. 764; μιαρώτατος ὢν περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων Eq. 831, conf. Th. 306—τοὺς 'οὐχὶ προδώσω τὸν Ἀθηναίων κολοσυρτόν, ἀλλὰ μαχοῦμαι περὶ τοῦ πλήθους ἀεί' Vesp. 666 (de demagogis qui τὸ οὐχὶ προδώσω κ.τ.λ. tamquam proverbium suum in ore gestant ut Cleonymus et Euathlus. Ad orationis formam comparandus Alexis *Sicyon.* (Mein. *Fr. C.* III p. 477) οὐχὶ τῶν μετρίων ἀλλὰ τῶν βαβαὶ βαβαί de iis qui omnia impense mirantur); Ἀθηναίων ἱκέτης Lys. 1139 v. s. Περικλείδας; ταυτὶ παθόντες τῶν Ἀθηναίων ὕπο Lys. 1145—τῇ πόλει τῇ Ἀθηναίων Th. 304—Ἀθηναίων εὐγενεῖς γυναῖκες Th. 330—ἡ Ἀθηναίων πόλις—οὐκ ἂν ἐσῴζετο εἰ μή τι καινὸν ἄλλο περιειργάζετο Ec. 219—Ἀθηναίων ἅπας τις R. 980—οὔκουν παρ' Ἀθηναίων μεταθρέξει (arcesses) ταχὺ πάνυ; Pac. 261—τὸν τῶν Ἀσαναίων ῥυάχετον (i. e. τὸν ῥέοντα ὄχλον) Lys. 170—ἅττα σ' ἀπέπεμψεν λέξοντ' Ἀθηναίοισι Ach. 99—ἐν Ἀθηναίοις λέγειν περὶ τῆς πόλεως Ach. 498—διαβαλλόμενος ἐν Ἀθηναίοις ταχυβούλοις (de Aristophane ipso chorus apud Atheniensis insimulato quorum animus inclinat ut male de eo existiment)—εἰπεῖν ἐν Ἀθηναίοις τὰ δίκαια Ach. 645—ταῦτα Ἀθηναίοις φράσω Eq. 474—ὦ Γεραίστιε παῖ Κρόνου Φορμίωνί τε φίλτατ' ἐκ τῶν ἄλλων τε θεῶν Ἀθηναίοις πρὸς τὸ παρεστός Eq. 564—ἢν ἀρέσκῃ ταῦτ' Ἀθηναίοις Eq. 1311—εὐδαίμων ἐν Ἀθηναίοις καὶ τοῖς (sc. ἄλλοις) Ἕλλησι γενήσει N. 413—Ἀθηναίοισι καὶ τοῖς ξυμμάχοις Eq. 609—γνωσθήσει ποτ' Ἀθηναίοις οἷα διδάσκεις N. 919—τοῖς Ἀθηναίοισι παύσασθαι λέγω (sc. ἕλκοντας) Pac. 507—οὔτε γὰρ Ἀθηναίοισι συνέβαιν' Αἰσχύλος Ran. 807—ὥστ' Ἀθηναίους ἐρεῖν Ach. 149—δεινόν σε διαβάλλειν ἐμὲ πρὸς Ἀθηναίους καὶ τὸν δῆμον Eq. 811—σὺ δ' Ἀθηναίους ἐξήτησας μικροπολίτας ἀποφῆναι Eq. 817—ὑμᾶς ἀφήσειν τοὺς Ἀθηναίους μ' οἴει Lys. 1149—ἢν τοὺς Ἀθηναίους πείσω Lys. 1229—ἀποκρίνεσθαι (i. q. ἀπολογεῖσθαι) δεῖται πρὸς Ἀθηναίους μεταβούλους Ach. 632—οἶδεν ἀμὲ τῶς τ' Ἀθαναίως Lys. 1250 (loquitur Chorus Laconum)—μή μοι Ἀθηναίους αἰνεῖτ' ἢ μολγοὶ

ἔσονται Pac. β' fr. 4. Vide s. n. 'Αττικός. Athenienses servilem κατωνάκην gerebant sub Hippia Lys. 1151: antiqua Atheniensium disciplina Nub. 961—1023; Atheniensium veterum laus strenuitatis bellicae, Eq. 565—574; Athenienses ex antiqua et nova disciplina inter se comparati, Ran. 727—733; a Ponto usque ad Sardiniam plurimis urbibus imperant, Vesp. 700: iis mille urbes tributum pendunt, Vesp. 707; Atheniensium civium numerus vicies mille Vesp. 709; Atheniensium insana studia ante ὀρνιθομανίαν recensentur Av. 1280—1283; deinde ὀρνιθομανοῦσι 1284—1307; Λεχηναῖοι dicti Eq. 1262; eorum inconstantia, Eq. 518: iis novae res et earum studium sunt pro quovis alio imperio Eccl. 468; praepropere decernunt, decreta se executuros negant Eccl. 797 sq.; omnia iusto tardius faciunt Lys. 56: quae stulte decreverunt, ea divinitus in melius verti vetus dictum, Eccl. 473—475; Atheniensium neglectus concionum Ach. 19; Atheniensis κακοήθεις Pac. 822; eorum lucri privati cupido in re publica Eccl. 185; sunt homines πανοῦργοι, fures, sycophantae et aliis vitiis Eccl. 436—454, 560 sq.; ob impudentiam notantur, quare Atticus obtutus a Phidippida, Nub. 1173 sq. 1176; eorum τί λέγεις σύ; Nub. 1174; eorum iuvenes impii in patres Eccl. 638, Ran. 274—276; eorum senes nihil magis amant quam calculo suffragii mordere Ach. 375 sq. Iudiciorum studium quo Athenienses flagrant saepissime notatur ut praeter Vespas passim, Nub. 208, 1220, 1429, Eq. 1317, Pac. 505, Av. 38, 40, 1286—1289, Thesm. 1030 sq.; eorum paucissimi ἀπηλιασταί, 'litium osores,' Av. 110 sq.; duri et acerbi iudices sub Cleone Pac. 349 sq. Atheniensium praefractum ingenium, ὁ αὐτοδὰξ τρόπος, Pac. 607; duri erant in socios, Pac. 936; vocantur κεστρεῖς Gerytad. fr. IV, μολγοί Georg. fr. IX; Athenienses soli hominum aliquid sapiunt in iudicandis ingeniis poetarum, Ran. 809; οὔτε ποιηταῖς ἥδεται (ὁ Ἀθηναίων δῆμος) σκληροῖς καὶ ἀστεμφέσιν ὥστε Πραμνίοις σκληροῖσιν οἴνοις συνάγουσι τὰς ὀφρῦς τε καὶ τὴν κοιλίαν, ἀλλ' ἀνθοσμίᾳ καὶ πέπονι νεκταροσταγεῖ, fr. inc. CVIII; Athenienses spectatores ironice laudantur Ran. 1109—1118; sunt in vino convivae sapientissimi Lys. 1227; Athenienses rustici laudibus reipublicae facile capiuntur, Ach. 371—374; Atheniensum irruptiones in agrum Megarensium Ach. 762 sq.; Athenienses quam misere habitaverint per septem annos belli Eq. 792; Athenienses coriario auctore reiciunt pacem ab Lacedaemoniis post res in Pylo oblatam; Pac. 665—669; Athenienses et Lacedaemonii, ex iis utri vincebant, pacem nolebant componere Pac. 211—219; monentur ut ad obtinendam pacem ad mare recedant ib. 507; Atheniensum classes Laconicam infestantes, Pac. 626 sq.; hymnus Atheniensium Lys. 1279—1296; Athenienses viri noctu in muro excubias agebant ob bellum, Thesm. 495; novarum rerum cupiditate pereunt Eccl. 218 sqq.; probos oderunt, malis utuntur necessitate coacti Ran. 1455 sq. In *Ecclesiazusis* est Atheniensum duorum confabulatio, quorum unus, reverens legum, bona sua in commune deponit ex decreto ab Ecclesiazusis perlato, alter non deponit, eventum et mutabilitatem populi auspicans, praecone autem cenam de communibus bonis edicente, impigre accurrit meditans quomodo communium fiat particeps neque praebeat sua, 728—876

'Αθμονεύς: **'Αθμονία** δῆμος τῆς Κεκροπίδος (alii τῆς 'Ατταλίδος) φυλῆς. Τρυγαῖος 'Αθμονεύς Pac. 1109; ἀθμονεύς = ὁ 'Αθμονεύς Pac. 908

Αἰακός: ianitor Plutonis et servus, persona in *Ranis*. Vide Summarium not. 19 p. 519

Αἴας: τὸ συγκλινὲς ἐπ' Αἴαντι (Aeschylus in Θρῄσσαις) Ran. 1294

Αἰγαῖος: Πόσειδον ὃς Αἰγαίου πρῶνας (Sunium maris Aegaei promontorium) ἢ γλαυκᾶς μέδεις ἁλὸς ἐν βένθεσιν R. 665 e Sophoclis Laooconte, cuius verba scholiastes servat, Πόσειδον ὃς Αἰγαίου πρῶνας ἢ γλαυκᾶς μέδεις εὐανέμου λίμνας ἐφ' ὑψηλαῖς σπιλάδεσσι στομάτων

Αἰγείδης: Atheniensis ut 'Ερεχθείδης. Eq. 1067 Αἰγείδη φράσσαι κυναλώπεκα μή σε δολώσῃ (verba ficta tamquam ex oraculo)

Αἰγεύς: *τὸν Ἐρεχθέα μοι καὶ τὸν Αἰγέα κάλει* Daetal. fr. 27

Αἴγινα: Insula Aegina ab Atheniensibus capta Ol. lxxx 4, a. Chr. 455 (Thucyd. I 105, 108, Grote *Hist. Gr.* V p. 446) a Lacedaemoniis initio belli repetita est; *διὰ ταῦθ'* (*διὰ τὸ ἔχειν ὑμᾶς Ἀριστοφάνην ποιητὴν τὸν ἄριστον* SCHOL.) *ὑμᾶς Λακεδαιμόνιοι τὴν εἰρήνην προκαλοῦνται καὶ τὴν Αἴγιναν ἀπαιτοῦσιν...ἵνα τοῦτον τὸν ποιητὴν ἀφέλωνται* Ach. 653 ex quibus verbis collegit scholiastes Aristophanem cleruchum fuisse Aegineticum, quod diserte tradit Theogenes *ἐν τῷ περὶ Αἰγίνης*. In eo fanum Aesculapii Vesp. 122, *διέπλευσεν εἰς Αἴγιναν· εἶτα συλλαβὼν νύκτωρ κατέκλινεν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ* ('incubare fecit in Aesculapii templo' quasi morbo laboraret); *ὅστις... τἀπόρρητ' ἀποπέμπει ἐξ Αἰγίνης* Ran. 363 (quia Aegina illo tempore fuit emporium Atheniense iisdem atque Athenae legibus obstrictum, Thucyd. II 27)

Αἰγύπτιος: *ἴδιον Αἰγυπτίων τὸ ἀχθοφορεῖν* Schol. ad Av. 1134, ubi legitur *οὐκ Αἰγύπτιος πλινθοφόρος* (notum est reges Aegypti incolas coëgisse ut caementa et lateres ferrent ad exstruenda magnifica aedificia); *οὓς οὐκ ἂν ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι* R. 1406; *πώλει αὐτὰ (τὰ ὅπλα) τοῖς Αἰγυπτίοις, ἐστὶν γὰρ ἐπιτήδεια συρμαίαν μετρεῖν* Pac. 1246; Aegyptiorum fraudulentiam notavit Th. 922 *οὐκ ἐτὸς πάλαι* **ἠγυπτιάζετε**, ubi *αἰγυπτιάζειν* tam de Aegypto loqui significat quam Aegyptiorum versutiam et fraudulentos mores imitari, nec minus in Nub. 1130 *βουλήσεται κἂν ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὢν μᾶλλον ἢ κρῖναι κακῶς*, h. e., exponente Bergkio *Reliq. Com. Att.* p. 262, cupiet locum siccum, et vel Aegyptum (terram siccam quidem sed hominibus maleficis plenam) malet adire, quam tantam vim pluviae perpeti quantam malis iudicibus immittimus. (Comparare iuvabit Platon. *de Legg.* p. 747, Theocr. *Idyll.* XV 47 cum Valckenaerii nota, et Aeschylum in *Fr. Inc.* *δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι*.)—*ἡ ξυμμαχία δ' οὐ διὰ σὲ* (Plutum) *τοῖς Αἰγυπτίοις* Pl. 17, ubi notatur foedus Atheniensium cum Aegyptiis pecuniae causa factum. 'Seditio Aegyptiaca exarsit ante id bellum quod contra Persas a Cypriis duce Evagora susceptum est. Conf. Isocrat. Panegyr. p. 69 D, E. Bellum Cyprium fieri coepit Olymp. xcviii. 3 et ante hoc iam tres per annos a Persis bellatum erat contra Aegyptios. Cadit igitur belli Aegyptiaci initium in Olymp. xcvii 4, in quo gerendo Athenienses aere conductos Aegyptiis fuisse socios propter locum nostrum dubitari nequit.' RITTER *diss. de Pluto*, p. 50

Αἴγυπτος (*ἡ χώρα*): *Αἰγύπτου καὶ Φοινίκης πάσης κόκκυξ βασιλεὺς ἦν* Av. 504 v. s. **Φοινίκη**; *Νείλου δὸς Αἰγύπτου πέδον νοτίζει* Th. 856 (ex Euripidis *Helena*)—*βουλήσεται κἂν ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὢν* Nub. 1130 (vide s. v. **Αἰγύπτιος**)

Αἴγυπτος (*ὁ Βήλου καὶ Ἀγχιρρόης*) *σὺν παισὶ πεντήκοντα ναυτίλῳ πλάτῃ Ἄργος κατασχὼν* R. 1206 (initium primae recensionis *Archelai* Euripidis)—*Λυγκεὺς υἱὸς Αἰγύπτου* Danaid. fr. 3

Αἰξωνεύς: *ἀπὸ* **Αἰξώνης** *τῆς Κεκροπίδος φύλης* SCHOL. ad Vesp. 895 ubi *Λάβητ' Αἰξωνέα* de Lachete accipiendum coll. v. 240; et Lachetem Aexonensem esse docet Plato *Lach.* p. 197 C, ubi ipse Laches hoc dicit '*οὐδὲν ἐρῶ πρὸς ταῦτα ἔχων εἰπεῖν ἵνα μή με φῇς ὡς ἀληθῶς* **Αἰξωνέα** *εἶναι*': cui orationi inesse iocum monet Ruhnkenius ad *Timaei Lex.* p. 15; 'disputat enim cum Nicia Laches; qui etsi habebat quod adversario suo regereret, desinit tamen, ne cum *δημόθεν* esset *Αἰξωνεύς*, revera (moribus et ingenio) *Αἰξωνεύς*, i.e. 'calumniator' esse videretur. Aexones autem propter calumniandi et maledicendi libidinem tam male audiebant ut quilibet sycophanta inde dictus esset *αἰξωνεύεσθαι*.' Confer et Taylor. *Lection. Lysiac.* cap. x extr.

Αἴολος: *τὸν Αἴολον* Ran. v. 863, fabulam Euripidis

Αἴσιμος: *χωλὸς ἄτιμος καὶ ἀμαθής* SCHOL. *τὸ δὲ κοινὸν ὥσπερ Αἴσιμος κυλίνδεται* Eccl. 208

Αἰσχινάδης: nomen rustici, vulgo invito metro legebatur *ἐξ Αἰσχινάδου τῶν καρπίμων* Pac. 1154; ubi aut *Ἀρχινάδου* aut *Αἰσχυνάδου* legendum

Αἰσχίνης: Hesychius s.v. **σεσελλίσαι**: **Αἰσχίνης** τις ὑπῆρχε Σέλλου καλούμενος, ἀλάζων καὶ ἐν τῷ διαλέγεσθαι καὶ ἐν τῷ προσποιεῖσθαι πλουτεῖν, πενόμενος δὲ καθ' ὑπερβολήν, ὡς τοὺς παραπλησίους τούτῳ καλεῖσθαι. Nomen autem **Σέλλος** sive Σέλλιος, Σελλεύς, Σίλλιος, Σιλλεὺς antiquitus ad notandam importunorum pauperumque hominum (πτωχαλαζόνων) ostentationem et iactantiam usitatum fuisse demonstravit Meineke fr. com. II p. 585. Hinc formatum verbum **σελλίζεσθαι** (Phrynich. fr. 5 σεσελλίσαι) '*to affect an ostentatious poverty*.' Τὸν **Σέλλου** τοῦτον τὸν ψευδαμάμαξυν Vesp. 325; καὶ σὺ προσθεὶς Αἰσχίνην ἔντυφε τὸν Σελλαρτίου ib. 459 (ubi Schol. ἀντὶ τοῦ καπνὸν εἰπεῖν ἢ πῦρ 'Αἰσχίνην' εἶπεν, ἐπεὶ Καπνὸς' ἐκαλεῖτο). In v. 1220 Aeschines quidam una cum Theoro, adulatore procul dubio, Cleone, Phano memoratus propter sodales videtur ὁ Σέλλου esse, μετὰ τοῦτον Αἰσχίνης—κᾆτ' ᾄσεται 'χρήματα κ.τ.λ.'; Av. 822 Νεφελοκοκκυγία ἵνα καὶ τὰ Θεογένους τὰ πολλὰ χρήματα τά τ' Αἰσχίνου γ' ἅπαντα

Αἰσχύλος: 'Quemadmodum in *Daetalensibus* τῷ καταπύγονι τὸν σώφρονα et in *Nubibus* τῷ ἀδίκῳ τὸν δίκαιον λόγον opposuerat Aristophanes, sic in *Ranis* Euripidi opposuit Aeschylum, quo vix aptiorem personam potuisset deligere. Non facile enim quisquam tragicus reperiretur, qui ingenio et poesi magis ab Euripide discreparet; praeterea Aeschylus, qui aequalibus suis eximie placuerat, ut vel carmina eius in conviviis canerent (Nub. 1365, fr. 93) labefactata disciplina Athenis coeperat sordere: atque adeo recte censeri poterat in inferis odio incensus esse in auctorem, ut putabat, novitiae disciplinae, cuius alumni ipsum prae isto neglegerent. Eum autem non amplius in eodem honore apud Athenienses fuisse quo tempore *Ranae* docerentur, satis tuto colligitur ex Ran. 807 et 809 ubi ad Xanthiam Aeacus ait

οὔτε γὰρ 'Αθηναίοισι συνέβαιν' Αἰσχύλος

‡

λῆρόν τε τἄλλ' ἡγεῖτο τοῦ γνῶναι πέρι
φύσεις ποιητῶν.

Mortui enim erant eo tempore plerique viri τοῦ παλαιοῦ κόμματος, inque eorum locum successerat nova suboles, quae iam 20 annis antea Aeschylum prae Euripide contemnebat, ut constat ex Nub. 1365 sqq. Non sine causa igitur Aristophanes Aeschylum delegit, qui cum Euripide de principatu in inferis contenderet et eius artem cavillaretur: nec tamen ipsum sine nota dimisit, sed per Euripidem, quae in eo minus probaret, libere exponit. In Aeschylo igitur exhibuit imaginem viri τοῦ παλαιοῦ κόμματος, genuini Marathonomachae; pius est (Ran. 886), probitatem colit et totus spirat bellum: idem iracundior est et facile excandescit, siquid minus gratum audiat, ut omnes, qui ex veteri illa disciplina prodierant, hi enim solebant

τοῖς αἰσχροῖς αἰσχύνεσθαι κἄν τις σκώπτῃ
σε φλέγεσθαι,

ut ait ὁ δίκαιος λόγος Nub. 992; habet denique ξύνεσιν ἠκριβωμένην (Ran. 1483, 1490) et servat civitatem γνωμαῖς ἀγαθαῖς (1502). Quanti Aristophanes eius poesin aestimaverit cognosci potest e fragm. cx, ubi pulcherrime dixit eo mortuo tenebras per terras obortas esse (τεθνηκότος σκότος εἶναι). Erat poeta ἐριβρεμέτας qui ῥήματα γομφοπαγῆ ἵει γηγενεῖ φυσήματι (R. 823), cuius tamen magniloquentia et verba ampullata, grandia et sonantia optime conveniebant sententiarum sublimitati (R. 1059). Nimius tamen erat in hoc studio magnificentiae, ita ut non hominum more i. e. perspicue (ἀνθρωπείως) loqueretur (R. 1058) sed eius lingua nimis prodiga et infrenis fieret, quod maxime cernebatur cum in vocabulis illis molestis (ἐπαχθέσι) quae nemo intellegebat (R. 923—940), quibus tragicam artem tumentem se accepisse queritur Euripides, tum in obscuritate orationis: erat enim

ἀσαφὴς ἐν τῇ φράσει τῶν πραγμάτων

et non satis singulorum verborum vim ponderabat. Hinc non sine causa Euripides eum appellat (Ran. 837)

ἄνθρωπον ἀγριοποιόν, αὐθαδόστομον,
ἔχοντ' ἀχάλινον ἀκρατὲς ἀπύλωτον στόμα
ἀπεριλάλητον, κομποφακελορρήμονα.

Cum quo loco omnino conferenda sunt

verba Phidippidis in Nubibus 1367, qui Aeschyli carmen canere recusat, quod eum iudicet poetam

ψόφου πλέων, ἀξύστατον, στόμφακα, κρημνοποιόν:

cui simillimus locus legitur fr. LXXII ubi alumnus novitiae disciplinae (fortasse ὁ καταπύγων in *Daetalensibus*, de Aeschyli σκληρότητος loquens ait: οἶμαι γὰρ αὐτὸν κόλλοπι προσεικέναι. Huc autem non trahendus, ut quidam fecerunt, locus qui legitur Ran. 1045, ubi Euripides ad Aeschylum qui dixerat

οὐδ' οἶδ' οὐδεὶς ἥντιν' ἐρῶσαν πώποτ' ἐποίησα γυναῖκα

respondet:

μὰ Δί' οὐ γὰρ ἐπῆν τῆς Ἀφροδίτης οὐδέν σοι.

Haec enim non significare possunt 'tibi nihil gratiae inerat,' cum seriores demum hanc vocabuli Ἀφροδίτης significationem frequentare coeperint.

Primus Graecorum ἐπύργωσε ῥήματα σεμνὰ καὶ ἐκόσμησε τραγικὸν λῆρον (R. 1004), quae verba intellegenda esse de iis quae in tragoediis novaverit iam Blomfieldus recte monuit in praef. Persarum p. VII ed. Lips. Eodem pertinet fragmentum inc. V, VI (p. 757) ubi de se ipse Aeschylus praedicat τοῖς χοροῖς αὐτὸς τὰ σχήματ' ἐποίουν, cum antea tragici, si sic eos appellare fas est, uterentur ὀρχηστοδιδασκάλοις. Non solum autem in τῇ ὀρχηστικῇ multa novavit sed histrionum apparatum quoque multo augustiorem reddidit et hac ratione tragoediae maiestatem auxit, quamquam in hac quoque re nimius fuisse arguitur ab Euripide (Ran. 962) cum spectatores perterreret

Κύκνους ποιῶν καὶ Μέμνονας κωδωνοφαλαροπώλους.

Ad Homeri imitationem fortes et magnanimos suos heroes effinxerat (Ran. 1040), ut cives incenderet ad illos aemulandos et belli studio inflammaret: fecerat hoc adeo in *Persis* (R. 1026), et in *Septem c. Thebas* δράματι Ἄρεος μεστῷ (R. 1021) qua fabula cives reddiderat

...γενναίους καὶ τετραπήχεις καὶ μὴ διαδρασιπολίτας
μηδ' ἀγοραίους μηδὲ κοβάλους, ὥσπερ νῦν, μηδὲ πανούργους,
ἀλλὰ πνέοντας δόρυ καὶ λόγχας καὶ λευκολόφους τρυφαλείας:

quamquam in hac quoque re modum non tenuit: nimis saepe enim bella et arma loquitur, quod facete Euripides κρανοποιεῖν appellat (Ran. 1018). Salse perstringit Aristophanes affectatam eius personarum gravitatem et praelonga chori cantica in eius *Phrygibus* sive *Hectoris* λύτροις et in *Niobe* Ran. 911 sqq., ubi ridet eum quod Achillen et Nioben per magnam fabulae partem velatis capitibus et ne verbum quidem proferentes induxit, dum chorus uno tenore ὁρμαθοὺς μελῶν ἐφεξῆς τέτταρας canebat

Ceterum ostendere eum sibi proposuit Euripides esse κακὸν μελοποιόν et semper eadem repetere (Ran. 1250), ideoque ad tibiam (Schol. 1264) canit carmen conflatum e versibus dactylicis, quorum singulos sequitur anapaesticus ille e *Myrmidonibus*

ἰὴ κόπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;

quo carmine finito ad citharam canit aliam στάσιν μελῶν ἐκ τῶν καθαρῳδικῶν νόμων εἰργασμένην, i. e. 'chori canticum citharoedicis modis aptatum' quod itidem constat e versibus dactylicis, quod eodem modo quo in superiore carmine alternat cum ridiculo illo τὸ φλαττόθρατ τοφλαττόθρατ.' HALBERTSMA *Prosopographia Aristophanea* pp. 4—9. Εἰς ἀσπίδ' ὥσπερ φασὶν Αἰσχύλος ποτε, μηλοσφαγούσας Lys. 188 (conf. Sept. c. Th. v. 42); Αἰσχύλος Ran. 778, 807, ὁ σόφος Αἰσχύλος R. 1154 (conf. Platon. Phaedr. p. 235 C Ἀνακρέοντος τοῦ σοφοῦ Dem. de f. l. § 278 τῷ σοφῷ Σοφοκλεῖ et ibi R. Shilleto): ἐκέλευσα (Strepsiades loquitur) αὐτὸν (filium) μυρρίνην λαβόντα (tamquam scolion caneret) τῶν **Αἰσχύλου** λέξαι τί μοι Nub. 1365; λοιδορησμὸς Αἰσχύλου κεὐριπίδου R. 760; προσδοκῶν τὸν **Αἰσχύλον** Ach. 10 (h. e. tragoediam aliquam Aeschyli, nam quamquam iam Ol. lxxxi (a. Ch. 456) mortuus erat trigesimo anno ante actam hanc fabulam, tamen posterioribus poetis, ut fabulas summi poetae in certamen deferrent, permissum est popu-

scito; Quintilian. x 1 66): *ταυτὶ μὲν ἠκάμεσθα κατὰ τὸν Αἰσχύλον* Av. 808 (Myrmidon. frag. 123): *κατ' Αἰσχύλον ἐκ τῆς* [Λ]*υκουργείας* Th. 135; *Αἰσχύλον* Ran. 768: [...]*κυσεν Αἰσχύλον* (de Sophocle) R. 788; [Α]*ἰσχύλον αἱρήσομαι* (de Bacchio) R. 1471; [...]*κρινα νικᾶν Αἰσχύλον* R. 1473; *τὸν Αἰσχύλον* [R]. 803—*Αἰσχύλε* R. 832, 843, 1125, 1171, [1]268, 1272, 1500; *ὦ πολυτίμητ' Αἰσχύλε* [R]. 851: *μὴ πρὸς ὀργὴν Αἰσχύλ' ἀλλὰ πραόως ἔλεγχ' ἐλέγχου* R. 857; *Αἰσχύλε λέξον* [...]*ηδ' αὐθαδῶς σεμνυνόμενος χαλέπαινε* R. [1]020

Aeschyli carmina antiqui Athenienses [re]citabant in conviviis, Nub. 1364; Aes[ch]ylus laudatus in convivio fr. 93; novae [di]sciplinae alumnis est plenus strepitus, in[co]mpositus, Nub. 1366; eius asperitas per[st]ringitur fr. 378; *σκότος* mortui dicitur fr. [1]11; apud eum iurabant septem duces [ta]uri sanguine in clypeum effuso, Lys. 188. [I]n *Ranis* Aeschylus apud inferos tragico [so]lio insidens osculatus est Sophoclem ad[v]enientem et partem solii ei concessit: [E]uripidem idem solium affectantem fert [g]raviter; ob vulgi inde clamores res deve[ni]t ad iudicium quod Aeschylus non vult ab [A]theniensibus haberi quibuscum ei non [co]nvenit; quare Bacchus iudex constituitur [7]68—811. Prodit ad iudicium, vehemen[te]r indignatus Euripidis, qui poesin cor[ru]pit, procacitatem; neque aecum esse cer[ta]men, cum sua poesis apud superos man[se]rit, Euripidea cum ipso mortua ad in[fe]ros descenderit, 832—870. Euripides [eu]m prodigiosis figmentis spectatores ait [d]ecepisse, 907—938; 961—966, dum ipse [po]pulare drama fecerit, in quo omnes lo[q]uerentur; quod morte dignum iudicat [A]eschylus, 947 sqq. Inde exponit quod sit [of]ficium boni poetae, et hoc se optimi exem[pl]i fabulis executum fortitudinem et animi [m]agnitudinem spectatoribus iniecisse per [g]randia verba quibus indui debeant grandes [se]nsus; Euripidem vero omnia corrupisse, [1]006—1008. Prologum Orestae ab Euri[p]idis calumniis vindicat, 1122—1176, et [s]imuli prologorum initia inter se simillima [ea]dem clausula cuique adiecta perdit, 1177 -1247. Eius cantica ab Euripide ridentur, frustra disiecta ex multis in unum miscente, 1248—1297. Inde Aeschylus Euripidea cantica, ex vilibus cantilenis undecumque collecta et monodias eius imitatione pulcherrima exprimit, 1298—1363. Ad stateram adductis poetis Aeschylei versus infinito ponderosiores Euripideis exstunt, adeo ut Aeschylus dicat duos ipsius versus plus ponderis habere Euripidea tota domo cum Cephisophonte, 1378—1410. Bacchus Aeschylum vicisse iudicat, 1411—1473. Ei et civitati de reditu gratulatur Chorus, 1482 sqq.; Aeschylus solium Sophocli custodiendum dat, deinde ab initiatis cum cantibus et taedis sacris ad superos ducitur, 1515—1533

Αἰσχύλου nominatim perstringuntur vel *παρῳδοῦνται* hae fabulae

- *Ἀγαμέμνων* (v. 104) Ran. 1276; (v. 109) Ran. 1285; (v. 111) Ran. 1289; (v. 544?) Av. 1239
- *Γλαυκὸς Ποτνιεύς*, (fr. 29) Ran. 1403, (fr. 31) 1528
- *Ἠδωνοί*, (fr. 50) Av. 276
- *Ἔπτ' ἐπὶ Θήβας* (v. 121) Vesp. 1531, (v. 42) Lys. 188
- *Θρῇσσαι*, (fr. 27) R. 1294
- *Ἱερεῖαι* (?), R. 1274
- *Λυκουργεία, ἡ τετραλογία*, (fr. 55) Th. 135
- *Μυρμιδόνες*, Av. 808 (fr. 135), 1420, (fr. 136) Ran. 992, (fr. 127) 1264, Eccl. 392, Pac. 1177 (fr. 130)
- *Νιόβη*, (fr. 148) Av. 1247, (fr. 147) Ran. 1392
- *Προμηθεὺς Δεσμώτης*, (v. 998), Pac. 320, v. 59, Eq. 759
- *Σφίγξ*, (fr. 220) Ran. 1287, 1291
- *Τήλεφος* (?), Ran. 1269, 1270
- *Φιλοκτήτης*, (fr. 233) Ran. 1383
- *Ψυχαγωγοί*, (fr. 256) Ran. 1264

Αἴσωπος: *οἱ δὲ λέγουσιν μύθους ἡμῖν* (iudicibus) *οἱ δ' Αἰσώπου τι γέλοιον* v. 566 ubi actorem quendam tragoediae tangi, non poetam, inepte iudicat Richter; *ἀμαθὴς ἔφυς οὐδ' Αἴσωπον* (i. e. *τοὺς Αἰσώπου λόγους*) *πεπάτηκας* (assidue legisti ut Plut. Phaedr. 273 A) Av. 471; *ἐν* **Αἰσώπου** *λόγοις ἐστὶν λεγόμενον δή τι τὴν ἀλώπεχ' ὡς φλαύρως* (cum damno suo) *ἐκοινώνησεν ἀετῷ*

ποτε Av. 651 (ad quae schol. ὅτι σαφῶς ἀνετίθεσαν Αἰσώπῳ τοὺς λόγους καὶ τοῦτον τὸν παρὰ τῷ 'Αρχιλόχῳ λεγόμενον καίτοι πρεσβυτέρῳ ὄντι: Conf. Hermog. Progymn. φαίνονται τούτῳ (τῷ μύθῳ) χρησάμενοι καὶ οἱ ἀρχαῖοι, 'Ησίοδος μὲν τὸν τῆς ἀηδόνος εἰπών, 'Αρχίλοχος δὲ τὸν τῆς ἀλώπεκος. ὀνομάζονται δὲ ἀπὸ τῶν εὑρόντων οἱ μὲν Κύπριοι, οἱ δὲ Λιβυκοί, οἱ δὲ Συβαριτικοί (Vesp. 1427, 1435), πάντες δὲ κοινῶς Αἰσώπειοι λέγονται, διότι τοῖς μύθοις Αἴσωπος ἐχρήσατο πρὸς τὰς συνουσίας: et Theon. Progymn. 3: καλοῦνται δὲ Αἰσώπειοι καὶ Λιβυστικοὶ (Aesch. fr. 123) ἢ Συβαριτικοί τε καὶ Φρύγιοι καὶ Κιλίκιοι καὶ Καρικοί, Αἰγύπτιοι καὶ Κύπριοι· ἐὰν δὲ μηδεμία ὑπάρχῃ προσθήκη σημαίνουσα τὸ γένος, κοινοτέρως τὸν τοιοῦτον **Αἰσώπειον** καλοῦμεν)—**Αἴσωπον** μεθύσῃ τις ὑλάκτει κύων Vesp. 1402: Αἴσωπον οἱ Δελφοί ποτε φιάλην ἐπῃτιῶντο κλέψαι τοῦ θεοῦ, ὁ δ' ἔλεξεν αὐτοῖς ὡς ὁ κάνθαρός ποτε Vesp. 1447 (de quo narrationem pluribus exponit scholiastes ad h. v. et ad Pac. 129: φασὶν αὐτὸν ἐλθόντα ποτὲ εἰς τοὺς Δελφοὺς ἀποσκῶψαι αὐτούς, ὅτι μὴ ἔχοιεν γῆν, ἀφ' ἧς ἐργαζόμενοι διατρέφοιντο, ἀλλὰ περιμένοιεν ἀπὸ τῶν θεοῦ θυμάτων διαζῆν. οἱ δὲ Δελφοὶ χαλεπήναντες φιαλὴν ἱερὰν τοῖς Αἰσώπου σκεύεσιν ὑπέβαλον. ὁ μὲν δὴ οὐκ εἰδὼς τὴν ἐς Φωκίδα φέρουσαν ὥρμησεν ὁδόν. οἱ δ' ἐπιδραμόντες, καὶ φωράσαντες, ἱεροσυλίας αὐτοῦ κατηγόρουν. ὁ δ' ἐπὶ πέτραν οὐ πόρρω τοῦ ἱεροῦ ἀγόμενος, ἀφ' ἧς νόμιμον ἦν τοὺς ἱεροσύλους ῥιπτεῖσθαι, τὸν περὶ τοῦ κανθάρου μῦθον αὐτοῖς διηγήσατο); ἐν τοῖσιν Αἰσώπου λόγοις ἐξευρέθη (κάνθαρος) μόνος πετεινῶν ἐς θεοὺς ἀφιγμένος Pac. 129 (ubi schol. ὁ λόγος τοιοῦτός ἐστιν. ἁρπάζοντος τοῦ ἀετοῦ τοὺς νεοττοὺς τοὺς τοῦ κανθάρου καὶ ὁ κάνθαρος τὰ ᾠὰ τοῦ ἀετοῦ ἐκκλέψας ἐξεκύλισεν ἕως τοσούτου, ἕως ἦλθε πρὸς τὸν Δία. κατηγοροῦντος δὲ τοῦ ἀετοῦ προσέταξεν ὁ Ζεὺς τῷ ἀετῷ ἐν τῷ αὐτοῦ κόλπου νεοττεύειν· ἐπειδὴ δὲ τὰ ᾠὰ εἶχεν ὁ Ζεύς, περιίπτατο τὸν Δία ὁ κάνθαρος. ὁ δὲ ἐκλαθόμενος ἀνέστη ὡς σοβήσων ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτὸν καὶ κατέαξε τὰ ᾠά); λόγον ἔλεξας ἀστεῖόν τινα **αἰσωπικὸν** γέλοιον ἢ συβαριτικόν, Vesp. 1259

Αἴτνα: σὺ δὲ πάτερ, κτίστορ **Αἴτνας** Av. 926 (initium Pindari *Hyporchematis* de Hierone. Aetna autem condita Ol. lxxvi 1 auctore Diodor. II 49, Strabon. v 268, sublata Catanae civitate et denominatione, quae reductis post Hieronis fat[um] pristinis incolis repetita est Ol. lxxix 4) **Αἰτναῖον** μέγιστον κάνθαρον Pac. 73 (ub[i] Schol., qui explicat per ὑπερμεγέθη, Plato[nem] laudat ἐν 'Εορταῖς

ὡς μέγα μέντοι πάνυ τὴν **Αἴτνην** ὄρος εἶνα[ι]
φασι τεκμαίρου
ὅθεν τρέφεσθαι
τὰς κανθαρίδας τῶν ἀνθρώπων ἐστὶν λόγο[ς]
οὐδὲν ἐλάττους).

'Ακαδήμεια: εἰς 'Ακαδήμειαν κατιὼ[ν] ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξει N. 1005 (ubi Scho[l.] περὶ δὲ τὸν τόπον ἦσαν αἱ ὄντως ἱεραὶ ἐλαῖα[ι] τῆς θεοῦ αἳ καλοῦνται **μορίαι**· ἦν δὲ γυμνάσιον)

'Ακέστωρ: ignobilis poeta tragicus, cu[i] peregrinam originem acerbissime exprobra[-] vere comici, eumque Sacan appellavere [a] Sacis Scytharum colonis qui interioren[m] Asiam colebant (Herod. VII, 64 οἱ Πέρσα[ι] πάντας τοὺς Σκύθας καλέουσι Σάκας). At[-] ticam civitatem sibi vindicavit, quo nomin[e] perstringitur in Av. v. 31, οὐκ ὢν ἀστὸ[ς] ἐσβιάζεται et ob peregrinam originem Vesp 1221 ξένος τις ἕτερος πρὸς κεφαλῆς 'Ακέστορος, ubi enarrator Metagenis locum affer[t] Φιλοθύτῃ (Mein. *Com. Gr.* ii. 758)

ὦ πολῖται δεινὰ πάσχω. B. τίς πολίτη[ς]
δ' ἐστὶ νῦν
πλὴν ἄρ' εἰ Σάκας ὁ Μυσός, καὶ τὸ Κάλ[-]
λιου νοθόν;

et obscurum genus Eupolis quoque i[n] *Adulatoribus*, ubi eius abiectos humilesqu[e] mores describit, indicat cum illum στιγματίαν appellat, vide Athenaeum VI p. 237 [..] (fr. 1 v. 14):

οἶδα δ' 'Ακέστορ' αὐτὸ τὸν στιγματία[ν]
παθόντα·
σκῶμμα γὰρ εἶπ' ἀσελγές, εἶτ' αὐτὸν ὁ παῖ[ς]
θύραζε
ἐξαγαγὼν ἔχοντα κλοιὸν παρέδωκεν Οἰνεῖ·

'novi haec Acestorem passum notis per[-] ustum; nam quia iocum dixit impudicum propterea servus eum foras eductum Oene[o] (carceris publici custodi) tradidit ant[e] vinctum.'

'Αλέξανδρος: *κρείττω δῶρα τῶν* **'Αλε-ινδρου** *λαβεῖν* Av. 1104

'Αλιμοῦς: *δῆμος φυλῆς Λεοντίδος* secun-um Demosth. 57, 10 *πέντε καὶ τριάκοντα* *τάδια* ab urbe. **'Αλιμουντάδε** Alimun-em versus Av. 496

'Αλκαῖος: legebatur vulgo Thesm. v. 52 ex Aristophanis Byzantii coniectura: de adn. cr. ad l. Alcaei verba *παρῳ-εῖται* Av. 1410 (sunt autem e fr. 53 ed. . Matthiae:

ὄρνιθες τίνες οἵδ'; ὠκεάνω γὰρ ἀπὸ περάτων ἦλθον πανέλοπες ποικιλόδειροι τανυσίπτεροι);

; in Vespis 1234 (Alcaei versus ita citant aisf. ad Hephaestion. p. 275 et Hermann. em. doctr. metr. p. 363, metro aeolico;

ὤνθρωφ', οὗτος ὁ μαινόμενος τὸ μέγα κράτος, ἀντρέψεις ἔτι τὰν πόλιν· ἁ δ' ἔχεται ῥοπᾶς).

'Αλκιβιάδης, *ὁ Κλεινίου*: Balbutiem us carpit Vesp. 44 (conf. Plutarch. Alcib. *τῇ δὲ φωνῇ καὶ τὴν τραυλότητα ἐμπρέ-αι λέγουσι, καὶ τῷ λάλῳ πιθανότητα παρα-χεῖν χάριν ἐπιτελοῦσαν· μέμνηται δὲ καὶ ριστοφάνης αὐτοῦ τῆς τραυλότητος καὶ ρχιππος τὸν υἱὸν τοῦ* **'Αλκιβιάδου** *σκώπτων βαδίζει' φησὶ 'διακεχλιδώς, θοἰμάτιον ἕλκων' χὤπως μάλιστα τῷ πατρὶ δόξει' ἐμφερής, κλασαυχενεύεταί τε καὶ τραυλίζεται.*

'ide Meineke fr. com. II p. 728). In *Ranis* . 1422 Dionysus Euripidem et Aeschylum nterrogat *περὶ 'Αλκιβιάδου τίν' ἔχετον νώμην ἑκάτερος; ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ· ποθεῖ έν, ἐχθαίρει δέ, βούλεται δ' ἔχειν* ('quae ad lteram Alcibiadis fugam referenda sunt. lcibiades enim Athenas rediit Ol. xciii archonte Euctemone die xxv^mo^ Tharge-onis. Tertio post mense sive initio Olymp. ciii 2 Antigene archonte Athenis in An-rum solvit et paucissimis mensibus post odicare se praetura coactus est suffectis in us locum x praetoribus, ipse autem iterum, onte tamen, exul abiit in Chersonesum. RITZSCHIVS ad l.)

'Αλκμήνη: *τὸ δὲ προσδοκῆσαί σ' οὐκ νόητον ὡς δοῦλος ὢν καὶ θνητὸς 'Αλκμήνης τει* Ran. 531; haec Dionysus Xanthiae, uae Dionyso reddit Xanthias v. 583 *καὶ ὡς ἂν 'Αλκμήνης ἐγὼ υἱὸς γενοίμην δοῦλος μα καὶ θνητὸς ὤν;*

'Αλφειός: Strabo VIII 353: *ἔστι δὲ ἐν τῇ Πισάτιδι τὸ ἱερόν* (Olympia), *πρόσκειται δ' ἄλσος ἀγριελαίων, ἐν ᾧ τὸ στάδιον· παραρ-ρεῖ δ' ὁ 'Αλφειός, ἐκ τῆς 'Αρκαδίας ῥέων ἐς τὴν Τριφυλιακὴν θάλατταν. 'Αλφειὸν πνέων τρέχει* Av. 1121, h. e. anhelus quasi apud Alpheum cursu certaret, Symmacho auc-tore, *ὡσεὶ ὀλυμπιακὸς σταδιοδρόμος*; aut, si Didymo fides, *παρὰ τὸ Πινδάρου* (Nem. I. 1) **ἄμπνευμα** *σεμνὸν* **'Αλφειοῦ**

'Αμαζόνες: *τοὺς 'Αμαζόνας ἃς Μίκων ἔγραψ' ἐφ' ἵππων μαχομένας* Lys. 678, ubi Schol. *ποικίλη στοὰ 'Αθήνησιν οὕτω λεγομένη διὰ τὴν ἐνοῦσαν γραφήν. ἔνθα πεποίηκεν ὁ Μίκων τὴν 'Αμαζόνων μάχην.* Cf. Taylor. *Lect. Lysiac.* p. 686

'Αμειψίας: aequalis Aristophanis, quo-cum non nihil ei simultatis intercessisse intellegitur e Ran. v. 12, ubi baiulorum similiumque hominum dicteriis et insulsis sermonibus risum spectatorum captasse dicitur. Contra perhonorifice Athenienses de comica eius virtute iudicasse vel eo in-tellegitur quod *Κόννον* eius et *Κωμασταὶ* prae Aristophanicis fabulis praemio orna-verunt. Illius quam dixi simultatis indicium superest etiam apud Anonymum in vita Aristophanis p. XXXV *τὰ μὲν πρῶτα διὰ Καλλιστράτου καὶ Φιλωνίδου καθίει δράματα* (Aristophanes), *διὸ καὶ ἔσκωπτον αὐτὸν 'Αρι-στώνυμός τε καὶ 'Αμειψίας τετράδι αὐτὸν λέγοντες γεγονέναι, κατὰ τὴν παροιμίαν, ὡς ἄλλοις πονοῦντα.* Fabularum eius tituli supersunt septem: *'Αποκοτταβίζοντες* (Athe-nae. X p. 426 F, XV p. 666 A); *Κατεσθίων* (?) Athen. VII p. 316 B; *Κόννος*, quae archonte Isarcho h. e. Olymp. lxxxix 1 Dionysiis urbanis una cum *Nubibus* et Cratini *Pytine* secundo praemio ornata esse dicitur—*Κωμασταί*, quam una cum Aristophanis *Avibus* et Phrynichi *Monotropo* in certamen commissam primum meruisse praemium docet Scholiasta in argumento *Avium*; *Μοιχοί* et *Σαπφώ* et *Σφενδόνη*

"Αμμων: *κοὐκ ἐς Δελφοὺς οὐδ' ὡς "Αμμων' ἐλθόντες ἐκεῖ θύσομεν* Av. 619; *ἐσμὲν δ' ὑμῖν "Αμμων, Δελφοί*, Av. 716

'Αμύκλαι: *κλέωα* (*κλείουσα*) *τὸν* **'Αμύ-κλαις** *σιὸν* (*θεὸν*) h. e. *'Απόλλω*, Lys. 1299

'Αμυνίας: creditor Strepsiadae N. 31 τρεῖς μναῖ διφρίσκου καὶ τροχοῖν **'Αμυνίᾳ**: v. 1239 ingreditur persona cum eiulatione tragica

'Αμυνίας ὁ Προνάπου: a comicis notatus ut mollis, gloriosus sycophanta (Cratin. *Σεριφίοις* fr. 8). Nub. v. 681 sqq. carpitur tamquam δειλὸς καὶ μαλακός, ἡ 'Αμυνία potius mulieris nomine appellandus; in Vesp. 74 tamquam aleator (φιλόκυβος), (quod ignominiosum habebatur a Graecis et hominum effeminatorum atque perditorum; cf. Aeschin. *c. Timarch.* p. 67, p. 90 ed. Rsk); ibid. v. 466 ut osor populi superbus, nam Bdelycleonem, qui patre retinendo μισόδημος factus est, vocat Chorus **κομηταμυνίαν** ficto nomine ut omnia Amyniae vitia in eum conferat: ibid. v. 1267 **ὁ Σέλλου** dicitur quia πτωχαλαζὼν erat (vide s. n. **Αἰσχίνης**), ἐκ τῶν Κρωβύλου, ex Crobyli posteris, quod comam diligentius curabat (cf. v. 466) est enim κρωβύλος 'nodus comae.' Pergit paupertatem eius exagitare, qui olim cum Leogora laute epularetur nunc pomis vescatur (v. 1268 sq.): tum legationem eius in Thessaliam carpit, ubi seditionem Penestarum concitare voluerat (ut postea fecit Critias ap. Xenoph. Hellen. ii, 3, 36). Eodem spectant Eupolidis versus Πόλεσιν fr. XI quos laudat Scholiasta ad h. l.;

> **χἀμυνίας** ἐκεῖνος ἀμέλει κλαύσεται
> ὅτι γὰρ ἀγροῖκος ἵσταται πρὸς τῷ μύρῳ,
> ὅτων δ' ἕνεκεν ἔπλευσε κακὸς ὢν εἴσεται.

h. e. 'Amynias ille profecto plorabit, nam intelleget quod rusticus unguento adstat (i. e. re praeclara uti nescit) et quorum causa navigavit in iis ignavum se (intelleget).' Vide Fritzschium ad Ran. p. 448: Bergk. *comm.* p. 207: Mein. *fr. Com.* II p. 138, I p. 364. Paupertatem hominis ridet incertus poeta apud Hephaestion. p. 36 7

> οὐδ' 'Αμυνίαν ὁρᾶτε πτῶχον ὄντ' ἐφ' ἡμῖν.

'Αμύνων: Eccl. 365 ubi Schol. ῥήτωρ ἡταιρηκώς

'Αμφίθεος, persona ab Aristophane ficta Ach. v. 47 ubi ludit nomine poeta, cum enim nomen suum profitetur, praeco intellegit 'semideus'

'Αμφίων: δόμους 'Αμφίονος καταιθαλώσω πυρφοροῖσιν ἀετοῖς Av. 1247 ex Aeschy[lo] *Niobe*

'Ανακρέων: Ἴβυκος ἐκεῖνος κἀνακρέ[ων] ὁ Τήιος, οἵπερ ἁρμονίαν ἐχύμισαν (i. e. ἐγλ[υ]καναν) ἐμιτροφόρουν τε κἀχλίδων ἰωνικ[ῶς] h. e. 'muliercularum more mitras gestaba[nt] et Ionum instar molliter se gereban[t]' Thesm. 161

'Ανδροκλῆς: Androcles Pitthensis comicis perstringitur ut servus mendic[us] (Cratin. Σεριφίοις fr. 2), ἡταιρηκώς Hor. f[r.] 5, crumeniseca (Ecphantides fr. 3, Mei[n.] *fr. com.* I p. 36); Vesp. 1187 ξυνεθεώρε[ις] 'Ανδροκλεῖ καὶ Κλεισθένει, ubi salse Ath[e]nienses perstringit Comicus quod θεωρία cum fuerit honestorum et prope nobiliu[m] hominum munus, in homines abiectissimo[s] quales erant Androcles et Clisthene[s] conferrent

'Ανδρομέδα: filia Cephei qui eam ce[to] exposuit, Thesm. 1056 sq.; σημεῖον ὑπεδ[ή]λωσε Περσεὺς ἐκδραμὼν ὅτι δεῖ με γίγνεσ[θαι] 'Ανδρομέδαν, Th. 1012 h. e. 'signum o[c]culte mihi dedit Euripides ut qui tamqua[m] Perseus procurrerit, oportere me (Mnesil[o]chum) fieri Andromedam:' αὕτη ἐστ[ὶ] 'Ανδρομέδα παῖς Κηφέως Th. 1113 (Euripid[es] Scytham alloquitur). Eius partes ex *An[dromeda]* Euripidis expressas agit Mnesil[o]chus in eadem fabula, 1012—1112; ἀναγ[ι]γνώσκοντί μοι τὴν 'Ανδρομέδαν Ran. 5[3] vide Argumentum *Ranarum* p. 513 not. [...]

'Αντίθεος Γαργηττόθεν Th. 898

'Αντιλέων: Eq. 1044 Paphlagoni q[ui] dixerat 'ἐγὼ γὰρ ἀντὶ τοῦ λέοντος εἰμί σο[ι]' respondet Demus 'καὶ πῶς μ' ἐλελήθη[ς] **'Αντιλέων** γεγενημένος'; ubi notatur a Scho[li]aste ut πονηρὸς καὶ πολυπράγμων

'Αντίλοχος: 'Αντίλοχ' ἀποίμωξόν με το[ῦ] τεθνηκότος τὸν ζῶντα μᾶλλον Eccl. 59[2] (parodia ex Aeschyli *Myrmidonibus*)

'Αντίμαχος: 'Αντίμαχον τὸν Ψακάδ[ος] Ach. 1150 (ita appellatus quia loquens ci[r]cumstantes saliva aspergere solebat, ἐπειδ[ὴ] προσέρραινε τοὺς συνομιλοῦντας διαλεγόμενο[ς] SCHOL.): malus poeta lyricus (μέλεος τ[ῶν] μελέων ποιητής); sordidus choregus ib., que[m] magna cum acerbitate diris devovet choru[s] poetae nomine, quod eo munere fungen[s] (Ol. lxxxviii 1) ipsum ad epulas sollemne[s]

non invitaverit; optatque in stropha et antistropha ut spes hominis fallatur, qui olim Aristophanem ea spe ut invitaretur deiecisset. Alius Antimachus Nub. 1022 notatur ob θηλύτητα καὶ εὐμορφίαν. Idem legem tulisse videtur μὴ δεῖν κωμῳδεῖν ἐξ ὀνόματος, de qua egit Bergk comm. p. 142

Ἀντιφῶν: Rhamnusius, Sophili filius, orator Athenis clarus (ὁ Νέστωρ καὶ λογομάγειρος Plutarch. Vit. x orat. p. 341); alioqui pauper et famelicus: πεινῇ ἧπερ Ἀντιφῶν Vesp. 1270: inter convivas nominatur Vesp. 1301. Φιλάργυρος a Platone dictus ap. Plutarch. l. c. p. 833 c (Mein. Com. I p. 180, II p. 651)

Ἀπαιόλη: ὦ παμβασίλει' **Ἀπαιόλη** Nub. 1151 ubi Schol. πέπλακεν ὄνομα δαίμονος, σωματοποιήσας αὐτήν. Confert Bergkerus Eq. 634 sqq.

Ἀπατούρια: Apaturiorum festos dies tres δόρπεια, ἀνάρρυσιν, κουρεῶτιν agebant Athenienses mense Pyanepsione, ut liberos superiore anno natos in phratrias reciperent. Primo die conveniebant curiales ad epulas et fortasse insiciis vescebantur, altero sacrificabant Iovi φρατρίῳ et Minervae: tertio pueros puellasque recipiebant. Filii autem a patribus ad phratores ducebantur cum ove victima, qui victimae partes accipiebant, Schol. ad Ran. 798. Multa afficiebantur a phratoribus ovem nimis levem offerentes, fr. **163**: τὰ κρέ' ἐξ **Ἀπατουρίων** ταῖς μαστροποῖς διδοῦσαι Th. 558. Apaturiorum tertio die agebantur cursus equestres auctore Schol. ad Pac. v. 901. Nomen dictum est ab α et πατὴρ sive πάτρα = ὁμοπατούρια. Ἥρα φαγεῖν ἀλλᾶντας ἐξ **Ἀπατουρίων** Ach. 146 lepide de Sadoco, Sitalcis Thracum regis filio, qui quasi Atheniensis modo natus sit

Ἀπόλλων: χρυσολύρα, Δῆλον ὃς ἔχεις ἱεράν Th. 316; τὸν Εὐλύραν (sine subst.) μέλπουσα Th. 969; ὁ φορμικτὰς Ἀπόλλων Ran. 232; δαφνοπώλης fr. inc. 154; accipitrem gerit in capite, famulus Iovis Av. 516; ὦ χρυσόθρονε ib. 950 (nisi ibi Μοῦσα intellegendum); ὦ φίλ' Ἄπολλον σᾶς ἀπτόμενος φαρέτρας Πυθῶνι δίᾳ Eq. 1273: ὦ Ἑκάεργ' ὅπαζε νίκην Th. 972; ἐπὶ δὲ (κάλεσον) δίδυμον (geminum Dianae) ἀγέχορον ἰήιον Lys. 1281: τὸν Ἀμύκλαις σιὸν Lys. 1299; ἀμφί μοι αὖτε, Φοῖβ' ἄναξ, Δήλιε, Κυνθίαν ἔχων ὑψικέρατα πέτραν Nub. 595—598; **Ἄπολλον** ὅς που Δῆλον ἢ Πυθῶν' ἔχεις R. 659 (Ananii versus sic continuatus ἢ Νάξον ἢ Μίλητον ἢ θείην Κλάρον, ἵκου καθ' ἱερὸν ἢ Σκύθας ἀφίξεαι); Ὦ Φοῖβ' **Ἄπολλον** Λύκιε (a λύκη = lux) Eq. 1240 (ex Euripidis *Telepho*); μαντεῖος Ἀπόλλων Av. 722; τί Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων; Plut. 39 (ubi Schol. ὅτι στεφάνην ἔστεπτο ὁ τρίπους, ἐφ' οὗ καθῆστο ἡ Πυθία); similiter πυθικὴν σείσας δάφνην v. 213; παρὰ Διὸς λαμβάνει τοὺς χρησμοὺς Heroes fr. XIX; τῷ Λοξίᾳ (h. e. τῷ Ἀπόλλωνι λοξὰ (obscura) μαντευομένῳ) ὃς θεσπιῳδεῖ Τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου Plut. 8: eius oraculum Laio datum de Oedipo, ὃν πρὶν φῦναι μὲν ἀπόλλων ἔφη ἀποκτενεῖν τὸν πατέρα Ran. 1184; φράζευ Ἐρεχθείδη λογίων ὁδόν, ἥν σοι Ἀπόλλων ἴαχεν ἐξ ἀδύτοιο διὰ τριπόδων ἐριτίμων Eq. 1015: ἐσμὲν δ' ὑμῖν...Φοῖβος Ἀπόλλων Av. 716: χρησμὸς ὃν παρὰ τἀπόλλωνος ἐξεγραψάμην Av. 982 (conf. Soph. Trach. 1165): τοιάδε κύκνοι ἴακχον Ἀπόλλω Av. 772 (ut eius θεράποντες; conf. Platon. Phaed. 85 A): ὦ δέσποτ' ἄναξ, γεῖτον ἀγυιεῦ, τοὐμοῦ προθύρου προπύλαιε Vesp. 875 (columnae acuminatae, ut obelisci, forma ante ianuam positus: conf. Thesm. 489); ἰατρὸς καὶ μάντις Plut. 11: εἶθ' ἀπόλλων ἰατρός γ' ὢν (si re vera est medicus), ἰάσθω· μισθοφορεῖ δὲ Av. 584; Ἄπολλον ἀποτρόπαιε, τοῦ μαντεύματος Vesp. 161, τοῦ χασμήματος Av. 61; Ἄπολλον ἀποτρόπαιε μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὔ Plut. 359, 854: ὦναξ Ἄπολλον Pac. 238; ὦναξ Ἄπολλον τοῦ νέφους Av. 295; ἄναξ Ἄπολλον καὶ θεοὶ Plut. 438. Per eum iurant viri, νὴ τὸν Ἀπόλλω Eq. 941, Nub. 372, Av. 470, 479, Lys. 465, Ran. 51, Eccl. 160, 659, 680; μὰ τὸν Ἀπόλλω Ach. 59, 101, Eq. 14, 875, 1041, Nub. 732, Pac. 16, 615, Av. 263, 439, Lys. 938, 942, Th. 269, 748, Ran. 508, Plut. 987: per eundem mulier insolite Lys. 917, Ran. 508, Eccl. 631

Ἀρά: Ἀρᾶς ἱερὸν (Athenis), Horae fr. 8

Ἀργεῖος: Argivi paci adversantur et auxilii nihil praestant ad liberandam deam, sed dudum derident *Athenienses* et *Lacedae-*

monios bello pressos, quia ab utrisque merentur stipendia Pac. 475—477: πρόφασιν μὲν Ἀργείους φίλους ἡμῖν ποιεῖ (Κλέων) Eq. 466 (ubi Schol. ἐπὶ βλαβῇ τῆς πόλεως τὴν Ἀργείων φιλίαν προξενῶν οὐ λανθάνει με σπείσασθαι πρὸς τοὺς Ἀργείους πείθων τὴν πόλιν, παρρησίαν εἰς τὸ συγγενέσθαι τοῖς Λακεδαιμονίοις ἑαυτῷ περιποιούμενος): Ἀργεῖοι φῶρες Anagyr. fr. XXII, Suid. ἐπὶ τῶν προδήλως πονηρῶν, οἱ γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ κωμῳδοῦνται

Ἀργεῖος ἀμαθὴς ἀλλ' Ἱερώνυμος σοφός Eccl. 201 h. e. ironice, 'Argivus prudens vobis est stultus, Hieronymus stultus prudens

Ἄργος: Περσεὺς πρὸς Ἄργος ναυστολῶν (ex Eur. *Andromeda*) Th. 1101; Αἴγυπτος Ἄργος κατασχών (ex Eur. *Archelao*) Ran. 1208; ὦ πόλις Ἄργους κλύεθ' οἷα λέγει (exclamatio ex Eurip. *Telepho*) Eq. 814, Plut. 601—οὔκουν ἐν Ἄργει μ' οἷα πράττει (Κλέων) λανθάνει Eq. 465

[**Ἄργος**]: τὴν τοῦ πανόπτου διφθέραν ἐνημμένος Eccl. 80 h. e. τοῦ τὴν Ἰὼ φυλάττοντος

Ἀργώ, navis: εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος (Euripidis *Medeae* exordium) Ran. 1382

Ἄρης: Ἄρεως νεοττός, Martis pullus, de forti et bellicoso Av. 835; δρᾶμα Ἄρεως μεστὸν...τοὺς Ἕπτ' ἐπὶ Θήβας Ran. 1021; Ἄρει δὲ μή;...μηδ' Ἐνυαλίῳ γε Pac. 457: βλέπειν Ἄρη Plut. 328 de audacia

Ἀρίγνωτος: κιθαρῳδός, υἱὸς Αὐτομένους, Ἀριφράδου ἀδελφός, inter quem et Aristophanem amicitia intercedebat, quod ipse profitetur Eq. 1277, neque minus in Vespis v. 1275 sqq. laudat eum tamquam ἅπασι φίλον ἄνδρα τε σοφώτατον, τὸν κιθαραοιδότατον, ᾧ χάρις ἐφέσπετο

Ἀρίσταρχος: defensor et propugnator oligarchiae acerrimus et ob id ipsum populo satis invisus, vid. Thucyd. VIII 90 et 92. Ducem fuisse atque praeter ceteros Eetioneam muniendam curavisse dilucide Theramenes ap. Xenoph. *Hellen.* II, 3, 46 dicit: cum autem in Piraeo inter ὁπλίτας qui Eetioneam communiebant seditio esset orta, Theramenesque minis quadringentorum commotus facile se tumultum sedaturum promisisset, Aristarchus illum sect[...] tus est, vid. Thucyd. VIII 92, sed quamv[...] graviter seditiosos milites increparet, nih[...] tamen effecit: milites enim consentient[...] Theramene moenia diruerunt, Thucy[...] ibid. Iam quadringenti cum dominat[...] deicerentur, Aristarchus cum militibus, qu[...] bus praefuit, Oenoen in castellum satis mu[...] nitum se coniecit idque Boeotis mala fraud[...] prodidit, vide Thucyd. VIII 98, Ἀρίσταρχος δὲ...λαβὼν κατὰ τάχος τοξότας τινὰ[...] τοὺς βαρβαρωτάτους ἐχώρει πρὸς τὴν Οἰνόη[...] Quos Thucydides dicit sagittarios max[...] ime barbaros, Iberes fuerunt ab Athe[...] niensibus asciti et mercede conducti, i[...] quod cognoscimus ex Aristophanis Τριφα[...] λητι fr. 10 μανθάνοντες τοὺς Ἴβηρας τοὺ[...] Ἀριστάρχου πάλαι et τοὺς Ἴβηρας, οὓ[...] χορηγεῖ, μὴ βοηθῆσαι δρόμῳ, (docta auten[...] est haec fabula Ol. XCII 2 expulsis quadrin[...] gentis, vide fr. IX). Sed, etsi pessime d[...] patria meritus erat maximeque popularen[...] statum subvertere studuerat, postea tame[...] impetravit ut in patriam restitueretur, vid[...] Xen. Hellen. I, 7, 29, Memor. II, 7 ubi cun[...] Socrate disserens inducitur triginta viro[...] rum imperio constituto. BERGK *Comm*[...] p. 342 sqq.; Fritzschius Ran. p. 232

Ἀριστείδης: οἷός περ Ἀριστείδῃ πρό[...] τερον καὶ Μιλτιάδῃ ξυνεσίτει Eq. 1325 d[...] Demo

Ἀριστογείτων, tyrannicida: ἀγοράσω τ[...] ἐν τοῖς ὅπλοις ἑξῆς Ἀριστογείτονι Lys[...] 633 h. e. prope Aristogitonis statuam

[**Ἀριστοκράτης**]: vide s. n. **Σκέλλιος**

Ἀριστόδημος, homo foedae libidinis Daetal. fr. 35

Ἀριστομάχη: πρὸς Ἀριστομάχην πρὸς ἐκείνην τὴν Μαραθῶνι, καὶ Στρατονίκη[...] οὐδεὶς ἐγχειρεῖ πολεμίζειν Thesm. 806; mu[...] lierum nomina notissima ponuntur notionun[...] loco his verbis subiectarum

[**Ἀριστοφάνης**]: utitur ore rotund[...] Euripidis sed sensus minus forenses pro[...] ducit, Σκηνὰς καταλ. fr. IV. Erat matur[...] calvitie Eq. 550, ob quam fortasse irrisu[...] a comicis aequalibus et praesertim Eupo[...] lide in *Baptis*, Nub. 540 (conf. Pac. 768[...] Meinek. Fr. Com. II p. 453). A Cleon[...] accusatus (εἰσαγγελίᾳ) ob *Babylonios* co[...]

ιoediam falsis criminibus apud senatum, *ivitati et senatui praesentibus sociis insul-ιsse, cum ne Atheniensis quidem esset sed eregrinus*, aegerrime evadit, Ach. 377—82: adde 502 seq. In parabasi *Achar-ensium* exponit, se modeste Atheniensibus onsilia optima dedisse ne a peregrinis se egi neve ab assentatoribus se decipi pa-antur; hinc iam Persarum regem ex legatis ,acedaemoniorum sciscitatum utris faveat ιristophanes, et eos esse victuros dixisse ui huius poetae consiliis utantur: Lace-aemonios autem Aeginam affectare nulla lia de caussa quam ut poetam hunc *in legina praedia possidentem* Atheniensibus uferant. Se iusta semper suasurum in omoediis, quidquid machinetur Cleon, v. 26—v. 664. *Equites primam fabulam suo omine scenae dedit*, Eq. 513, Nub. 530, *ι qua milto vel faece faciem oblitus Cleo-is partes ipsum egisse* tradit scholiasta Eq. 30 sq.; *nam* artifex nemo Cleonis perso-am fingere audebat, unde illud fictum. In arabasi *Equitum* explicat qua caussa non rius comoedias in scena docuerit 507—550. n parabasi *Nubium* queritur de victa apud oectatores adeo elegantes fabula *Nubium riorum;* probatam ab ipsis fuisse primam omoediam *Daetalenses*, quam ut virgo, cui arere nondum liceret, exposuerit sub alie-is *Callistrati* et *Philonidis* nominibus. [unc igitur quaerere eundem spectatorum nimum in comoedia praesertim cum summo ιbore composita, modestissima et sibimet osi versibusque fidente, repudiante vulgaria omicis lenocinia. Se non eadem saepius ιtroducere sed novas semper formas easque pidas comminisci: Cleonem potentissi-ιum percussisse semel, non insultasse iacen-, ut alios comicos Hyperbolum usque ad ιedium persequentes, in quibus Eupolin *'quites* suo usui accommodantem. Rectius ;itur se probatum iri, 518—562. Nubes, olem et lunam dicit mala omina ostendisse ım Athenienses Cleonem ducem eligerent, : consilium dat ut voracem furem capistrent : nervo constringant (575—594). Deinde ιnam inducit querentem de perturbatione :storum dierum, qui iam non amplius :sponderent deorum consuetudini, quare hos iratos Hyperbolo legato sacro coronam ademisse, ut discatur vitae dies agendos esse secundum lunae cursum, 607—626. Qualis sit comoedia *Vespae* significat v. 54—66. In parabasi *Vesparum* iniuriae in se commissae accusat spectatores; nam cum non solum alios poetas comicos clam adiu-verit sed aperte etiam Herculea ira poten-tissimum monstrum Cleonem sit adortus, post victoriam modeste se gesserit, specta-tores optimam comoediam *Nubes* anno superiore neglegenter audivisse nec praemio ornasse, in qua aliam pestem a civitate averruncaverit. Sed ipsis probro esse eius-modo incuriam, se apud sapientes nihilo deteriorem poetam habitum iri; quare monere ut in posterum scite inventa poeta-rum velut poma cum vestibus in arcis con-dant, ita dexteritatem olituri, 1015—1059. Deinde narrat esse qui dixerint se in gratiam redisse cum Cleone, cum ab eo accusatus urgeretur, foris expectantibus multis si dicterium emitteret poeta pressus; se igitur ei velut poenitentem aliquantulum illusisse, deinde irrisum delusisse, 1284—1291. In parabasi *Pacis* exponit se, siquis alius poeta comicus, dignum esse laude magna, primum quod humilia et inficeta argumenta aemulo-rum primus antiquaverit et ab ignobilibus magis ad altiora verterit artem; deinde quod non privatos homunculos mordeat sed potentissimum monstrum *Cleonem* audacter sit aggressus, pro urbe et insulis usque pugnans. Harum rerum gratiam sibi ha-bendam esse a spectatoribus, eoque magis quod palaestras non obeat adolescentes temptans sed modestus sit; proinde viros, pueros, tandem calvos favere oportere poetae calvo, 734—774. Aristophanem pudebat uxoris et duorum insipientium filiorum, fr. 270

'Αρίστυλλος, homo foedae libidinis Eccl. 647, Plut. 314, quibus in versibus Platonis amores maligne exagitari tamquam inhonestos et spurios sunt qui censent ut Meinekius *Hist. Com.* p. 287 sq. Platonem enim proprio nomine Aristoclem appel-latum fuisse constat testimonio Alexandri apud Diogenem Laert. III 4. Aristyllum autem veteres in locis Aristophaneis de

Aristocle interpretatos esse docet Eustathius p. 989 45. Conf. Etym. M. p. 142: *ὡς παρὰ τὸ Ἡρακλῆς Ἥρυλλος καὶ παρὰ τὸ Θρασυκλῆς Θράσυλλος καὶ παρὰ τὸ Βαθυκλῆς Βάθυλλος—οὕτω καὶ παρὰ Ἀριστοκλῆς Ἀρίστυλλος*; adde *Δράκυλλος* Ach. 612. Ceterum Meinekius *l. c.* opinatur magnum huic coniecturae firmamentum in eo paratum esse, quod Platonica de communione bonorum doctrina in *Ecclesiazusis* traducatur, quod tamen negat Stallbaumius Prolegom. ad Platon. *Remp.* p. LXIX. Vide Argum. *Ecclesiazusarum* p. 591 not. 4. Adde Telmess. fr. XIII

Ἀριφράδης, *Ἀριγνώτου ἀδελφός*: Automenis filius, libidinum execrabilium homo, quae describuntur Eq. 1280—1289: Vesp. 1280—1283: Pac. 883—885. In Eccles. 129 est inter mulieres

Ἀρκαδία: *ἐν Ἀρκαδίᾳ πεντωβόλου ἡλιάσασθαι* Eq. 798: *οὐχ ἵνα γ' ἄρξῃ Ἀρκαδίας προνοούμενος* Eq. 801

Ἁρμόδιος: Hipparchi tyranni occisor, Thucyd. V 154: *μῶν ἔκγονος εἶ τῶν Ἁρμοδίου τις ἐκείνων*, Eq. 786 (conf. Demosth. 19, 280, (*τοὺς ἀφ' Ἁρμοδίου*) *νόμῳ διὰ τὰς εὐεργεσίας ἐν ἅπασι τοῖς ἱεροῖς ἐπὶ ταῖς θυσίαις σπονδῶν καὶ κρατήρων κοινωνοὺς πεποίησθε καὶ ᾄδετε καὶ τιμᾶτε ἐξ ἴσου τοῖς ἥρωσι καὶ τοῖς θεοῖς*): *στήσασα παρ' Ἁρμοδίῳ* (*τὰ κληρωτήρια*) *κληρώσω πάντας* Eccl. 682 h. e. prope Harmodii statuam in foro: sic Lys. 633 *ἑξῆς Ἀριστογείτονι* 'propter Aristogeitonis statuam.'—Carmen conviviale: *οὐδὲ παρ' ἐμοί ποτε τὸν Ἁρμόδιον ᾄσεται ξυγκατακλινεὶς*, Ach. 980 (h. e. 'mecum numquam potabit :' conf. Eq. 1288): *ὀρχηστρίδες, τὰ φίλταθ' Ἁρμοδίου, καλαί* Ach. 1093 (ubi pro 'fine convivii' poni videtur, saltatrices enim semper apud Graecos sub finem convivii intrasse docet Beckerus *Charicles* p. 101): *ᾄδω δὲ πρῶτος Ἁρμοδίου* (sc. *μέλος*) Vesp. 1225 (conf. s. n. *Τελαμών*); *ὁ δ' αὐτὸν ἠνάγκαζεν Ἁρμοδίου μέλος* (*ᾄδειν*) Pelarg. fr. III

Ἀρταμίτιον producta antepenultima, Laconice pro **Ἀρτεμίσιον**, promontorium Euboeae, ubi praeclare pugnarunt Athenienses in Medos; *ὅκα τοὶ μὲν* (*οἱ Ἀσαναῖοι*) *ἐπ' Ἀρταμιτίῳ πρόκροον* (*προέκρουον*) *σεοείκελοι ποττὰ κᾶλα* (*πρὸς τὰ πλοῖα*), Lys. 1251

Ἀρταμουξία: vide s. n. **Ἀρτεμισία**

Ἄρτεμις: *πολυώνυμε θηροφόνη, Λατοῦς χρυσώπιδος ἔρνος* Thesm. 320; *τὸν εὐλύρον μέλπουσα καὶ τὴν τοξόφορον Ἄρτεμιν ἄνασσαν ἁγνήν*, ibid. 971; *τὰν ἐν ὄρεσι δρυογόνοισι κόραν ἀείσατ' Ἄρτεμιν ἀγροτέραν*, Th. 115; *τῇ ἀγροτέρᾳ παρῄνεσα εὐχὴν ποιήσασθαι κατὰ χιλίων χιμάρων*, Eq. 660 (conf. omnino Xenoph. *Anab.* III, 2, 12, *Hellen.* IV, 2, 20); *ἀγρότερ' Ἄρτεμι σηροκτόνε, παρσένε σία*, Lys. 660; *ὦ κυναγὲ παρσένε* ibid. 1272; *ἐπὶ δὲ κάλεσον Ἄρτεμιν* ibid. 1280; *σεμνὸν γόνον Λατοῦς Ἄρτεμιν ἀπειρολεχῆ*, Th. 119; *Δίκτυννα παῖς Ἄρτεμις καλὰ τὰς κυνίσκας ἔχουσ' ἐλθέτω* Ran. 1359 (conf. Vesp. 368); *ἀλετρὶς ἢ δεκετὶς οὖσα τἀρχηγέτι* Lys. 644 (*ἀρχηγέτις* est Diana quae in Braurone colebatur, cui virgines decimo aetatis anno initiabantur, vide Harpocration. p. 87, 10 ed. Dindorf, et conf. s. n. *Βραυρώνια*): *ἥτ' Ἐφέσου μάκαιρα πάγχρυσον ἔχεις οἶκον, ἐν ᾧ κόραι σε Λυδῶν μεγάλως σέβουσιν* Nub. 599 sq.; *εὐφαμεῖτε μελισσονόμοι δόμον Ἀρτέμιδος πέλας οἴγειν*, 'favete linguis; sacerdotes appropinquant ad Dianae templum aperiendum' Ran. 1273 (ex Aeschyli *Sacerdotibus*): Av. 871 sacerdoti preces iubenti fieri *Ἀρτέμιδι ἀκαλανθίδι*, respondet chorus *οὐκέτι κολαινίς ἀλλ' ἀκαλανθὶς Ἄρτεμις*. Per Dianam iurant mulieres Lys. 435, 922; Thesm. 517, 569, 742; Eccl. 90, 136

Ἀρτεμισία: nomen meretriculae Th. 1200, quam Scytha vocat **Ἀρταμουξίαν** ibid. 1201, 1213, 1217, 1222, 1225

Ἀρτεμισία: *Λυγδάμιδος θυγάτηρ τὸ γένος Ἐφεσία, ἥτις ξυνεμάχησε Ξέρξῃ κατὰ τῆς Ἑλλάδος* Schol. ad Lys. 675; *ἐπιχειρήσουσι* (sc. *αἱ γυναῖκες*) *πλεῖν ἐφ' ἡμᾶς, ὥσπερ Ἀρτεμισία* Lys. 675

Ἀρτέμων: Plutarchus Pericl. c. 37 narrat Periclem bello Samio ab Artemone machinarum bellicarum artifice optimo, novis machinis adiutum esse: Artemonem autem claudum fuisse, cumque semper curru vectus esset, *ὁ περιφόρητος* vocatum esse. Sed hoc cognomen originem duxit ab Artemone maiore, aequali Aristidis, homine

urioso et effeminato, qui plurimum tem-
s domi degebat et interdum in lectica
ie luxu circumferebatur, conf. Athenae.
533 E (qui laudat nonnullos Anacreontis
sus). Ita factum est ut verba *περιφόρη-*
Ἀρτέμων in proverbium abirent ad
nificandum hominem mollem et luxurio-
n. Praeter expectationem Ach. 850
istophanes *περιφόρητος* mutavit in *περι-*
ηρος, ut acerbius Cratinum rideret.
nf. Thirlwall. *Hist. Gr.* III p. 9 not.
mai.

Ἀρχέδημος: *βούλεσθε κοινῇ σκώψωμεν*
χέδημον, ὃς ἑπτετὴς ὢν οὐκ ἔφυσε φράτε-
, νυνὶ δὲ δημαγωγεῖ ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖσι
n. 420 qui cum iam septennis esset
ndum habebat curiales, (*φράτορας*
ὀδόντας sive *γνώμονας* dictum praeter
ectationem quia metaphoram sumsit ab
ntium dentitione); h. e. qui, cum diu
ienis esset, nondum civitate erat donatus.
egrinitatem ei etiam Eupolis obiecit in
ptis. 'Nunc autem' pergit 'in supe-
vivis (loquitur ex sententia mortuorum,
si apud inferos demum sint vivi, apud
eros autem mortui) populi dux prin-
atum nequitiae obtinet.' Quanta
s potentia fuerit Ol. XCIII 3 antequam
ninatus XXX virorum constitueretur etiam
nophon demonstrat *Hellen.* I vii 2 *Ἀρχέ-*
μος ὁ τοῦ δήμου τότε προεστηκὼς ἐν
ήναις καὶ τῆς διωβελίας ἐπιμελόμενος
ασινίδῃ ἐπιβολὴν ἐπιβαλὼν κατηγόρει ἐν
αστηρίῳ, φάσκων ἐξ Ἑλλησπόντου ἔχειν
ήματα ὄντα τοῦ δήμου· κατηγόρει δὲ καὶ
ὶ τῆς στρατηγίας. Pessimus nebulo for-
n ideo dicitur, quod publicam pecuniam
rvertisset, quod ei Lysias exprobrat in
tione in Alcibiad. I c. 25 *οὗτος γὰρ παῖς*
παρ' Ἀρχεδήμῳ τῷ γλάμωνι οὐκ ὀλίγα
ὑμετέρων ὑφῃρημένῳ, πολλῶν ὁρώντων
νε μὲν ὑπὸ τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενος,
μαζε δὲ μεθ' ἡμέραν ἄνηβος ἑταίραν ἔχων.
celluisse videtur eloquentia et ab initio
defendendis operam dedisse, siquidem
m est, quem Socrates Critoni homini
iti sed subtimido, obque id ipsum a ca-
niatorum malitia multum vexato com-
ndavit, cuius opera istos homines a se
eret ap. Xenoph. Memor. II 9, 4. Hae
laudes non conveniunt cum criminibus quae
ei alii obiciunt sed in tanto partium studio
non raro accidisse videmus ut qui ab aliis
in caelum usque laudibus tolleretur, idem
ab aliis omnis generis maledictis proscinde-
retur. Vide BERGK *Comm. de rel. com.*
p. 337; COBET *Xenoph. Prosopographia*
p. 47. Denique Archedemus, qui fuit
inter praecipuos auctores condemnandorum
praetorum post navale proelium ad Arginu-
sas, uno circiter anno post Athenis profu-
gisse videtur. Cum enim iratus populus eos
demagogos, a quibus ad condemnationem
impulsus esset, poena merita affecturus in
custodia haberet, demagogi ante iudicii
diem fuga salutem petiverunt ut est apud
Xenoph. *Hell.* I, vii, 35. Conf. Fritzsch.
de carm. Aristoph. mystico p. 93. Idem
lippus audit et devovetur Ran. 588

Ἀρχένομος: ei (restem) mittit Pluto
cum minis Ran. 1507

Ἀρχεπτόλεμος: *ὁ δ' Ἱπποδάμου λεί-*
βεται θεώμενος Eq. 327: *Ἀρχεπτολέμου*
δὲ φέροντος Τὴν εἰρήνην ἐξεσκέδασας τὰς
πρεσβείας τ' ἀπελαύνεις Ἐκ τῆς πόλεως
ῥαθαπυγίζων αἳ τὰς σπονδὰς προκαλοῦνται
Eq. 794, Cleoni Agoracritus vitio vertit.
Intellegit autem legationem Lacedaemonio-
rum Ol. lxxxviii, 3 anno septimo belli ante
Pylon penitus captam Athenas missam,
Thucyd. IV 16. Eam Archeptolemus,
Hippodami filius, in concionem introduxisse,
pacemque ab ea allatam civibus suis com-
mendavisse videtur, unde *φέρειν τὴν εἰρήνην*
dicitur. DINDORFIVS ex Meiero in *Philo-*
logische Blätter Vratislav. 1817 fasc. 2 p.
178—185. Instituto CCCC virorum imperio
cum Antiphonte et Onomacle eam suscepit
legationem, quam memorat Thucydides
VIII 71, *ἐκπέμπουσι καὶ ἐς τὴν Λακεδαίμονα*
πρέσβεις περὶ ξυμβάσεως βουλόμενοι διαλλα-
γῆναι. Restituto populari imperio uterque
Antipho et Archeptolemus in iudicium
vocabantur eamque poenam ad quam con-
demnati sunt: quod psephisma nobis ser-
vavit Pseudoplutarchus Vit. Antiphontis ex
Caecilio

[**Ἀρχίλοχος**] *παρῳδεῖται*, Ach. 120
τοιήνδε δ', ὦ πίθηκε, τὴν πυγὴν ἔχων; (fr. 91
Bergk Poet. Lyr. p. 557); Pac. 603 *ὦ λιπερ-*

νῆτες πολῖται, τἀμὰ δὴ ξυνίετε Ῥήματ' (fr. 50 p. 547); Pac. 1298 ἀσπίδι μὲν Σαΐων τις ἀγάλλεται ἣν παρὰ θάμνῳ Ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων (p. 556); Ran. 764 ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις (fr. 23 p. 541)

Ἀρχῖνος; probabilis orator, ex pago Coele oriundus, unus ex principibus qui Phylam castellum occupavere ac populum in urbem reduxere; meminit eius Demosth. *περὶ παραπρ.* et *contra Timocr.*, Aesch. *c. Ctesiph.* et Andocides *de mysteriis*. Suasisse dicitur Atheniensibus magistratu Euclide ut Ionicis litteris publice etiam in actis uterentur. VALESIVS ad Harpocrat. 66, 2 (p. 133—4 ed. Dindorf). Eum intellegi Ran. 367 adnotavit Scholiasta; οὗτος προιστάμενος τῆς δημοσίας τραπέζης (publici aerarii) τὸν μισθὸν τῶν κωμῳδῶν ἐμείωσε κωμῳδηθείς. V. Runhken. *Hist. Cr. Or. Gr.* p. xlii, Taylor. *Lys. Vit.* p. 51

Ἀσίας, cithara, Th. 120

Ἀσκληπιός: νύκτωρ κατέκλινεν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ (in Aesculapii fano incubare fecit, ut morbo laborantem,) Vesp. 123: κατακλίνειν αὐτὸν (τὸν πλοῦτον) εἰς Ἀσκληπιοῦ Pl. 410; τὸν θεὸν ἐγκατακλινοῦντ' ἄγωμεν εἰς Ἀσκληπιοῦ Pl. 621 (conf. Herod. VIII. 134). Putabant autem deum aegrotis per somnum apparere aut in somnio medellam ostendere, conf. Vergil. Aen. VII 88. Aesculapius sanat Plutum: Ἀσκληπιοῦ παιῶνος εὐμενοῦς τυχών Pl. 636; ἀναβοάσομαι τὸν εὔπαιδα καὶ μέγα βροτοῖσι φέγγος Ἀσκληπιόν Pl. 640

Ἀσκώνδας: λέγειν χρή σ' ὡς ἐμάχετό γ' αὐτίκα (exempli gratia) Ἐφουδίων παγκράτιον Ἀσκώνδᾳ καλῶς, Vesp. 1190. 'Ephudionem et Ascondam ut debiles, ignavos et effeminatos perstrinxit, homines alioqui ignotos: εἰ μὴ ἄρα, addit scholiastes, ὁ Ἐφουδίων ἐστὶν ὁ ἐν ταῖς Ὀλυμπιάσιν φερόμενος Ἐφουδίων Μαινάλιος οθ' i. e. Ol. 79.' RICHTER ad l. Ascondam iuniorem ab Ephudione seniore Olympiis pugilatu vinci narrat Philocleon, Vesp. 1382—1385, sc. κατὰ τὰ προστάγματα τοῦ υἱοῦ σοφιζόμενος, monente scholiasta

Ἀτρεύς: κύδιστ' Ἀχαιῶν Ἀτρέως πολυκοίρανε παῖ (Agamemnon) Ran. 1270 (ex Aeschyli *Telepho*)

Ἀττική: αὐτοφυὲς Ἀττική, λιπαρ[...] πέδον, οὖθαρ ἀγαθῆς χθονός, Georg. fr. XII[...] τῆς ἱερωτάτης ἁπασῶν πολέμῳ τε καὶ ποι[...] ταῖς δυνάμει θ' ὑπερφερούσης χώρας, Eq. 58[...] Atticae tres muri borealis, australis v[...] medius, Phalericus, Triphal. fr. XII: πα[...] ταχοῦ τῆς Ἀττικῆς Av. 1704

Ἀττικός: ὡς τοῦτ' ἀληθῶς ἀττικὸν [...] χωρίον (nam hic vere est ager Atticu[...] Nub. 209: ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἔστιν ἀττ[...]κὸν βλέπος Nub. 1176 (ad quae Schol. [...] γὰρ Ἀθηναῖοι ἐπὶ πανουργίᾳ καὶ ἀναιδε[...] διεβάλλοντο. Conf. Horat. Ep. I 9 [...] frontem urbanam); ὥστε...Ἀττικ[...] σφηκὸς καλεῖσθαι μηδὲν ἀνδρικώτερον Ves[...] 1090 (ubi 'senes naturam quam nunc i[...] duerunt ad tempora illa transferunt quib[...] telis caedebant, non aculeis pungeban[...] RICHTER): Ἀττικοὶ μόνοι δικαίως ἐγγεν[...] αὐτόχθονες Vesp. 1076; ὄψει σφόδρ' αὐτ[...] ἀττικάς, ἅπαντα δρώσας τοῦ δέοντος ὕστ[...]ρον Lys. 57: γλυκερό, ὥσπερ ἀττικὸς μέλ[...] (ἀττικὸν μέλι) Th. 1192: ἐπιχέω τὸ μέ[...] τουτὶ τἀττικόν, Pac. 252 inquit Polem[...] atticum mel ut suave in mortarium inicie[...] quem statim monet Trygaeus ut Atti[...] melli parcat quattuor obolis veneunti, ali[...]no utatur viliore, τετρωβολοῦ τοῦτ' ἐσ[...] φείδου τἀττικοῦ ibid. 254; διάλεκτον ἔχον[...] μέσην πόλεως οὔτ' ἀστείαν ὑποθηλυτέρ[...] οὔτ' ἀνελεύθερον ὑπαγροικοτέραν fr. i[...] XCVIII; ὠττικίων dictum ὑποκοριστικ[...] Pac. 214 ut et ὠττικωνικοί Pac. 215

Αὔαινος; παρὰ τὸν Αὐαίνου λίθον Ra[...] 194 Schol. ἀπὸ τοῦ αὔους τοὺς νεκροὺς εἶν[...] Alii pro imperativo verbi αὐαίνεσθαι ac[...]piunt. Porro lapidem aliquem sive ip[...] Athenis sive in terra Attica Auaeni non[...] natum esse ex scholiasta putat Fritzschi[...] Primum enim tantum non omnes res in[...]rorum iam inde a v. 109 tali modo desc[...]buntur, ut apud superos versari et in me[...] Graecia videare. Deinde cum Auae[...] lapide alii veteris Graeciae lapides mirifi[...] congruunt, ut Μελαμπύγου λίθος Her[...] VII 216; Μαντοῦς δίφρος, Pausan. IX 10, [...] Sileni lapis, ibid. I 23, 6, III 22, 1; Ores[...] lapis λεὺς καππώτας; ἀνακλήθρα Cereris, [...] I 43, 2, et ἀγέλαστος πέτρα eiusdem sed[...]

Apollodor. I 5, 1. Haec attulit Lobeckius *Aglaoph.* Lib. iii p. 1298 *not.*

[Αὔγη]: οὐ προαγωγοὺς κατέδειξ' οὗτος ...ι τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς, Ran. 1080 ...bi Schol.: ἔγραψε γὰρ (Εὐριπίδης) τὴν ...ύγην ὠδίνουσαν ἐν τῷ ἱερῷ)

Αὐτομένης: ironice felix praedicatur ob ...s filios sollertissimos (χειροτεχνικωτάτους) ...haroedum, histrionem, Ariphradem, ci...edum Vesp. 1275—1283

Ἀφροδίτη: ἡ κυπρογένει' Ἀφροδίτη ...s. 551; ὅτου ποτ' ἐστὶ δαιμόνων ἡ προσ...λή (attributum, conf. Av. 563), Οὐκ ...' Ἀφροδίτης μὲν γὰρ οὔ μοι φαίνεται, ... μὴν Χαρίτων γε, Pac. 40 (ubi Schol. ...οις γὰρ ἡ θεὸς ἥδεται); οἶνος Ἀφροδίτης ...λα fr. inc. XIII; Ἀφροδίτης τρόπων ...cl. 8; οὐ γὰρ ἐπῆν τῆς Ἀφροδίτης οὐδέν ... R. 1045; Aeschylo obicit Euripides, cui ... regerit ἀλλ' ἐπί τοί σοι καὶ τοῖς σοῖσιν ...λλὴ πολλοῦ 'πικαθῆτο; ἄνδρα τοῖς τῆς ...φροδίτης ὀργίοις εἰλημμένον Lys. 832; ...μῇ, Χάρισιν, Ὥραισιν, Ἀφροδίτῃ, Πόθῳ ... 460 (sc. Veneri votum fit ad liberan...n Pacem); ἢν Ἀφροδίτῃ θύῃ, γύρους ...θι φαληρίδι θύειν Av. 565 (h. e. 'si quis ...neri immolet, phaleridi aviculae pla...tas (formae orbicularis et mamillarum ...ilitudinem referentes eamque ob causam ...neris sacrificio aptissimas *Mein.*) immo...'); κάλλιστος ἔσται χοῖρος Ἀφροδίτᾳ ...ν, (aptissimus erit porcus, qui Veneri ...oletur), Ach. 792 ubi lusus verborum ... per Venerem iusiurandum muliebre ...l. 189—191; τὰ τῆς Ἀφροδίτης ἱέρ' ...γιαστά σοί ἐστιν Lys. 890; νὴ τὴν Πα...' Ἀφροδίτην Lys. 556; νὴ τὴν Ἀφρο...ην Eccl. 558, 1133, Lys. 858; μὰ τὴν ...ροδίτην Lys. 208, 252, 749; per eam ...tur a viro Thesm. 254; ὦ πότνια Κύ...υ καὶ Κυθήρων καὶ Πάφου μεδέουσα Lys. ...; ὦ Κυπρίδι τῇ καλῇ καὶ Χάρισι ξύν...ε Διαλλαγή, Ach. 989; ἐπὶ Κωλιάδα ...2; ὑφαρπάζειν θήλειαν κύπριν Th. 205

Ἀφρόδιτος: fr. inc. 137 ap. Macrob. ...rn. III 8

Ἀχαία: 'Sic Attici Gephyraei Cere... vocabant, exagitatam summo dolore ...n raptam quaerentem; quam eandem ...sinii Δηὼ appellabant. Vide PRELLERI *Myth. Graec.* I 596.' MVELLER, ad Ach. 709 οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαίαν ῥᾳδίως ἠνέσχετ' ἂν h. e. 'tum ne Cererem quidem ipsam dolore incensam metuisset, nedum rabulam Scythicum.' Conf. Bahr. ad Herod. V 61

Ἀχαιός: Ἴβυκος κἀνακρέων ὁ Τήιος κἀχαιὸς οἵπερ ἁρμονίαν ἐχύμισαν Thesm. 162. In qua scriptura quid nominis lateat nemini dum editorum eruere contigit, nam Aristophanis Byzantii infelix coniectura est in Alcaeum mutantis. Vide adn. cr. in l.

Ἀχαιός: κύδιστ' Ἀχαιῶν Ἀτρέως πολυκοίρανε μάνθανέ μου παῖ Ran. 1270 (ex Aeschyli *Telepho*); ὅπως Ἀχαιῶν δίθρονον κράτος Ἑλλάδος ἥβας Ran. 1285 (de Atridis ex Aeschyli *Agamemnone* v. 109)

[Ἀχαρναί]: δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς, carbonum dives Ach. 34

Ἀχαρνεῖς: Acharnenses, carbonarii, Ach. 180, 321, 326, 612; hinc carbonum cophinus eorum popularis, sodalis dicitur (δημότης, ὁμῆλιξ); οὐδ' ἂς προσεδόκων πρώτας παρέσεσθαι τὰς Ἀχαρνέων γυναῖκας δεῦρο οὐχ ἥκουσιν Lys. 61; δεῖ γάρ με φεύγοντ' ἐκφυγεῖν Ἀχαρνέας Ach. 177; χαίρειν κελεύων πολλὰ τοὺς Ἀχαρνέας Ach. 200: φεύξομαι τοὺς Ἀχαρνέας Ach. 203

Ἀχαρνικός: Μοῦσ' ἔντονος Ἀχαρνική Ach. 665; Ἀχαρνικὴ κατώρυξέν ποτε τὸν πατέρ' ὑπὸ τῇ πυέλῳ Th. 563; πρεσβῦταί τινες Ἀχαρνικοί, στιπτοὶ γέροντες, πρίνινοι, ἀτεράμονες, μαραθωνομάχαι, σφενδάμνινοι bellum capiunt ut ulciscantur vineta a Lacedaemoniis caesa et Amphitheum, inducias ab illis afferentem, persequuntur Ach. 179; τί τοῦτ' ἀπειλεῖ τοῖς Ἀχαρνικοῖσιν ἡμῖν Ach. 328. Acharnensium pagus ceteris omnibus incolarum multitudine, opibus, et virtute bellica praecellebat, nam tria militum gravis armaturae milia ex eo ad bellum exibant, Thucyd. II 19, 20, Pindar. Nem. II 16 Ἀχαρναὶ δὲ παλαίφατον εὐάνορες. Situs erat 60 stadia ab urbe ad septentrionem versus, ib. c. 21

Ἀχελῷος, Achelous fluvius pro aqua dictus: σὸν ἔργον ὦχελῷε Lys. 381; οἶνος οὐ μιγεὶς ποτῷ Ἀχελωΐῳ, Coc. fr. 6. Conf. Verg. *Georg.* I. 9 poculaque admistis Acheloia miscuit uvis; Shakespeare *Coriolanus*

Act II sc. 1 '*a drop of wine with not a drop of allaying Tiber in it*'

'Αχερόντιος σκόπελος αἱματοσταγής, Ran. 471

'Αχιλλεύς: βέβληκ' 'Αχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα Ran. 1400 (h. e. Achilles duo puncta iecit cum quaternione, ex Euripidis *Telepho*); Achilles capite obvoluto sedens taciturnus *prae superbia et fastu* introductus ab Aeschylo in *Phrygibus*, Ran. 912: ἕνα τιν' ἂν καθῖσεν ἐγκαλύψας 'Αχιλλέα τιν' ἢ Νιόβην, πρόσχημα τῆς τραγῳδίας: φαίδιμ' 'Αχιλλεῦ (ex Aeschyli *Myrmidonibus*) Ran. 992; φθιῶτ' 'Αχιλλεῦ (indidem) R. 1264; σὺ δ' 'Αχιλλείων (sc. κριθῶν) ἀπομάττει Eq. 819 'tu vero hordeaceis Achilleis vesceris' sc. placentis ex hordeo Achilleo. Conf. Pherecr. Πέρσαις fr. 1 (Mein. *fr. com.* I p. 316): ποταμοὶ λιπαροῖς ἐπιπάστοις ζωμοῦ μέλανος καὶ ἀχιλλείοις μάζαις κοχυδοῦντες ἐπιβλὺξ ῥεύσονται

'Αχραδούσιος: nomen gentile fictum ab ἀχρὰς quasi a pago aliquo Attico, Eccl. 362.

B

Βαβυλών: τὸν ἀέρα πάντα κύκλῳ καὶ πᾶν τουτὶ τὸ μεταξὺ (sc. οὐρανοῦ καὶ γῆς) περιτειχίζειν μεγαλαῖς πλίνθοις ὀπταῖς, ὥσπερ Βαβυλῶνα Av. 552. Conf. Herodotum I, 179 ubi describit quo modo Babylon fuerit aedificata; ἑλκύσαντες πλίνθους ἱκανὰς ὤπτησαν αὐτὰς ἐν καμίνοισι

[**Βαβυλώνιοι**]: fabula Aristophanis anno ante *Acharnenses* Dionysiis vernis edita (hinc τὴν πέρυσι κωμῳδίαν vocat Ach. 378), cuius argumentum ipse exponit ibid. in parabasi v. 634, 642; quare accusatus a Cleone ibid. 378. Vide fragmenta p. 710—1

Βάκις: antiquissimus vates Boeotius, κατάσχετος ἐκ νυμφῶν, ut ait Pausanias 10, 12, qui eius vaticinia legisse se testatur. De duobus cognominibus vatibus videndus Aelian. *Var. Hist.* 12, 35: solent autem Sibyllis iungi. Εἰ γὰρ μὴ νύμφαι γε θεαὶ Βάκιν ἐξαπάτασκον. Μηδὲ Βάκις θνητοὺς μηδ' αὖ νύμφαι Βάκιν αὐτόν, Pac. 1060 (ubi Schol.: χρησμολόγος ὁ Βάκις. Βάκιδες δὲ τρεῖς, ὧν πρεσβύτατος ἐξ 'Ελεῶνος τῆς Βοιωτίας, ὁ δὲ δεύτερος 'Αττικός, τρίτος δὲ ὁ 'Αρκὰς ἐκ πόλεως Καφόης ὃς καὶ Κύδας ἐκαλεῖτο . 'Αλήτης ὥς φησι Φιλητᾶς ὁ 'Εφέσιος); B[…] cidis oracula in Equit. 1003 perstrin[…] opponendo Glanidis nominis ficti oracu[…] memoratur idem Eq. 123, Av. 978 c[…] irrisione aliqua: ὦ παῖε παῖε τὸν Βάκιν P[…] 1119 (h. e. τὸν Βάκιδος χρησμοὺς λέγον[…] Similia congessit Dobraeus Adv. II p. 1[…] Vide s. n. Μέγαρα). In Bacidis orac[…] erat celeberrimum illud de Athenis o[…] emicaturis inter urbes ut aquila inter r[…] quas aves, Eq. 1013, 1087, Av. 978. […]terum nomen Bacis proprie appellativ[…] fuisse videtur a verbo βάζειν

Βάκχαι: ταὶ δὲ κόμαι σεἰονθ' ᾇ[…] Βακχᾶν θυρσαδδωᾶν καὶ παδωᾶν (h. e. θυρ[…]ζουσῶν καὶ πηδωσῶν) Lys. 1312; Βάκχ[…] Δελφίσιν ἐμπρέπων κωμαστὴς Διόνυσος N[…] 605

Βακχέβακχον ᾆσαι Eq. 408

Βάκχιος: Φαλῆς, ἑταῖρε Βακχίου A[…] 263; ἡγοῦ δέ γ' αὐτὸς ὧδε σὺ κισσοφ[…] Βάκχειε Thesm. 988 sqq: εἴ τις ἐς Βακχ[…] (sc. Bacchi templum) αὐτὰς (τὰς γυ[…]κας) ἐκάλεσεν Lys. 1

Βαλλήναδε v. s. n. **Παλλήνη**

Βασίλεια: in *Avibus* formosissima v[…] est potentia Iovis, qua is omnia ad[…]nistrat, 1536—1543. Eam uxorem poscit Pithetaerus 1634 sq., de consilio [P]methei, 1536. Conceditur Pithetaero legatis, 1678 sqq., de caelo petenda 168[…] Eam magnifica pulchritudine splenden[…] ducens iam potentissimus accedit Pithe[…]rus 1706 sqq. Basilea salutatur a C[…] 1730, πάρεδρον Βασίλειαν ἔχει (Πειθέτα[…] Διός, 1753

Βάττος: τὸ Βάττου σίλφιον Pl. […] Battus fuit Cyrenarum, urbis Africae […]ditor: ejus in honorem signaverunt C[…]naei numos, quorum in parte adversa […]neretur imago Batti altera manu reg[…] a civibus, altera silphium seu laserpi[…] accipientis. Fuit autem laserpit[…] planta praestantissima, ejusque prove[…] non minimam partem faciebat felici[…] Cyrenaeorum, et longe lateque export[…]tur ob usum praestantem in medicin[…] culina. Hinc verba Βάττου σίλ[…] abiere in consuetudinem proverbii, […]

surparetur de pretiosissimo munere, de ngulari et exquisito honore. ERASM. *Adaa* p. 182 *Chiliad.* p. 463

Βδελυκλέων: osor Cleonis, ficta ab ristophane persona, τῷ δ' υἱεῖ (ἔστιν ὄνομα) δελυκλέων ἔχων τρόπους φρυαγμοσεμνακούς νας Vesp. 135 h. e. mores habens supra odum severos et superbos: ibid. 137, 372

Βελλεροφόντης: τὰ δυσπινῆ πεπλώματα Βελλεροφόντης εἶχ' ὁ χωλὸς οὑτοσί Ach. 27 (quae spectant ad Euripidis tragoediam ellerophontem, in qua Bellerophons, cum negata appetere et in ipsum caem evolare coepisset, a Pegaso excussus audicabat, moerebat, philosophabatur); νναίας ἀλόχους ἀνέπεισας κωνεῖα πιεῖν, σχυνθείσας διὰ τοὺς σοὺς Βελλεροφόντας an. 1051, sc. quia quo magis in *Stheneboea* ellerophontae innocentia et castitas ad heneboeae calumnias et intemperantiam ucebat comparata, eo maiore pudore onestae matronae suffundi debebant

Βλέπυρος: persona in *Ecclesiazusis*, aritus Praxagorae

Βλεψίδημος: in *Pluto* petulans homo rti insimulat Chremylum ob repentinas vitias et impellit ut ad amicos mittat utum aut cito sanandum curet, 332—414. upertatem a qua inhibetur conviciatur; ea repulsa, ceteros urget ut in Aesculapii ium properent 415—623

Βοιωτία: Βοιωτία καλὸν ἔχουσα τὸ πεν Lys. 88 (ubi luditur in v. πεδίον): ταπελτάσονται (= καταδραμοῦνται) τὴν ιωτίαν ὅλην (sc. οἱ Θρᾷκες) Ach. 160

Βοιώτιος: αἴρου λαβὼν τὸν κέραμον ισα fictilia i. e. Nicarchum) ὦ Βοιώτιε h. 953; πρέσβειρα Βοιωτία Lys. 86; χελὺν Βοιωτίαν Lemn. fr. vi; ἀπὸ Φύλης ιβον (τὼ βόε) οἱ Βοιώτιοι Ach. 1023; ούττω ἅπασι Πελοποννησίοισι καὶ Βοιωοις πωλεῖν πρὸς ἐμὲ Ach. 624, 721; στας Βοιωτίους Ach. 1077; Βοιωτίους ντας ἐξολωλέναι Lys. 35; χαῖρε κολλικογε Βοιωτίδιον Ach. 872 (ubi antepenuliam nota produci, cum vocales stirpis et fixi coaluerint, ut in βιβλίδιον, δικαστηρίν, δεσμίδιον etc.; notatur autem πολυφαι Boeotorum); Τέρπανδρος εἰσῆλθ' ἀσόος Βοιώτιον (sc. νόμον) Ach. 14, modum musicum a Terpandro inventum, de quo vide Grote *Hist. Graec.* Vol. IV, p. 103 *not.*

Βοιωτός: in *Acharnensibus* Boeotus homo Thebis advenit in forum Dicaeopolidis, plurimas merces Boeotias ferens et venditurus; Atheniensium mercibus ad permutandum oblatis auferendum accipit sycophantam, 860—958; vendit autem gallos gallinaceos (ὀρταλίχους) et quadrupedes (τετραπτερυλλίδας, male enim locustas vel cicadas interpretantur) et plurima alia ὅσ' ἐστὶν ἀγαθὰ Βοιωτοῖς ἁπλῶς Ach. 873; ἐκ Βοιωτῶν φέροντας ἰδεῖν χῆνας νήττας φάττας τροχίλους, καὶ κωπᾴδων (anguillarum) ἐλθεῖν σπυρίδας Pac. 1003 (conf. Lys. 35, 36); ἐκάλεσ' (εἰς ἑορτὴν) παῖδα χρηστὴν κἀγαπητὴν ἐκ Βοιωτῶν ἔγχελυν, οἱ δὲ πέμπειν οὐκ ἔφασκον διὰ τὰ σὰ ψηφίσματα (quia Boeoticae merces decreto prohibitae) Lys. 702 ubi praeter expectationem additur ἐγχελύν; ἐνθεὶς (θρυαλλίδα) ἐς τίφην (naviculam) ἀνὴρ Βοιώτιος ἅψας ἂν ἐσπέμψειεν ἐς τὸ νεώριον δι' ὑδρορρόας Ach. 920 (ridicule sycophanta Nicarchus de incendio navium); γενναία Βοιωτὶς δ' ἦν ἐξ 'Αγχομενοῦ Tagen. fr. 22; ἢν ξυνέλθωσ' αἱ γυναῖκες αἵ τ' ἐκ Βοιωτῶν αἵ τε Πελοποννησίων ἡμεῖς τε, κοινῇ σώσομεν τὴν 'Ελλάδα Lys. 41, 75: εἰς βουλὴν ἰὼν ὑμῶν τὰς ξυνωμοσίας ἐρῶ...καὶ τὰκ Βοιωτῶν ταῦτα συντυρούμενα Eq. 479 (obicit choro Paphlago quod secreta cum Boeotis consilia ineat, rempublicam prodens; a quo ridicule ludens in v. συντυρούμενα quaerit isiciarius πῶς οὖν ὁ τυρὸς ἐν Βοιωτοῖς ὤνιος; quanti igitur caseus venit apud Boeotos); ὅτι ἔστ' 'Αθάνασ' ἐν Βοιωτοῖσιν δὲ μή Ach. 900; ὥσπερ ἡμεῖς (οἱ 'Αθηναῖοι) ἢν ἰέναι βουλώμεθα Πυθῶδε (Delphos), Βοιωτοὺς δίοδον αἰτούμεθα Av. 184; οἰμώξεσθ' οἱ Βοιωτοί Pac. 470 (ubi Boeoti vocantur qui pace non videntur gaudere: nam, ut adnotat scholiasta, ἐπὶ 'Αλκαίου σπονδάς φησι γεγονέναι Φιλόχορος πεντηκονταετεῖς 'Αθηναίοις καὶ Λακεδαιμονίοις καὶ τοῖς συμμάχοις πλὴν Βοιωτῶν καὶ Κορινθίων καὶ 'Ηλειῶν, Ol. lxxxix 3, Mueller Fr. Hist. I p. 402)

Βούπαλος: εἰ τὰς γνάθους τούτων (τῶν

γυναικῶν) τις ἢ δὶς ἢ τρὶς ἔκοψεν ὥσπερ Βουπάλου (id est, εἴ τις ἠπείλησε τύπτειν αὐτάς, καθάπερ Ἱππῶναξ τὸν Βούπαλον) Lys. 360

Βρασίδας: dux Lacedaemoniorum, Tellidis filius, occubuit in Thracia ad Amphipolin (conf. Thucyd. V 10) sex mensibus ante editam *Pacem*: ἀπόλωλε καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοισιν ἀλετρίβανος quem ἐς τἀπὶ Θρᾴκης χωρία χρήσαντες ἑτέροις (sc. ad auxilium Thracibus ferendum, Thuc. V 12) εἶτ' ἀπώλεσαν, Pac. 281—283; ὦ μισόδημε καὶ μοναρχίας ἐρῶν καὶ ξυνὼν Βρασίδᾳ καὶ φορῶν κράσπεδα Vesp. 475 ubi Schol. ἀντὶ τοῦ 'λακωνίζων'; similiter in Pac. 640 Brasidae favere, φρονεῖν τὰ Βρασίδου, dictum pro λακωνίζειν, Brasidae autem fautores Athenis laceratos sermonibus ibidem queritur Hermes v. 641

Βραυρῶν: pagus Atticae ubi Dianae festum celebratum a puellis ἀρκτευομέναις quae οὔτε πρεσβύτεραι δέκα ἐτῶν οὔτ' ἐλάττους πέντε erant: ἐπαίομεν (Theoriam pellicem) Βραυρωνάδ' ὑποπεπωκότες Pac. 874: ἔχουσα τὸν κροκωτὸν ἄρκτος ἢ Βραυρωνίοις Lys. 645

[**Βρέττος**]: πόλις Τυρρηνῶν ἀπὸ Βρέττου τοῦ Ἡρακλέους Steph. Byz.; fr. inc. lxxiv γλῶσσα Βρεττία

Βρόμιος: Dionysus deus: εὔιε ὦ Διὸς σὺ Βρόμιε καὶ Σεμέλας παῖ Thesm. 990: ἦρι ἐπερχομένῳ Βρομία χάρις Nub. 311 (sc. Dionysia quae sub finem Martii mensis, a nono Elaphebolionis, agebantur; conf. oraculum ap. Demosth. XXI 52 ἱστάναι ὡραίων Βρομίῳ χάριν ἄμμιγα πάντων)

Βυζάντιον: Nub. 247 Socrati dicenti θεοὶ ἡμῖν νόμισμ' οὐκ ἔστιν Strepsiades respondet τῷ γὰρ ὄμνυτ'; ἢ σιδαρέοισιν, ὥσπερ ἐν Βυζαντίῳ; ridicule duas permiscens interrogationes, τί (per quid) vel τίνα (per quem) ὄμνυτε, et τίνι γὰρ χρῆσθε νομίσματι. Σιδαρέοισιν autem dicit, quia Byzantii ut a Megaris oriundi (A.C. 658) utebantur dialecto dorica. Conf. Platon. *Pisandr.* fr. 3, Mein. Fr. II p. 649, χαλεπῶς ἂν οἰκήσαιμεν ἐν Βυζαντίοις Ὅπου σιδαρέοις νομίζουσιν; Aristid. Orat. 46 Vol. II p. 195; ἡνίκ' ἐν Βυζαντίῳ ξυνῆμεν φρουροῦντ' ἐγώ τε καὶ σύ, Vesp. 236 (sc. in obsidione Byzantii septem et quadraginta ante fabulam hanc acta[m] annis, vide Thuc. I 94)

Βύρσα dictae Athenae per lusum i[n] oraculo aliquo, Dram. fr. 4: conf. Agrico[l.] fr. 9

Βυρσίνη: τὸν πάππον εἶναί φημί σ[ε] τῶν δορυφόρων τῶν Βυρσίνης τῆς Ἱππί[ου] (sc. γυναικός) Eq. 449 (de Cleone isiciariu[s] Hippiae uxor erat Myrrhine, Calliae fili[a]. Hujus nomen in Βυρσίνη facete mut[at] Comicus ut supra v. 59 a βύρσα, Cleo[ni] coriariam artem obiciens. BRVNCK)

Γ

Γανυμήδης: τὴν τοῦ Γανυμήδους ἀμ[-] βροσίαν (κόπρον) σιτήσεται (ὁ κάνθαρο[ς]) Pac. 724

Γαργηττόθεν: e Gargetto, qui pag[us] erat Atticus tribus Aegeidis, Thesm 898

Γέλα: Siciliae urbs; τοὺς δ' ἐν Καμαρί[νῃ] κἀν Γέλᾳ κἀν Καταγέλᾳ (μισθοφοροῦντα[ς]) Ach. 606, ubi tres Siciliae urbes nomin[at] Dicaeopolis; Καταγέλα enim παρὰ προσδο[-] κίαν pro Κατάνα dictum est. Quid si[bi] velint argutiae verborum docet v. 76 ἆ[,] αἰσθάνει τὸν καταγέλων τῶν πρεσβέω[ν.] Praeterea conf. Athenae. VII 314 F; ὡς ὁ [ἐκ] Γέλας μᾶλλον δὲ Καταγέλας οὗτος ποι[η-] τής: Aristoph. fr. inc. lvi ὑπὸ τοῦ γέλωτ[ος] εἰς Γέλαν ἀφίξονται. Hoc autem lo[co] significatur Laches, qui secundum Thuc[y-] didem III 86, 88, 90, 99, 103, 115 ann[is] 427, 426 A.C. expeditioni in Siciliam pra[e-] fuit. A. MVELLER

Γενετυλλίς: aut Venus ipsa genetri[x] ἢ τῆς γενέσεως ἔφορος Ἀφροδίτη, ut Scho[l.] ad Nub. 52 ὄζουσα δαπάνης Κωλιάδο[ς] Γενετυλλίδος; aut dea Veneri comes [u]t Schol. ad Lys. 2 ἐπὶ Κωλιάδ' ἢ 's Γενετυλ[-] λίδος (templum); ὦ πότνιαι Γενετυλλίδ[ες] Thesm. 130

Γεραίστιος: Neptunus ita dictus es[t] quia colebatur in Geraesto Euboeae pr[o-] montorio; ὦ Γεραίστιε παῖ Κρόνου E[q.] 561

Γέρης: Γερητοθεοδώρους Ach. 605 quo nomine carpere videtur ob impudic[i-] tiam Geretem quendam de quo nihil co[n-] stat. Conf. Eccles. 932

Γέρων: nomen proprium Ec. 845 ubi έρων coni. Bergkius

Γευσιστράτη: τὴν τοῦ καπήλου (caupos uxorem) Γευσιστράτην Eccl. 52

Γεωργία: Agricultura, pacis nutrix, cebratur Pac. β′ fr. I v. 5

Γηρυόνης: βούλει μάχεσθαι Γηρυόνῃ τραπτίλῳ Ach. 1082, h. e. 'vin tu, homo auperrime, mecum pugnare, qui ombus bonis abundo.' Haec Lamacho gerit Dicaeopolis, pennas humeris suis plicans, et se ipsum cum Geryone comrat, quem divitem opulentumque et minum magnorum gregum fuisse omnes bulae narrant (conf. Preller Myth. graec. 203; praeterea Ephippus comoediam ηρυόνην scripsit, cuius fabulae nomen ad stum regis cuiusdam Macedonici signifindum fictum videtur, conf. Mein. *fr. com.* 352, III 323). Tota enim hac scena Dieopolis Lamacho stomachum movet eo, od ipse in bonorum omnium affluentia vit, Lamachus misere vitam degit et hoc co rursus acerbe eum mordet alludens lautissimas epulas, quibus festum celeaturus est, eaque de causa se ipsum ηρυόνην vocat. A. MVELLER

Γλάνις: nomen fictum ad similitudinem minis Bacis Eq. 1044, 1055, 1097. Est tem proprie piscis nomen, silurus, Angl. *had*

Γλαυκέτης: perstringitur ut lurco, helluo scium: ὀψωνοῦντας τυρβάζεσθαι Μορύχῳ λέᾳ, Γλαυκέτῃ, ἄλλοις τένθαις πολλοῖς c. 1008; κήτει βορὰ Γλαυκέτῃ πρόκειμαι esm. 1033. Similiter ψῆτταν eum vocaPlato Περιαλγεῖ (Mein. *Fr. Com.* ii p. 2) quia hoc piscium genere, gulosis homius impense amato, summopere delectaur

Γλύκη: nomen feminae fictum, Ran. 43, 1363. Alia, Eccl. 43

Γόργασος: Λάμαχον τὸν Γοργάσου h. 1131: Gorgasum per iocum Lama tribuit patrem, qui revera Xenophanis s erat teste Thucydide VI 8, aut prop Gorgonis imaginem aut quia fuit discius Gorgiae. Conf. Bergk. *Com. Att. l.* p. 63

Γοργίας: Φίλιππον τὸν Γοργίου Vesp. 421 ubi schol. κωμῳδεῖται ὡς προδότης καὶ βάρβαρος. Hos ambos tamquam oratores perfidos loquacesque et peregrinos acerrime perstringit in Av. 1701 βάρβαροι δ' εἰσὶν γένος, Γοργίαι τε καὶ Φίλιπποι ubi schol. 'τῷ πληθυντικῷ' ait 'ηὔξησε τὴν κατηγορίαν'

Γοργολόφα: epitheton Minervae a γοργός derivatum, non a Γοργώ, Eq. 1181

Γοργώ: Περσεὺς τὸ Γοργόνος κάρα κομίζων Th. 1102: insigne in Lamachi scuto, τίς Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος Ach. 574; ὃς τὴν Γοργόνα πάλλει ib. 964 (h. e. clypeum totum capite Gorgoneo insignitum); καὶ γὰρ σὺ μεγάλην ἐπεγράφου τὴν Γοργόνα Ach. 1095 (h. e. 'merito infelix es, tanta Gorgone insignisti clypeum tuum'); Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τῆς ἀσπίδος Ach. 1181, (conf. Pac. 474 ὦ Λάμαχ' οὐδὲν δεόμεθα τῆς σῆς μορμόνος; et Ach. 582 ubi Dicaeopolis Lamachum orat ἀπένεγκέ μου τὴν μορμόνα, metuens ne aspiciens lapidescat, quam vim caput Gorgoneum habere putabant: et 1124 φέρε δεῦρο γοργόνωτον ἀσπίδος κύκλον): ἀσπίδ' ἔχων καὶ Γοργόνα Lys. 560; προσευξώμεσθα τῇ θεῷ ἥπερ ἡμῶν τοὺς λόφους ἀφεῖλε καὶ τοὺς Γοργόνας (clypeos) Pac. 561. (Γοργόνες ὀψοφάγοι Pac. 810 de Melanthio et Morsimo; 'quasi dixerit γοργοὶ (strenui) ὀψοφάγοι, aut notionem habet horridi ac detestabilis.' RICHTER ad l.); Γοργόνες Τιθράσιαι Ran. 477 substituit facete tragicae dictioni Γοργόνες Λιβυστικαί; Τίθρας autem est pagus Atticus in tribu Aegeide, cujus mulieres improbas esse et truculentas putandum est. Hos cum se arcessiturum Aeacus minetur, innui apparet Plathanen eiusque sociam, mulieres oppido truculentas

Δ

Δαιδάλεια: Hesychius: 'Ἀριστοφάνης τὸν ἀπὸ Δαιδάλου κατασκευασθέντα ἀνδρίαντα, ὡς διὰ τὸ ἀποδιδράσκειν δεδεμένον. Daedaleae artis monumenta tam artificiose elaborata esse credebantur ut quasi vivere viderentur: vid. Eur. Hec. 821 cum schol. BERGK ad *Daedal.* fr. 2

Δαναός: *Δαναώτατος* Danaid. fr. ap. Apollon. de pronom. p. 341

Δαρδανίς: tibicina, Vesp. 1371, *ἐπεὶ ἀπὸ Δαρδανίας φέρονται αἱ αὐλητρίδες*

Δαρεικοί: aurei numi a Dario rege Persarum dicti, Eccl. 602 *ἀργύριον καὶ Δαρεικούς, ἀφανῆ πλοῦτον* (pecuniam numeratam quae opponitur fundis, agris, villis aliisque bonis quae vulgo immobilia vocantur, KVSTER); *ἐξαιρῶν* (e crumena) *τοὺς Δαρεικούς* Tagen. fr. 13

Δαρεῖος: *ἦρχε Περσῶν* (ὁ ἀλεκτρυὼν) *πρότερος πάντων Δαρείων καὶ Μεγαβάζων* Av. 484; *ἐχάρην ἡνίκ' ἰὰν ἤκουσ' ὡς Δαρείου τεθνεῶτος* Ran. 1028

Δᾶτις: Datidis carmen in sole lascivientis *Δάτιδος μέλος* Pac. 289, ubi scholiasta: *Δᾶτις σατράπης Περσῶν βασιλέως ὅστις συνεχέστερον πρεσβευόμενος εἰς Ἀθήνας ἠράσθη τῆς αὐτῶν πολιτείας καὶ μείνας ἐκεῖ ἐβούλετο ἑλληνίζειν τῇ ὁμιλίᾳ καὶ ἐβαρβάριζεν καὶ τοὺς τρόπους καὶ τοὺς λόγους* (quippe *χαίρομαι* barbare), *λέγεται δὲ τὸ τοιοῦτο δατισμός*

Δαυλία *κορώνη*: *ἀντὶ τοῦ ἀηδόνα Ἀριστοφάνης διὰ τὸν μῦθον* Etym. M. p. 250, 8

Δελφίς, Delphica virgo: *Βάκχαις Δελφίσιν ἐμπρέπων κωμαστὴς Διόνυσος* Nub. 605. Conf. Eur. Hyps. Prolog. v. 3

Δελφοί: *ὁ θεὸς μαντευομένῳ μοὔχρησεν ἐν Δελφοῖς* Vesp. 159; *οἱ Δελφοί ποτ' ἐπῃτιῶντο Αἴσωπον φιάλην κλέψαι τοῦ θεοῦ* Vesp. 1446 (v. s. n. *Αἴσωπος*); *κοὐκ εἰς Δελφοὺς οὐδ' ὡς Ἄμμων' ἐλθόντες ἐκεῖ θύσομεν* Av. 618; *ἐσμὲν δ'* (οἱ ὄρνιθες) *ὑμῖν Ἄμμων, Δελφοί* Av. 716; *ὦ Δελφῶν πλείστας ἀκονῶν Φοῖβε μαχαίρας* fr. inc. XI

Δεξίθεος: citharoedus de quo aliunde nihil notum: *Δεξίθεος εἰσῆλθ' ᾀσόμενος Βοιώτιον,* Ach. 14

Δεξίνικος: unus ex spectatoribus Pl. 800, ut Amynias, Sosias, Dercylus, Nicostratus in Vesp. 74—81, qui cum audiret ficus aridas spargi, fingitur surrexisse ut arrepturus

Δέρκετος vel **Δερκέτης:** nomen agricolae Atheniensis cui Boeoti duo boves rapuerant; *εἴ τι κήδει Δερκέτου Φυλασίου* Ach. 1028

Δέρκυλος: Vesp. 78 ad quem locum Richterus: 'Dercylus homo ebriosus sive caupo fuit sive actor comicus aut int[...] spectatores sedebat, ut alii qui tanguntu[...] aut nomine suo ex vinolentia notissim[...] risum movebat'

Δήλιος: *Φοῖβ' ἄναξ, Δήλιε* Nub. 59[...] *εὔχεσθε κύκνῳ Πυθίῳ καὶ Δηλίῳ* Av. 87[...] *εὔχεσθε τοῖς θεοῖσι καὶ τοῖς Δηλίοις κ[...] ταῖσι Δηλίαισιν* Thesm. 333

Δῆλος: *Ζεῦ μεγαλώνυμε, χρυσολύρα* [...] (Apollo) *Δῆλον ὃς ἔχεις ἱεράν* Th. 31[...] *Ἄπολλον ὅς που Δῆλον ἢ Πυθῶν' ἔχεις* Ra[...] 659 ubi Scholiastes: *ὡς ἀλγήσας καὶ συγκ[...] χυμένος οὐκ οἶδε τί λέγει· ἐπεὶ οὐχ Ἱππ[...] νακτος ἀλλ' Ἀνανίου ἴαμβος· ἐπιφέρει δὲ [...] Ἀνανίας αὐτῷ*

> *ἢ Νάξον ἢ Μίλητον ἢ θείαν Κλάρον,*
> *ἴκου καθ' ἱερ'· ἢ Σκύθας ἀφίξεαι.*

Δημήτηρ: *αὐτοῖς* (τοῖς βροτοῖς) *ἡ Δ[...] μήτηρ πυροὺς πεινῶσι μετρείτω* Av. 58[...] *Ἀμφίθεος Δημητρὸς ἦν* Ach. 46; invoc[...] tur ab Aeschylo, ut se cuius mentem aluer[...] dignum mysteriis suis reddat Ran. 88[...] *Δήμητερ ἡ θρέψασα τὴν ἐμὴν φρένα εἶν[...] με τῶν σῶν ἄξιον μυστηρίων; δέσποινα πολ[...] τίμητε Δήμητερ φίλη* Th. 286; *ὦ πότν[...] πολυτίμητε Δημητρὸς κόρη* Ran. 33[...] *εὔχεσθε ταῖν Θεσμοφόροιν τῇ Δημητρὶ κ[...] τῇ Κόρῃ* Th. 296; Hae deae *τὼ θεὼ* Ath[...] niensibus dictae simpliciter; *ὄργια σεμ[...] θεαῖν* (Cereris et Proserpinae) Thes[...] 948; per eas iurant Atticae mulieres, *νὴ τ[...] θεὼ* Lys. 148; *μὰ τὼ θεώ* Eccl. 155; *ἀν[...] ὧν τὼ θεὼ κατώμοσας* Eccl. 158: eaede[...] *θεσμοφόρω* ut Th. 83 *ἐν θεσμοφόροιν.* P[...] Cererem solam iurant viri, *νὴ τὴν Δήμ[...] τρα* Eq. 698, 812, 833, 941, 1021, Nub. 12[...] 455, Vesp. 629, Av. 517, Lys. 500, Ra[...] 1067, Eccl. 662; *μὰ τὴν Δήμητρα* Ac[...] 708, Eq. 435, 698, Vesp. 1442, Lys. 27[...] Th. 225, Ran. 42, 666, 1222, Pl. 64, 36[...] Ceres et Proserpina deae *χθόνιαι* 'infera[...] Th. 101; Cereris et Triptolemi Amph[...] theus fictus filius Ach. 47; *ὦ Δάματ[...]* Plut. 555, 872; *καρπὸν Δηοῦς θερίσασθ[...]* Pl. 515; *Δήμητρα θεὰν ἐπικοσμοῦντες ζ[...] θεοῖς μολπαῖς* Ran. 383; *Δήμητερ ἁγν[...] ὀργίων ἄνασσα* Ran. 384 ubi hymno invoc[...] tur a choro initiatorum

Δημητρία, nomen muliebre, Nub. 68[...]

Δημολογοκλέων: *τοῦτ' ἐτόλμησ' ὁ μιαρ[...]*

χανεῖν ὁ Δημολογοκλέων ὅδε Vesp. 343 de Bdelycleone: ubi Berglerus 'quasi sui oblitus hoc dicit chorus: nam alias φιλόδημον Cleonem vocavit:' Richterus 'constat chorum iuvenis nomen scire itaque pro Βδελυκλέων dicit Δημολογοκλέων inverso notionum ordine. Bdelycleo enim is est, qui Cleonem populi amicum odit, Demologocleo vero, qui τὸν τοῦ δήμου λόγον odit aut impedit. Nam et imperiosum et tyrannum Cleonem suum esse chorus et scit et probat quod pro se fiat. Itaque Δημολογοκλέων verbis Philocleonis provocatus, osorem populi et iudicantis et concionantis significat; itaque chorum quodammodo sui oblitum esse bene Berglerus iudicavit'

[Δημοσθένης]: dux Atheniensis, in *Equitibus* inducitur tamquam servus Populi vehementer querens de altero servo nuper empto (Cleone) ceteros plagis pessime habente: postquam timide ei suasit Nicias ut transfugiant ad *Lacedaemonios*, spectatoribus rem narrat: Populum senem, vaferrimi coriarii blanditiis deceptum, eum solum audire, ceteros servos vapulare, adeo placentam Laconicam Cleonem Populo tamquam ab se confectam apposuisse (i. e. Sphacteriae expugnatae laudem sibi arrogasse τἀλλότριον ἀμῶντα θέρος v. 392), 40—70. Cleoni dormienti oracula clam habita furari iubet Niciam, 80—112. Ex quibus cognoscit post stupparum venditorem pecudum venditore detruso a Cleone, ipsum Cleonem coriarium ab isiciario deiectum iri, 118—143. Agoracrito commodum advenienti exponit ipsum oraculo destinatum esse ad imperium Atheniensium et sociorum, 147—210. Dubitanti animos addit, 213—233. Cleone, qui prodit, ipsum calumniante in auxilium vocat et ad persequendum incitat Equites, 240—246. Fraudes Cleonis attingit, 282 sq., 319 sq; eum devovet, 375—381

Δημόστρατος: Demostratus, ex Buzygarum gente oriundus, cuius magnas fuisse partes constat in commendanda expeditione Sicula, funestissimorum malorum caussa, quique eo ipso omnium prudentium patriae amantium virorum odium excitasse videtur, imprimis Eupolidis qui eum perstrinxit in fabula Δήμοις, ubi eum vocavit fr. VII ὁ Βουζύγης ἄριστος et ἀλιτήριος, quod maiores eius Cylonei piaculi participes fuisse videantur; homo fuisse videtur irasci facilis, hinc de eo Eupolis fr. XXXIV τί κέκραγας ὥσπερ Βουζύγης ἀδικούμενος 'cur insane clamitas, tamquam Buzyges alter:' Χολοζύγην autem dixit Aristophanes διὰ τὸ μελαγχολᾶν. Hunc Demostratum Aristophontis Azeniensis, celeberrimi oratoris, patrem fuisse suspicatur Ruhnkenius *Hist. crit. orat.* p. XLVI. Ἔλεγεν δ' ὁ μὴ ὥρασι μὲν Δημόστρατος πλεῖν ἐς Σικελίαν, ἡ γυνὴ δ' ὀρχουμένη 'Αἰαῖ Ἄδωνιν' φησίν, ὁ δὲ Δημόστρατος ἔλεγεν ὁπλίτας καταλέγειν Ζακυνθίων, ἡ δ' ὑποπεπωκυῖ', 'Κόπτεσθ' Ἄδωνιν' φησίν· ὁ δ' ἐβιάζετο ὁ μιαρὸς Χολοζύγης Lys. 396, 397. Vide Plutarch. in *Nicia* cc. 12, 13, *Alcib.* 18. Confer Thirlwall. *Hist. Gr.* III c. XXV p. 369 *ed. maj.*, Mein. *Com. Gr.* I p. 129, II p. 474

Δῆμος: Demus, Pyrilampis filius, adolescentulus corporis venustate praestante qui multos habuit amatores: ἢν ἴδῃ που γεγραμμένον υἱὸν Πυριλάμπους ἐν θύρᾳ Δῆμον καλόν, Vesp. 98. Conf. Plato *Gorg.* p. 841 A, et Eupolis Πόλεις Fr. 17: καὶ τῷ Πυριλάμπους ἆρ' ἐν ὠσὶ κυψέλη; 'num igitur Pyrilampis filio sordes (insunt) auribus?' sive 'habetne aures obtusas nec purgatas sed stupidus est et barbus?'

Δηώ: pro Δημήτηρ mediae comoediae poetis frequentatum, Meinek. *Fr. Com. Gr.* III p. 2; καρπὸν Δηοῦς θερίσασθαι Pl. 515

Διαγόρας: Τηλεκλύτου παῖς, Μήλιος τὸ γένος, τὸν χρόνον κατὰ Σιμωνίδην καὶ Πίνδαρον, SCHOL. ad Ran. 330: similiter Suidas floruisse eum Ol. lxxviii dicit. Duo ei crimina eaque diversa obiecta sunt (Diodor. 13, 6), mysteriorum Orphicorum, Samothraciorum, Eleusiniorum enuntiatio (ἀσέβεια), et impugnatio deorum (ἀθεότης). Afferuntur eius duo libri, Φρύγιοι λόγοι, in quibus Cybeles sacra irrisa fuisse et Bacchum traductum ut homines a sacris eius deterrerentur conicit Vossius *de histor. Graec.* IV c. 2 et Lobeckius in *Aglaophamo* p. 370 *not. e*, et ἀποπυργίζοντες λόγοι 'sermones numina divina demolientes.' Conf. Lysias

contra Andoc. VI § 17; Tatian. *Orat. ad Graecos* p. 164 A *ed. Otto;* Iosephus *contra Apion.* 2, 37; Athenag. *leg. pro Christ.* p. 5 A; Cic. *de nat. deor.* III 37. Τῇδε θἠμέρᾳ μάλιστα (nunc cummaxime) ἐπαναγορεύεται, ἢν ἀποκτείνῃ τις ὑμῶν Διαγόραν τὸν Μήλιον, λαμβάνειν τάλαντον, ἤν τε τῶν τυράννων τίς τινα τῶν τεθνηκότων ἀποκτείνῃ, τάλαντον λαμβάνειν, Av. 1071—1074 (quae praeclare illustrantur Thucydidis loco VI 60 τῶν δὲ διαφυγόντων θάνατον καταγνόντες ἐπανεῖπον ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι, de Alcibiade et sociis. Nimirum fervebat tummaxime crimen his intentatum, verente populo, ne tantilla res ad saevam spectaret tyrannidem, ut est in Thucydide *l. l.* ὁ δῆμος ὁ τῶν Ἀθηναίων χαλεπὸς ἦν τότε καὶ ὑπόπτης ἐς τοὺς περὶ τῶν μυστικῶν τὴν αἰτίαν λαβόντας καὶ πάντα αὐτοῖς ἐδόκει ἐπὶ ξυνωμοσίᾳ ὀλιγαρχικῇ καὶ τυραννικῇ πεπρᾶχθαι. Quem vanissimum Atheniensium timorem facetissime poeta irridet, ita ut non solum simile plebisscitum Philocrati aucupi nullius noxae comperto minitari se fingat, verum etiam Diagoran tyrannosque mortuos illos ac dudum sepultos proposito praemio iterum occidi iubeat. 'Denuo occidantur' inquit 'et Diagoras Melius ab inferis revocatus qui mysteria enuntiavit, et Pisistratidae qui tyrannidem occupare ausi sunt'); ᾄδουσι τὸν Ἴακχον ὅνπερ Διαγόρας (supp. χλευάζει, διασύρει vel simile quiddam) Ran. 320; ad verba Σωκράτης ὁ Μήλιος Nub. 830 adnotat scholiastes ἐπεὶ Διαγόρας Μήλιος ὢν διεβάλλετο ὡς θεόμαχος, καὶ τὸν Σωκράτη δὲ ὡς ἄθεον διαβάλλει, διὰ τοῦτο Μήλιον αὐτὸν εἶπεν. Sic Amyniam qui erat Pronapi filius Vesp. 1267 sq. dicit Selli filium, quod ille Amynias perinde esset pauper ac Selli filius Aeschines

Διάκριοι: De veteribus illis Diacriorum, Pediaeorum et Paraliorum factionibus, quae proximis post Solonem temporibus rursus rempublicam perturbabant, donec Pisistratus, Diacriorum dux, dominatione potitus est Ol. liv 4, vide Schoemann. *Antiqq.* p. 178. In Vesp. 1223 ubi Philocleo dicit (τὰ σκόλια δέξομαι) ὡς οὐδεὶς Διακρίων δέξεται 'et senem se et veterum morum amatorem significat. Idem Μαραθωνομάχην se saepius praedicaverat, Marathon autem in Diacriorum finibus sita est.' I. RICHTER

Διαλλαγή: tamquam muta persona introducitur, ut Εἰρήνη, Lys. 1114 ποῦ 'στιν ἡ Διαλλαγή; ὦ Κυπρίδι τῇ καλῇ καὶ Χάρισ ταῖς φίλαις ξύντροφε Διαλλαγή Ach. 989

Διάσια: Διασίοισιν Nub. 408 ubi Schol. ἑορτὴ Ἀθήνησι Μειλιχίου Διός· ἄγεται δὲ μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος η' φθίνοντος; ibid. 864 ἐπριάμην Διασίοις ἁμαξίδα. De hoc maximo Iovis apud Athenienses festo vide Lucianum *Timon.* c. 7 ibique Hemsterhusium (Tom. I p. 113), qui advocat Thucyd. I 126 ἔστι γὰρ τοῖς Ἀθηναίοις Διάσια, ἃ καλεῖται Διὸς ἑορτὴ Μειλιχίου μεγίστη, ἔξω τῆς πόλεως, ἐν ᾗ πανδήμει θύουσι, πολλοὶ οὐχ ἱερεῖα ἀλλὰ θύματα (libamenta) ἐπιχώρια

Διιτρέφης (sive **Διειτρέφης**, vide Elmsl. ad *Med.* 139, Boeckh *Inscript.* c. 1 Vol. I 151 et 169 col. 3 48). Bis perstringitur in *Avibus* v. 798;

ὡς Διιτρέφης γε πυτιναῖα μόνον ἔχων πτερὰ
ᾑρέθη φύλαρχος, εἶθ' ἵππαρχος, εἶτ' ἐξ οὐδενὸς
μεγάλα πράττει κἀστὶ νυνὶ ξουθὸς ἱππαλεκτρυών:

ubi lepide per vimineas alas eum emersisse scribit comicus, significare nimirum volens Diitrephem plectendis vasis vimineis divitem factum esse, eaque ratione ad honores emersisse. Nempe phylarchus fuit et hipparchus. Equestrem autem militiam hipparchi regebant, bini quotannis, hisque adiuncti phylarchi deni tributim a populo creati; Vide Polluc. VIII 94, Demosth. Philipp. I p. 47. Alter est locus v. 1140;

δεινῶς γέ μου τὸ μειράκιον Διιτρέφης
λέγων ἀνεπτέρωκεν ὥσθ' ἱππηλατεῖν,

nam ἵππαρχος evasit ex πυτινοπλόκῳ, dives et qui equos alere posset; eundem tetigit in *Heroes* fr. IV κἀπὸ τῆς Διιτρέφους τραπέζης. Apparet igitur Ol. xci 2 Diitrephem, ex paupere divitem factum, multum valuisse in civitate. Idem sub finem Ol. xci 3 praetore Pisandro vel Ol. xci 4 ineunte cum Cleocritus esset archon, iussus est Thraces, qui sero Atheniensibus subsidio advenissent cum Demosthenes iam in Siciliam profectus esset, reducere, vid. Thucyd. VII 29: τοὺς οὖν Θρᾷκας τοὺς τῷ Δημοσθένει ὑστερήσαντας διὰ τὴν παροῦσαν ἀπορίαν τῶν

ρημάτων οὐ βουλόμενοι δαπανᾶν, εὐθὺς ἀπέ-εμπον, προστάξαντες κομίσαι αὐτοὺς Διϊτρέ-ει καὶ εἰπόντες ἅμα ἐν τῷ παράπλῳ (ἐπο-εύοντο γὰρ διὰ τοῦ Εὐρίπου) καὶ τοὺς πολε-ίους, ἥν τι δύνηται, ἀπ' αὐτῶν βλάψαι κτλ. Pausania 1, 23, 3 vix dubium est occi-isse eum in Mycalessi obsidione sagittis nfossum. A Cratino Χείρωσι fr. VIII Mein. *fr. com.* II p. 152) notatur ut pessi-ius homo:

καὶ πρῶτα μὲν οὖν παρὰ ναυτοδικῶν ἀπάγω τρία
κνώδαλ' ἀναιδῆ,
Πισίαν, Ὀσφύωνα, Διϊτρέφη,

e. 'abducam, exturbabo ex civitate im-identes istos homines nautodicarum iudi-o condemnatos:' Plato autem in Ἑορταῖς VI (Mein. II p. 626) dixit eum

τὸν μαινόμενον, τὸν Κρῆτα, τὸν μόγις Ἀττικόν,

sanientem et Cretem (i.e. menda-m, perfidum) vixque Atticum

[Δικαιόπολις]: ex pago Acharnis, (fictus) Acharnensibus in concionem mane venit nnia praeter pacis decreta turbare certus, –42. Intercedit pro Amphitheo pacem cturo, 57 sqq. Fraudes et fallacias lega-rum ab Atheniensibus ad regem Persarum issorum indignabundus aperit, 62—127. mphitheum revocatum octo drachmarum ercede ad Lacedaemonios mittit ut sibi, ori et liberis solis pacem componat, 128 133. Concionem solvi iubet tamquam ob tentum (διοσημία), 134—174. Amphi-eus Lacedaemone affert inducias quin-ennales, decennales, tricennales; postre-us laetus accipit Dicaeopolis et rus abit onysia celebraturus, 175—202. Exit mo cum uxore, filia canephoro et servo allum portante, Dionysia celebrans et allicum canit de bonis pacis, 237—279. rripitur ab Acharnensibus, occisuris eum inducias: contendit Lacedaemonios non omnia fecisse iniuriam sed passos quo-e esse Lacedaemonios, et dolo ab Achar-sibus impetrat ut saltem audire eum int Lacedaemoniorum causam agentem, –369. Pericula sua exponit in iudici-s assuetis audire laudes urbis et in iudi-ndo mordere et (poetae personam induens) rat quanta difficultate evaserit calumnias Cleonis de comoedia praeterito anno acta, 370—382. Abit supplicis miserrimi habi-tum sumpturus, 383 sq., ab Euripide quem eleganter deridet, 394—494. Sic caussam dicit Acharnensium senibus, 491—556, quorum pars ei favet, pars Lamachum ad-vocat, quem Dicaeopolis deridet et μισθαρ-χίδην esse demonstrat. Ita caussa vincit, 557—626. Forum constituit in agro suo, in quo per pacem suam commercia agant Peloponnesii, Megarenses, Boeoti, non Lamachus, et a quo longe absint sycophan-tae 719 sqq. Ab homine Megarensi emit filias pro porcellis oblatas, 729—835. A Boeoto mercibus patriis onusto emit an-guillam copaicam: mox Boeoto tradit sy-cophantam Nicarchum sarmentis ut figli-num vas illigatum, 860—958. Lamachi famulum abigit, 959—970; Choas celebrat, 1002; suavissimum convivium apparat, sin-gula sibi apportari iubens in derisionem Lamachi, qui eo ipso tempore in expedi-tionem contra Boeotos vocatus, famulum iubet singula bellici apparatus sibi afferre, 1071—1142. Lamachum qui graviter vol-neratus infertur, iterum deridens, ipse potans cum amicabus, 1174—1227, et victor in festo Choum, sumpto utre exit, Choro prosequente, 1228 sqq.—Δικαιόπολις καλῶ σ' ὁ Χολλείδης ἐγώ Ach. 406 (Chollidam se vocat, cum sit Acharnensis, comice allu-dens ad χωλός, ut misericordiam Euripidis moveat); Δικαιόπολις δὲ πᾷ; Δικαιό-πολι, ἦ λῇς πρίασθαι χοιρία Ach. 749; αἰακτὸν ἂν γένοιτο, Δικαιόπολις εἴ μ' ἴδοι τετρωμένον ib. 1196; Δικαιόπολι, Δικαιό-πολι φαντάζομαι ib. 823, 1047, 1085

Δίκτυννα: Diana retium et venationis praeses: διατραγεῖν κράτιστόν ἐστί μοι τὸ δίκτυον, Ἡ δέ μοι Δίκτυννα συγγνώμην ἔχοι τοῦ δικτύου Vesp. 368 (ubi schol. παρὰ τὸ ὄνομα γελοιάζει· παρὰ γὰρ τὸ δίκτυον ἐπή-γαγε τὸ Δίκτυνναν Ἄρτεμιν ἵλαον ἔσεσθαι): ἅμα δὲ Δίκτυννα παῖς Ἄρτεμις καλὰ τὰς κυ-νίσκας ἔχουσ' ἐλθέτω διὰ δόμων πανταχῇ Ran. 1359, 1360 ('ex monodia Icari in labyrin-thum conclusi apud Euripidem in *Creten-sibus*; is enim a Minoe cum Daedalo patre, monstruosae libidinis ministro, in eum quasi carcerem coniectus erat. Aptissime autem

invocat Labyrinthi custodia quasi irretitus deam *Δίκτυνναν*, quae se ex his tamquam retibus expediat cum magna vi canum, quarum est odorari viam, et praeterea Hecaten, quae facibus viam monstret.' FRITZSCHIVS *ad l.*)

Δῖνος *αἰθέριος*, turbo aetherius, depromptus ex Anaxagorae decretis: *αἰθέριος Δῖνος (ἀναγκάζει τὰς νεφελὰς ὥστε φέρεσθαι)* ait Socrates, cui Strepsiades *Δῖνος; τουτί μ' ἐλελήθη, Ὁ Ζεὺς οὐκ ὤν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ Δῖνος νυνὶ βασιλεύων* Nub. 380—1 ad q. l. scholiasta; '*ὁ μὲν Σωκράτης εἶπε δῖνον τὴν τοῦ ἀέρος περιφοράν, ὁ δὲ Στρεψιάδης ποτήριόν τι κεραμοῦν βαθύ, ὅπερ ἄνω εὐρύτερον ὂν κάτω εἰς ὀξὺ λήγει*,' turbinis instar; idem Strepsiades filio iam doctior factus ait v. 828 *Δῖνος βασιλεύει τὸν Δί' ἐξεληλακώς; Δῖνος βασιλεὺς τὸν Δί' ἐξεληλακώς* iterum lepide patri obicit Phidippides v. 1472, cui Strepsiades *οὐκ ἐξελήλακ' ἀλλ' ἐγὼ τοῦτ' ᾠόμην*

διὰ τουτονὶ τὸν Δῖνον· οἴμοι δείλαιος
ὅτι καί σε χυτρεοῦν ὄντα θεὸν ἡγησάμην.

Διοκλῆς: heros a Megarensibus cultus; *ᾧ καὶ ἀγῶνα τελοῦσι τὰ Διόκλεια* SCHOL. qui confert Theocr. Id. XII 27; *ναὶ τὸν Διοκλέα* Ach. 774

Διόμεια: pagus tribus Aegeidis in suburbio ad septemtrionem versus situs, *δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς ἀπὸ Διόμου· ἐστὶ δὲ Ἡράκλειον αὐτόθι.* SCHOL. *Διόμεια* et *Κυνόσαργες* ambo unum eundemque pagum fuisse ostendit Fritzschius ad *Daetal.* p. 28, praeterquam quod Cynosarges, templum Herculis gymnasiumque et lucus circumiectus haud procul portis Aegei (Diog. Laert. VI 13) partem tantummodo universi pagi complexum sit. Ran. 650 Aeaco quaerenti a Xanthia-Hercule *μῶν ὠδυνήθης*, is minime plagis se doluisse ait sed sollicitum fuisse sacrorum suorum intermissione, *οὐ μὰ Δί' ἀλλ' ἐφρόντισα, ὁπόθ' Ἡράκλεια τἀν Διομείοις γίγνεται*, quia nempe Athenienses inter tot belli curas magnum Herculis festum in Diomeensium pago celebrari solitum intermiserant; *διομειαλαζόνας*, iactatores e Diomeis oriundos, Ach. 605 quod quo spectet incertum est. Philoxeni quidem Diomeiensis mollitiem notavit Eupolis Πόλεσιν fr. XIV *ἔστι δὲ θήλεια Φιλόξενος ἐκ Διομείων*

(**Διομήδης**): Eccl. 1029, ubi adulescen[s] quaerenti *καὶ ταῦτ' ἀνάγκη μοὐστί;* respo[n]det anicula *διομήδειά γε.* Ἡ *Διομήδε[ια] ἀνάγκη* significat summa necessita[s] quamquam de origine proverbii plurimu[m] est inter scriptores dissensionis. Vi[d.] Stallbaum ad Platon. *de Rep.* VI p. 493 D

Διονύσια: liberalia rustica *τὰ κα[τ'] ἀγροὺς* quae mense Posideone agebantu[r] *Ὦ Διονύσια* exclamat Dicaeopolis de pa[ce] gaudens Ach. 195, quos dies festos, agric[o]lis gratissimos per quinque annos non egera[nt] v. 266; *πολέμου καὶ κακῶν ἀπαλλαγεὶς ἄ[γω] τὰ κατ' ἀγροὺς Διονύσια* ibid. 202; *ὦ Δι[ό]νυσε δέσποτα κεχαρισμένως σοι* (ratio[ne] tibi accepta) *ἐμὲ ἀγαγεῖν τυχηρῶς τὰ κα[τ'] ἀγροὺς Διονύσια, στρατιᾶς ἀπαλλαχθέν[τα]* Ach. 251; *ταύτης δὲ (τῆς Εἰρήνης) ὀπώρα[ς] ὑποδοχῆς* (convivii cum hospitibu[s]) *Διονυσίων (ὄζει)* Pac. 534. Thesm. 7[..] Mnesilocho assimulati infantis annos sc[i]scitanti mulierem 'tresne an quattu[or] Choas (per *Χόας* autem intellege *τὴν τ[ῶν] Χόων ἑορτὴν*) natus sit, *πόσ' ἔτη γέγον[εν] τρεῖς χόας ἢ τέτταρας;*' respondet muli[er] *σχεδὸν τοσοῦτον χὤσον ἐκ Διονυσίων* h. [e.] fere tantum et quantum efflux[it] temporis ab ultimis Anthesterii[s]. Nam per Dionysia hic Anthesteria si[g]nificari Choum quae praecedit ostend[it] mentio. Cum autem infans ille nihil aliu[d] sit quam uter vini plenus, rei accomm[o]data est haec annos computandi rati[o]. Veri enim haud absimile est vini aetate[m] Athenienses Liberalium numero ind[i]casse. BRVNCK. *Κωμῳδηθεὶς ἐν ταῖς π[α]τρίοις τελεταῖς ταῖς τοῦ Διονύσου* Ran. 3[..] in Dionysiis sc. maioribus (*τοῖς μεγαλο[ις]* sive *τοῖς κατ' ἄστυ*)

Διονύσιον: templum Dionysii: *τ[ί] ἂν φράσειε ποῦ 'στι τὸ Διονύσιον*, fr. 8[.] *ἦσαν εὐθὺ τοῦ Διονυσίου* fr. 101

Διονύσιος: Siculorum tyrannus fam[o]sus: *ὑμεῖς γε (πενίαν φατὲ εἶναι τῆς πτωχεί[ας] ἀδελφήν) οἵπερ καὶ Θρασυβούλῳ Διονύσιο[ν] εἶναι ὅμοιον* Plut. 550 h. e. 'vos quidem qui res dissimillimas habetis similes, paupe[r]tatem dicitis mendicitatis sororem, qu[i]

lem Dionysium Thrasybuli (tyranrum victoris) similem putaveritis.'

Διόνυσος: Παρνασίαν ὃς κατέχων πέτραν ν πεύκαις σελαγεῖ, Βάκχαις Δελφίσιν ἐμέπων κωμαστὴς Διόνυσος Nub. 603—606 onf. Soph. Ant. 1126 sqq.; Eur. Bacch. 5 sq. 408 sq. 559); ἀθάνατος εἶναί φημι όνυσος Διός, Ran. 631; Διόνυσος υἱὸς αμνίου Ran. 22 (dicendum erat υἱὸς Διός, l commiscet se Bacchus cum vino suo, ud dubie amphorae filio. FRITZSCH); όνυσος ὃς θύρσοισι καὶ νεβρῶν δορᾶς λαπτὸς ἐν πεύκαισι Παρνασὸν κατὰ πηδᾷ ρεύων Ran. 1211—1213 (e prologo *Hypyles* Euripideae); ἐπὶ δὲ (κάλεσον) Νύσιον μετὰ μαινάσι βακχίων οἰνάσι δαίεται Lys. 32—4; ἡγοῦ δέ γ' αὐτὸς ὧδέ συ κισσοφό, ε κχειε δέσποτ' Th. 987; τελεταῖς ταῖς Διονύσου Ran. 368; ὁ τοῦ Διονύσου ύς σε μεταπέμπεται Ach. 1087 (Dicaeoidem vocat sacerdos Bacchi per praecon Choum die festo ad cenam, sacerdotes em Bacchi luxuriose vivebant, hinc Euis Hipponicum qui ex usu vini rubicunn faciei colorem duxerat, 'sacerdotem chi' vocat in Αἶξιν fr. XIX Meinek. fr. n. II p. 433); θεᾶσθαι λιπαρὸν (nitidum, tum) παρὰ τῷ Διονύσῳ Eq. 536 (dign ait esse Cratinum propter scenicas orias qui in prytaneo bibat, neque nugas t (καὶ μἀκληρεῖν 'neque miseram et pem vitam ducat' scribendum opinatur nekius in Vindic. p. 59 propter iustum entiarum nexum) sed nitidus et bene atus ludis intersit; παρὰ τῷ Διονύσου ἱερεῖ legit Kockius); eius alumnum se comicus Nub. 519 νὴ τὸν Διόνυσον ἐκθρέψαντά με (conf. Ran. 886), et per iurat poeta Vesp. 1046 ubi eandem iduciam exhibet, σπένδων πόλλ' ἐπὶ πολόμνυσιν τὸν Διόνυσον μηπώποτ' ἀμείνον' τούτων κωμῳδικὰ μηδέν' ἀκοῦσαι. Per chum iuratur νὴ τὸν Διόνυσον Nub. 519, 1000, Vesp. 1474, Pac. 1277, Av. 501, 1370, Eccl. 357, 422; μὰ τὸν νυσον Nub. 108, Pac. 109, Eccl. 334; ιόνυσε δέσποτα Ach. 247; ὦ Διόνυσ' Pac. 442; Διόνυσε Ran. 330; Διόε πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμίαν Ran. 1150 . frigide iocaris; quantam laudem hoc dulce et fragrans vini factitii genus habuerit patet e Xenoph. *Hellen.* VI 26. FRITZSCH); ἀλλ' ὦ Διόνυσ' ἀπόλοιτο Pac. 267. In *Babyloniis* Bacchus in iudicium abit et duo oxybapha ab eo postulant demagogi Athenienses fr. xvii; in *Ranis* introducitur γάστρων ventriosus v. 200; cum Xanthia servo, qui sarcinas portat, asino insidens, venit ad portas Herculis; qui progressus risu prope emoritur de habitu Bacchi, leoninam pellem (λεοντῆν) crocotae iniectam, cothurnum una cum clava gestantis, 1—47. Narrat Herculi, sibi immane desiderium esse iniectum Euripidis poetae, quem iam descendat ab inferis reducturus; nam solum superesse Iophontem poetam bonum, nisi Sophoclis patris sint quae edat; ceteros esse contaminatores artis; Euripidem fecundum et audacem, 48—107. Quaerit ex Hercule viam qua in Orcum eatur, deversoria, cauponas, et aliquamdiu ludificatus discit, 108—165. In Charonis cymba remum agens audit cantus ranarum (malorum poetarum) quibus oppedit, 166—270. Inde viam faciens in Orco timet paricidas, periuros, beluas quas Hercules dixerat, Empusam usque dum ad initiatorum choros pervenit, 271—322, quibus gaudet, 414 sq. 444 sq. et ad Plutonis ostia se adesse discit, 431 sqq. Pultat; progressus Aeacus in eum ut Herculem Cerberi furem invehitur et terriculamenta Orci arcessitum currit, 460—478. Vehemens timor Bacchi, qui a Xanthia impetrat ut ipse Hercules fiat, 479—502. Iam adest ancilla Proserpinae Herculem ad lautas epulas invitans: resumit igitur Bacchus Herculis habitum, 503—548. At irruunt cauponae duae quarum merces Hercules cum ipsis fiscellis devoraverat, eum ad Cleonem et Hyperbolum iudices mortuos rapturae: hinc iterum petit a Xanthia timidus deus ut Herculis habitum resumat, 549—604. Interea Aeacus cum servis progreditur ut vinciat Herculem: Xanthia negante se umquam ante huc venisse, Bacchus ad quaestionem trahitur, deum se esse obtestans: iam uter servus sit, verberibus explorat Aeacus frustra et ad Plutonem ducit cognoscendos, 605—674. Baccho,

artis perito, iudicium defertur de Aeschylo et Euripide, 810 sq. Progreditur moderationem suadens Aeschylo ira excandescenti; thus in ignem inicit et preces concipere poetas iubet, 830—891. Audit poetas, certamenque eorum moderatur, tandem poesin utriusque lance examinat; nec tamen litem discernere sustinet, 905—1413. Sed ne re infecta redeat, ex utroque utilia reipublicae consilia quaerit, de Alcibiade, de servanda civitate: quibus auditis, Aeschylum eligit, 1415—1478, et convivio a Plutone excipitur, 1481

Διοπείθης: *ἀνὴρ εὐδόκιμος ἐπὶ χρησμολογίᾳ* Plutarch. *vit. Lys.* c. 22, fanaticus χρησμολόγος, quales multi eo tempore Athenis qui quaestus causa oracula a se ficta superstitioso populo et σιβυλλιῶντι decantabant: favebant porro bello et omnibus modis pacem prohibere conabantur, quia belli tempore populi animis, ut fieri solet, commotioribus factis, multo maiore auctoritate fruebantur quam pace; unde eos Aristophanes cum singulos, tum in genere explodere aggressus est in *Avibus* 959—992, ubi fatidicus oracula de Nubicuculia iam condita deblaterans sacrificio intervenit, quod Pithetaerus pro recens condita urbe facit; recitat homo de scripto (βιβλίον 974 sqq.) oraculum Bacidis scilicet, in quo Bacis omnia fausta Pithetaero pollicetur addita conditione. Respondet ille alio oraculo, in quo deus iubet verberare quicumque

ἄκλητος ἰὼν ἄνθρωπος ἀλαζὼν
λυπῇ θυόντας καὶ σπλαγχνεύειν ἐπιθυμῇ,

et nemini parcere v. 988,

μήτ' ἢν Λάμπων ᾖ μήτ' ἢν ὁ μέγας Διοπείθης,

quod mandatum exequens hominem male mulcatum abigit. Videtur autem Diopithes quoque ut Lampo non solum oraculorum interpres fuisse sed etiam rempublicam attigisse, annotat quippe Scholiasta Διοπείθης νῦν μὲν ὡς χρησμολόγος· ἑτέρωθι δὲ ὡς κυλλὸς καὶ δωροδόκος (Equit. 1084 τὴν Κυλλήνην ὁ Φοῖβος ἐς τὴν χεῖρ' ὀρθῶς ᾐνίξατο τὴν Διοπείθους). Σύμμαχος ὅτι Διοπείθης· ὁ ῥήτωρ ὑπομανιώδης ἦν, ὡς Τηλεκλείδης ἐν 'Αμφικτυόσι δῆλον ποιεῖ. Quod confirmat Plutarchus in *Pericle* c. 32 scribens Diopithem εἰσαγγέλλεσθαι τοὺς τὰ θεῖα μὴ νομίζοντας ἢ λόγους περὶ τῶν μεταρσίων διδάσκοντας, ἀπερειδόμενον εἰς Περικλέα δι' 'Αναξαγόρου τὴν ὑπόνοιαν. Ficta insania videtur oracula protulisse, sic enim Bergkius *Comm.* p. 170 vidit explicandum esse, quod ab Amipsia in *Conno* dicitur παραπαιόμενος sive παραμαινόμενος et ab Aristophane nomen eius ponitur pro 'ipso furore' Vesp. 379, τὴν ψυχὴν ἐμπλησάμενος Διοπείθους. Halbertsma *Prosopographia Arist.* p. 91 sq. Plura dabunt Lobeckius in *Aglaophamo* p. 980, Bergkius *l.l.*

Διοσκόρω: Dioscuros invocat Trygaeus laetus audita Brasidae morte, εὖ γ εὖ γε ποιήσαντες ὦ Διοσκόρω (ἀπώλεσα αὐτόν) Pac. 285; ὦ Πᾶνες ὦ Κορύβαντες Διοσκόρω Eccl. 1069; ἐμπόλω Διοσκόρω Heroes fr. 13 ap. Polluc. VII 15. De form Διοσκόρω vide Lobeck. ad Phrynichum p. 235. Per Castores iurantes mulieres Lacaenae dicunt ναὶ τὼ σιώ Lys. 81, 86, 90, 142, aeque ac viri Lacones Pac. 101, Lys. 983, 1095, 1105, Cleander in Xenoph *Anabas.* VI p. 230, 9, Pasimachus *Hellen.* IV 4, 10: vide Valckenaer. ad *Adoniazus* p. 286

Διπόλεια (pro **Διιπόλια**): ἑορτὴ 'Αθηνησιν, ἐν ᾗ Πολιεῖ Διὶ θύουσι σκιρροφοριῶνος τετάρτῃ ἐπὶ δέκα. SCHOL. ad Pac. 4 ubi Trygaeus ait μυστήρι' 'Ερμῇ, διπόλε ἀδώνια (ἄξομεν) h.e. 'sacra Cereris et Proserpinae, Iovis servatoris, Adonidis et Veneris (non iam his deis sed) Hermi celebrabimus.' Antiquissimum autem fu festum, unde διπολιώδη pro antiquis vald et obsoletis ponitur in Nub. 984, ἀρχα καὶ διπολιώδη (*out of date*)

Διτύλας: nomen famuli, Ran. 608

Διώνυσος: λιμναῖα κρηνῶν τέκνα, Σύναυλον ὕμνων βοὰν Φθεγξώμεθ' εὔγηρυν ἐμ ἀοιδάν, "Ην ἀμφὶ Νυσήιον Διὸς Διώνυσον Λίμναισιν ἰαχήσαμεν, 'Ηνίχ' ὁ κραιπαλόκω Τοῖς ἱεροῖσι χύτροισι Χωρεῖ κατ' ἐμὸν τέμενος λαῶν ὄχλος, Ran. 211—220 h. e. 'hymnis eum Bacchum extollamus, qui nunc Charone paludem (τὴν λίμνην) transvehit sicuti in Limnis Nyseium Dionysum Chytrorum coaxando celebramus.' Nem

praeferoces ranae Bacchi templum in Limnis suum esse clamant, quod et in vicina palude habitent et quia ipsum nomen λίμναι ranarum magis domicilium quam Bacchi monstrare videatur: optime igitur scholiasta **ἐμὸν τέμενος** *λέγουσι τὸ ἐν Λίμναις τοῦ Διονύσου ἱερόν· πρὸς δὲ τὴν ὁμωνυμίαν ὅτι ἐν λίμναις εἰσὶν οἱ βάτραχοι, Λίμναι δὲ καὶ τὸ ἱερόν.* Contra adiectivum λιμναῖα non ad Limnas Athenarum sed ad paludem refertur Acherusiam in qua ranae natare finguntur. FRITZSCHIVS ad l. Idem et aliis argumentis et huius ipsius loci auctoritate ostendit in libello de *Lenaeis* III p. 29 Lyseium Dionysum in Anthesteriis Atticis cultum esse, atque Anthesteriorum Dionysum et ab aliis Dionysis Liberalium vel urbanorum vel rusticorum et a mystico Baccho distinxit

Δόριλλος: tragicus poeta, *αἱ γυναῖκες ὥσπερ Δόριλλον φραγνύωνται* Lemn. fr. XIII ubi nomen poetae substituit in locum vocis obscenae δορίαλλος

Δράκης: nomen senis rustici Eccl. 293; idem nomen senis in Lys. 254 *χώρει Δράκης, ἡγοῦ βάδην*

Δρακοντίδης: *οὐκ ἐκφρήσετε δικάσοντά μ'; ἀλλ' ἐκφεύξεται* (absolutus fuerit) *Δρακοντίδης*; Vesp. 157 ubi schol. Rav. *πονηρὸς οὗτος*: addit Venetus *καὶ πλείσταις καταδίκαις ἐνεχόμενος ὡς Πλάτων Σοφισταῖς* quod Cobetus illustrat loco Platonis in lib. *de republ.* VIII p. 558 A, ubi cavillans democratiam *τί δέ* inquit *ἡ πρᾳότης ἐνίων τῶν καταδικασθέντων οὐ κομψή; ἢ οὔπω εἶδες ἐν τοιαύτῃ πολιτείᾳ ἀνθρώπων καταψηφισθέντων θανάτου ἢ φυγῆς, οὐδὲν αὐτῶν μενόντων καὶ ἀναστρεφομένων ἐν μέσῳ; καὶ ὡς οὔτε φροντίζοντος οὔτε ὁρῶντος οὐδενὸς περινοστεῖ ὥσπερ ἥρως*, qui loci sese invicem mirifice confirmant ostenduntque Athenis flagitia etiam condemnatis impune abire potuisse: (*Obs. in Platon. Com.* p. 186); *Ὦ Κέκροψ ἥρως ἄναξ, τὰ πρὸς ποδῶν Δρακοντίδη* Vesp. 438 ubi Richter "deum saepissime invocatum cum homine saepissime in ius vocato ludens comparat Philocleo dixitque *τὰ πρὸς ποδῶν Δρακοντίδη* cum dicturus esset *τὰ πρὸ ποδῶν Δρακοντίδου* i. e. 'causa Dracontidis instat.' An explicare mavis 'O Cecrops, superne Deus, a pedibus furcifer Dracontidis instar'."

Δράκυλλος: nomen in Ach. 612 ubi Reiskius emendat *τί δ' Ἀνθράκυλλος ἢ Εὐφορίδης ἢ Πρινίδης*, probante A. Muellero quia huius loci nomina rem carbonariam spectent

Δρασιππίδης: fictum nomen vulgo Vesp. 185 *Ἴθακος Ἀποδρασιππίδου* (quod suo loco inserendum), ubi legebatur ante Elmsleium ad Ach. 563 *ἀπὸ Δρασιππίδου* 'ex pago Fugacia,' cum sit Fugacis filius

Δωδώνη: *ἐσμὲν δ' (ὄρνιθες) ὑμῖν Ἄμμων, Δελφοί, Δωδώνη, Φοῖβος Ἀπόλλων*, Av. 716

Δωρώ: nomen deae a Cratino fictae quasi dicas Donona sive dea muneraria: idem, teste Hesychio, deam *Δέξω* accipitram finxit *ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι δῶρα*. Similia sive nomina sive cognomina sunt *Σιτώ, Μνημώ, Περιβασώ, Θαλλώ, Καρπώ, Αὐξώ* alia de quibus egit Lobeck. *Aglaoph.* p. 733. In Equit. 523 sqq. Cratini virtutes praedicans *ᾆσαι δ' οὐκ ἦν ἐν ξυμποσίῳ πλὴν 'Δωροῖ συκοπέδιλε' καὶ 'τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων' οὕτως ἤνθησεν ἐκεῖνος.* Utrumque carmen ex eadem fabula sc. *Eunidis* petitum: prioribus verbis venales sycophantarum artes descripsit Cratinus, ex alius autem poetae carmine parodiae lusu deflexum fuisse verisimile censet Meinekius *Fr. com.* II p. 58; fortasse hymnum aliquem antiquioris poetae e. c. in Iunonem his verbis ordiri *Ἥρη χρυσοπέδιλε*, quae deinde Cratinus suo consilio et instituto accommodati in ipsum illud *Δωροῖ συκοπέδιλε* detorsisse.

E

Ἕβρος: fluvius Thraciae ex Rhodope monte, hodie *Maritza*, Orphei morte famosus: *κύκνοι ἐφεζόμενοι παρ' Ἕβρον πόταμον* Av. 774

Ἑκάτειον: sacellum Hecatae foribus proximum; (*ἑκαταῖον* scribere iubet Lobeck. *Aglaoph.* p. 1336) *ἱερὸν Ἑκάτης, ὡς τῶν Ἀθηναίων πανταχοῦ ἱδρυομένων αὐτὴν ὡς ἔφορον πάντων καὶ κουρότροφον*, SCHOL. ad Vesp. 801, ubi Philocleo, cui filius persuaserat, ut maneret iudiciumque suum ante domum

haberet, postquam hic intro iit arcessitum quae ad rem necessaria sunt talia loquitur:

ὅρα τὸ χρῆμα. τὰ λόγι' ὡς περαίνεται·
ἠκηκόη γὰρ ὡς Ἀθηναῖοί ποτε
δικάσοιεν ἐπὶ ταῖς οἰκίαισι τὰς δίκας,
κἀν τοῖς προθύροις ἐνοιδομήσοι πᾶς ἀνὴρ
αὑτῷ δικαστηρίδιον μικρὸν πάνυ,
ὥσπερ Ἑκάτειον, πανταχοῦ πρὸ των νρῶν.

(Simillimum videtur fuisse sacellum Lyci heroo storeis circumsaepto, quas Philocleo aptissime cum cancellis ligneis dicasterii mente atque animo comparans optat, ut ad modum Hecataei, quod πανταχῆ πρὸ τῶν θυρῶν erat itaque ad fores ipsius quoque erat, simulacrum Lyci herois cum tribunali aeque frequenter ad cuiusvis fores extructum sit. Αἱ κάνναι et Lycei et ut videtur Hecataei Philocleoni etiam τοῦ περισχοινίσματος loco sunt. RICHTER ad l.); Lys. 64 ἡ Θεογένους ὡς δεῦρ' ἰοῦσα θοὐκάτειον ἤρετο; Ran. 366 ἢ κατατιλᾷ τῶν ἑκατείων κυκλίοισιν χοροῖσιν ὑπᾴδων, quod ad Cinesian referunt, qui aut re aut malo vel impio carmine Hecaten conspurcarit

Ἑκάτη: De Hecate dea multus est comicus et cultum eius perquam vulgarem fuisse saepe indicat. Hecate, Iovis filia, utraque manu facem gestans invocatur ad furtum detegendum in Ran. 1361 sqq. σὺ δ', ὦ Διὸς διπύρους ἀνέχουσα λαμπάδας ὀξυτάτας χεροῖν Ἑκάτα παράφηνον ἐς Γλύκης; Hecatae sub initium cuiusque mensis cenam a ditioribus instructam propositamque fuisse in triviis ut ab infimae sortis hominibus diriperetur, testatur locus in Plut. 594—597;

παρὰ τῆς Ἑκάτης ἔξεστιν τοῦτο πυθέσθαι
εἴτε τὸ πλουτεῖν εἴτε τὸ πεινῆν βέλτιον· φησὶ γὰρ αὕτη
τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλουτοῦντας δεῖπνον κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν.

Hoc autem non dubitat Hemsterhusius (ad Luciani *Dial. mort.* I p. 330) quin factum fuerit lustrata domo, quam religionem singulis fere mensibus, velut intervallo temporis legitimo, qui quidem erant paullo superstitiosiores, obire consueverant; eodem referas Daetal. fr. XII τί δαί; κυνίδιον λεπτὸν ἐπρίω τῇ θεᾷ ἐς τὰς τριόδους; fr. inc. LXXXII κύων Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου (ex Euripide ap. Plutarch. *de Iside et Osiri* p. 379 D; θἠκάτῃ ποιοῦσα παιγνίαν Ly 700. Per Hecaten φωσφόρον mulier iu Thesm. 858; νὴ τὴν Ἑκάτην Eccl. 70, 10 Plut. 764. Chremylus cum anu colloque iurat μὰ τὴν Ἑκάτην

Ἐκβάτανα: urbs Persica, quae pr terea quod remotissima ab Athenis e felicissima habebatur: ὦ κβάτανα τοῦ σχ ματος Ach. 64 (exclamat Dicaeopolis v miro legatorum vestitu); εἶδέν τις ὑμ τἀκβάταν' ἢ τοὺς Χαόνας; Ach. 613 (h. vosne carbonarii umquam legatione t quaestuosa functi estis?); ἐν Ἐκβατάν δικάσεις, λείχων ἐπίπαστα Eq. 1089 (oraculo ficto); ἐν Ἐκβατάνοισι τα (Περσὶς sive καυνάκη) ὑφαίνεται ait pa Bdelycleon, quem ille rogat an ἐν Ἐκβατ νοισι γίγνεται κρόκης χόλιξ, Vesp. 114 1144

Ἐλάφιον: nomen meretriculae in The moph. v. 1172, quam adducit Euripid lenae anus habitu ad fallendum Scytham

Ἑλένη: ὁ γῶν Μενέλαος τᾶς Ἑλέν τὰ μᾶλά πα (papillas) γυμνᾶς παρενιδ ἐξέβαλ', οἰῶ, τὸ ξίφος Lys. 156; τὴν καιν Ἑλένην μιμήσομαι Thesm. 850 (sc. *He nam* Euripidis nuper editam: simul a gumentum fabulae novatum intellegitu sequentia, v. 855—922, ex ea per imitati nem comicam expressa sunt

(**Ἐλευσίνια**): θεοφιλὴς ἑορτή i. e. ca Cereri dicitur Ran. 442, quippe quae ip instituerit et regibus Eleusiniis monstr verit

Ἑλλάς: Ἑλλὰς ἐξερημωθεῖσ' ἂν ὑμ (τοὺς Ἀθηναίους) ἔλαθε Pac. 648; Μέτω ὃν οἶδεν Ἑλλὰς χὠ Κολωνός Av. 998; δ ξατε τὸν τῆς Ἑλλάδος ὑμῖν καὶ τῆς γ τῆσδε μόναρχον Eq. 1330; τἀγαθά μοι μέ νησ' ἄχεις φάσκων τῆς Ἑλλάδος ἀρχ Vesp. 577; ἐξὸν σπεισαμένοις κοινῇ τῆς Ἑ λάδος ἄρχειν Pac. 1073; ξένω σοφῆς ἀ Ἑλλάδος Av. 409; Ἑλλάδος ἥβας (Aeschyli *Agamem.*) Ran. 1285; σὲ πρῶτ ἐκβαλόντες ἐκ τῆς Ἑλλάδος Pl. 463; ὅλ τῆς Ἑλλάδος ἐν ταῖς γυναιξίν ἐστιν ἡ σ τηρία Lys. 29; ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι (dec hoc opus Graeciam, Ach. 8; qu verba sumpta ex Eur. *Telepho* frag. tra p. 718 ubi cum Dobraeo legit Nauck

ικῶς ὀλοίατ'· ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι); Περι-
.έης ξυνεκύκα τὴν Ἑλλάδα Ach. 531; ὁ
ιρσοπώλης (Cleo) ὃς ἐκύκα τὴν Ἑλλάδα
ιc. 270; δίδαξον ἡμᾶς ὦ πάτερ ἥτις ἡ τιμή
τί σοι καρπουμένῳ τὴν Ἑλλάδα Vesp. 520
bi schol. τοὺς φόρους γὰρ ἐλάμβανον οἱ
θηναῖοι· ὁ δὲ λόγος 'Τί σοι ἐκ τούτου
.θηναίῳ ὄντι πλέον γίγνεται τὸ δικαστικὸν
'iobolum) μόνον λαμβάνοντι: sc. ἡ τιμή=
σθός secundum filium, pater auctoritatem
gratiam omnem in civitate intellegit);
ἐ 'κκόρει τὴν Ἑλλάδα (Iovem Trygaeus
at παῦσαι ἔρημον ποιῶν οἰκητόρων διὰ τῶν
λέμων SCHOL.); γράψομαι accusabo Μή-
ισιν αὐτὸν (τὸν Δία) προδιδόναι τὴν Ἑλλά-
: Pac. 107; similiter et Sol et Luna
oditionis insimulantur τοῖς βαρβάροισιν
ιοδίδοτον τὴν Ἑλλάδα Pac. 406; κοινῇ
ὠσομεν τὴν Ἑλλάδα Lys. 41; πολέμου
ὶ μανιῶν ῥυσαμένας Ἑλλάδα καὶ πολίτας
rs. 342; ἡμῖν (ταῖσι γυναιξὶν) ἔδοξεν σῶσαι
ν Ἑλλάδα κοινῇ Lys. 525

"Ελλη: ἔχεις ἐλπίδα χρηστήν τινα νῷν
πόρον "Ελλας ἱερὸν Vesp. 308 ad quem
schol. νῦν πόρον τὸν πορισμόν φησιν (trio-
lum scilicet) ἐπήνεγκε δὲ παρὰ τὸ Πινδα-
ρὸν fr. 197 ubi de Hellesponto dicit poeta.
λλὰς vulgatum tenet Richterus ut ita
cat quasi sit Ἑλλάδος instar urbs Athe-
rum

"Ελλην: οὗτός ἐστ' οὐκ Ἀργόλας μὰ Δί'
δέ γ' "Ελλην Heroes fr. 5; ὦνδρες "Ελ-
νες Pac. 293; Ἑλλάνων νόμῳ Ach. 773
e. communi hominum opinione);
γ' Ἑλλήνων ἄρξῃ (ὁ δῆμος) πάντων Eq.
7; μέγιστος Ἑλλήνων ἔσει Eq. 838; χαῖρ'
βασιλεῦ τῶν Ἑλλήνων Eq. 1335; ὑπὲρ
λλήνων πάντων πέτομαι τόλμημα νέον
λαμησάμενος Pac. 93; ἐρησόμενος (τὸν
α) Ἑλλήνων πέρι Pac. 105; ἰκτῖνος τῶν
λλήνων ἦρχεν τότε κἀβασίλευεν Av. 499;
τις βασιλεύοι ἐν ταῖς πόλεσι τῶν Ἑλλήνων
. 508; οἱ πρῶτοι τῶν Ἑλλήνων συνεχώ-
τάν σοι (sc. τῇ Λυσιστράτῃ) Lys. 1110;
χὴ τοῦ πολέμου κατερράγη "Ελλησιν
σιν ἐκ τριῶν λαικαστριῶν Ach. 478; εὐδαι-
ν ἐν Ἀθηναίοις καὶ τοῖς "Ελλησι διάξεις
ib. 413; εὐχώμεσθα τὴν νῦν ἡμέραν "Ελ-
σιν ἄρξαι πᾶσι πολλῶν κἀγαθῶν Pac. 436
bi schol. narrat Comicum alludere ad
Melesippi legati Lacedaemoniorum de pace servanda Athenas missi verba ἥδε ἡ ἡμέρα πολλῶν καὶ μεγάλων κακῶν τοῖς "Ελλησιν ἄρξει, quae iste initio belli, cum re infecta Lacedaemonem rediret, in finibus Atticae locutus esse dicitur. Vide Thucyd. II 12); ἐπευξαμένους τοῖσι θεοῖσιν διδόναι πλοῦτον τοῖς "Ελλησι Pac. 1320; ἔν τε τοῖς "Ελλησι καὶ τοῖς βαρβάροισι πανταχοῦ Ran. 726; οἶμαί ποτε Λυσιμάχας ἡμᾶς ἐν τοῖς "Ελλησι καλεῖσθαι Lys. 554; πολλοῦ γ' ἄξιος ἅπασι τοῖς "Ελλησιν ὁ θεὸς οὗτος Plut. 878; ἐξῳκίσαντο (migraverunt) οἱ θεοὶ "Ελλησιν ὀργισθέντες Pac. 203; Περικλέης ἐξεφύσησεν τοσοῦτον πόλεμον, ὥστε τῷ καπνῷ πάντας "Ελληνας δακρῦσαι τούς τ' ἐκεῖ τούς τ' ἐνθάδε Pac. 612; ἔσωσα τοὺς "Ελληνας Pac. 782; στρατεύμασιν "Ελληνας ἄνδρας καὶ πόλεις ἀπόλλυτε Lys. 1134

Ἑλληνικός: Ἑλληνικὸν ἐπένευσαν (Graeco more adnuunt) Ach. 115; ἑλληνικὴν πόλιν ἔχεις ἡμῖν φράσαι; Av. 148

Ἐλύμνιον: aut locus in Euboea aut templum πλησίον Εὐβοίας; μέμνηται δὲ καὶ Σοφοκλῆς πρὸς πέτραις Ἐλυμνίαις Nauck Tr. fr. p. 180: οὐκ ἀποπετήσει θᾶσσον εἰς Ἐλύμνιον; Pac. 1126

"Εμπουσα: δαιμόνιόν τι περὶ τὴν Ἑκάτην Eustathius ad Dionys. v. 723 quam in omnes se formas (ἐς μυρίας μορφὰς) mutasse tradit praeter alios Lucian *de saltat.* c. 19 II p. 279 ed. Hemsterh.; nocturnum fuit spectrum, quod in maximis micat tenebris, cruribus altero aëneo, altero e stercore bubulo composito; hinc Ran. 293 Dionyso ἔμπουσα τοίνυν ἐστί suspicanti Xanthias πυρὶ γοῦν λάμπεται ἅπαν τὸ πρόσωπον respondet: tum illo interrogante an etiam σκέλος χαλκοῦν ἔχει respondet servus νὴ τὸν Ποσειδῶ καὶ βολίτινον θάτερον; in Eccl. 1056 anus libidinosa, deformis, ulceribus obsita vocatur ἔμπουσά τις ἐξ αἵματος φλύκταιναν ἠμφιεσμένη; Tagen. fr. XV τί καλεῖς Ἑκάτην τὴν "Εμπουσαν (saepe enim fit in religionibus Graecorum, ut ministrantium nomina cum ipsa dea praeside earum communicentur. FRITZSCH)

Ἐνυάλιος: ΧΟ. "Αρει δὲ μή. ΤΡ. μή. ΧΟ. μηδ' Ἐνυαλίῳ γε Pac. 457. ('Non aliter inter se differunt "Αρης et Ἐνυάλιος

quam ipse Romanorum Mars a Bellona dea, aut Πόλεμος ab "Αρης.' RICHTER ad l.) Athenienses diversum a Marte Enyalium coluisse tradit Ven. Scholiastes ad Hom. *Il.* XVII 211. Probatur id iure iurando epheborum Atticorum: ἵστορες θεοί, "Αγραυλος, 'Ενυάλιος, "Αρης, Ζεύς, in quo quum singuli singulis nominibus nuncupentur dii, recte Lobeckius ad *Soph. Aiac.* v. 178 monet 'Ενυάλιος non posse pro epitheto Martis haberi. 'Videtur autem' ait Wunderus 'nomine illo is deus significatus esse, qui proelium excitare tumultumque bellicum commovere putabatur. Hinc qui bello impetum facere incipiebant τῷ 'Ενυαλίῳ ἀλαλάζειν vel ἐλελίζειν solebant'

'Εξηκεστίδης: nobilis fuisse videtur citharoedus quippe qui teste schol. ad Av. 11 non solum bis Panathenaeis sed etiam ludis Pythiis et Carneis praemium reportaverit. Perstringit tamen Aristophanes eius modos tamquam ψιθυρούς et εὐηθεῖς in fr. 366 (LIX), nisi vero fragmentum illud ad alium referendum sit Execestidem. Exagitatur autem ab Aristophane quod, peregrina cum esset origine, in civitatem Atticam irrepsisset; οὐδ' ἂν μὰ Δί' ἐνγετεῦθεν 'Εξηκεστίδης (ἐξεύροι τὴν πατρίδα) Av. 11; εἰ δὲ δοῦλός ἐστι καὶ Κὰρ ὥσπερ 'Εξηκεστίδης Av. 765; οὐ γάρ εἰσι βάρβαροι, ὅθεν ὁ πατρῷός ἐστιν 'Εξηκεστίδῃ; Av. 1527. Vide Bergkium *Comm. de R. C. A. A.* p. 372

'Επίγονος: vel inter mulieres magis mulier esse videtur, homo mollissimus Eccl. 167 δι' 'Επίγονον ἐκεινονὶ (τοὺς ἄνδρας γυναῖκας λέγω)· βλέψασα γὰρ ἐκεῖσε πρὸς γυναῖκας ᾠόμην λέγειν

'Επίδαυρος: Argolidis e regione Aeginae: ἀσκώματα καὶ λίνα καὶ πίτταν (ἐξ Αἰγίνης) διαπέμπων εἰς 'Επίδαυρον Ran. 363: Epidaurii autem Argolici tum socii erant Lacedaemoniorum Thuc. VI 67

'Επικράτης: In Epicratem et Phormisium scriptos esse Platonis Πρέσβεις docet fragmentum huius fabulae apud Athenaeum VI p. 229 F ubi de argenteis vasis disserit:

κατέλαβον 'Επικράτης τε καὶ Φορμίσιος
παρὰ τοῦ βασιλέως πλεῖστα δωροδοκήματα,
ὀξύβαφα χρυσᾶ καὶ πινακίσκους ἀργυροῦς.

Epicratem plurimis donis a rege Persaru
corruptum esse ipse dicit Athenaeus
p. 251 A. Adde Plutarchum in *Pelopi*
c. 30 'Επικράτους γοῦν ποτε τοῦ σακ
σφόρου μήτε ἀρνουμένου δῶρα δέξασθαι πα
βασιλέως, ψήφισμά τε γράφειν φάσκοντ
ἀντὶ τῶν ἐννέα ἀρχόντων χειροτονεῖσθαι κ
ἐνιαυτὸν ἐννέα πρέσβεις πρὸς βασιλέα τ
δημοτικῶν καὶ πενήτων, ὅπως λαμβάνοντ
εὐπορῶσιν, ἐγέλασεν ὁ δῆμος. Etsi igit
Epicrates et Phormisius ne ipsi quide
negaverunt, donis se a rege Persarum tem
tatos esse, tanta tamen illorum fuit aucto
tas, tanta audacia ut nullas darent poen
In ius quidem vocati sunt extatque etia
nunc Lysiae oratio qua Epicratem cet
rosque legationis socios graviter incus
eaque ipsa crimina in illos confert qu
comici poetae notaverunt, Or. 27 p. 363 ε
Bekker. Idem illic addit Epicratem n
tunc primum a rege Persarum pecunia co
ruptum esse sed iam ante ob illud ipsu
crimen in ius vocatum esse: καὶ οὐ νῦν πρ
τον ὤφθησαν ἀδικοῦντες, ἀλλὰ καὶ πρότερ
ἤδη δώρων ἐκρίθησαν, § 4: quod quide
tunc factum esse putat Bergkius, cu
Tithraustes satrapa Timocratem Rhodiu
cum quinquaginta talentis in Graecia
misit, qui viros potentissimos temptar
populique animos contra Lacedaemonioru
potentiam exacerbaret, quod factum O
XCVI 1. Tunc igitur in iudicium vocat
iudicum tamen sententia absolutus est, vi
Lysias *l. l.*: καὶ ὑμῖν ἔχω ἐπικαλέσαι ὅτι τ
αὐτοῦ ἀδικήματος Λεωδάμαντος μὲν κατεψ
φίσασθε τούτου δ' ἀπεψηφίσασθε, τοῦ αὐτ
ἀνδρὸς ἁπάντων κατηγοροῦντος καὶ τῶν αὐτ
καταμαρτυρούντων. Epicrates autem tu
periculo liberatus paullo post circa bellu
Corinthium videtur ab Atheniensibus u
cum Phormisio aliis ad Artaxerxem rege
Persarum missus esse, a quo dona preti
sissima accepit, alia vero publica mune
mala fraude sibi vindicavit: itaque a Lys
in ista oratione duo potissimum crimina i
illum coniciuntur, quod pecunia corrum
se passus sit et quod publicas opes sur
puerit, cf. § 10 sqq. Quamquam autem i
extrema oratione orator flagitat ut ultim
supplicio afficiant Epicratem, tamen, i

od ille veretur, videtur effectum esse, ut licum sententiis liberaretur; nimirum n solum Epicrates, quem Pausanias a cum Cephalo principem obtinuisse cum significat, sed etiam Phormisius plunum gratia atque auctoritate apud popun valebat; erat enim unus ex iis, qui loponnesio bello extremo Athenas in ertatem vindicaverunt, cf. Dionys. Halirn. *de Lysia* c. 32. Quod Demosthenes idem *de fals. legat.* pp. 430, 431 prodidit emoriae Epicratem morte damnatum se: *κατὰ τουτὶ τὸ ψήφισμα τῶν πρέσβεων ἐνων ὑμεῖς θάνατον κατέγνωτε, ὧν εἷς ἦν πικράτης, ἀνήρ, ὡς ἐγὼ τῶν πρεσβυτέρων ούω, σπουδαῖος καὶ πολλὰ χρήσιμος τῇ λει καὶ τῶν Πειραιῶς καταγαγόντων τὸν μον καὶ ἄλλως δημοτικός· ἀλλ' ὅμως οὐδὲν τὸν ὠφέλησε τούτων, καὶ δικαίως*; infra tem affirmat Epicratem exterminatum se urbe: non de illa Epicratis ad Arxerxen legatione loqui eum apparet; (nam ae dicit eum cum sociis commisisse *καταυδόμενοι τῶν συμμάχων καὶ δῶρα λαμνοντες* ea ex parte tantum congruunt cum s criminibus quae Lysias in legatos cont, magna vero ex parte discrepant) sed illa quam ad Tiribazum suscepit Olymp. viii 2. Epicratem enim pacis Antalciae suasorem fuisse prodit scholiasta istidis, qui in *Panathenaico* I p. 283 *ed. indorf* dicit Athenienses tam aegre tulisse nominiam, quae ipsis hac pace illata esset, auctores huius foederis supplicio affecet. Post hanc igitur pacem cum pecunia rruptus et ipsos Athenienses et socios odidisset, condemnatus et exilio multatus . Ridet eum Aristophanes in Eccles. 68 quod barbam nimis prolixam more cedaemoniorum aleret: '*ἔγωγε* (*πώγωνα ω*)' inquit mulier '*Ἐπικράτους οὐκ γῳ καλλίονα*' ubi Scholiasta: *οὗτος μέγαν γωνα ἔχων ἐπεκαλεῖτο σακεσφόρος καὶ άτων ὁ Κωμικός φησιν* (Πρέσβεσι fr. iii)

ἄναξ ὑπήνης Ἐπίκρατες σακεσφόρε:

nf. Eccles. 502 *μίσει σάκον πρὸς τοῖν άθοιν ἔχουσα*; Plutarch. *Pelopid. l. l.*). De picrate autem et Phormisio intellegenda nt ea quae Aspasius affert ad Aristotelis *eth. nicom.* IV 7 tamquam e Platonis *Legatis*: *χαίρεις, οἶμαι, μεταπεττεύσας αὐτὸν διακλιμακίσας τε, τὸν ὑπηνόβιον, σπαρτιοχαίτην, ῥυποκόνδυλον, ἑλκετρίβωνα*, gaudes, opinor, sede emoto et lucta everso barbigero illo, sparteis crinibus, sordidis digitis, amiculum trahente sc. more Spartanorum. BERGK. *Comm.* pp. 389—394: Meineke *fr. com.* I pp. 182, 183. Conf. et Platon. *Phaedr.* p. 227 B, unde apparet Lysiam Epicrate familiariter usum esse

Ἔποψ v. s. n. Τηρεύς

Ἐρασινίδης: *εὐδαίμων ἄρ' ἦν, εἰ κἀστρατήγησέν γε μετ' Ἐρασινίδου* Ran. 1196 h. s. beatus igitur erat (Oedipus, beatior futurus) siquidem etiam unus ex illis decem praetoribus fuisset qui pugnarunt ad Arginusas. Ex quibus cum Conon et Archestratus ne in crimen quidem vocati sunt, Protomachus autem et Aristogenes profugerant, recte Xenophon *Hellen.* I vii 2 sex tantum supplicio affectos tradit. Fuerunt autem hi, Erasinides, Thrasyllus, Pericles, Lysias, Aristocrates, Diomedon. Erasinidem autem propterea elegit, quod imprimis atrociter in eum saevitum est, Xenoph. l. c. Similiter *τοὺς ἀμφὶ Θράσυλλον καὶ Ἐρασινίδην* i. e. Thrasyllum et Erasiniden cum reliquis praetoribus dixit Xenoph. *Memorab.* II 18 hos nominatim commemorans quia Erasinides censuerat *ἐπὶ τοὺς ἐς Μιτυλήνην πολεμίους τὴν ταχίστην πλεῖν ἅπαντας*, Thrasyllus *τὰς μὲν ναῦς καταλιπεῖν* (sc. ad sepeliendum caesos), *ταῖς δὲ ἐπὶ τοὺς πολεμίους πλεῖν*, *Hellen.* l. c. § 31. Diodor. Sic. XIII 103; Thirlwall. *Hist. Graec.* Vol. IV. c. XXX. p. 114, *ed. mai.*

Ἐργασίων: nomen agricolae, *Ἐργασίωνος τὰς χάρακας ὑφειλόμην* Vesp. 1201

Ἔρεβος: *χάος ἦν καὶ Νὺξ Ἔρεβός τε μέλαν πρῶτον καὶ Τάρταρος εὐρύς, γῆ δ' οὐδ' ἀὴρ οὐδ' οὐρανὸς ἦν· Ἐρέβους δ' ἐν ἀπείροσι κόλποις τίκτει πρώτιστος ὑπηνέμιον Νὺξ ἡ μελανόπτερος ᾠόν* Av. 693—5, h. e. antequam aër esset, fuit Erebus in cuius sinu Nox peperit ovum illud, unde Amor natus est, qui materiam *ὁμοιογενῆ* congre-

gavit. BERGLER. Ex Hesiodea theologia: vide Hesiod. *Theogon.* v. 123

ἐκ χάεος δ' Ἔρεβός τε μέλαινά τε Νὺξ ἐγένοντο;

φύλαττε πᾶς ἀέρα περινέφελον ὃν Ἔρεβος ἐτέκετο Av. 1190

'Ερεχθείδης: Atheniensis, Eq. 1015, 1030

'Ερεχθεύς: *τί γάρ ἐστ' Ἐρεχθεῖ καὶ κολοιοῖς καὶ κυνί* Eq. 1022 h. e. quid enim rei est Erectheo cum graculis et cane? ait haec Demus, cum Paphlagon oraculum fictum citasset *φράζευ Ἐρεχθείδη*

'Ερινύς: *ἴσως Ἐρινύς ἐστιν ἐκ τραγῳδίας, βλέπει γέ τοι μανικόν τι καὶ τραγῳδικόν*, Plut. 423 (de Penia Blepsidemus quam Furiarum unam esse colligit ex lurido tetro et terribili eius adspectu, sed cum sine face eam esse intellegit, male multandam esse dicit, quippe quae non sit Erinnys); *Τίμων Ἐρινύος ἀπορρώξ* Lys. 811; *Κωκυτοῦ περίδρομοι κύνες* Ran. 472. Templum earum erat quo confugiebant supplices; *καθῆσθαί μοι δοκεῖ ἐπὶ τῶν σεμνῶν θεῶν* Eq. 1312; ΕΥ. *οὗτός συ ποῖ θεῖς*; ΜΝ. *ἐς τὸ τῶν σεμνῶν θεῶν* Th. 224

'Ερμῆς: *καὶ νὴ Δί' ὅ γ' Ἑρμῆς πέτεται θεὸς ὢν πτερυγάς τε φορεῖ* Av. 573; *οὐκοῦν* (*ἀπολοῦμαι*) *ἢν λάχω, Ἑρμῆς γὰρ ὢν κλήρῳ ποιήσεις* (*ἀποθανεῖν με*) Pac. 364 (ubi Schol. *ἐπειδή, ὅτε πολλοὺς κατεδίκαζον οἱ Ἀθηναῖοι ἀποθανεῖν, οὐκ ἐς μίαν ἡμέραν πάντες ἐφονεύοντο, ἀλλ' ἕκαστος ἐκληροῦτο καθ' ἡμέραν καὶ τῷ κληρωθέντι θάνατος ἐπῄει· καθ' ἡμέραν οὖν εἷς μόνος ἐτελεύτα· ἔστι γὰρ ὅτε μετεμέλοντο καὶ τοὺς λοιποὺς ἔσωζον. ἐπεὶ οὖν οἱ κλῆροι Ἑρμοῦ, παίζων ταῦτα λέγει.* Nempe Mercurium directorem sortis efficere posse ut Trygaeum, tamquam condemnatum cum aliis pluribus, primum aut inter primos tangat sors, secundum quam ei moriendum sit, et non relinquatur inter postremos qui sperare possunt adhuc salutem. BERGLER); *νὴ τὸν Ἑρμῆν τὸν ἀγοραῖον* Eq. 297 forensem i. q. *ἐμπολαῖον* mercaturae praesidem, Ach. 816 *Ἑρμᾶ 'πολαῖε*, Plut. 1155 ubi et alia ei cognomina *στροφαῖος*, (h. e. *παρὰ τῷ στροφεῖ ἱδρυμένος*, ut ianitor; alluditur simul ad *στροφὰς* versutias quae Mercurio etiam placuerunt, hinc Cario *οὐκ ἔργον ἔστ'* ait *οὐδὲν στροφ*[...] at nihil opus est versutiis); *δόλιος* [...] 1157 fraudum patronus (in quo etia[...] quaedam dittologia est, in bonam parte[...] intellegit Mercurius, in malam Cario; h[...] nomine ab iis invocatur qui insidias struu[...] ut Thesm. 1201; conf. Ran. 1143, Pa[...] 402 ubi ipse furtis se coli significat); *ἡγεμ*[...]*νιος* v. 1159 (qui et animas ducat et vi[...]tores); *ἐναγώνιος* v. 1161 (certaminu[...] praeses); *τὸν Δία, τὸν Ἑρμῆν, τὸν Ποσειδ*[...] (*ἀπομόσαι ἐθελήσεις*;) Nub. 1234 (nem[...] iuxta Solonis legem, qua per tres de[...] Athenis iurare iubebantur, ad quem more[...] respicit Plato *Legg.* XI p. 936 E; conf. E[...] 941, Dem. *Mid.* p. 578 Rsk., *adv. Callip*[...] p. 1238: nominabantur autem fere q[...] cuique negotio praeesse crederentur, h[...] quidem Iuppiter ut supremus deorum[...] Mercurius ut in re pecuniaria (v. 1277[...] Neptunus, quia emptus est equus); *χθόνι*[...] sive mortuorum deus Pac. 651 (qu[...] nomine invocatur in Aeschyli Choephori[...] Ran. 1126 *Ἑρμῆ χθόνιε πατρῷ' ἐποπτεύ*[...] *κράτη*, Mercuri inferne qui patris me[...] imperium curas, ut erepti regni vindex[...] quae sententia perversa ab Euripide, expl[...]catur ab Aeschylo de Eriunio, *οὐ δῆ*[...] *ἐκεῖνος* (sc. *'Ορέστης τὸν δόλιον εἶπε*) *ἀλλ*[...] *τὸν ἐριούνιον Ἑρμῆν χθόνιον προσεῖπε* [...] 1144 (Homericum autem illud *ἐριούνης* [...] *ἐριούνιος* (ab *ἐρι* et *ὀνίνημι*) = *μεγαλωφέλ*[...] perutilis); *φιλανθρωπότατος καὶ μεγαλ*[...]*δωρότατος δαιμόνων* Pac. 398; *Ἑρμῆ*[...] *νόμιον ἄντομαι* Th. 977 (sc. gregum cust[...]dem; conf. Antipatri epigramma *Antho*[...] Iacobs II p. 26; Pausanias II 3 *Ἑρμῆ*[...] *μάλιστα δοκεῖ θεῶν ἐφορᾶν καὶ αὔξειν πο*[...]*μνας*;) *Ἑρμᾶν πρόγονον τίομεν γένος οἱ πε*[...]*λίμναν* Ran. 1266 (ex Aeschyli *Psychagogis*[...] canit autem haec chorus, i. e. lacus Averni[...] ubi scena erat tragoediae, accolae qui eran[...] *ψυχομάντεις* sive *ψυχαγωγοί*: hi igitur cele[...]brant Mercurium proavum suum sc. *τὸ*[...] *ψυχαγωγόν*, propterea quod lacus Averni co[...]secratus erat Mercurio inferno. FRITZSCH[...]); *Στρεψαῖος Ἑρμῆς* Gaorg. fr. xxiii (ab oppid[...] Thracum Strepsa [*παρὰ τὸ διέστραφθαι τὰ*[...] *ὄψεις*, grammaticus Crameri *Anecd.* II p. 5[...] 4]); *Ἑρμῆς τρικέφαλος* Triphal. fr. XI (ub[...]

ıs est, monente Hesychio, in quadricapi-
. Mercurium in trivio Ceramici posi-
ı). Hermae enim ex lapide quadrato
:ae exsculpto solo capite et obscoenius
ressa pudendorum imagine (vide e.g.
ıcyd. VI c. 27, Pausan. *Arcad.* p. 666 et
; hinc Leonidas in epigrammate quod
ıt Antholog. Palatin. VI 331 (Iacobs
. I p. 295) Mercurium ipsum quadra-
vocat

ὶ σὺ τετράγλωχιν μηλοσσόε Μαιάδος 'Ερμᾶ.

: respicit Iuvenalis *Sat.* VIII 53; Cic.
Vat. Deor. III c. 22; Herod. II 51) in
publicis maxime in biviis et triviis
ebantur, quorum inscriptiones, quorsum
eque via duceret, viatoribus indicarent:
m Athenis a Patroclide fuisse dedicatum
et Harpocration. Ab his autem Her-
multum et magnitudine et elegantia
ris illi distabant, quos multi Atheni-
um ante fores aedium et in atriis con-
tos habebant, qui limen atque introitum
arent, furesque inde abigerent: quorum
em neque cura erat magna neque vene-
, ut plerumque dedicarentur oblatis
quae leguminibus vel pulte essent
etae, cum maiora simulacra deorum
imis caesis consecrari solerent. Hinc
gaeo Paci deae simulacrum ollis le-
inum dedicandum esse censente chorus
n dedicandi rationem respuit, *χυτραῖσιν*
ερ μεμφόμενον 'Ερμίδιον Pac. 922 (h.e.
o sum propter viles ollas;) *πάντ' ἀγάθ'*
εἰκός ἐστιν 'Ερμῆν *ἐσθίειν* Plut. 1122;
εν πάσας τὰς ἄλλας τελετὰς τὰς τῶν
, *μυστήρι'* 'Ερμῆ, *διπόλει', 'Αδώνια, ἄλλαι*
οι πόλεις πεπαυμέναι κακῶν ἀλεξικάκῳ
υσιν 'Ερμῇ *πανταχοῦ* Pac. 420; 'Ερμῇ,
σιν, "Ωραισιν Pac. 455; Mercurius
catur in Thesmophoriis, Thesm. 299.
eum iurant viri Ach. 742, 779, Eq.
Nub. 1277, Ran. 1169, Eccl. 445 *νὴ*
Ἑρμῆν; ὦ φίλ' 'Ερμῆ Nub. 1478, Pac.
718; *ὦ δέσποθ'* 'Ερμῆ Pac. 385, 648,
τῶν ἑρμοκοπιδῶν μή τις ὑμᾶς
ται Lys. 1094 (sc. chorus monet ut
caveant ne pro Mercurii statuis habiti
e quiddam patiantur, atque illae nuper
passae). In *Pace* Mercurius solus in
caelo restat vasa servans, cum di in ultimum recessum fugerint; Trygaeum advenientem primum truculente excipit, mox carnibus oblatis placatus narrat cur di Graecis usque belligerantibus irati caelum Bello cesserint, qui Pacem in profundo antro concluserit. Bello tumultuante et cum mortario exeunte abit (180—233). Trygaeum ut videt cum agricolis Pacem extrahere conantem, cum clamore impedit, Iove mortem denunciante ei qui Pacem effodiens deprehendatur; sed tandem precibus per carnes oblatas, detecta a Trygaeo coniuratione Solis et Lunae in deos, promisso principatu in festis plurimis aliorum mitigatur et operaturos ipse incitat, 362—427, indicans et impellens populos qui malignam operam praestant 459 sqq., 475 sqq., 500 sqq. Edicta Pace civitates amice confabulantes inter se et pacis instrumentorum opifices laetos monstrat; agricolas rus suum abire iubet et alacritatem eorum admiratur, 538—565. Narrat originem et progressum belli et quibus artificiis oratores, quorum Cleo, Pacem saepius accedentem abegerint, 603—648. Pacis, quae cum spectatoribus colloqui non vult irata, interpres est, 657—702. Deinde operam dat Trygaeo in matrimonium, Theoriam tradit ad senatum abducendam; valedicit Trygaeo, quem cum ea descendere de caelo iubet, cum cantharus Iovi iam fulmen gerat, 706—726.

In *Pluto* Mercurius ad Chremylum accurrit nuncians Iovem domum et totam familiam in barathrum abiecturum, quia post visum Pluto reparatum nemo iam dis sacrificet, 1079—1118; sibi quoque pereundum esse, nisi Cario cibum det, cui sua tot ministeria offert; at ea, iam acutum cernente Pluto, inutilia esse omnia demonstrat Cario, nisi forte certaminum festorum praesidium, Pluto convenientissimum. Ita acceptus, exta lavatum mittitur ad puteum, 1119—1170

'Ερμίδιον: ab 'Ερμῆς cuius deminutivum est, antepenultima longa ut in *δικαστηρίδιον, ἀργυρίδιον, Βοιωτίδιον, δακτυλίδιον: λίσσομαί σ' 'Ωρμίδιον* Pac. 382, ibid. 922 (v. s. n. **'Ερμῆς**)

"Ερμιππος: Teleclide paullo iunior sed Eupolide et Aristophane prior fuit Her-

mippus Atheniensis, Lysidis filius, acer Periclis et Aspasiae insectator. Tituli dramatum servati sunt novem: Ἀθηνᾶς γοναί, Ἀρτοπώλιδες, Δημόται, Εὐρώπη, Θεοί, Κέρκωπες, Μοῖραι, Στρατιῶται, Φορμοφόροι. In ea quam inscripsit Ἀρτοπώλιδες maxime Hyperbolum eiusque matrem ludibrio habitos esse docet Aristophanes Nub. 547, ubi notat poetas comicos, qui

ὡς ἅπαξ παρέδωκεν λαβὴν Ὑπέρβολος,
τοῦτον δείλαιον κολετρῶσ' ἀεὶ καὶ τὴν μητέρα.

Commemoratis deinde Eupolide et Phrynicho v. 553 ita pergit;

Εἶθ' Ἕρμιππος αὖθις ἐποίησεν εἰς Ὑπέρβολον,
ἄλλοι τ' ἤδη πάντες ἐρείδουσιν εἰς Ὑπέρβολον.

Ad matrem spectat versus a Polluce VII 202 servatus

ὦ σαπρὰ καὶ πασιπόρνη καὶ κάπραινα [καὶ δρομάς]

Ἑρμίων: Zenob. *Prov.* II 22: ἀνθ' **Ἑρμιόνος**: εἴρηται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν σωζόντων τοὺς ἱκέτας, ἐπειδὴ ἐν Ἑρμιόνῃ τῆς Πελοποννήσου ἱερὸν ἦν κόρης καὶ Δήμητρος ἀσφάλειαν πάρεχον τοῖς καταφεύγουσι· μέμνηται ταύτης Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις (fr. XXV)

Ἔρυξις: ἐγὼ δὲ τὸν Φιλοξένου γ' ᾤμην Ἔρυξιν εἶναι Ran. 934 (sc. τὸν ἱππαλεκτρυόνα, ubi scholiastes: οὗτος γὰρ ὡς ἄμορφος καὶ ἀηδὴς διαβάλλεται)

Ἑστία: in Vesp. 844 Philocleo vel solus vel servi auxilio vimineum apportat suile (χοιροκομεῖον, de quo schol. ἀγγεῖόν τι καννωτόν, ὅπου οἱ χοῖροι τρέφονται· Ἑστίας δέ, ἐπεὶ ἐπὶ τῆς Ἑστίας τρέφουσι χοίρους· εἰσφέρει δὲ τοῦτο ἀντὶ δρυφάκτου ἢ κιγκλίδος). ΒΔ. τουτὶ τί ἐστι; ΦΙ. χοιροκομεῖον Ἑστιάς. ΒΔ. εἶθ' ἱεροσυλήσας φέρεις; ΦΙ. οὐκ ἀλλ' ἵνα ἀφ' Ἑστίας ἀρχόμενος ἐπιτρίψω τινα (sc. καταδικάζων); ad quae verba scholiastes ἐν γὰρ ταῖς σπονδαῖς ἀφ' Ἑστίας ἄρχονται καὶ οὕτως (ἔπειτα) ἐκ τῶν ἄλλων θεῶν· καὶ Σοφοκλῆς ἐν Χρύσῃ 'ὦ πρῷρα λοιβῆς Ἑστία κλύεις τάδε;' Conf. Cic. *de Nat. Deor.* II 27; Eurip. *Phaeth.* fr. II v. 35 ἀφ' ἧς τὸ σῶφρον πᾶς ἂν ἄρχεσθαι θέλοι εὐχὰς ποιεῖσθαι). Εὔχεσθε τῇ Ἑστίᾳ τῇ ὀρνιθείῳ Av. 865; Plut. 390 exposcit Blepsidemus viri ius iurandum πρὸς τῆς Ἑστίας 'tune hoc affirmare audes iure iurando per Vestam?'

Εὔαθλος: Θουκυδίδης κατεπάλαισεν Εὐάθλους δέκα Ach. 710; ubi Euatl nomine tamquam exemplo improbae au ciae utitur. Erat autem calumniator famosi nominis demagogus, sordida b baraque origine, quod innuit poeta Acharn. 711, 712 significans patrem e aut consanguineos sagittariorum gregi scriptos fuisse, et diserte prodit in Holca bus Fr. XIII, ἐστί τις πονηρὸς ἡμῖν τοξότ συνήγορος [τοῖς γέρουσιν] ὥσπερ Εὔαθ παρ' ὑμῖν τοῖς νέοις. Ex Protagorae aut profectus erat disciplina (Gell. *Noct. A* V 10, Quinctilian. III 1; Apuleius in *Flor* p. 361; Diog. Laert. IX 54). Εἶτ' Εὔαθ οὐχὶ προδώσειν ὑμᾶς φησίν, περὶ τοῦ πλήθ δὲ μαχεῖσθαι Vesp. 590, unde perspici populi eum auram captavisse et ma audacia cives bene meritos in iudicium cavisse. In *Pisandro* Platonis et Cra *Thrattis* commemoratur. Conf. Ber *Rel. Com. Att.* pp. 97—100, Meinek. *Com. Gr.* I p. 180

Εὐαίων: dexterrimus orator, oration habet maxime popularem Eccl. 408—42

Εὔβοια: ἡ δέ γ' Εὔβοια ἡδὶ παρ ταται μακρὰ πόρρω πάνυ dicit discipu Nub. 212 seni Strepsiadi ostendens περίοδον: sed alio sensu v. παρατέτ accipiens rusticus respondet οἶδ'· ὑπὸ ἡμῶν παρετάθη καὶ Περικλέους, h.e. exte est et prostrata, sive devicta et subie (vide Thucyd. I 114). Ceterum Μάκ appellatam esse insulam testis est Strab p. 445. Τὴν Εὔβοιαν διδόασιν ὑμῖν καὶ σ ὑφίστανται πορίειν Vesp. 715, h.e. dema verbis dant sive promittunt vo Euboeam sorte inter ipsos dist buendam. Confer Plutarch. in *vit. Pe* c. 7

Εὐβούλη: nomen muliebre fict Th. 808. Vide Summarium p. 455 *not.*

Εὔδημος: οὐδὲν προτιμῶ σου· φορῶ πριάμενος τὸν δακτύλιον τονδὶ παρ' Εὐ μου δραχμῆς Plut. 884, ubi Schol. οὐ βοῦμαί σε ἔχων φυσικὸν δακτύλιον, δακτύ δέ φησι τὸν λεγόμενον φαρμακίτην. Hu modi anulum commemorat Antiphane Ὀμφάλῃ fr. II;

ἐὰν δ' ἄρα
στρέφῃ με περὶ τὴν γαστέρ' ἢ τὸν ὀμφαλον,
παρὰ Φερτάτου δακτύλιός ἐστί μοι δραχμῆς,

tormen quodpiam mihi invadit
ntrem aut umbilicum, est mihi
'hertato anulus, drachma emptus.
morabilis item locus Clementis Alex.
om. I p. 334 B. Ἐξήκεστος ὁ Φωκέων
αννος δύο δακτυλίους φορῶν γεγοητευμέ-
; τῷ ψόφῳ τῷ πρὸς ἀλλήλους διῃσθάνετο
ς καιροὺς τῶν πράξεων, ἀπέθανεν δὲ ὅμως
οφονηθείς, καίτοι προσημήναντος τοῦ ψό-
,

Εὐελπίδης: persona ficta, civis Athe-
nsis ex demo Crio, comes Pithetaeri in
ibus 1—847. Vide s. n. **Πειθέταιρος.**
ελπίδης Κριῶθεν Av. 645

Εὐεργίδης: senex iudex, Vesp. 234

Εὐθυμένης: legati ad Persarum regem
si finguntur ἐπ' Εὐθυμένους ἄρχον-
(Olymp. lxxxv 4), et redeuntes duode-
o post anno, quo diutius fruerentur
rum drachmarum mercede diurna, Ach.
Vide Bergk. *Comment.* p. 142

Εὐκράτης: Vendebat cannabum et Pe-
e mortuo aliquamdiu civitatis tenuit
enas, Equit. 128 ὁ χρησμὸς ἄντικρυς
ει, ὡς πρῶτα μὲν στυππειοπώλης
νεται, Ὃς πρῶτος ἕξει τῆς πόλεως τὰ
γματα (ubi scholiasta: στυππειοπώλης
ὰ στυππεῖα πωλῶν τούτεστι καννάβινα
. δηλοῖ δὲ τὸν Εὐκράτη καὶ τὴν ἐπ'
οῦ πολιτείαν· ὃς στύππαξ ἐκαλεῖτο διὰ
τυππειοπώλης εἶναι). Eidem vero etiam
rina erant ut Photius et Hesychius indi-
; itaque cum denique in iudicium vo-
s esset capitisque periculum immineret,
itione annonae vel simili aliquo artificio
tur grave discrimen elusisse; vid. Equit.
53, εὐλαβοῦ δὲ μὴ 'κφύγῃ σε· καὶ γὰρ
τὰς ὁδοὺς ὥσπερ Εὐκράτης ἔφευγεν
τῶν κυρηβίων, ubi scholiasta: ἐπίσταται
τὰς καταδύσεις Εὐκράτους τὰς ἐπὶ τὰ
βια (furfures)—μυλῶνας δὲ ἔχων ὁ
ράτης εἰκότως εἶχε καὶ κυρήβια· ἐκω-
ησεν οὖν εὐκαίρως αὐτὸν ὡς μυλωνάρχην
ὡς πρὸ αὐτοῦ πολιτευσάμενον καὶ πεφευ-
; hinc fr. inc. LXXXVII καὶ σὺ κυρηβιο-
α Εὔκρατες στύππαξ. In Γῆρας fr.
V ap. Phot. p. 256, 7 Μελιτέα κάπρον
eum vocavit, quod convicium ad sordidum hominis cultum horridosque mores refert Bergkius. Eundem Eucratem existimant perstringi etiam in Lysistrata v. 103 ὁ γοῦν ἐμὸς ἀνὴρ πέντε μῆνας ὦ τάλαν Ἄπεστιν ἐπὶ Θρᾴκης φυλάττων Εὐκράτη: nam Suidas v. Ἄπεστιν dicit: Εὐκράτης οὗτος ἦν στρατηγὸς Ἀθηναίων ὁ καλούμενος στύππαξ, δωροδόκος καὶ προδότης, ὃς ἀπώλετο ὑπὸ τῶν τριάκοντα, οἱ δὲ ὡς πιὼν κώνειον. Sane Eucrates, Niciae frater, post cladem Siculam dux factus est, isque populare imperium tuitus, neque in numerum CCCC neque XXX virorum receptus est, sed eo ipso tempore obiit. At hic Eucrates, Niciae frater, diversus omnino est ab isto homine populari qui fuit Melitensis; temere igitur post Suidam Droysenius utrumque confudit. In Lysistratae loco neutrum intellegendum esse autumat Bergkius sed tertium aliquem qui Antiochidis fuit tribus illoque ipso tempore in Thracia obiit, huc referens titulum qui est apud Boeckh. *Corp. Inscript.* I n. 171. MEIN. *Fr. Com.* II p. 1002 sq.

Εὐμένιδες: v. s. n. Ἐρινύες

Εὔπολις: Atheniensis, Sosipolidis filius, fabulas docere coepit Olymp. lxxxvii. 2. Cum nullo comico Aristophanes graviores inimicitias exercuit quam cum Eupolide, tametsi initio eius familiaritate usus videtur fuisse. Primum enim nascentem Aristophanis laudem aequo animo tulisse et etiam amice eum fovisse credibile est: nam quamquam *Acharnenses* suis Νουμηνίαις eripuerant palmam, tamen commodus amicum, cum in *Equitibus* aggredi pararet Cleonem, scribendo adiuvit partemque parabaseos confecit a versu 1288 usque ad finem. Sed cum haec fabula ingenti omnium plausu esset excepta, invidia et obtrectatio incessit animum, quem dolorem mox cavillando aemulum significasse propterea est simillimum veri, quod Aristophanes in *Vespis*, quam tertio post *Equites* anno docuit, veterem amicum asperrimis conviciis exagitat v. 1025 sq.

οὐδὲ παλαίστρας περικωμάζειν πειρῶν, οὐδ' εἴτις ἐραστὴς
κωμῳδεῖσθαι παιδίχ' ἑαυτοῦ μισῶν ἔσπευδε πρὸς αὐτόν,
οὐδενὶ πώποτέ φησι πιθέσθαι,

perstringit scilicet quod palaestras soleret frequentare ut iuvenes corrumperet, neque dubitaret Musis pro lenis uti, cum amatoribus minaretur se eorum amasios traducturum esse in suis fabulis nisi sibi eorum copiam facerent; quas sordes iterum ei in *Pace* acerbe obiecit v. 762, quamvis ut ante nomini parcens. Plagium ei exprobrat in *Nubibus* v. 553, quo loco explodit omnes aemulos, qui sterili ingenio eadem semper argumenta ad fastidium usque decantarent, dicitque eum in *Marica*, quam fabulam in Hyperbolum eiusque matrem scripsit, suos imitatum esse *Equites*, addita tantum anu cordacem saltante, quam e Phrynicho sumpsisset. Cum quo loco percommode Fritzschius *Quaest. Arist.* p. 144 et Bergkius ap. Mein. *Fr. Com.* II p. 964 composuerunt locum e parabasi *Anagyri* fr. 38,

ἐκ δὲ τῆς ἐμῆς χλανίδος τρεῖς ἀπληγίδας ποιῶν,

ubi lepida metaphora notat aemulum poetam, qui ex una comoedia sua tres fabulas conglutinasset. At Eupolidem eo redegit invidia ut non erubuerit scribere in *Baptarum* parabasi

κἀκείνους τοὺς Ἱππέας
συνεποίησα τῷ φαλακρῷ τούτῳ κἀδωρησάμην,

quia scilicet scripta particula Parabaseos (v. supra) poetam adiuverat. Perperam ad Eupolidem referunt scholiastae alios locos, ut Nub. 542, Pac. 741 (ubi in universum loquitur Aristophanes de iis quae in comoedia correxisset): meliore iure fortasse ad Eupolidem refertur quod in *Pace* v. 740 ait Aristophanes se effecisse, ut Comici desinerent ῥακοφοροῦντας i. e. homines genere sordido natos in fabulis inducere, et cum pediculis bellum gerere, ubi Scholiasta annotat, ὡς τοιαῦτα εἰσαγόντων τῶν ἄλλων κωμικῶν, αἰνίττεται δὲ εἰς Εὔπολιν. Constat praeterea, ut Platonem in fabula Νίκαις, ita Eupolidem in *Autolyco* Aristophanis argumentum *Pacis* odiose explosisse. Spectat autem utriusque cavillatio ad eam fabulae partem, ubi rustici Pacis imaginem magnitudine ac forma supra homines excellentem (unde illi invidiose κολοσσικόν) multo sudore et aerumnis ex antro extrahentes (ἐξαίροντες) exhibeban[t], vide Pac. vs. 458—520. De poetica [Eu]polidis facultate fabularumque quas sc[rip]sit ingenio ita iudicat Platonius *de [diff.] chor.* p. XXVI ut in argumentorum inv[en]tione et tractatione eum ingeniosissim[um] fuisse dicat, εὐφάντραστός ἐστιν εἰς ὑπερβο[λὴν] κατὰ τὰς ὑποθέσεις· quibus haec addit; [ἣν] ἥνπερ ἐν τῇ παραβάσει φαντασίαν κινο[ῦσιν] οἱ λοιποί, ταύτην ἐκεῖνος ἐν τοῖς Δράμα[σιν] ἀναγαγεῖν ἱκανὸς ὢν ἐξ ᾅδου νομοθετῶν πρ[όσ]ωπα (ubi φαντασίαν intellege quam Cic[ero] *de Orat.* III 52 'rerum quasi gerantur [sub] aspectum quasi subiectionem' appel[lat], conf. Quintilian. *inst. orator.* VI 2 29) h[oc est] quas reliqui poetae visiones vel absent[ium] rerum imagines in parabasibus excit[are] soleant, eas Eupolin in ipsa acti[one] spectatorum oculis subicere, ut qui mort[uos] ex inferis excitatos in scenam producat[et] de rebus ad civitatis administrationem p[er]tinentibus consilia conferre faciat. Qu[ae] ad Δήμους fabulam pertinent. Illa aut[em] mortuorum ab inferis excitatio non pot[uit] non sublimitatem quandam Eupoli[dis] poesi impertire, sed eam sublimitatem q[uae] venustatis et elegantiae illecebris miri[fice] esset temperata. Platonius enim, ὥσ[περ] ἐστὶν ὑψηλός, inquit, οὕτω καὶ ἐπίχαρις [καὶ] περὶ τὰ σκώμματα εὔστοχος, 'in dicteriis [et] conviciis iaciendis concinnus et ingenios[us]'. Eidem male dicendi intemperiem fuisse [in]dicat Persius *Sat.* I 124 iratum Eupo[li]den dicens, et Lucianus *Iove acc.* II p. [8..] *Wetst.* qui Eupolin et Aristophanen vo[cat] δεινοὺς ἄνδρας ἐπικερτομῆσαι τὰ σεμνὰ [καὶ] χλευάσαι τὰ καλῶς ἔχοντα, quae ad Socra[tis] potissimum irrisionem spectare vident[ur]. Dictionis genere usus est puro elegante [et ad] summum nitorem elaborato. Quindec[im] videtur fabulas scripsisse, Αἶγες, Ἀστ[ρά]τευτοι ἢ Ἀνδρογύναι, Αὐτόλυκος, Βάπτ[αι], Δῆμοι, Διαιτῶν, Εἵλωτες, Κόλακες, Μαρικ[ᾶς], Νουμηνίαι, Πόλεις, Προσπάλτιοι, Ταξίαρχ[οι], Ὑβριστοδίκαι, Χρυσοῦν γένος. Vide Mein[ek.] *Fr. Com.* I pp. 104—146; Cobetum [*Obs. in*] *Platon. com. reliqq.* p. 65, p. 83 sqq.; H[ol]bertsma *Prosopograph. Arist.* pp. 46—5[.]

Εὐριπίδης magna pars comoediar[um] Aristophanis vere dici potest. Et prim[um]

idem ignobile eius genus tangit et nata-m sordes, oleraque agrestia quibus ven-ndis mater eius Clito victum quaerebat ulariter obicit Comicus; εὐδαιμονοίης, περ ἡ μήτηρ ποτέ Ach. 457; Εὐριπί-ον ὦ γλυκύτατον καὶ φίλτατον σκάνδικά δὸς μητρόθεν δεδεγμένος ib. 478 (sc. ra eiusmodi hortorum possessores pau-ribus carpere et gratis secum auferre ebant permittere. Euripidis vero mater ote μικρολόγος si non σκάνδικας, similia nen venditavit, ut vel e re minimi pretii vitias augeret; LEVTSCH. ad *Diogen. overb.* VIII 20; conf. Plin. *Nat. Hist.* II, 22, 38;) μή μοι, μὴ διασκανδικίσῃς, . μὴ διευριπιδίσῃς, ne more Euripideo rrias Eq. 19 (eodem verbo usus est leclides ap. Mein. *Fr. Com.* II p. 374); ριπίδου τοῦ τῆς λαχανοπωλητρίας esm. 387; ἄγρια ἡμᾶς, ὦ γυναῖκες, δρᾷ κά, ἅτ' ἐν ἀγρίοισι τοῖς λαχάνοις αὐ-ς τραφείς Thesm. 456; ἐγὼ δὲ Μενελέῳ (ὁμοῖον μάλιστ' εἶδον), ὅσα γ' ἐκ τῶν ύων h. e. ego vero Menelao te (similli-um vidi) quantum conicio e laven-la agresti Thesm. 910 (ubi scholiasta ον εἰπεῖν ἐκ τῶν ὄψεων, εἶπεν ἐκ τῶν ἰφύων· υον δέ ἐστιν εἶδος ἀγρίου λαχάνου); ἄληθες παῖ τῆς ἀρουραίας θεοῦ, (quae parodia ex Euripidis *Telepho* (?) qui pro ἀρουραίας xerat θαλασσίας) Ran. 840; κρεῖττον γὰρ σοι (τὸ γένος τοῦ δράματος) νὴ Δί' ἢ τὸ υτοῦ Ran. 947. Videntur autem hae merae lumniae esse; erat enim Euripides τῶν όδρα εὐγενῶν ὡς ἀποδείκνυσι Φιλόχορος uidas in v. Εὐριπίδης), inter cuius argu-enta fortasse fuit quod tradit Theophrastus ud Athenaeum X p. 424: πυνθάνομαι δ' ωγε καὶ Εὐριπίδην τὸν ποιητὴν οἰνοχοεῖν θήνησι τοῖς ὀρχησταῖς καλουμένοις· ὠρ-ῦντο δ' οὗτοι περὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος νεὼν ῦ Δηλίου τῶν πρώτων ὄντες Ἀθηναίων, ae cum aliis affert Athenaeus, ut demon-et apud veteres pueros splendidissimo nere ortos in sacris quibusdam pincernae nus obire solitos fuisse.

Hoc igitur Aristophanes ipse commen-s esse videtur. Cum aliquanto maiore ri specie Ran. 1048 dicit eius uxorem am Mnesilochi thalamos contemerasse; ἃ γὰρ ἐς τὰς ἀλλοτρίας ἐποίεις, αὐτὸς τούτοισιν ἐπλήγης, quamquam Cephisophontis in hac re mentio non fit apud Aristophanem, non magis quam duarum uxorum quas A. Gellius XV 20 ridicule ait poetam simul habuisse. Euripides familiariter sane usus videtur Cephisophonte et hinc explicandum quod dicitur ab Aristophane eius opera usus esse in μελοποιίᾳ (vide Onomasticon s. n. **Κηφισοφῶν**), quod fortasse non minus falsum est quam quod in *Hesiodis* (?) dicit Teleclides (Mein. *fr. com.* II p. 372) Socratem ei scripsisse fabulas loquacitatis plenas (Diogen. Laert. II 52):

> Εὐριπίδης δ' ὁ τὰς τραγῳδίας ποιῶν
> τὰς περιλαλούσας οὗτός ἐστι τὰς σοφάς,
> τὰς σωκρατογόμφους.

Si autem minus credimus Aristophani Euripidem Socratis opera usum esse in fabulis componendis, facile eidem fidem habemus studiosissimum eum esse philosophi docenti, Ran. 1491

> χάριεν οὖν μὴ Σωκράτει
> παρακαθήμενον λαλεῖν
> ἀποβαλόντα μουσικήν,
> τά τε μέγιστα παραλιπόντα
> τῆς τραγῳδικῆς τέχνης.
> τὸ δ' ἐπὶ σεμνοῖσιν λογοῖσι
> καὶ σκαριφησμοῖσι λήρων
> διατριβὴν ἀργὸν ποιεῖσθαι
> παραφρονοῦντος ἀνδρός.

Non minus autem Aristophanem eius studium philosophandi offendebat, quam librorum conquirendorum studium (de quo videatur Athenaei Epitome p. 3 A ubi poetam refert inter τοὺς ἐπὶ συναγωγῇ βιβλίων τεθαυμασμένους, et Diogen. Laert. II 5 22), quod hodie docto poetae maximae laudi foret. Bis itaque bibliothecam eius cum contemptu memorat, cuius e copiis multa in tragoedias suas derivare eum dicit, ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν χυλὸν στωμυλμάτων Ran. 943; ἐς τὸν σταθμὸν αὐτός, τὰ παιδί', ἡ γυνή, Κηφισοφῶν, ἐμβὰς καθήσθω, ξυλλαβὼν τὰ βιβλία Ran. 1409. Credebat enim Aristophanes libris corrumpi iuventutem, de quo locus classicus est in Tagenistis fr. III ubi nescio quis ait;

> τοῦτον τὸν ἄνδρ' ἢ βιβλίον διέφθορεν
> ἢ Πρόδικος ἢ τῶν ἀδολεσχῶν εἷς γέ τις.

Quid de tragica eius arte iudicaverit

Aristophanes e Ranis ubi crisin eius quamdam proposuit, liquet; in qua comoedia omnis generis criminationes protulit, quibus demonstraret Euripidem prorsus pessumdedisse tragicam artem, *τὰ μέγιστα παραλιπόντα τῆς τραγῳδικῆς τέχνης* Ran. 1494. Et in dictione quidem quisquilias tantum et minutias sectari eum arguit, *μειρακύλλια τραγῳδίας ποιοῦντα Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα* R. 90, cf. Pac. 994; *ὦ στωμυλιοσυλλεκτάδη* R. 841; *ὦ κατεστωμυλμένε* Ran. 1160: verba eius nimis subtiliter examinata (*κατερρινημένα* Ran. 902) et ad unguem exacta omni pondere carent, unde cum contemptu *παραπρίσματ' ἐπῶν* Ran. 881 et *ῥημάτια* Ach. 444 *ὅπως ἂν αὐτοὺς* (*τοὺς χορευτὰς*) *ῥηματίοις σκιμαλίσω*; Pac. 534 *οὐχ ἥδεται αὕτη* (*ἡ Εἰρήνη*) *ποιητῇ ῥηματίων δικανικῶν*; eiusque versus *ἐπύλλια* dicuntur (*ὁ νοῦς μὲν ἔξω συλλέγων ἐπύλλια οὐκ ἔνδον* Ach. 398; *ταύτης δὲ* (*τῆς Εἰρήνης*) *ὀπώρας* (*ὄζει*), *αὐλῶν, τραγῳδῶν, ἐπυλλίων Εὐριπίδου* Pac. 532; *ὡς παρέλαβον τὴν τέχνην παρὰ σοῦ* (Aeschylum dicit) *τὸ πρῶτον εὐθὺς οἰδοῦσαν ὑπὸ κομπασμάτων ἴσχνανα μὲν πρώτιστον αὐτήν, καὶ τὸ βάρος ἀφεῖλον ἐπυλλίοις καὶ περιπάτοις* Ran. 942, artem quam turgentem excepi, attenuavi versiculis et doctis nugis) et toto caelo differunt a ponderosis et audacibus verbis Aeschyli quae illis opponere solet, de qua re conf. canticum Chori (Ran. 814—830), et scenam illam ludicram ubi verba et versus ad lances adducuntur (1365—1410); verbo artem tragicam emaciavit eique omnem gravitatem tamquam sucum ademit (Ran. 940). Plus aequo mordax iustam tamen Aristophanes in eius prologos censuram exercuit acerbe *διαβάλλων τὴν ὁμοειδείαν τῶν εἰσβολῶν τῶν δραμάτων* in Ran. v. 1200—1247; horum enim priores versus sic eum facere, ut salvo metro et grammatica constructione in fine versuum inseri possit clausula ridicula *ληκύθιον ἀπώλεσεν* vel tale quid, ostendit in prologis septem tragoediarum *Archelai* (?), *Iphig. Taur.*, *Hypsipyles*, *Melanippes Sap.*, *Meleagri*, *Phrixi*, *Stheneboeae* (Ran. 1200 sqq.). Numquam bis idem dicit ut Aeschylus qui v. c. *κλύειν ἀκοῦσαι* uno tenore ponit (Ran. 1173), sed habet os rotundum est in fragmento insigni e *Σκ. καταλ.* (fr. 2,

χρῶμαι γὰρ αὐτοῦ τοῦ στόματος τῷ στρογγύλῳ,
τ. ὐ; νοῦς δ' ἀγοραίους ἧττον ἢ 'κεῖνος ποιῶ,

(ubi vide adnotationem), quibus versil respondet adversariis qui ei obiecera quod rideret quidem Euripidem, at tam eundem imitaretur, ut v. c. Cratinus fe in fr. inc. CLV (Mein. II p. 225) ubi nes quis appellatur

ὑπολεπτόλογος γνωμοδιώκτης εὐριπιδαρισ
φανίζων.

Non tantum autem in dictione Euripid parum prospexit cothurni dignitati, sed eo quoque, quod Melpomenen ad res mi tas et domesticas detrusit, *οἰκεῖα πράγμ εἰσάγων οἷς χρώμεθ', οἷς ξύνεσμεν* (Ran. 9 coll. Porson. ad Eur. Orest. 1106), un eius poesis abiecta et humilis facta est (*ν ἀγοραῖοι* fr. 258). Indidit enim arti tragic *λογισμὸν καὶ σκέψιν* (Ran. 973) i. e. persor suas inducit tamquam philosophos de q libet re controversias moventes et in utra que partem disputantes, quae disputatior non sine aculeo *ἀντιλογίαι* (Ran. 775) *περίπατοι* (Ran. 942) appellantur, si ipse *ποιητὴς ῥηματίων δικανικῶν* (Pac. 53 et refertae sunt *λυγισμῶν καὶ στροφῶν* (Ra 775), quae vocabula proprie de saltatorib usurpata, metaphorice sumenda sunt artificiis sophisticis, quibus personae Eu pideae utuntur; unde explicandum videt quod Euripides ipse dicatur versipell *στρεψίμαλλος τὴν τέχνην* fr. 393. Sole porro eius personae simul atque in scena prodeunt *γενεαλογεῖν* i. e. originem sua exponere (Ran. 946, conf. init. *Ionis*, *H culis fur.*, *Baccharum*, *Hecubae et Phoen sarum*) propter quod ridetur in Ach. 47 Aristophane, qui non minus recte explo ridiculum poetae studium derivandi nomi propria; sic, ut noto exemplo utar, cum E ripides nomen Amphionis inde derivass quod *ἀμφὶ τὴν ὁδόν* i. e. *παρὰ τὴν ὁδόν* e tus esset, Aristophanes rectissime in *Th mophoriazusis β'* (fr. IX) observat, si h verum esset,

Ἄμφοδον ἐχρῆν αὐτῷ τεθεῖσθαι τοὔνομα.

Quod Aristophanes poesin Euripid

milem et abiectam indicavit, imprimis dictum de γνώμαις quibus fabulas farcire et (Nub. 924), quarum complures ut insae ridentur a comico, v. c. illa ex *lyido* (fr. 639 Nauck)

τίς δ' οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν,
τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν, ὑπνοῦν δὲ κατθανεῖν;

ıe una cum notissima illa ex *Hippolyto* 612

ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος

aliis, largam iocandi materiem Comico ıebuerunt Ran. 1471 et alibi, et in caussa runt cur tragicum ψευδόλογον appellaret an. 1521). Idem minime neglexit eum ıgitare propter locos, quales leguntur eius *Bellerophonte* fr. 288, in *Melanippa* 483 et alibi, in quibus personae Euripideae bitant an sint di, sed eorum caussa traum tamquam novatorem circa divina posuit, qui non precatur dis quibus vulgo ebant sed privatis quibusdam novae no- (Ran. 890 ἕτεροι γάρ εἰσιν, οἷσιν εὔχομαι ῖς· αἰθὴρ ἐμὸν βόσκημα καὶ γλώττης στρόγξ καὶ ξύνεσι καὶ μυκτῆρες ὀσφραντήριοι; esm. 272 ubi loquitur ipse ὄμνυμι αἰθέρ' ησιν Διός; mox v. 274 ὄμνυμι πάντας ὴν τοὺς θεούς, quod ambigue dictum, ut net scholiasta, quasi vellet πάντας ὁμοῦ ω), quique viris persuasit non esse deos, esm. 450

ἐν ταῖσιν τραγῳδίαις ποιῶν
τοὺς ἄνδρας ἀναπέπεικεν οὐκ εἶναι θεούς.

hac re autem nonnihil calumniatur Ariphanes, minime enim negabat Euripis deos esse, sed deorum quales a Graecis go colerentur contemptor unicum vide- agnovisse Deum αὐτοφυῆ, mentem ernam atque adeo infinitam, nullius rei ligam, puram et a materia longe semoa, cui materiae natura sua quiescenti et ıfusae mens ista divina motum atque orum indiderit, creatrix caeli et terrae: le Valckenaer. *Diatrib.* p. 36 sqq. Quod personae eius aliquid impium fundunt, ıvenit hoc eorum ingeniis, v. c. Belleroonti. Meliore iure explodit insanum Euridis studium importune philosophandi scena et Anaxagorea placita exponendi c. de aethere Thesm. v. 13. Unde nomen ei haesit ὁ σοφός. Ach. 401: οὐκοῦν δικαίως (ἐπέτριβόν σε) ὅστις οὐκ Εὐριπίδην ἐπαινεῖς σοφώτατον Nub. 1378 (Phidippides ad patrem); οἷόν γε τοὐστὶν αἱ σοφαὶ ξυνουσίαι Thesm. 21 (Euripidem alloquitur Mnesilochus); οἱδ' (οἱ πανοῦργοι ἐν Ἅιδῃ) ἀκροώμενοι τῶν ἀντιλογιῶν ἐνόμισαν σοφώτατον Ran. 776; οὐκ ἔστ' ἀνὴρ Εὐριπίδου σοφώτερος ποιήτης, οὐδὲν γὰρ ὧδὶ θρέμμ' ἀναιδές ἐστιν ὡς γυναῖκες Lys. 308; εὖ γ' ὦ Παλάμηδες, ὦ σοφωτάτη φύσις Ran. 1451 (ubi Palamedes vocatur ob singulare quoddam acumen); [cf. Aesch. *adv. Timarchum* p. 21 § 141 *Bekker*, ὁ οὐδενὸς ἧττον σοφὸς Εὐριπίδης τῶν ποιητῶν; Athenae. lib. VI p. 270 C ὁ σοφὸς Εὐριπίδης, XV p. 665 A, κατὰ τὸν πάνσοφον Εὐριπίδην; hinc et illud Plutarchi de *Glor. Athenn.* p. 948 ἡ Εὐριπίδου σοφία καὶ ἡ Σοφοκλέους λογιότης, καὶ τὸ Αἰσχύλου στόμα, Clem. Alex. *Stromat.* V p. 688, § 71 ὁ ἐπὶ τῆς σκηνῆς φιλόσοφος Εὐριπίδης; et Teleclidis fr. inc. III (Mein. II p. 372) supra l. p. 819 b

Iam in personis Euripidis duo potissimum reprehendebat Aristophanes; primum, quod non satis curiosus esset in eligendis personis, sed omnes domesticos heroum in scenam produceret, unde saepe personis non convenientes sermones tribuerit (Εὐριπίδης κωμῳδεῖται ὡς ἀκαιροῤῥήμων, διὰ τὸ πολλάκις περιτεθεικέναι λόγους δογμάτων, ὧν ἀπὸ Ἀναξαγόρου ἤ τινος ἔμαθε τῶν σοφῶν, βαρβάροις γυναιξὶν ἢ οἰκέταις Origenes *contr. Celsum* VII p. 720 *ed. Delarue*: ὦ τρισμακάρι' Εὐριπίδη, ὅθ' ὁ δοῦλος οὑτωσὶ σοφῶς ὑποκρίνεται (tam scite respondet) Ach. 401; ἔλεγεν ἡ γυνή τέ μοι χὠ δοῦλος οὐδὲν ἧττον χὠ δεσπότης χἠ παρθένος χἠ γραῦς ἄν Ran. 949), deinde quod in ratione quam sequeretur in movenda auditorum miseratione decori rationem non haberet. Quo enim vehementius commoveret eorum animos, reges et heroes pannis indutos et claudos in scenam producebat. Nobilissimus de hac re locus extat in *Acharnensibus* v. 410 sqq., ubi recensentur omnes quos Euripides mendico habitu repraesentavit: Bellerophon scilicet, Thyestes, Ino, Oeneus, Philoctetes, Phoenix et Telephus: τί τὰ ῥάκι' ἐκ τραγῳδίας ἔχεις ἐσθῆτ'

ἐλεινήν; οὐκ ἐτὸς πτωχοὺς ποιεῖς, ἀλλ' ἀντιβολῶ σ' Εὐριπίδη, δός μοι ῥάκιόν τι του παλαιοῦ δράματος Ach. 412—415 (h. e. quid pannos induisti ex tragoedia, vestitum miserabilem? non temere mendicos fingis, sedet enim Euripides vestitus pannis heroum tragicorum); πρότερον ἐπτώχευες Τήλεφος εἶναι Μυσὸς φάσκων Nub. 921; ὦ πτωχόποιε καὶ ῥακιοσυρραπτάδη Ran. 842 (ubi Aeschylus Euripidem compellat); ibid. v. 1063 τοὺς βασιλεύοντας ῥάκι' ἀμπισχών, ἵν' ἐλεινοὶ τοῖς ἀνθρώποις φαίνοιντ' εἶναι; tragoediam *Ino* tangit in Vesp. 1412, ubi ebrius Philocleo Chaerephonti, quem antestata erat mulier panaria, ait γυναικὶ κλητεύειν ἔοικας θαψίνῃ, Ἰνοῖ κρεμαμένῃ πρὸς ποδῶν Εὐριπίδου. Claudi autem fracto crure incedebant Bellerophon (Ach. 426) et Telephus et Philoctetes; Εὐριπίδη, ἀναβάδην ποιεῖς ἐξὸν καταβάδην; οὐκ ἐτὸς χωλοὺς ποιεῖς Ach. 410; τήρει μὴ σφαλεὶς καταρρυῇς ἐντεῦθεν, εἶτα χωλὸς ὢν Εὐριπίδῃ λόγον παράσχῃς καὶ τραγῳδία γένῃ Pac. 1146; ἀποδείξω τὸν χωλοποιὸν οἷος ὢν θρασύνεται Ran. 846. Non minus male gravitati tragoediae consulebat, quod scurrilibus inventis favorem vulgi captare conaretur; ex quo genere est quod Bellerophontem Pegaso insidentem in scenam produxit (Pac. 76), porro quod Echo fecit Andromedae querellis respondentem, et Oeacem Palamedis mortem palmulis remi inscribentem in *Palamede* quorum illud in Thesm. 1008, hoc ibid. 808 lepidissime castigatur. In nulla autem re magis decorum violavit, quam in partibus quas feminis dabat, tragoediisque impudici argumenti (γάμους ἀνοσίους ἐσφέρων ἐς τὴν τέχνην Ran. 850); fecit enim nutricem Phaedrae lenae officio fungentem in *Hippolyto*, Augen in templo parientem et Canacen rem habentem cum fratre Macareo in *Aeolo* (Ran. 1079—1081

> οὐ προαγωγοὺς κατέδειξ' οὗτος
> καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς,
> καὶ μιγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς;

Nub. 1372), tandem Stheneboeam et Phaedram adulteras (Ran. 1043 sqq.). Quae res ansam dedit Aristophani ad irridendum eum tamquam μισογύνην, qui consulto argumenta quaereret ubi partes dari posse malae mulieri, sed numquam muliere qualis Penelope esset in scenam produx set quia modesta esset; Thesmoph. 336 ubi praeco muliebris devovet εἴ τ ἐπικηρυκεύεται Εὐριπίδῃ Μήδοις τ' ἐ βλάβῃ τινὶ τῇ τῶν γυναικῶν; Th. 375 u eadem recitat decretum senatus (προβο λευμα) iubentis χρηματίζειν πρῶτα περὶ E ριπίδου, ὅ τι χρὴ παθεῖν ἐκεῖνον· ἀδικ γὰρ δοκεῖ ἡμῖν ἀπάσαις; Th. 385 sqq. β ρέως φέρω προπηλακιζομένας ὁρῶσ' ὑμᾶς ὑ Εὐριπίδου· τί γὰρ ουτος ἡμᾶς οὐκ ἐπισ τῶν κακῶν; ποῦ δ' οὐχὶ διαβέβληκ' ὅπουπ ἔμβραχυ εἰσὶν θεαταὶ καὶ τραγῳδοὶ καὶ χορ Th. 426 (τοὺς ἄνδρας) ᾠκότριψ Εὐριπίδ ἐδίδαξε θριπήδεστ' ἔχειν σφραγίδια ἐξαψαμ νους, (ubi queritur mulier sibi nulla amplius relictam esse rationem latenter impune in penum se penetrandi, postqua viros docuit Euripides, tamquam verna a quis regendae domus artifex, ceram ob gnare non, ut antea, anulo sed ligno teredinibus pertuso idque appensum gesta Nam signaculum illud mulier imitari n poterat foraminum eius formaeque ignar nisi quae forte eodem ligni frustro poti esset); Th. 545 sqq. ἀνδρὸς ὃς ἡμᾶς πολ κακὰ δέδρακεν, ἐπίτηδες εὑρίσκων λόγο ὅπου γυνὴ πονηρὰ ἐγένετο, Μελανίππας ποι Φαίδρας τε· Πηνελόπην δὲ οὔπώποτ' ἐποίη ὅτι γυνὴ σώφρων ἔδοξεν εἶναι; Th. 466 μέν, ὦ γυναῖκες, ὀξυθυμεῖσθαι σφόδρα Εὐρ πίδῃ τοιαῦτ' ἀκουούσας κακά, οὐ θαυμάσ ἐσθ' οὐδ' ἐπιζεῖν τὴν χολήν; Thesm. 5 κἆτ' Εὐριπίδῃ θυμούμεθα οὐδὲν παθοῦσ μεῖζον ἢ δεδράκαμεν (ubi Mnesiloch feminae vestitu celatoque nomine finit or tionem versu Euripideo). In quibus n nihil calumniarum esse ostendit C. O. Mu ler *Hist. Graec. Litt.* 1 p. 475 *vers. Angl.*

De melicis carminibus Euripidis qu iudicaverit Aristophanes lepide significa in Ran. 1309 sqq., ubi Aeschylus μέλος monodiam ad imitationem Euripidis can Arguit eum pessum dedisse musicam (Ra 1493), carminaque quae fecit ad imitati nem

> σκολίων Μελήτου, Καρικῶν αὐλημάτων,
> θρήνων, χορείων

n. 1302), indigna iudicat lyrae honore,
cani iubet sub crepitu testarum, abiectis
instrumenti musici. Numeri enim non
conveniebant maiestati et dignitati tra-
liae, sed erant effeminati, soluti, molles
ἐκλελυμένοι; eorumque varietas tanta
ut propterea Euripidem comparet
Cyrene famosissima meretrice. Neque
m eam sibi licentiam permittebat, ut
lem syllabam aliquotiens repeteret
1. 1314, 1348 *εἱειειειειλίσσουσα*) sed saepe
n voces integras iterabat (Ran. 1338
α *φόνια δερκόμενον*, 1352 *ὁ δ' ἀνέπτατ'*
τατ' ἐς αἰθέρα, 1354 *δάκρυα δάκρυ' ἀπ' ὀμ-*
ον ἔβαλον ἔβαλον). Haec sunt fere vitia
carpit in Euripidis carminibus, et imi-
o expressit in iis quae Aeschylus canen-
fecit ad eius imitationem. Consarcinavit
n illa carmina ex frustulis Euripideis
cumque collectis, quibus pauca de suo
iscuit; admodum ludicra, praesertim
odiam in qua mulier queritur quod
s ancilla furata sit gallum; argumen-
sane vile, sed quod consulto elegit
perstringeret Euripidem, quod in car-
ous quoque melicis Melpomenen ad
ninutas et domesticas detruderet.
ostremo gravissimum ei crimen obiecit,
mores Atheniensium corruperit, neque
cam solum artem pessumdederit. Si
comicum audias, Euripides cives suos

> *λαλιὰν ἐπιτηδεῦσαι καὶ στωμυλίαν ἐδίδαξεν*
> *κένωσεν τάς τε παλαίστρας καὶ τὰς πυγὰς ἐνέ-*
> *τριψεν*
> *μειρακίων στωμυλλομένων, καὶ τοὺς παράλους*
> *ἀνέπεισεν*
> *ιγορεύειν τοῖς ἄρχουσιν,*

1069 sqq.) unde auctor extitit ut urbs

> *ὑπογραμματέων ἀνεμεστώθη*
> *καὶ βωμολόχων δημοπιθήκων*
> *ἐξαπατώντων τὸν δῆμον ἀεί,*

s fere Clitophon et Theramenes erant,
Ran. 967 prodiisse dicuntur ex Euri-
disciplina; verbo cives

> *ηστῶν καὶ γενναίων μοχθηροτάτους ἀπέδειξεν,*

1011, 1015), neque adeo placebat
sed

> *ῖς λωποδύταις καὶ τοῖσι βαλλαντιοτόμοις*
> *ὶ τοῖσι πατραλοίαισι καὶ τοιχωρύχοις,*

genere *τῷ δήμῳ τῶν πανούργων*, qui eum *σοφώτατον* existimabant (Ran. 771 sqq.); cum revera *πανοῦργος* esset (Ran. 80, 1520). Eodem refer v. *κομψευριπικῶς* pro *κομψευριπιδικῶς* dictum Eq. v. 18 et quod Mnesilochus genero obicit *τὸ πρᾶγμα κομψὸν καὶ σφόδρ' ἐκ τοῦ σοῦ τρόπου* Thesm. 93 et quod ipse ait Thesm. 927 *ἢν μὴ προλίπωσ' αἱ μυρίαι με μηχαναί.* Quae criminationes eo fere redeunt ut Euripidem accuset, quod novam disciplinam Athenas introduxerit itaque mores civium corruperit. Sed ridiculum est statuere tragoedias Euripidis tantam vim exercuisse ut civitatis mores corrumperent; quae quamvis eximie placerent iis qui ex eadem qua Euripides disciplina profecti esset et Sophistarum institutione usi philosophiae ceterisque liberalioribus studiis sese dedissent, non in eodem honore erant apud reliquam multitudinem.

In *Acharnensibus* Euripidem adit Dicaeopolis et ab eo mendici miserrimi instrumenta accipit, 394—484 (in qua *ῥήσει* tota Euripidis studium misericordiam commovendi non animi doloribus sed externo habitu foedae miseriae indice salse perstringitur).

In *Thesmophoriazusis* cum multis ambagibus dialecticis socerum suum Mnesilochum ducit ad domum Agathonis, 1—38. Is dum prodeat socero narrat quid velit, 71—95; Agathonem precibus adit; sed hic cum irrisione rem repudiat, 177—208. Quare Mnesilochum, qui se ei tradit, Agathonis novacula et indumentis muliebribus exornat ut mulierem, et abit signo concionis in Thesmophorio apparente, 213—279. Mnesilocho deprehenso et ut Helena in fabula cognomine ad Nili fluenta querente, advenit Euripides Menelaum agens, ut eum eripiat; sed accedente prytane fugere cogitur, novas machinas promittens, 871—927. Asseri astrictus Mnesilochus ubi Andromedam imitatur, iterum, advenit Euripides Persei partes agens, sed Scytha rudis custos Mnesilochi poeticis fraudibus decipi non potest, 1015—1133. Quare Thesmophoriazusis pacem offert, se numquam ipsas convicio laesurum promittens; oblatam accipiunt mulieres; ab Scytha ipse auferat socerum, 1160—1171. Quare eum accedit ut anus lena cum meretricula et tibicine;

meretriculae dum operam dat Scytha, invocato Mercurio Mnesilochum solvit Euripides, et aufugiunt, 1172—1209

In *Ranis* Euripides, cum primum ad inferos descendit, grassatoribus, crumenisecis, patricidis, artem suam vehementer probavit; quare elatus optimi poetae solium ab Aeschylo occupatum affectabat, 771—778. Hinc res ad iudicium devenit, in quo Bacchus iudex constituitur, 801 sqq. Procedit Euripides potiorem se dicens Aeschylo et examen flagitat, 830—864. Vanam Aeschyli iactantiam demonstrat, et quid ipse profecerit in tragoedia, 939—979. At Aeschylus probat illum reges mendicos, scelera mulierum, argutias in scena exhibendo pessumdedisse rempublicam 1043—1098. Hinc Euripides prologos Aeschyli examinaturus Oresteae initium per singula vituperat, 1119—1174. Inde suos multos recitat, quos omnes pari subiecta clausula ridicula ipsis initiis Aeschylus perdit 1177—1247. Ad cantica converti iussus Euripides Aeschyli μελῶν frustra disiecta in unum iungens risui exponit, 1248—1297. Euripideas monodias Aeschylus imitatione exprimit, modos faciente vetula testulis crepitantibus, 1298—1363. Poetis ad lancem adductis, Euripidei versus multo leviores inveniuntur Aeschyleis. Baccho de civitate regenda quaerenti sophisticas nugas respondet Euripides, 1411—1453; neglectus et convicians suis ipse versibus redarguitur, 1469—1478. Euripidem iterum traducere non vult Aristophanes traductum in *Acharnensibus* et *Proagone*, ἡμῖν οὐκ ἔστ' αὖθις ἐνασελγαινόμενος Εὐριπίδης Vesp. 61

Perstringuntur Euripidis hae fabulae

Αἴολος: Nub. 1371, Ran. 850, 1081; Ran. 1475 (*fr.* xi), Pac. 114 (*fr.* xvii), 119 (*fr.* xviii); Thesm. 177 (*fr.* xvii), Aeolosicon fr. viii (*fr.* viii)

Ἀλέξανδρος: Ran. 100 (*fr.* xxi)

Ἄλκηστις: Ach. 898 sqq.; Equit. 1251 (*v.* 180 sq.); Nub. 1415 (*v.* 691); Thesm. 194 (*v.* 691); Av. 1243 (*v.* 675); Vesp. 751 (*v.* 866)

Ἀλκμέων, ὁ διὰ Ψωφῖδος: Equit. 1302 (*fr.* ix)

Ἀλκμήνη: Ran. 93 (*fr.* ii); ib. (*fr.* i)

Ἀνδρομάχη: Vesp. 995 (*v.* 1076 s fr. inc. cxxiii (*v.* 158)

Ἀνδρομέδα: Th. 1011, 1015 (*fr* 1018 (*fr.* iii), 1022 (*fr.* iv), 110 1116 sqq. (*fr.* vii), 1029—1041; —1055; 1065 (*fr.* i), 1070 (*fr.* 1098, 1105, 1107, 1128; Lys. Ran. 53, 105 (*fr.* xxxii ?), 348 (*fr*

Ἀντιγόνη: Ran. 1182, 1187 (*fr* 1206 (*fr.* ii), 1391 (*fr.* ii)

Ἀντιόπη: Thesm. β' *fr.* ix; Av. 1

Ἀρχέλαος: Ran. 1206 (*fr.* i)

Βελλεροφόντης: Ach. 426 sqq.; V 757 (*fr.* xvi); Eq. 1249 (*fr.* xix); 76 (*fr.* xvii), 125 ? (v. Nauck. fra tr. p. 448), 135, 147, 54 (*fr.* xviii), (*fr.* xxx)

Ἑκάβη: Aeolosicon *fr.* vii et Geryt *fr.* xi (*v.* 1); Nub. 1165 (*v.* 171), 1331 (*v.* 68?)

Ἑλένη: Av. 213 et 744 (*v.* 1111); Th 855 (*v.* i), 858 (*v.* 569), 859 (*v.* 864 (*v.* 52, *v.* 609), 866 (*v.* 49), (*v.* 56), 871 (*v.* 67), 874 (*v.* 881 (*v.* 465), 885 (*v.* 466), 889 (*v.* 899 (*v.* 54, 63), 904 (*v.* 72), 906 (*v.* 907 (*v.* 561—563), 910 (*v.* 564), (*v.* 565, 566), 913 (*v.* 627, 634)

Ἐρεχθεύς: Lys. 1311 an 1135 ? Th 120 (*fr.* xiv), Hor. fr. xi (*fr.* iii)

Ἠλέκτρα: Ran. 1315 (*v.* 435)

Ἡρακλεῖδαι: Vesp. 1160 (*v.* 1006

Θησεύς: Vesp. 291, 312, 313 (*fr.* Ran. 465, 470 sqq. (*fr.* ii)

Θυέστης: Ach. 433

Ἰνώ: Ach. 435, Vesp. 1413

Ἱππόλυτος: Eq. 345 (*v.* 15), 80 400), 1290 (*v.* 374), Ran. 931 (*v.* Lys. 25 (*v.* 374); Ran. 1043; Th 275 (*v.* 612); Ran. 101 et 1471 (*v.* 6 Anagyr. fr. vii (*v.* 219)

Ἰφιγένεια, ἡ ἐν Αὐλίδι: Ran. sq. (?)

Ἰφιγένεια ἡ ἐν Ταύροις: Ran. 1 Ach. 47 sq., Lemniae fr. ii (*v.* 31)

Κρεσφόντης: Georg. fr. viii (*fr.*

Κρῆσσαι: Vesp. 763 (*fr.* i); Ach.

Κρῆτες: Ran. 1356 (*fr.* i)

ύκλωψ: Ran. 844 (*v.* 424)

ικύμνιος: Av. 1242; vide Nauck. fr. tr. p. 402

ελανίππη ἡ σοφή: Lys. 1124—7, Thesm. 272 (*fr.* vii), Ran. 100, 311; Ran. 1244 (*fr.* i)

ελανίππη ἡ δεσμῶτις: Ran. 838 (*fr.* xxix *v.* 4)

ελέαγρος: Ran. 864, 1238 (*fr.* i), 1316 (*fr.* xviii), 1402

ήδεια: Ach. 450 et Equit. 809 (*v.* 169), Eq. 1194 (*v.* 1057); Nub. 1397 (*v.* 1317); Pac. 1012 (*v.* 97?); Ran. 1382 (*v.* 1); Thesm. 1130 (*v.* 298); Nub. 41 (*v.* 1 ?); Plut. 114 (*v.* 625 ?)

ἰνεύς: Ach. 418, 471 sq. (*fr.* xii); Ran. 72 (*fr.* iii), 1238 (*fr.* 520 Nauck.)

ρέστης: Ran. 304 (*v.* 279)

αλαμήδης: Thesm. 768 sq., Ran. 1443, 1451, 1446—8 (ubi Euripidis acumen ridere videtur Nauckio fr. tr. p. 429); Av. 842 (?)

ηλεύς: Nub. 1154 (*fr.* i); Ran. 863

λεισθένης: Av. 1230 (*fr.* iv)

ολύειδος: Ran. 1477 (*fr.* vii), Ran. 1082

θενέβοια: Ran. 1043, 1217 (*fr.* i); Vesp. 111 (*fr.* ii); Vesp. 1074 (*fr.* iii); Thesm. 403 (*fr.* v); Pac. 124 sqq.

ήλεφος: Ach. 8 (*fr.* xiii), 440—1 (*fr.* i), 446 (*fr.* xvi), 449 (?) 454, 497 sqq. (*fr.* vii), 540 (*fr.* viii), 543 (*fr.* ix), 555 (*fr.* xii), 577, Equit. 813 et Plut. 601 (*fr.* xiv), 1240 (*fr.* xxi); Nub. 891 (*fr.* xxii), 922; Pac. 528 (?) (*fr.* xix); Lys. 706, 707 (?) (*fr.* iv); Thesm. 198, 199 (?), 519 (*fr.* xi); Ran. 840, 855, 864, 1400 (?)

ημενίδαι: Ran. 1338 (?)

ψιπύλη: Nub. 603, Ran. 1211 (*fr.* i), 1319 (*fr.* ii); Ran. 64, Ran. 1328 (*fr.* x), Ran. 1320 (*fr.* ii), 1322 (*fr.* iii), 1305 (?)

ιλοκτήτης: Ach. 423, Ran. 282 (*fr.* i *v.* 4), ibid. 1383

οῖνιξ: Ach. 421, Thesm. 413 (*fr.* ii (?))

οίνισσαι: Phoeniss. fr. i (*v.* 1361); fr. ii (*v.* 226), Insulae fr. iv; Equit. 1014 (*v.* 911); Ran. 84 (*v.* 320), 1185 (*v.* 18), Plut. 203 (*v.* 597)

Φρίξος: Ran. 1225 (*fr.* i), 1477 (?)

FABULAE INCERTAE: Ach. 119 (fortasse *Peliadum* secundum Elmsleium), 470, 659—662; Eq. 214; Nub. 30 (*fr.* cxxxiii; conf. Herc. Fur. 530); ibid. 138 (*fr.* cxxxiv); Lys. 713 (*fr.* cxxxix); Thesm. 870, 1122, Ran. 840 (*fr.* cxxxvii), 1427, 1400, inc. lxxxii

In his porro locis *μιμεῖται τὸν Εὐριπίδου χαρακτῆρα*, Ach. 398, 442, 455 sqq., Equit. 1203, Av. 371: *λέξεις* eius in Ach. 396, Ran. 97, 758, 985, 1082, 1314, 1323, 1337, 1351, 1396, 1468, 1477; Thesm. 913, 418, 419, 460, 1122, 1191, Av. 179, Plut. 37, 639

Εὐριπίδης: quadragesimam excogitarat (*τετταρακοστὴν ἐπόρισε*) ex singulorum opibus reipublicae conferendam, quo confierent *τάλαντα πεντακόσια τῇ πόλει*; primum laudibus evectus, deinde ab iterum considerantibus vituperatus, Eccl. 823—829. De hac *εἰσφορᾷ* agit Boeckhius *Oecon. Civ. Ath.* IV 4 p. 493 *ed. sec. angl.*, qui tragici filium intellegit

Εὐρύβατος: Schol. Luciani *Alex.* c. 4 e cod. Vindob.: *ὁ δὲ Εὐρύβατος ὡς πονηρὸς καὶ πανοῦργος, πρὸς δὲ καὶ προδότης εἰσάγεται Ἀριστοφάνει τῷ κωμικῷ καὶ Δημοσθένῃ τῷ ῥήτορι.* Daedal. fr. 1 *εἰ δή τις ὑμῶν εἶδεν Εὐρύβατον Δία*, si quis vestrum Iovem tamquam Eurybatum quendam hominem fraudulentissimum vidit.

Εὐρυκλῆς: *πόλλ' αὐτοὺς (τοὺς θεατὰς) εὖ πεποιηκώς, τὰ μὲν οὐ φανερῶς, ἀλλ' ἐπικουρῶν κρύβδην ἑτέροισι ποιηταῖς* (per alios poetas) *μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν, εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς κωμῳδικὰ πολλὰ χέασθαι*, Vesp. 1016 sqq. (ubi schol. *οὐκ ἐκ τοῦ φανεροῦ ἐπικουρεῖ ὁ ποιητὴς τοῖς θεαταῖς ὑμῖν, ἀλλὰ δι' ἑτέρων ποιητῶν λάθρᾳ, ἐπειδὴ διὰ Φιλωνίδου* (Daetalenses Ol. 88, 1 archonte Diotimo) *καὶ Καλλιστράτου* (Babylonios Ol. 88, 2 archonte Eucle magnis Dionysiis; Acharnenses Ol. 88, 3 archonte Euthyno Lenaeis) *καθίει τινα τῶν δραμάτων· πρῶτον γὰρ δρᾶμα δι' ἑαυτοῦ καθῆκε τοὺς Ἱππέας* (Ol. 88, 4 archonte Stratocle Lenaeis. Confer Cobet. *Platon. Com. Reliqq.* p. 105). Platon. *Sophist.* p.

252 C ἐντὸς ὑποφθεγγόμενον ὥσπερ τὸν ἄτοπον Εὐρυκλέα, ubi Schol.: ἐγγαστρίμυθος μάντις, ἀφ' οὗ καὶ γένος τι μάντεων Εὐρύκλεις ἔλεγον

Εὐρώτας: Τυνδαρίδας ἀγασὼς (i.q. ἀγαθοὺς) τοὶ δὴ πὰρ Εὐρώταν ψιάδδοντι Lys. 1301—2; χᾶτε πῶλοι ταὶ κόραι πὰρ τὸν Εὐρώταν ἀμπάλλοντι πυκνὰ ποδοῖν ἀγκονιῶαι (i.q. ἀγκονιῶσαι) Lys. 1310—1

Εὐφήμιος: Θέωρος καίτοι ἐστιν ἀνὴρ Εὐφημίου οὐδὲν ἐλάσσων Vesp. 599: homo ceteroqui ignotus cum Theoro una perstringitur ut adulator

Εὐφορίδης: nomen senis Acharnensis, Ach. 612, conf. v. 211 ὅτ' ἐγὼ φέρων ἀνθράκων φορτίον ἠκολούθουν Φαΰλλῳ τρέχων

Εὐχαρίδης: allii mercator; μὰ Δί' (οὐδεὶς οὐδὲ σκορόδου κεφαλὴν δέδωκεν) ἀλλὰ παρ' Εὐχαρίδου καὐτὸς τρεῖς γ' ἀγλῖθας μετέπεμψα Vesp. 680 ubi Richterus 'ludit nomine quasi οἱ 'οὐχὶ προδώσω' sint ἀχαρίδαι. Deinde αὐτὸς μετέπεμψα recte, non μετεπεμψάμην'

Ἔφεσος: ἥ τ' Ἐφέσου μάκαιρα πάγχρυσον ἔχεις οἶκον, ἐν ᾧ κόραι σε Λυδῶν μεγάλως σέβουσιν Nub. 598 (aedificatum est templum a Chersiphronte Gnossio Ol. xlv, ab Herostrato postea incensum, cuius de magnificentia vide Plin. *Nat. Hist.* XXXVI 21)

Ἐφουδίων: λέγειν χρή σε (Philocleonem alloquitur filius) ὡς ἐμάχετό γ' αὐτίκα (exempli gratia) Ἐφουδίων παγκράτιον Ἀσκώνδᾳ καλῶς ἤδη γέρων ὢν Vesp. 1190; Ὀλυμπίασιν ἡνίκ' ἐθεώρουν ἐγώ, Ἐφουδίων ἐμαχέσατ' Ἀσκώνδᾳ καλῶς ἤδη γέρων ὤν Vesp. 1382 sq. Res et personae fictae εἰ μὴ ἄρα, addit scholiasta, ὁ Ἐφουδίων ἐστὶν ὁ ἐν ταῖς Ὀλυμπίασιν φερόμενος Ἐφουδίων Μαινάλιος ο θ' i. e. Ol. lxxix

Ἐχινοῦς κόλπος: Lys. 1169 παράδοθ' ἡμῖν (Atheniensis ait Laconi) τουτονὶ τὸν Ἐχινοῦντα καὶ τὸν Μηλιᾶ κόλπον τὸν ὄπισθεν. Vide Summar. *Lysistratae* p. 394 *not.* 12

Z

Ζακύνθιος: milites Zacynthii postulantur ad expeditionem Siculam auctore Demostrato: ὁ Δημόστρατος ἔλεγεν ὁπλίτας καταλέγειν Ζακυνθίων Lys. 394

Ζάν: dorice pro Ζήν; Av. 570 ἤσ[…] σέρφῳ σφαγιαζομένῳ· βροντάτω νῦν ὁ μέ[…] Ζάν

Ζεύς: Ἀντίμαχον, ὡς μὲν ἁπλῷ λόγῳ […] breviter dicam) κακῶς ἐξολέσειεν ὁ Ζ[…] Ach. 1150—1; σέ γ' ὁ Ζεὺς ἐξολέσειεν Pl[…] 592; ὁ Ζεύς σέ γ' ἐπιτρίψειεν Eccl. 7[…] ὁ Ζεὺς ἔμ' ἂν ἐπιτρίψειε Plut. 120; καὶ […] φυλάττοι Ζεὺς ἀγοραῖος Eq. 499; μή π[…] ἀγοραίου Διὸς σπλάγχνοισι παραγενοί[…] Eq. 410; Nub. 366 quaerit Strepsiade[…] Ζεὺς δ' ἡμῖν οὑλύμπιος οὐ θεός ἐστιν, cui […] spondet Socrates ποῖος Ζεύς; οὐ μὴ λη[…] σεις· οὐδ' ἔστι Ζεύς; idem 379 ὁ δ' ἀναγ[…] ζων ἐστὶ τίς αὐτὰς (sc. τὰς νεφέλας) ὥστε φέ[…] σθαι, οὐχ ὁ Ζεύς; Nub. 381 τουτί μ' ἐλελήθ[…] ὁ Ζεὺς οὐκ ὤν; 397 τοῦτον (τὸν κεραυν[…] φανερῶς ὁ Ζεὺς ἵησ' ἐπὶ τοὺς ἐπιόρκους; Nu[…] 827 et 1471 οὐκ ἔστιν Ζεύς; Nub. 14[…] Ζεύς τις ἔστιν; (estne aliquis Iuppiter[…] Nub. 1241 Ζεὺς γελοῖος ὀμνύμενος τοῖς εἰ[…] σιν; Nub. 904 πῶς δῆτα δίκης οὔσης ὁ Ζε[…] οὐκ ἀπόλωλεν τὸν πατέρ' αὑτοῦ δήσας (co[…] Platon. *de Rep.* II p. 378 A, *Euthyphr.* […] 5 sq., Aesch. *Eumen.* 641); Vesp. 619 […] οὐ μεγάλην ἀρχὴν ἄρχω, ὅστις ἀκούω τα[…] ἅπερ ὁ Ζεύς (qui eadem audio de i[…] dici quae de se Iuppiter); Pac. 3[…] θάνατον προεῖφ' ὁ Ζεὺς (τούτῳ) ὃς ἂν ταύ[…] ἀνορύττων εὑρεθῇ; Av. 480 ἀποδώσει ταχ[…] ὁ Ζεὺς τὸ σκῆπτρον τῷ δρυκολάπτῃ; A[…] 514 ὁ Ζεὺς ἀετὸν ὄρνιν ἕστηκεν ἔχων ἐπὶ τ[…] κεφαλῆς βασιλεὺς ὤν (i.e. statuae Iovis h[…] bent in capite aquilam, ubi schol. δ[…] εἰπεῖν ἐπὶ τοῦ σκήπτρου· οὕτω γὰρ ὁ Πίνδα[…] (*Pyth.* I 10 εὕδει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετ[…] ubi Boeckhius 'aquila Iovis sceptro inside[…] ficta esse videtur antiquitus; atque ita […] praesentavit Phidias in Olympii Io[…] sceptro, fortasse Pindarum maxime secutu[…] Adde versum Sophocl. ex schol. ad Av. […] σκηπτοβάμων αἰετός, κύων Διός); ὁ Ζε[…] οὐ βροντήσας ἡμῖν πέμψει πτερόεντα κεραυ[…] Av. 577; οὐ καθεδούμεθ' ἄνω (loqui[…] chorus Avium) σεμνυνόμενοι παρὰ ταῖς νε[…] λαῖς ὥσπερ χὠ Ζεύς Av. 727; εἴ με Ζε[…] λυπήσει πέρα Av. 1246; ὁ Ζεὺς ὅπως μή[…] ὄψεται Av. 1494, 1506; ἀπόλωλεν ὁ Ζε[…] Av. 1514; τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιεῖ; Av. 15[…] (quaenam est caeli tempestas? co[…]

sp. 261 ὕδωρ ἀναγκαίως ἔχει τὸν θεὸν ιῆσαι); ἐὰν μὴ παραδιδῷ τὸ σκῆπτρον ὁ ὺς τοῖσιν ὄρνισιν Av. 1535; ἵνα, κἂν Ζεὺς ἴδῃ ἄνωθεν, δοκῶ κ.τ.λ. Av. 1550; ἀποθάνῃ ὁ Ζεύς, παραδοὺς τούτοισι τὴν ραννίδα, πένης ἔσει συ (Ἡρακλῆς), σοῦ γὰρ αντα γίγνεται (ad te ut filium devenit), ὅσ' ἂν ὁ Ζεὺς καταλίπῃ Av. 1642 sqq.: ὺς ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο Ran. 1244 Euripidis *Melanippa Sapiente*. Pleniorem um habet Gregor. Corinth. *comm. in rmog.* in Reiskii *Orat. Gr.* XIII p. 949, δὲ τῇ Μελανίππῃ παρεισάγει ταύτην οιμιαζομένην 'Ζεύς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληας ὕπο, Ἕλλην' ἔτικτε'); τὰ δ' ὑπέρτερα τερα θήσει Ζεὺς ὑψιβρεμέτης Lys. 773; Ζεύς με ταῦτ' ἔδρασεν Pl. 87; αὐτίκα templi gratia) γὰρ ἄρχει διὰ τί ὁ Ζεὺς ν θεῶν Pl. 130; ὁ Ζεὺς πένεται Pl. 584; Ζεὺς βούλεται ὑμᾶς ἐς τὸ βάραθρον ἐμβαν Pl. 1109; ὁ Ζεὺς ὁ σωτήρ Pl. 1189; ω Δεύς Ach. 911 (sollemnis iurandi forla Thebanorum; conf. Platon. *Phaedo* 47 C; Valckenaer ad Eurip. *Phoeniss.* v. 71); τῶν τοῦ Διὸς παίδων τίν' ἄριστον χὴν νομίζεις; Nub. 1048; ἀρχὴν τοῦ Διὸς ὲν ἐλάττω Vesp. 620; τοῦτ' ἔστι τὸ τέρας ὸς καταιβάτου Pac. 42 (ubi schol. παίζει ταιβάτην αὐτὸν καλῶν, ἐπεὶ σκάτοις φεται ὁ κάνθαρος. Conf. Prom. V. 359 νὸς καταιβάτης κεραυνός); εὐθὺ τοῦ Διός c. 68 (conf. Nub. 162, Pac. 300, Av. 1425, cl. 835); Διὸς εἰς αὐλάς Pac. 161; πρὸς ς ἕδρας Av. 216; τὴν οἰκίαν τὴν τοῦ Διός c. 176; τίς ἐν Διὸς θύραισι Pac. 177; ὑπὸ Διὸς ἀμαλδυνθήσομαι Pac. 380; εἰ δ' εἰκός τινα τιμῆσαι θύγατερ Διός, ὅστις στος Pac. 736 (ubi schol. παρὰ τὰ Σιμωυ ἐκ τῶν ἐλεγείων

ὶ δ' ἄρα τιμῆσαι θύγατερ Διὸς ὅστις ἄριστος
δῆμος Ἀθηναίων ἐξετέλεσσε μόνος;

nf. Bergk. *Comm.* p. 417. Minervam em dicit); ὄντες βασιλῆς (ὄρνιθες) τοῦ ς αὐτοῦ Av. 468; ἵνα τοῦ Διὸς πρότεροι σπλάγχνα λάβωσιν Av. 519; (ὀρχίλος) ᾧ τέρῳ δεῖ τοῦ Διὸς αὐτοῦ σέρφον σφαγιά- Av. 569; πολλῷ κρείττους (ὄρνιθες) τοῦ ς ἡμῖν βασιλεύειν Av. 610; τῶν θεῶν τις παρὰ τοῦ Διός Av. 1172; Διὸς μακέλλῃ 1240; πρέσβεις παρὰ τοῦ Διός Av. 1533; ἥπερ ταμιεύει τὸν κεραυνὸν τοῦ Διὸς (ἡ Βασίλεια) Av. 1538; κέραυνον πτεροφόρον Διὸς βέλος Av. 1714; τὰς πυρώδεις Διὸς ἀστεροπάς Av. 1746; βασιλείαν πάρεδρον Διός Av. 1753; Διὸς ἄμβροτον ἔγχος πυρφόρον 1749; δάπεδον Διός Av. 1757; αἰθέρ' οἴκησιν Διός Th. 272; αἰθέρα Διὸς δωμάτιον Ran. 100, 312 (conf. Valckenaerii *Diatrib.* p. 47 sqq.); Διὸς Διώνυσον Ran. 216, 631; ὦ Διὸς σὺ βρόμιε καὶ Σεμέλας παῖ Th. 990; Διὸς ὄμβρον R. 246; Διὸς ἐννέα παρθένοι ἁγναί R. 875; ὦ Διὸς Ἑκάτα Ran. 1361; τὴν Διὸς τυραννίδα Pl. 124; τοῦ Διὸς πολὺ μεῖζον δυνάμενον Pl. 128; τοῦ Διὸς τὴν δύναμιν καταλύσεις μόνος Pl. 142; τοῦ σωτῆρος ἱερεὺς Διός Pl. 1175; πρὸς Διὸς ὃς ἡμῖν ἐστὶν ὁμομαστιγίας (i. e. ὁμόδουλος, faceta allusio ad Δία δούλιον i.e. servorum praesidem) Ran. 756; τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα; ἀλλ' ἦ Διὸς Κόρινθος ἐν τοῖς στρώμασιν (ἔνεστι) Ran. 439 (h. e. quid hoc tandem sibi vult? an forte Iovis filius Corinthus stragulis (inest)? Dicturus scilicet esse videbatur ἀλλ' ἦ κόρεις ἐν τοῖς στρώμασιν, similiter atque οἱ Κορίνθιοι ponuntur pro οἱ κόρεις Nub. v. 709 ἐκ τοῦ σκίμποδος δάκνουσί μ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι: vult autem sarcinas non minus crebro iactatas sermone usurpari quam Corinthum Iovis filium. Proverbium enim ὁ Διὸς Κόρινθος de iis dicitur qui unam eandemque rem ad nauseam usque decantant, neque tamen hilum proficiunt ut apud Pindar. *Nem.* VII 154, 155 ταὐτὰ δὲ τρὶς τετράκι τ' ἀμπολεῖν ἀπορία τελέθει, τέκνοισιν ἅτε μαψυλάκας, Διὸς Κόρινθος; Platon. *Euthydem.* p. 292 E ἀτεχνῶς τὸ λεγόμενον ὁ Διὸς Κόρινθος γίγνεται καὶ τοῦ ἴσου ἡμῖν ἐνδεῖ ἢ ἔτι πλείονος πρὸς τὸ εἰδέναι, ubi dicit Socrates quaestionem tam bona spe susceptam nunc videri sine ullo successu ridiculum quendam exitum invenisse, altera enim proverbio inest significatio, quam scholiastae Platonis et Pindari declarant, sc. ἐπὶ τῶν ὑπερσεμνυνομένων κακῶς δὲ καὶ πονηρῶς ἀπαλλαττόντων, cuius usus luculentissimum exemplum est in Eccles. v. 828 ἐπεὶ δ' ἀνασκοπουμένοις ἐφαίνετο ὁ Διὸς Κόρινθος καὶ τὸ πρᾶγμ' οὐκ ἤρκεσεν. De origine proverbii bene disputavit Fritzsch. *de Carm. Arist. mystico*

p. 101 sqq. Corinthum scilicet urbis conditorem vulgus Corinthiorum Iovis ipsius filium ferebat (Pausan. II 1 init.), quod ut mendacium verisimile redderet, Corinthum Iovis filium diesque noctesque in ore habuit, sperans tantam rem, quae saepius praedicata esset, eo certius aliquando creditum iri); *πρὸς τοῦ Διὸς ἀντιβολῶ σε* Nub. 314; *πρὸς τοῦ Διὸς τοὐλυμπίου ὅπως παρέσει μοι* Av. 130; *λοιδορεῖται τῷ Διί* Pac. 57; *κἂν Διὶ θύῃ βασιλεῖ κριόν* Av. 567; *οἷς θυτέον αὐτοὺς ἀλλὰ μὰ Δί' οὐ τῷ Διί* Av. 1237; *ἐπιστρατεύσειν τῷ Διί* Av. 1521; *τὴν Ἥραν παραδίδωμι τῷ Διί* Av. 1633; *νὴ Δία, νὴ τὸν Δία, μὰ Δία, μὰ τὸν Δία, οὐ μὰ Δία, ναὶ μὰ Δία* leguntur passim; *μὰ τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον* iurat Phidippides Nub. 817 cui pater cavillans *ἰδού γ' ἰδού, Δί' Ὀλύμπιον· τῆς μωρίας, τὸ Δία νομίζειν ὄντα τηλικουτονί*; *ὤμοσας νυνὶ Δία* Nub. 825; *Δῖνος βασιλεύει τὸν Δί' ἐξεληλακώς*, 828; (*ἀπομόσαι*) *τὸν Δία, τὸν Ἑρμῆν, τὸν Ποσειδῶ* Nub. 1234 (vide s. n. *Ἑρμῆς*); *μὰ τὸν Δία τὸν μέγαν καὶ τοὺς* (*ἄλλους*) *θεούς* Nub. 1239; *πότερα νομίζεις καινὸν ἀεὶ τὸν Δία ὕειν ὕδωρ ἑκάστοτε* Nub. 1279; *καταιδέσθητι πατρῷον Δία. ΦΕ. ἰδού γε Δία πατρῷον* Nub. 1468 (priora verba vel ex tragoedia translata vel ad tragicum sermonem composita arguit vel mensura v. *πατρῷον*. De Iove *πατρῴῳ* doctissime ut solet egit Lobeckius in *Aglaophamo* I p. 770 sqq.: 'Quemadmodum Iuppiter Hospitalis fas hospitum tuetur, iura maritalia Coniugalis, honorem amicis debitum Amicalis, sic pietatem et iustitiam adversus parentes nomine Iovis *Γενεθλίου* atque etiam *Πατρῴου* designarunt tum alii Graecorum tum etiam Athenienses. Cuius pervagatae observationis immemor Porsonus ad Med. 1314 hunc Iovem Patroum Atticae finibus exterminare nititur, Scholiasten Aristophanis, qui huius nominis usum Atheniensibus asserit, infringit Platonis auctoritate hoc ipsum negantis in *Euthydemo* p. 302 C, alio quidem loco Iovem illum a Platone nominari *Legg.* IX 881 sed in legibus nimirum fictis reipublicae fictae praescriptis: Tragicos autem omissionem corrigere cupientes *Δία πατρῷον* saepe ingessisse (idque persua-

sit Heindorfio ad l.). Verum enimvero
diversas epitheti illius significationes tene
mus, nihil egemus isto perfugio. Trag
his quibus ortus a Iove est, Iovem p
trium inscribunt, Aeschylus Tantali gen
libus, Sophocles Herculi, Euripides Oresta
Sed hoc significatu Athenienses *Δία π*
τρῷον invocare non poterant, quia non
Iove genus ducebant sed ab Apolline; hu
igitur *πατρῷον* appellarunt, sicut Elei Ma
tem Oenomai patrem Schol. Pindar. C
XIII 148. Si quis vero Atheniensium Iove
hoc nomine citat, is paternae necessitudi
religionem fasque sanguinis obtestatur: s
Amphitryo Herculem obtestatur per san
ta generis sacra Senec. *Herc. Fur.* 124
et versa vice Argia Adrastum patrem iu
deum genitalia testor teque pate
Stat. *Theb.* III 690; Arrian Epictet. III
6, 403 *οὔ μοι θέμις πατέρ' ἀτιμῆσαι· πρ*
γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες τοῦ πατρῴου—κ
οἱ ἀδελφοὶ πρὸς Διὸς εἰσὶ τοῦ ὁμογνίου'
ἐς τὸν Δί' ἐπανενεγκεῖν Nub. 1080 (co
Eur. Bacch. 29, Ion 827, 449, Hipp. 45
474 sqq., Troad. 947 sqq., Plat. *Rep.*
p. 378 B); *πέτεσθαι ὡς τὸν Δί' ἐς τὸν οὐρ*
νόν Pac. 105; *κάλεσόν μοι τὸν Δία* Pac. 19
τὴν ἀρχὴν τὸν Δί' ἀπαιτεῖν Av. 534; *ὅτ*
ὀμνύῃ τις τὸν κόρακα καὶ τὸν Δία Av. 161
τὸν Δία φήσεις οὐκ ὀρθῶς διαγιγνώσκειν
κράτιστον Pl. 579; *τὸν Δία τὸν σωτῆρα* P
1186; *Δία πυρὶ φλεγόμενον* Lys. 1285;
τὸν Δία τὸν σωτῆρα Eccl. 79, 761, 104
1103, Pl. 738, 877; *εἰ δή τις ὑμῶν εἶδεν* E
ρύβατον Δία Daedal. fr. 1 (Suidas v. E
ρύβατος—Ἀριστοφάνης ἐν Δαιδάλῳ ὑποθέμ
νος τὸν Δία εἰς πολλὰ ἑαυτὸν μεταβάλλον
καὶ πανουργοῦντα); *ὦ Ζεῦ* (mirandi fo
mula) Eq. 1186, Pac. 58, 62, Th. 1, 7
Lys. 476, 1031, Eccl. 1118; *Ὦ Ζεῦ βασ*
λεῦ Nub. 2, 153, Vesp. 625, Av. 222, Ra
1277, Plut. 1095; *μὴ ψεῦσον ὦ Ζεῦ τῆς ἐπιο*
σης ἐλπίδος Th. 870 (versus e Sophoclis *Pel*
translatus); *ὦ Ζεῦ καὶ θεοί* Plut. 1, 89
ὦ Ζεῦ πάτερ καὶ θεοί Ach. 225; *ὦ Φοῖ*
Ἄπολλον καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες καὶ Ζεῦ Plu
81; *ὦ Ζεῦ Ζεῦ μεγαβρόντα* Vesp. 324;
Ζεῦ κεραυνοβρόντα Pac. 376; *ὦ Ζεῦ διόπτ*
καὶ κατόπτα Ach. 435 (ubi mirandi form
lae facete additur *διόπτα κτλ.* visu vest

hementer lacerae); Ἑλλάνιε Ζεῦ σὸν τὸ ητήριον Eq. 1253 (ubi Schol. Ἑλλάνιος ὺς ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰγίνῃ αὐχμοῦ ποτε γενονου, ὅτε Αἰακὸς συναγαγὼν τοὺς Πανέλληνας λεώσατο τὸν Δία· τοῦτο δὲ λέγει ὁ ἀλλαντώλης, εἰληφὼς τὸν στέφανον. Iovem licet Panhellenium invocat, tamquam ctoriam reportasset non minorem quam mmunem Graecorum de barbaris triumum. Ceterum de templo Iovis in insula gina locus classicus est in Isocratis *Evaa* p. 191 E: conf. et Pindar. *Nem.* v 19, erod. IX 7); ὦ Ζεῦ πολυτίμητε Eq. 1390, . 667; Ζεῦ μεγαλώνυμε χρυσολύρα τε . 315; ὦ παγκρατὲς Ζεῦ Th. 368; Ζεῦ τερ Th. 1009; ὁμόγνιε Ζεῦ Ran. 750; Ζεῦ φίλτατε Eccl. 378. In *Pluto* Iuppir Plutum excaecavit, minatum se ad solos stos sapientes modestos iturum, 87—92: vis imperium periturum demonstratur, Plutus visum recuperet, ib. 119 sqq.; ppiter divitias omnes possidet ib. 580; o pauper est 582 sqq.

Ζήν: ὑφ᾽ ἅρματα Ζηνός Pac. 722; Ζης πάροχος γάμων κεὐδαίμονος Ἥρας Av. 40—1; μαρτύρομαι δὲ Ζηνὸς ἑρκείου χύας Danaid. fr. IV; ὑψιμέδοντα θεῶν Ζῆνα ραννον ἐς χόρον κικλήσκω Nub. 563; ἰὼ ῦ clamat chorus mulierum, cui Lysistrata Ζῆν᾽ ἀϋτεῖς Lys. 716

H

Ἡγέλοχος: tragoediarum histrio, qui l. 92, 4 Diocle archonte cum *Orestes* uripidis fabula primum ederetur, Orestis rsonam agebat, et in v. 269, gravissio loco in quo Orestes primum insania erari se sentit, pro γαλήν᾽ ὁρῶ, tranuilla (i. e. placidum mare) video, clara ce pronuntians γαλῆν ὁρῶ, felem video, chinnum non horrorem movit theatro, are perstringitur Ran. v. 303: propterea am a Strattide vexatur in Ἀνθρωπορραίη (Mein. *Fr. Com.* II p. 763):

καὶ τῶν μὲν ἄλλων οὐκ ἐμέλησέ μοι μελῶν,
Εὐριπίδου δὲ δρᾶμα δεξιώτατον
διέκναισ᾽ Ὀρέστην, Ἡγέλοχον τὸν Κιννάρου
μισθωσάμενος τὰ πρῶτα τῶν ἐπῶν λέγειν:

ab eodem inc. fragm. II:

A. γαλῆν᾽ ὁρῶ. B. ποῖ πρὸς θεῶν ποῖ ποῖ γαλῆν;
A. γαλήν᾽. B. ἐγὼ δ᾽ ᾤμην σε γαλῆν λέγειν 'ὁρῶ.'

et a Sannyrione *Danae* fr. 1:

τί οὖν γενόμενος εἰς ὀπὴν ἐνδύσομαι
ζητητέον· φέρ᾽ εἰ γενοίμην δὴ γαλῆ.
ἀλλ᾽ Ἡγέλοχος οὗτός με μηνύσειεν ἂν
ὁ τραγικός, ἀνακράγοι τ᾽ ἂν εἰσιδὼν μέγα
'ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλῆν ὁρῶ.'

Ἠλεῖος: τί οὐ τὸν Ἠλεῖον Λέπρεον οἰκίζετον Av. 149. v. s. n. Λέπρεον

Ἠλέκτρα: νῦν οὖν Ἠλέκτραν κατ᾽ ἐκείνην ἥδ᾽ ἡ κωμῳδία ζητοῦσ᾽ ἦλθ᾽ ἤν που 'πιτύχῃ θεάταις οὕτω σοφοῖς, γνώσεται γάρ, ἤνπερ ἴδῃ, τἀδελφοῦ τὸν βόστρυχον Nub. 534 h. e. 'nunc igitur cum ex *Daetalensium* eventu mihi constaret de vestro iudicio, misi hanc fabulam, quae spectatores quaerat tam sapientes quam fuerunt qui *Daetalensibus* plauserunt.' Quod quaerit sibi necessarios eosque vel e minimo signo (favoris) agnitura est (536), comparatur fabula cum Electra Aeschylea (Choeph. 164 sqq.) e cincinno fratrem agnoscente. TEUFFEL

Ἥρα: Ἔρως Ζηνὸς πάροχος γάμων κεὐδαίμονος Ἥρας Av. 1740; Ἥρᾳ Ὀλυμπίᾳ Av. 1731 (ubi nuptiae eius cum Iove describuntur); Ἥραν παραδίδωμι τῷ Διί Av. 1633; Ἥραν τε τὴν τελείαν (pronubam) μέλψωμεν, ἣ πᾶσι τοῖς χοροῖσιν ἐμπαίζει τε καὶ κλῇδας γάμου φυλάττει Th. 973; Δία τε (ἐπικάλεσον) ἐπί τε πότνιαν ἄλοχον ὀλβίαν Lys. 1285

Ἡρακλῆς: ἴττω Ἡρακλῆς Ach. 776 (exempla huius iurandi formulae congessit Valckenaer ad Eur. *Phoen.* 1671. De Hercule Thebano v. Preller *Myth. Gr.* 277—285); ἡμῖν γὰρ οὐκ ἔστ᾽ οὔτε κάρυ᾽ ἐκ φορμίδος δούλω διαρριπτοῦντε τοῖς θεωμένοις οὔθ᾽ Ἡρακλῆς τὸ δεῖπνον ἐξαπατώμενος Vesp. 60 (ubi comicos aequales perstringit qui ad risum captandum voracitatem Herculis solebant repraesentare, conf. Pac. v. 741; Av. 1690, Ran. 551 sqq.); γαστρίμαργος Aeolosic. fr. XVII οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρόν ἐσθ᾽ ὡς Ἡρακλῆς Ran. 282 (qui teste scholiasta parodia est versus e *Philoctete* Euripidis (fr. 786 Nauck. p. 485)

οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον ὡς ἀνὴρ ἔφυ.

Conf. Plutarch. *Moral.* p. 779 D, Dionem Chrys. LII p. 551 B qui interpretatur *οὕτω μεγαλόφρον ἅμα καὶ φιλότιμον.* Ex eodem Dione apparet versum e prologo sumptum esse, in quo Ulixes suam ipse vanitatem reprehendebat, qui tantis se laboribus frangeret, cum procul a negotiis vivere beato liceret. FRITZSCH); *οὐκ ἂν γενοίμην Ἡρακλῆς αὖ* (nolo iterum fieri Hercules) Ran. 581; *Ἡρακλῆς ξενίζεται* Lys. 928 (ubi Schol. *παροιμία ἐπὶ τῶν βραδυνόντων, οἱ γὰρ ὑποδεχόμενοι τὸν Ἡρακλέα βραδύνουσιν· ἀδηφάγος γὰρ ὁ ἥρως*): *ἐγὼ μὲν οὐδέν' Ἡρακλέους βελτίον' ἄνδρα κρίνω* Nub. 1050 (verba Iusti: conf. Eur. *Herc. F.* 183); *οὐδ' ὅτε πρῶτόν γ' ἦρξε διδάσκειν, ἀνθρώποις φησ' ἐπιθέσθαι, ἀλλ' Ἡρακλέους ὀργήν τιν' ἔχων τοῖσι μεγίστοις ἐπεχείρει* Vesp. 1030, Pac. 752 (ubi Schol. *ὥσπερ Ἡρακλῆς τοὺς μεγάλους ἄθλους ὑπέστη, οὕτω κἀγὼ τοὺς μεγίστους καὶ μέγα δυναμένους παρ' ὑμῖν κωμῳδεῖν εἱλόμην*; intellegit autem primas suas fabulas imprimis *Babylonios* et *Equites* in quibus Cleonem exagitaverat: *τοῖσι μεγίστοις* pro neutrius dativo accepisse videtur Scholiasta qui per *τέρασι καὶ δαίμοσι* explicat. Vide adn. cr. ad l.); *οὐ μὴ διατρίψεις ἀλλὰ γεύσει τῆς θύρας καθ' Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ' ἔχων* Ran. 462 (h.e. noli tempus terere sed fores aggredere, et fac habeas tu cum habitu etiam fortitudinem Herculis); *ἐγώ σε νὴ τὸν Ἡρακλέα παραστορῶ* (prosternam) Eq. 481; *νὴ τὸν Ἡρακλέα σύ γε* (*εἴσει κλύων*) Av. 1391; *νὴ τὸν Ἡρακλέα οἶμαί γε* (*ὁρᾶν τὸ θύριον*) Thesm. 26; *λόγος ἦν νὴ τὸν Ἡρακλέα πολύς* Plut. 337; *μὰ τὸν Ἡρακλέα μὴ νῦν ἔτι λάβοιμι κλέπτοντα* Vesp. 759; *οὔτι που σπουδὴν ποιεῖ ὁτιή σε παίζων Ἡρακλέα 'νεσκεύασα;* Ran. 523 (num tu pro re seria habes, quod te iocans Herculeum habitum indui?); *ἢν δ' Ἡρακλέει θυήσι, λάρῳ ναστοὺς θύειν μελιτοῦντας* Av. 567 (Athenaeus X 411 C: *τοιοῦτον οὖν* (*τὸν Ἡρακλέα*) *ὑποστησάμενοι ταῖς ἀδηφαγίαις καὶ τῶν ὀρνέων ἀποδεδώκασιν αὐτῷ τὸν λάρον τὸν προσαγορευόμενον βουφάγον*: Athenaeus III 111 C *ναστὸς ἄρτος ζυμίτης καλεῖται μέγας. Νικόστρατος δὲ* (*ἐν* Κλ fr. 1)

ναστὸς δὲ μέγεθος τηλικοῦτος, δέσποτα,
λευκός· τὸ πάχος γὰρ ὑπερέκυπτε τοῦ κανοῦ.
ὀσμὴ δέ, τοὐπίβλημ' ἐπεὶ περιῃρέθη,
ἄνω, καὶ μέλιτι συμμεμιγμένη
ἀτμίς τις ἐς τὰς ῥῖνας· ἔτι γὰρ θερμὸς ἦν.

ὦναξ Ἡράκλεις Ach. 94, Pac. 180, A 277, Lys. 296, Ran. 298; *ὦ πολυτίμη Ἡράκλεις* (o summe venerande He cules) Ach. 807; *Ἡράκλεις, τουτὶ ἔστι;* Ach. 284 (ubi Schol. *ὡς ἀλεξίκακ τὸν Ἡρακλέα καλεῖ*: exclamatio enim eorum quibus periculum ex inopinato i minet); Av. 814, 859; *Ἡράκλεις κ κέντρ' ἔχουσιν* Vesp. 420; *ὦ Ἡράκλε* Ach. 1018, Nub. 184, Av. 93, Eccl. 106 Plut. 374. Absolute positum est Av. 112 Plut. 417; *ἄγε δὴ τί δρῶμεν Ἡράκλεις* A 1574; *ὦ χαῖρ' Ἡράκλεις* Av. 1586; *το θ' Ἡρακλέας τοὺς μάττοντας καὶ τοὺς πε νῶντας ἐκείνους; τοὺς φεύγοντας κἀξαπατῶ τας καὶ τυπτομένους ἐπίτηδες ἐξήλασ' ἀτιμ σας πρῶτος* Pac. 742 (ubi Schol. *αἰνίττετ ταῦτα εἰς Εὔπολιν ὃς ἐποίησεν Ἡρακλέ πεινῶντα· τινὲς δέ φασιν εἰς Κρατῖνον αἰνί τεσθαι, ὡς τοιαῦτα ποιοῦντα δράματα*)

Ἡράκλειος: *ποῦ ψυχρὰ δῆτα πώπο εἶδες Ἡράκλεια λουτρά* Nub. 1051 (omn fontes calidos satis notum est Hercu consecratos esse ob igneam, opinor, a solarem huius numinis vim hominibus salu berrima quaeque administrantem. BAEH ad Herod. VII 176; conf. Athenaeus XII p 512 F); *Ἡράκλεια τἀν Διομείοις* Ran. 65 (vide s. n. **Διόμεια**)

Ἡρακλειοξανθίας: Herculeo-Xan thias. (Vide alia composita huiusmod apud Lobeck. *ad Phrynich.* p. 600, *Parali* p. 367). Xanthias permutato habitu in s intueri iubet Bacchum Ran. 500 *καὶ βλέψο εἰς τὸν Ἡρακλειοξανθίαν εἰ δειλὸς ἔσομα καὶ κατὰ σὲ τὸ λῆμ' ἔχων.* Id irriden Bacchus spectatoribus dicit *μὰ Δί' ἀλλ ἀληθῶς οὐκ Μελίτης μαστιγίας,* quibus verbi tangi videtur Callias Hipponici filius irrisu supra v. 428. Vide s. n. **Μελίτη**

Ἡρακλείδης: *ὁρῶ τιν' οὐ διοίσοντ' ἂν τικρυς τῶν Ἡρακλειδῶν τῶν Παμφίλο* Plut. 385. Vide s. n. **Πάμφιλος**

Ἡσίοδος: Ἡσίοδος (κατέδειξε) γῆς γασίας, καρπῶν ὥρας, ἀρότους Ran. 1033; ιρῳδεῖται) Av. 609 (Hesiod. fr. 106 έα τοι ζώει γενεὰς λακέρυζα κορώνη δρῶν ἡβώντων· ἔλαφος δέ τε τετρακόρωνος: κέρυζα (epitheton canis et cornicis a bo λακεῖν occulto quodam tramite deᴄtum opinatur Lobeck.)

Ἥφαιστος: καθωσιώθη πέλανος Ἡφαίου φλογὶ Pl. 661 (verba ex tragoedia qua, ut videtur, petita)

Θ

Θαλῆς: τί δῆτ' ἐκεῖνον τὸν Θαλῆν υμάζομεν; Nub. 180 (Thales proverbii o pro sapiente. Conf. Plaut. *Capt.* 2 24 'Eugepae! Thalem talento non am Milesium; Nam ad sapientiam ius ille nimius nugator fuit'). Contra . 1010 ille, qui se simulat admirari saentiam Metonis, dicit ἄνθρωπος Θαλῆς, ter Thales est

Θαρρελείδης: τὸν μὲν Θαρρελείδου τονὶ κολοιόν Av. 17, ubi Schol. Σύμμαχος τωπόδωρον, καὶ γὰρ οὗτος ἐπὶ σμικρότητι ὁ Τηλεκλείδου κεκωμῴδηται· καὶ ὁ κολοιός, ρὸς ὧν ὡς ἐκ τῶν πτέρων τὴν σύστασιν ει. Intellegendus autem κολοιὸς ὁ μικρός, βωμόλοχος ut ait Aristoteles *H. A.* 9, 19, 3. terum graculus inter Musas proverm est de hominibus inter eruditos stolide impudenter obstrepentibus Varro *de R.R.* 16

Θάσιος: μηλοσφαγοῦσαι θάσιον οἴνου αμνίον Lys. 196 (pro θασίου οἴνου σταον, de qua epithetorum traiectione egit beck ad Aiac. v. 7. Conf. Horat. *Od.* 13 5 qui Chium cadum dixit pro do vini Chii); τὰ θάσι' ἀμφορείδια cl. 1119: εἰ θάσιον ἐνέχεις εἰκότως γε νὴ α (ὄζειν τῆς χροᾶς σου ἔφασκεν ἡδύ) Plut. 21; οἶνον δὲ πίνειν οὐκ ἐάσω χῖον οὐδὲ σιον Thesm. β' fr. 1: θασίου μέλανος στὸν κέραμον Cocal. fr. VII. De Thasio o vide Plin. *N.H.* XIV 7, Athenaeum . 29 et 132, Columell. III 2 23, Vergil. org. II 91. Οἱ δὲ θασίαν ἀνακυκῶσι αράμπυκα Ach. 671 sc. ἅλμην, εἰς ἣν έβαπτον τοὺς εἰς τὸ ἀπανθρακίζειν ἐπιτηδείους ἰχθῦς (Athenae. VII 329). Conf. Cratinus *Archilochi* fr. III

εἶδες τὴν θασίαν ἅλμην οἷ' ἄττα βαΰζει;

quod de homine salso et amari ingenii intellegendum. Ceterum Thasia salsamenta magna olim laude ferebantur

Θεαρίων: ἥκω Θεαρίωνος ἀρτοπώλιον λιπών, Aeolos. fr. VII et Gerytad. fr. XI. De Thearione, homine in opere pistorio celeberrimo, vide Heindorf. ad Platon. *Gorgiam* p. 518 B

Θείβαθι: v. s. n. **Θῆβαι**

Θείβαθεν: v. s. n. **Θῆβαι**

Θεμιστοκλῆς: τοιουτονὶ Θεμιστοκλῆς οὐ πώποτ' ἐπενόησεν Eq. 884; ὁ Θεμιστοκλέους θάνατος αἱρετώτερος Eq. 183 (narrationem de sanguine taurino a Themistocle epoto consecutaque inde morte eius explodunt Symmachus et Cicero in *Bruto* 11 'nam quem Thucydides tantum mortuum scripsit et in Attica clam humatum, addidit fuisse suspicionem, veneno sibi conscivisse mortem; hunc isti aiunt, cum taurum immolavisset, excepisse sanguinem patera et eo poto mortuum concidisse.' Tamquam fabulam in vulgus notam usurpasse putandus est Aristophanes); Equit. 810 Paphlagoni querenti male se insimulari apud Athenienses idque πεποιηκότα πλείονα χρηστὰ Θεμιστοκλέους περὶ τὴν πόλιν haec regerit isiciarius, ὦ πόλις Ἄργους κλύεθ' οἷα λέγει. σὺ Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερίζεις; ὃς ἐποίησεν τὴν πόλιν ἡμῶν μεστὴν εὑρὼν ἐπιχειλῆ, καὶ πρὸς τούτοις ἀριστώσῃ τὸν Πειραιᾶ προσέμαξεν, ἀφελών τ' οὐδὲν τῶν ἀρχαίων ἰχθῦς καινοὺς παρέθηκεν, σὺ δ' Ἀθηναίους ἐζήτησας μικροπολίτας ἀποφῆναι διατειχίζων καὶ χρησμῳδῶν, ὁ Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερίζων. κἀκεῖνος μὲν φεύγει τὴν γῆν σὺ δ' Ἀχιλλείων ἀπομάττει, h. e., ut exponit Coraes ad Hippocratem *de aëre* II p. 5, laudatus a Dindorfio, *Thémistocle, non content de tous les biens dont il avait comblé sa patrie, voulut, outre le diner* (c'est-à-dire les moyens qu'elle avait déjà de faire deux repas par jour), *lui accommoder encore, comme un plat surnuméraire, le Pirée* (en faisant construire la longue muraille). Conf. Plutarch. *vit. Themist.* c. 19 Θεμι-

στοκλῆς δ' οὐχ, ὡς 'Αριστοφάνης ὁ κωμικὸς λέγει, τῇ πόλει τὸν Πειραιᾶ προσέμαξεν, ἀλλὰ τὴν πόλιν ἐξῆψε τοῦ Πειραιῶς καὶ τὴν γῆν τῆς θαλάττης

Θεογένης: Acharnensis ut apparet ex Lys. v. 61, qui ridetur propter spurcitiem in Horis fr. XII et in Pace v. 928 *ἵνα μὴ γένηται Θεογένους ὑηνία*; propter paupertatem et iactantiam in Avibus v. 822 *Νεφελοκοκκυγία ἵνα καὶ τὰ Θεογένους τὰ πολλὰ χρήματα*; ib. 1126 *Προξενίδης ὁ κομπασεὺς καὶ Θεογένης*; ib. 1295 *χηναλώπηξ Θεογένει ἦν ὄνομα* (sc. propter vafritiem, conf. Aelian. *N. H.* 5 30 *ὁ δὲ χηναλωπὴξ ἔχει μὲν τὸ εἶδος τὸ τοῦ χηνός, πανουργίᾳ δὲ δικαιότατα ἀντικρίνοιτο ἂν τῇ ἀλώπεκι*). Ad *κοπρόλογον* fingitur locutus Vesp. 1183; quemadmodum contra *ἀνὴρ κόπρειος* de crepitu ventris ad aliquem in Eq. 899. Cognomen *ὁ καπνὸς* ob iactantiam opum quas revera non haberet haerebat ei item ut Aeschini *τῷ Σέλλου*, Meineke ad Eupol. II p. 475

Θέογνις: unus e triginta tyrannis, quod testatur Xenophon *Hellen.* II 3, 2. *Χιὼν* ei cognomen inditum, quod poesis eius frigida esset instar nivis, hinc facete Dicaeopolis Ach. 140 *κατένιψε (ὁ θεὸς) χιόνι τὴν Θρᾴκην ὅλην, ὅτ' ἐνθαδὶ Θέογνις ἠγωνίζετο*; Thesm. 170 *Θέογνις ψυχρὸς ὢν ψυχρῶς ποιεῖ*. In Acharn. 11 opponitur Aeschylo quem unum maxime Comicus admirari solebat, videlicet optimo poetae omnium facile deterrimus, *ὠδυνήθην, ὅτε δὴ 'κεχήνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον* (hianti ore sedebam expectans tragoediam aliquam Aeschyli), *ὁ δ'* (sc. *ὁ κῆρυξ*) *ἀνεῖπεν 'εἴσαγ' ὦ Θέογνι τὸν χορόν'*

Θεόδωρος: *'Ισοκράτης Θεοδώρου μὲν ἦν παῖς τοῦ ἀρχιερέως—θεράποντας αὐλοποιοὺς κεκτημένου καὶ εὐπορήσαντος ἀπὸ τούτων—ὅθεν εἰς τοὺς αὐλοὺς κεκωμῴδηται ὑπ' 'Αριστοφάνους καὶ Στράττιδος*, Plutarchus in *vit. decem oratorum* p. 836 E

Θεονόη: Protei filia, ab Homero *Od.* IV 365 *Εἰδοθέα* dicta (Eur. *Helen.* v. 8 sqq.:

> τίκτει δὲ τέκνα δισσὰ τοῖσδε δώμασιν
> Θεοκλύμενον ἄρσεν' εὐγενῆ τε παρθένον
> Εἰδώ, τὸ μητρὸς ἀγλάϊσμ', ὅτ' ἦν βρέφος.
> ἐπεὶ δ' ἐς ἥβην ἦλθεν ὡραίαν γάμων,
> καλοῦσιν αὐτὴν Θεονόην);

αὕτη Θεονόη Πρωτέως Thesm. 897

Θεσμοφόρια: Cerealia, quae in Gr[…] cia quotannis a mulieribus solis in honor[…] Cereris legiferae celebrari solebant me[…] Pyanepsione: erant autem, sicut *'Απατού*[…] quae in eundem mensem incidebant, dier[…] trium, XI^mi^, XII^mi^, XIII^mi^. Nam q[…] primo die sive Pyanepsionis decim[…] qui *Θεσμοφόρια* appellatus est, habitae s[…] Alimunte, Leontidis tribus pago, caerim[…] niae, prolusio quaedam erat in qua mulie[…] sacros legum codices in sollemni pom[…] Alimuntem tulisse ibique Cererem per [...] liquum diei in eius templo suppliciter p[…] catae esse videntur. Reliqui dies intel[…] gendi sunt *Ἄνοδος, Νηστεία, Καλλιγένει*[…] quarum *ἄνοδος*, teste scholiasta ad Thes[…] 585, significat *τὴν εἰς τὸ θεσμοφόριον ἄφιξ*[…] *ἐπὶ ὑψηλοῦ γὰρ κεῖται τὸ Θεσμοφόριον*, co[…] v. 281, 623, 1045; altero sive *νηστείᾳ* qu[…] et *ἡ τρίτη* et *ἡ μέση* dicebatur (vide ad[…] cr. ad Thesm. v. 74) iustitium erat et[…] sacrificiis abstinuerunt mulieres, Thes[…] v. 79, quod patet ex Av. 1518 *ὥσπε*[…] *Θεσμοφορίοις νηστεύομεν Ἄνευ θυηλ*[…] (conf. Plutarch. *Mor.* 378 E *καὶ γὰρ 'Α*[…] *νησι νηστεύουσιν αἱ γυναῖκες ἐν Θεσμοφ*[…] *ρίοις χαμαὶ καθήμεναι*, et *Dem. vit.* c. […] *κατέστρεψε δὲ ὁ Δημοσθένης ἕκτῃ* (?) *ἐπὶ δέ*[…] *τοῦ Πυανεψιῶνος, ἐν ᾗ τὴν σκυθρωποτάτ*[…] *τῶν Θεσμοφορίων ἡμέραν ἄγουσαι τῇ θ*[…] *νηστεύουσιν αἱ γυναῖκες*). Huius aute[…] unius diei spatio terminatur actio *Thesm*[…] *phoriazusarum* α', quod testantur praet[…] v. 80 hi loci, primum 733 sqq. ubi Mnes[…] lochus Micae, quae ut esuriales ferias pau[…] lum levaret, personatam filiolam, utre[…] vini, secum attulerat, nefariam quam con[…] misisset fraudem lepide exprobravit, tu[…] v. 949, denique v. 984 *παίσωμεν, ὦ γυναῖκε*[…] *οἅπερ νόμος, νηστεύομεν δὲ πάντως* h. e. lud[…] mus, nam diem *νηστείας* agimus lusu[…] destinatam, non epulis. Restat ultimu[…] dies qui titulum *Καλλιγενείας* nactus est[…] quadam inferioris ordinis dea (Thesm. [...] 299) quae in Thesmophoriorum arcan[…] serva Cereri et comes adici solita est sim[…] liter atque in Eleusiniis mysteriis Iamb[…] ancilla illam deam hilaris ipsa triste[…] secuta est. In eam prologi partes contuli[…] Aristophanes in *Thesmophoriazusis* β' (vid[…]

730), quae intra ultimi diei festi tempus bstitit. Eo autem die, perlato iam quod ereri instituebatur ieiunio, mulieres amissima sacra faciebant et lautissimas epulas truebant. Ceterum eas maxime leges raque quae ad conubium pertinerent to hoc festo recoli solita esse multis docet gumentis Wellauerus *de Thesmoph.* p. 14 q. cui adsentitur Lobeckius in *Aglaoamo* p. 650 adnot., conf. Thesm. 976. estimoniae porro diligenter admodum eram dedisse matronas in Thesmooriis, cum non modo abstinentia cultum arum praeparassent, verum etiam ipsis ebus festis cneorum, viticem (*λύγον* vel *νον*) conyzam aliasque herbas salutares tinguendae libidinis caussa sibi substerrent, e multis multorum testimoniis adret manifesto. E loco Isaei *περὶ τοῦ ρωνος Κλήρου* 19, 1—20, § 19 discimus, celebrandis Thesmophoriis mulieres *τὰ δήμους* discretas et binas cuiusque pagi aesides fuisse, ceterarum suffragiis crea-, *αἱ γυναῖκες αἱ τῶν δημοτῶν μετὰ ταῦτα οὔκριναν αὐτὴν μετὰ τῆς Διοκλέους γυναιs τοῦ Πιτθέως ἄρχειν εἰς τὰ Θεσμοφόα καὶ ποιεῖν τὰ νομιζόμενα μετ' αὐτῆς.* on liquet aliaene fuerint an eaedem quae gi sui mulieres epulis exciperent, de quis Isaeus *de Pyrrhi hered.* § 79: *ἐν τῷ μῳ κεκτημένος τὸν τριτάλαντον οἶκον, εἰ ἦν γαμηκώς, ἠναγκάζετο ἂν ὑπὲρ τῆς γαμετῆς ναικὸς καὶ Θεσμοφόρια ἑστιᾶν τὰς ναῖκας καὶ τἆλλα ὅσα προσῆκε λειτουρῖν ἐν τῷ δήμῳ ὑπὲρ τῆς γυναικὸς ἀπό γε ίας τηλικαύτης.* Thesm. 182 *μέλλουσι αἱ γυναῖκες ἀπολεῖν τήμερον τοῖς θεσμοίοις*; Eccl. 223 *τὰ θεσμοφόρι' ἄγου-* (*αἱ γυναῖκες*) *ὥσπερ καὶ προτοῦ*

Θεσμοφόριον: templum *Θεσμοφόροιν* in ito loco prope acropolim situm, (hinc esm. 281 *ὅσον τὸ χρῆμ' ἀνέρχεται* h. e. anta multitudo in templum ascent; v. 585 *δεῦρ' ἀναπέμψαι*; v. 623 *ἀνῆλ- ἤδη δεῦρο πρότερον*; 657 *ζητεῖν εἴπου λος τις ἀνὴρ ἀνελήλυθε*; v. 1045 *ἐπὶ δὲ σδε τόδ' ἀνέπεμψεν ἱερὸν ἔνθα γυναῖκες*); esm. 880 *Θεσμοφόριον τουτογί*, hocce od vides est Thesmophorion; *τὸ s ἐκκλησίας σημεῖον ἐν τῷ Θεσμοφορίῳ φαίνεται* Th. 278 (sc. signum concionis proponitur more a viris ad mulierum conciones translato)

Θεσμοφόρω: Ceres et Proserpina legiferae: *ὦ περικάλλη Θεσμοφόρω δέξασθέ με* (precatur Mnesilochus tamquam femina) Th. 282; invocantur Th. 1148—1159, *Θεσμοφόρω πολυποτνία μόλετον ἔλθετον ἀντόμεθα* Th. 1155; *τὼ Θεσμοφόρω δ' ἡμῖν ἀγαθὴν τούτων χάριν ἀνταποδοίτην* Th. 1230; *ἐν Θεσμοφόροιν* (aede) *μέλλουσι περί μου τήμερον ἐκκλησιάζειν ἐπ' ὀλέθρῳ* (loquitur Euripides) Th. 83; *'Αγάθωνα πεῖσαι ἐς Θεσμοφόροιν* (aedem) *ἐλθεῖν* Th. 89; *εὔχεσθε τοῖν Θεσμοφόροιν τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρῃ* Th. 297; *ἐκ Θεσμοφόροιν* (aede) *τἀπόρρητ' ἐκφέρειν* Eccl. 442

Θέσπις: *ὁ τραγικός*; Vesp. 1479 *ὁ γέρων* (*Φιλοκλέων*) *ὀρχούμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύεται τἀρχαῖ' ἐκεῖν' οἷς Θέσπις ἠγωνίζετο* (antiquas illas saltationes quibus Thespis fabulam docebat, conf. Ach. 140) *καὶ τοὺς τραγῳδοὺς τοὺς νῦν φησὶν ἀποδείξειν κρόνους* h. e. *μωρούς, λήρους, ἀναισθήτους* ut Nub. 398, 929. Reddit Bentleius *Phalar.* (Opp. Vol. I p. 313) '*All night long he dances those old dances that Thespis used in his choruses; and he says he'll dance here upon the stage by and by and shew the tragedians of these times to be a parcel of fools, he'll out-dance them so much*'

Θέτις: Nereis; *καὶ τὴν Θέτιν γ' ἔγημε διὰ τὸ σωφρονεῖν ὁ Πηλεύς* dicit *ὁ δίκαιος λόγος*, cui *ἄδικος λόγος* obicit *κᾆτ' ἀπολιποῦσά γ' αὐτὸν ᾤχετ'· οὐ γὰρ ἦν ὑβριστής* Nub. 1067 (Cf. Apollodor. III 13: *Θέτις κωλυθεῖσα* (Pelei clamore) *τὴν προαίρεσιν* (infantem Achillem reddendi immortalem) *τελειῶσαι, νήπιον τὸν παῖδα ἀπολιποῦσα πρὸς Νηρεΐδας ᾤχετο*)

Θετταλία: *ἔμπορος ἥκων ἐκ Θετταλίας παρὰ πλειστῶν* (*al. παρ' ἀπίστων*) *ἀνδραποδιστῶν* Pl. 521

Θετταλικός: *τὰ Θετταλικὰ* (int. *δεῖπνα*) *πολὺ καπανικώτερα* Tagen. fr. IV

Θέτταλος: *γυναῖκα φαρμακίδ' εἰ πριάμενος Θεττάλην καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην* Nub. 749 (conf. Iuv. *Sat.* VI 610 Thessala philtra: Horat. *Od.* I 27, 21 Thessala venena; *Epod.* V 45 sidera excantata voce

Thessala); εἶτ' ἐκεῖ (ἐν Φαρσάλῳ) μόνος μόνοις τοῖς πενέσταισι ξυνῆν (Ἀμυνίας q. v.) τοῖς Θετταλῶν αὐτὸς πενέστης ὢν ἐλάττων οὐδενός Vesp. 1271 (apud Thessalos penestae vocabantur qui tamquam glebae adstricti dominorum aut reipublicae agros colebant, quales apud Spartanos Helotae. Ludit autem verbis Πενέστης et πένης.) Χρήματα καὶ βίον Κλειταγόρᾳ τε κἀμοὶ μετὰ Θετταλῶν Vesp. 1245 (verba sunt scolii de Clitagora, vid. Bergk *Comm. Reliq. Com.* p. 228); οὐκ ἴσθ' ὅθ' οἱ Λάκωνες ἐλθόντες δορὶ πολλοὺς μὲν ἄνδρας Θετταλῶν διώλεσαν, πολλοὺς δ' ἑταίρους Ἱππίου Lys. 1150—53 (de Thessalis Pisistratidarum adiutoribus vide p. 394 not. 11); τὰ Λυδῶν δεῖπνα καὶ τὰ Θετταλῶν Tagen. fr. IV

Θεωρία: proprie vel legatio spectaculorum sacrorumve caussa nomine reipublicae missa vel ipsa ludorum et certaminum spectatio, fingitur in *Pace* tamquam praeses ludorum, comes deae Pacis, 523—526: eam ad senatum Atheniensem abduci iubet Mercurius, 713—717: descendit e caelo cum Trygaeo, 728; ut meretricula exhibebatur; quare servus dicit πορνοβοσκεῖν deos, 849; Theoria traditur senatui a Trygaeo, 871—908

Θέωρος: aliquotiens apud nostrum carpitur; in *Acharnensibus* ut iactator et mendax (ἀλαζὼν) redux e legatione ad Sitalcem regem Odrysarum, v. 134—173; in *Nubibus* 400 ut periurus, εἴπερ βάλλει τοὺς ἐπιόρκους (ὁ Ζεύς), πῶς οὐχὶ Σίμων' ἐνέπρησεν οὐδὲ Θέωρον; καίτοι σφόδρα γ' εἴσ' ἐπίορκοι; ut rapax et assentator Vesp. 42 sqq. (ubi ex iis quae Alcibiades balbutit sensus evadit in Theorum conveniens ut 'diis invisum' hominem (θέωλος quasi a θεὸς et ὄλλυμι), dignum quem di perdant): ib. 416 ὦ πόλις καὶ Θεώρου θεοισεχθρία κεἴ τις ἄλλος προέστηκεν ὑμῶν κόλαξ; ib. 599 sqq. Θέωρος τὸν σφόγγον ἔχων ἐκ τῆς λεκάνης τἀμβάδι' ἡμῶν (τῶν δικαστῶν) περικωνεῖ; ib. 1220 ut Cleonis satelles: ib. 1236 τί δ' ὅταν Θέωρος ᾄδῃ Κλέωνος λαβόμενος τῆς δεξιᾶς ''Ἀδμήτου κ.τ.λ.'; ib. 1220 οἱ δὲ συμπόται εἰσὶν Θέωρος, Αἰσχίνης, Φανός, Κλέων

Θέωρος: poeta cuius notatur commentum Carcinum Neptunum alloqui facien[tem] Eq. 608

Θῆβαι: τοὺς Ἑπτ' ἐπὶ Θήβας (Aesch[yli] drama) Ran. 1021; Θείβαθεν (Boeoti[ce] pro Θήβηθεν) Ach. 863, 911; Θείβα[ζε] (Boeotice pro Θήβηθι) Ach. 867

Θηβαῖος: ἥ τε Θηβαία φίλη παῖς ... γενὴς Ἰσμηνία L. 697; Θηβαίους πεποι[ηκὼς] κας ἀνδρειοτέρους ἐς τὸν πόλεμον Ran. 10[23] (de Aeschyli fabula *Septem contra Thebas*)

Θηραμένης: ex insula Co oriundu[s] Hagnonis filius adoptivus (Plutarch. *v[ita] Niciae* c. 2 εἰς δυσγένειαν ὡς ξένος ἐκ Κ[ω] λελοιδόρηται, quocum conf. Schol. ad Ra[n.] 541, Xen. *Hellen.* II 3 § 30). Ἐγὼ γ[...] ἀπὸ Θηραμένους δέδοικα τὰ τρία ταυ[...] Triphal. fr. VIII. (Conf. Polyzelum Δημ[ου] Τυνδάρεῳ

τριῶν κακῶν γοῦν ἦν ἑλέσθ' αὐτῷ τι πᾶσ' ἀνάγκ[η]
ἢ ξύλον ἐφέλκειν, ἢ πιεῖν κώνειον, ἢ προδόντα
τὴν ναῦν ὅπως τάχιστα τῶν κακῶν ἀπαλλαγῆναι.
ταῦτ' ἔστι τρία Θηραμένους ἅ σοι φυλακτέ' ἐσ[τί].

Vulgari proverbio celebrantur τὰ τρία κακ[ά] sc. carcer, cicuta, exilium (Lobeck, *Agla[o]phamus* p. 740 not.); sed quaenam τὰ τρ[ία] Θηραμένους dicantur optime ostenditur Thucydidis loco viii 68 καὶ ἄνδρας τέ τινα[ς] ἀπέκτειναν οὐ πολλούς, οἳ ἐδόκουν ἐπιτ[ή]δειοι εἶναι ὑπεξαιρεθῆναι, καὶ ἄλλους ἔδησα[ν], τοὺς δὲ καὶ μετεστήσαντο. Quae facinor[a] a quadringentis recens constitutis patrat[a] Ol. 92, 2, A. C. 411, non mirari licet u[t] nominatim Therameni assignata, cum [is] principem inter quadringentos locum o[b]tingeret (Θηραμένης ὁ τοῦ Ἅγνωνος ἐν το[ῖς] ξυγκαταλύουσι τὸν δῆμον πρῶτος ἦν, ἀν[ὴρ] οὔτε εἰπεῖν οὔτε γνῶναι ἀδύνατος, Thucy[d.] VIII 68; οὗτος ἐξ ἀρχῆς μὲν (verba sun[t] Critiae) τιμώμενος ὑπὸ τοῦ δήμου κατὰ τ[ὸν] πατέρα Ἅγνωνα, προπετέστατος ἐγένετο τ[ὴν] δημοκρατίαν μεταστῆσαι εἰς τοὺς τετρακοσίο[υς] καὶ ἐπρώτευεν ἐν ἐκείνοις Xenoph. *Hellen.* II 3, 30; quibus adde Lysiam *in Eratos[thenem]* § 65 τῆς προτέρας ὀλιγαρχίας αἰτιώ[τα]τος ἐγένετο πείσας ὑμᾶς τὴν ἐπὶ τῶν τετρα[κο]σίων πολιτείαν ἑλέσθαι). Sed Theramenes importunissimum quemque e quad[r]ingentis mox deseruit nulla animi perfidi[a] sed patriae caritate adductus, et imprimi[s] cavit ne Athenae hostibus proderentu[r]

ıcyd. VIII 91, Xenoph. II 3 46). Into igitur populari imperio Ol. 92. 2 ·ramenes de civibus suis optime ıtus est, Thucyd. VIII 97 καὶ οὐχ ἥκιστα ὸν πρῶτον χρόνον ἐπί γε ἐμοῦ Ἀθηναῖοι ονται εὖ πολιτεύσαντες· μετρία γὰρ ἥ τε οὺς ὀλίγους καὶ τοὺς πολλοὺς ξύγκρασις ετο, καὶ ἐκ πονηρῶν τῶν πραγμάτων μένων τοῦτο πρῶτον ἀνήνεγκε τὴν πόλιν· φίσαντο δὲ καὶ Ἀλκιβιάδην καὶ ἄλλους αὐτοῦ κατιέναι. Hae tantae laudes uni Therameni propriae sunt vel ei paucis aliis communes; quo imprimis agante revocatus est Alcibiades (Diodor. 38). Tum in iudicio de X praetoribus, uod Aristophanem Ran. v. 967 spectare nerius *Exerc. Crit.* p. 774 sq. vidit, nulla aut pertenuis in Theramene a residere videtur. Cum enim praes ipsi hostilem persequi classem institunt, suos autem milites, qui multi nauium fecerant, a Theramene aliisque archis servari voluissent: utrumque ptum propter ventorum iniurias immotasque tempestates irritum fuit Xenoph. *l.* I 7 29—39). Quamvis igitur utrique ntes essent, praetores tamen veheıter eo peccaverant, quod de tempesta- saevitia et naufragorum habita cura licas ad senatum populumque litteras as dederant (Xenoph. I. 7, 17), amicis suis privatim scripserant, Theramen aliosque imperata non fecisse (ibid. 3—6 cl. II 3, 35). Itaque Athenien- qui et hostilis classis partem e manibus ssam esse et suos naufragos foede deos perisse scirent, tempestatem plane irent, odio et ira occaecati illud unum esiverunt, de utris praetoribusne an archis iustum sumerent supplicium. initio animus erat in Theramenem ssimum trierarchum saevire. Hic tum eramenes praetorum temeritate in vi- periculum adductus et a clandestina ım accusatione defendere innocentiam n coactus (ib. II 3 35), et Athenienses pestatis vehementiam edocuit et praes vicissim ita accusavit, ut his non sibi usque facti rationem reddendam esse eret, (I 7 § 4, § 18 § 31, II 3 § 32). Praeterea amici Theramenis praetoribus multum conflarunt invidiae (I, 7, 8). Ex his apparet, praetores, non Theramenem, populo Attico mentem eripuisse et in eum locum rem perduxisse ut aut sibi aut trierarchis nullam ob culpam pereundum esset. Duobus post annis, cum periculum esset ne Athenienses ad incitas redacti sub corona venirent, Theramenes, qui legatus ad Lysandrum et postea Lacedaemonem profectus ut pax in tantis malis optanda conveniret effecit, vere aestimanti minime prodidisse sed potius servasse patriam videbitur (Xenoph. *Hellen.* II 2 § 16 sqq.). Nihil enim moror qui longe aliter iudicat Lysiam in *Agorat.* 9, 2 et in *Eratosth.* 62, 1, cupidum Theramenis insectatorem, quippe qui domestico vulnere a XXX tyrannis ictus Theramenem potissimam malorum caussam putaret. Nam quod in XXX tyrannis nomen suum professus est, ab initio minime saeva tyrannis sed haud sane cruenta paucorum dominatio quadringentorum imperio simillima (v. Lysiam in *Agorat.* 74, 2 B) videbatur institui, et ille vir optimatum potentiae perpetua favit vita a populari caussa aversus. Et hoc quidem ipse Theramenes prae se fert in Xenoph. *Hellen.* II 3 48 sq. assentiente Aristotele Plutarchi in *Nicia* c. 2, ἔνεστιν οὖν περὶ Νικίου πρῶτον εἰπεῖν, ὃ γέγραφεν Ἀριστοτέλης, ὅτι τρεῖς ἐγένοντο βέλτιστοι τῶν πολιτῶν καὶ πατρικὴν ἔχοντες εὔνοιαν καὶ φιλίαν πρὸς τὸν δῆμον, Νικίας ὁ Νικηράτου καὶ Θουκυκίδης ὁ Μελησίου καὶ Θηραμένης ὁ Ἅγνωνος, ἧττον δὲ οὗτος ἢ ἐκεῖνοι· καὶ γὰρ εἰς δυσγένειαν ὡς ξένος ἐκ Κέω λελοιδόρηται, καὶ διὰ τὸ μὴ μόνιμον ἀλλὰ ἐπαμφοτερίζον ἀεὶ τῇ προαιρέσει τῆς πολιτείας ἐπεκλήθη Κόθορνος. Quanta autem benevolentia amore desiderio Athenienses eum vel mortuum prosecuti sint, imprimis e Lysia in *Eratosth.* 64, 3 B intellegitur. Triginta vero tyrannorum crudelitatem tantum abest ut ullo modo probaverit, ut Critiae nulla e propinquo auxilii spe unus fortissime restiterit atque morte ultro paene dicam quaesita testari voluerit, quantopere tyrannorum saevitiam abominatus esset. Desinamus igitur mirari, quod mor-

tem Theramenis Xenoph. *Hell.* II 3 § 56, Diodorus XIV 5, Cicero *Tuscul.* I 40, Valerius Maximus III 2 summis certatim laudibus extulerunt. FRITZSCH ad *Ran.* v. 540

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

οὑμοὶ δὲ (μαθηταὶ) Κλειτοφῶν τε καὶ Θηραμένης ὁ κομψός.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

Θηραμένης; σοφός γ' ἀνὴρ καὶ δεινὸς ἐς τὰ πάντα,
ὃς ἢν κακοῖς που περιπέσῃ καὶ πλησίον παραστῇ
πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν οὐ Χῖος ἀλλὰ Κεῖος.

Opinionem grammaticorum de sententia horum verborum explosit Dindorfius, qui hoc dicere poetam censet 'Theramenem ingenio tam versuto esse, ut cum improbissimus esset, probissimus videretur. Chiorum enim civitas mala fama laborabat, Ceorum clara erat et morum probitate et rei publicae administratione.' Contra Fritzschius perquam absonam dicit hanc explicationem respicique putat ad proverbium *οὐ Χῖος ἀλλὰ Κῷος*, de quo citat *schol. Platon.* p. 320 B *τῶν δὲ βόλων ὁ μὲν τὰ ἓξ δυνάμενος Κῷος καὶ ἑξίτης ἐλέγετο, Χῖος δὲ ὁ τὸ ἓν καὶ κύων. λέγεται δέ τις καὶ παροιμία ἀπὸ τούτου, οἷον 'Χῖος παραστὰς Κῷον οὐκ ἐάσω,'* et Eustathium pp. 1289, 63 et 1397, 40 et 1462, 45 cum Polluce ix 100, vii 204. 'Hoc igitur proverbio' verba ipsius sunt 'necesse est hominem semper felicem describi, qui e quovis periculo evadere soleat. Aptissime igitur hoc ita utitur Comicus, ut pro eo dicat *οὐ Χῖος ἀλλὰ Κεῖος*, propterea quod Theramenem non solum ut hominem nimis felicem ridere velit, sed etiam ut exterum atque Ceum. Similiter **ὁ Μανῆς** explicat idem ex Hesychio s. vv. **Μάνης** et **Μάγνης** (quod ex illo corruptum esse iudicat Porsonus *in not. ined.*) et Polluce vii. 204 de talario ludo, ut valeat infelix aleator. Opponi igitur sibi invicem Megaenetum Aeschyli discipulum, infelicem aleatorem, et Theramenem, Euripidis alumnum, aleatorem felicissimum); *τὸ δὲ μεταστρέφεσθαι πρὸς τὸ μαλθακώτερον δεξιοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι καὶ φύσει Θηραμένους* Ran. 539 sqq.

Θησεῖον: templum Thesei ubi asylum quo confugiebant servi, Equit. 1320 *καθῆσθαί μοι δοκεῖ ἐς τὸ Θησεῖον πλεούσας ἢ 'πὶ τῶν σεμνῶν θεῶν.* Unde **θησειότρι**[...] **θησειομύζειν** p. 770. Hor. fr. 2 *κράτιστ*[...] *ἐστι ἐς τὸ Θησεῖον δραμεῖν ἐκεῖ δ' ἕως* [...] *πρᾶσιν εὕρωμεν μένειν*: servis enim qui sa[...]vius crudeliusque a dominis tractarentur, templum Thesei aliudve asylum conf[...]gere permissum et venditionem postula[...] SCHOMANN *antiq. iur. publ. graec.* p. 188

Θησεῖα: festum in Thesei herois h[...]norem, qui vicatim habitantes in urbe collegit, octavis mensium celebratum. Plu[...] 627, *ὦ πλεῖστα Θησείοις μεμυστιλημέ*[...] *γέροντες ἄνδρες ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις* h. [...]vos senes, qui Theseorum die saepi[...]sime e pane cavato hausistis iusc[...]lum cum admodum modico pan[...] Dicere vult Cario 'Antehac, quotie[...] Thesei festo convivaremini, propter eg[...]statem parcis cibis utebamini; nunc aute[...] vobis non deerunt cibi, quia iam Plutu[...] videt, qui ditabit omnes bonos, quos ant[...] hac non poterat invenire.' BERGLER

Θησεύς: *ὡς μέγα δύνασθον πανταχοῦ τ*[...] *δύ' ὀβολώ· πῶς ἠλθέτην κἀκεῖσε*; sciscitan[...] Dionyso respondet Heracles *Θησεὺς ἤγα*[...]*γεν* Ran. 142. Theseus cum Pirithoo su[...] raptu Persephonem abducturo ad infero[...] descendisse creditus est. In his auten[...] verbis *Θησεὺς ἤγαγεν* sunt qui putent Pe[...]riclem intellegi, mercedis iudiciariae aucto[...]rem, Theseo multis rebus persimilem

Θόας: *ἐνταῦθα δ' ἐτυράννευεν Ὑψιπύλη*[...] *πατὴρ* | *Θόας βραδύτατος ὢν ἐν ἀνθρώποι*[...] *δραμεῖν* Lemn. fr. 11 ubi Bergkius: 'no[...] illepide Aristophanes, cum Thoante[...] tardissimum omnium appellat, nomenqu[...] hominis ingenio convenire negat, tragico[...]rum consuetudinem ridet, qui omen quas[...] quoddam in ipso nomine indagare solebant[...] quemadmodum fecit Euripides in hoc ips[...] vocabulo *Iph. Taur.* v. 31: *οὗ γῆς ἀνάσσε*[...] *βαρβάροισι βάρβαρος Θόας ὃς ὠκὺν πόδα* [...]*τιθεὶς ἴσον πτέροις ἐς τοὔνομ' ἦλθε τῆς ποδω*[...]*κείας χάριν'*

Θουκυδίδης: Melesiae filius, Alopecensis, post Cimonis mortem princeps eius factionis quae Pericli infesta erat (*ἦν τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν καὶ πλεῖστον ἀντεπολιτεύσατο τῷ Περικλεῖ χρόνον* Plutarch. *Pericl.* c. 8, 11, Grote *hist. gr.* VI p. 21 sq.) plus

lebat in senatu et concione quam in bello
eloquentia a solo Pericle superabatur
lutarch. *Pericl.* c. 8, Grote *l. l.* 326 sqq.).
ıae potissimum erant res de quibus dissi-
bant Thucydides et Pericles; illi enim
rsuasum erat perseverandum esse in bello
ntra Persas suscepto, neque Pericli opes
ornandas Athenas praebendas esse (Plu-
rch. *l. c.* 14). Postremo Pericles eum
peravit et uno fere anno post indutias
ginta annorum (a. 444 ante Chr.) e civi-
e eiecit (Plutarch. *l. c.* 14 τέλος δὲ πρὸς
ν Θουκυδίδην εἰς ἀγῶνα περὶ τοῦ ὀστρά-
υ καταστὰς καὶ διακινδυνεύσας ἐκεῖνον μὲν
έβαλε κατέλυσε δὲ τὴν ἀντιτεταγμένην
αιρείαν). Commemoratur Vesp. 947 ubi
citur φεύγων (dum suam ipse caussam
efenderet) ἀπόπληκτος ἐξαίφνης γενέσθαι
ς γνάθους, quamquam ibi vulgo φεύγων
exilio intellegitur. Rursus Ach. 703
ὶ γὰρ εἰκὸς ἀνδρὰ κυφὸν ἥλικον Θουκυδί-
ν, ἐξολέσθαι συμπλακέντα τῷδε τῷ Κηφι-
δήμῳ, τῷ λάλῳ ξυνηγόρῳ, ὃς μὰ τὴν Δήμητρ',
εῖνος ἡνίκ' ἦν Θουκυδίδης (illo tempore
ιο Thucydides vere erat Thucy-
des) κατεπάλαισεν ἂν Εὐάθλους δέκα; ex
o loco discimus eum, Athenas reversum,
nem rursus in iudicium vocatum esse.
de Bergk *Comm.* p. 60

Θούμαντις: pauper et fatidicus; μηδὲ
ούμαντιν τὸν ἀνέστιον λυπεῖν ἑκούσῃ καρ-
ι· καὶ γὰρ οὗτος, ὦ φίλ' Ἄπολλον, ἀεὶ πεινῇ,
λεροῖς δακρύοισιν σᾶς ἁπτόμενος φαρετρᾶς
θῶνι δίᾳ μὴ κακῶς πένεσθαι Eq. 1267 sqq.
ɔi schol. δεῖ οὖν, φησί, τοὺς μὲν ἱππέας
αινεῖν, ἐκείνους δὲ τοὺς πένητας μὴ διαβάλ-
ιν). Macilentiam eius ridet Hermippus
Κέρκωψιν: οἱ γὰρ πενόμενοι ἀνάπηρά σοι
υσιν ἤδη βοίδια, Λεωτροφίδου λεπτότερα
ὶ Θουμάντιδος, Mein. *Fr. Com.* II
393

Θουφάνης: πολλάκις ἐξηπατήθην ὑπό τε
ῦ καὶ Θουφάνους Eq. 1031, ubi de Cle-
e loquitur Demus: ὑπογραμματέα fuisse
rrat scholiasta, genus hominum vile et
ntemptum, ut patet cum ex aliis locis ut
rsiae *accus. Nicom.* p. 186 § 28, tum ex
ın. 1084. Consule et Boeckhium *Oecon.*
h. II 8 p. 187 *ed. alt.*

Θούφραστος: e Philocleonis convivis,
Vesp. 1302, qui omnes laudant Philocleonem Lysistratum carpentem, οὗτος δὲ διεμύλλαινεν ὡς δὴ δεξιός. Tum senex eum vicissim perstringit ut κομῶντα, κομψόν, adulatorem divitum

Θρᾴκη: νεανίας τοὺς μὲν ἐπὶ Θρᾴκης μισθοφοροῦντας Ach. 602 (ubi docet scholiasta post Plataeas captas (A. C. 431) legatos ab Atheniensibus ad Thraces missos esse, Thucyd. II 7); ἀνὴρ παχὺς (dives) ἥκει τῶν προδόντων τἀπὶ Θρᾴκης Vesp. 288 (conf. Pac. 640 ubi φρονεῖν τὰ Βρασίδα idem valet). Atheniensis pugnax in Thraciam avolare iubetur (vide Thucyd. VII 9), εἰς τἀπὶ Θρᾴκης ἀποπέτου Av. 1309; οὑμὸς ἀνὴρ πέντε μῆνας ἄπεστιν ἐπὶ Θρᾴκης φυλάττων Εὐκράτη Lys. 102; ἐν Θρᾴκῃ Ach. 136; κατένιψε (ὁ θεὸς) χιόνι τὴν Θρᾴκην ὅλην Ach. 138

Θρᾳκοφοίτης: legatus ad Thraciam: ὥσπερ Θρᾳκοφοῖται Gerytad. fr. I v. 7

Θρᾷξ: ἕτερος δ' αὖ Θρᾷξ πέλτην σείων κἀκόντιον ἐδεδίσκετο τὴν ἰσχαδόπωλιν καὶ τὰς δρυπέπεις (ficus) κατέπινεν Lys. 563; οἱ Θρᾷκες ἴτε δεῦρ' οὓς Θέωρος ἤγαγεν Ach. 155; καὶ νῦν (προσίτω) ὅπερ μαχιμώτατον Θρᾳκῶν ἔθνος ἔπεμψεν ὑμῖν Ach. 155 (sc. Odomanti); ποιεῖν ἐκκλησίαν τοῖς Θρᾳξὶ περὶ μισθοῦ Ach. 170; τοὺς Θρᾷκας ἀπιέναι (ἀναγορεύω) παρεῖναι δ' εἰς ἕνην (i. e. εἰς τρίτην) Ach. 173

Θρᾷττα: nomen ancillae de patria Thracia: ἡ Θρᾷττα προσκαύσασα πρῴην τὴν χύτραν Vesp. 828 (quae lentem sive aliud quid quod in olla coqueretur adussit); τὴν Στρυμοδώρου Θρᾷτταν Ach. 273; τὴν Θρᾷτταν κυνῶν τῆς γυναικὸς λουμένης Pac. 1138; δεῦρο νῦν ὦ Θρᾷτθ' ἕπου Thesm. 279, 280, 284, 293. Eodem sensu Σύρα legitur Pac. 1146

Θρασύβουλος: ὡρᾴζεται (delicias facit) Θρασύβουλος, αὐτὸς οὐχὶ παρακαλούμενος Eccl. 202 (ubi scholiasta ὑπερόπτης ὢν τοῦ δήμου ἠβούλετο πάντα δι' αὐτοῦ πράττεσθαι; vide adn. cr. in l.): μῶν (ἀχρὰς) ἦν Θρασύβουλος εἶπε τοῖς Λακωνικοῖς Eccl. 356 (ubi schol. οὗτος ἀντιλέγειν μέλλων τοῖς Λακεδαιμονίων πρέσβεσι περὶ σπονδῶν ἐληλυθόσιν, εἶτα δωροδοκήσας, ἀχράδας (piros)

προσεποιήσατο βεβρωκέναι καὶ μὴ δύνασθαι λέγειν); ὑμεῖς γ' οἵπερ καὶ Θρασυβούλῳ Διονύσιόν (φατε) εἶναι ὅμοιον Plut. 550 (h. e. qui res dissimillimas putatis inter se similes esse; vide p. 639 not.); μὴ μνησικακήσῃς εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες Plut. 1126 (ubi poeta facit Hermen rebus tunc temporis gestis metaphorice exprimentem 'si nunc dives et beatus es, obliviscere iniurias quibus te affeci cum adhuc egenus esses.' Tyrannis enim expulsis anno a. Chr. 403 et republica Atheniensium restituta decretum factum est ut ne quis iniuriarum veterum recordetur, ὀμόσαντες ὅρκους ἦ μὴν μὴ μνησιμαχήσειν ἔτι καὶ νῦν ὁμοῦ τε πολιτεύονται καὶ τοῖς ὅρκοις ἐμμένει ὁ δῆμος, Xenoph. *Hellen.* II 4 § 43)

Θρασύμαχος: nomen filii improbi et novitiae disciplinae tabe infecti, Daetal. fr. XVI v. 8

Θρῄκιος: ἐφ' οὗ χείλεσιν ἀμφιλάλοις δεινὸν ἐπιβρέμεται Θρῃκία χελιδών Ran. 679 sqq. vide s. n. **Κλεοφῶν**. Quia Procne apud barbaros Thracas in hirundinem mutata esse fingebatur, ideo homines origine et lingua barbari cum hirundine comparari solent. Sic ib. 93 χελιδόνων μουσεῖα dixit malae notae et garrulos poetas, ἀμούσους χελιδόνων δίκην. FRITZSCH

Θυεστεῖος: κεῖται δὲ (Τηλέφου ῥακώματα) ἄνωθεν τῶν Θυεστείων ῥακῶν μεταξὺ τῶν Ἰνοῦς Ach. 433 i. e. iacent supra Thyesteos pannos, medii inter Thyestae et Inus (pannos), simili ellipsi atque Av. 187 ἐν μέσῳ δήπουθεν ἀήρ ἐστι γῆς (καὶ οὐρανοῦ). Cogitandum autem est de *Cressis* Euripidis quae fabula una cum *Telepho* in scenam commissa erat, Ol. 85, 2

Θυμαιτίς: ἐγὼ δὲ σισύραν ᾠόμην Θυμαιτίδα Vesp. 1138; ubi schol. σισύραν εἶπε βαίτην (Angl. *a sheepskin*)· ἐστὶ δὲ ἀπὸ δερμάτων συρραπτομένη χλανίς· Θυμαιτίδα δὲ εἶπεν ἀπὸ δήμου τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. Pagus vocatur Θυμαιτάδαι

Θύρσος: obscurus tibicen: Hesychius. **Θύρσου** κυνῇ: Ἀριστοφάνης ἐν Νήσοις, οὐ τοῦ αὐλητοῦ μνημονεύων ἀλλ' ἀντὶ τοῦ φύλλα εἰπεῖν καὶ κλάδους. 'Videtur διττογραφία fuisse Θύρσου γυνή, quam ad Sepiam Thyrsi uxorem meretricem referebant et Θύρσου γονή h. e. germina, folia tene[ri] BERGK

Θωρυκίων: inter eos qui favere lingu[a] et recedere iubentur a mystarum cho[ro] Ran. 354 sqq. est ὅστις τἀπόρρητ' ἀποπέμπ[ει] ἐξ Αἰγίνης Θωρυκίων ὢν εἰκοστολόγος κακ[οδαίμων] δαίμων ἀσκώματα καὶ λίνα καὶ πίτταν δι[α]πέμπων εἰς Ἐπίδαυρον, unde apparet exa[c]torem eum vicesimae in insula Aegi[nae] fuisse, eo autem munere abusum esse [ut] Epidaurum hostibus corium, carbasum si[ve] lintea, et picem apparandis navibus mittere[t]. Cum anno demum Ol. XCI 2 a. Chr. 41[5] Athenienses in locum tributi sive φόρ[ου] sociis stipendiariis lucri spe maioris vectig[al] vicesimae mercium mari vectarum imp[e]rarint (Thucyd. VII 28), fraudem Thor[y]cionis, qui haud scio an non civis Attic[us] sed ut exactorum plerique inquilinus fueri[t] illo anno oportet esse posteriorem. Ep[i]dauros vero quae per omne Peloponnesiu[m] bellum in fide foedereque Lacedaemonioru[m] erat et his tum naves tum gravis armatur[ae] milites praebebat, anno Ol. XCI 4 a. Ch[r.] 413 decem naves Lacedaemoniis apparaba[t] Thucyd. VIII 3; anno autem Ol. XCII classis Peloponnesia Epidauri portum ten[e]bat atque inde Aeginam excursionibus fact[is] infestabat, id quod tum a nonnullis s[ic] accipiebatur, ut perniciosis Atticorum o[p]timatum consiliis adiuvandis eam naviu[m] stationem a Peloponnesiis electam ess[e] crederent, Thucyd. VIII 92. In ea igit[ur] opportunitate forsitan etiam Thorycioni illa fraus commissa est. M. H. E. MEIE[R] *comm. de Ran.* pp. 30, 31, Ran. 379 sq[q.] τὴν Σώτειραν (Minervam) | ἣ τὴν χώραν σώζειν φήσ' ἐς τὰς ὥρας | κἂν Θωρυκίων μ[ὴ] βούληται

I

Ἴακχος: Dionysus mysticus, q[ui] festo Eleusiniorum Cereri frugum inve[n]trici sacrato colebatur, de quo Arrian[us] *Anabas.* II 16 § 3 σέβουσι δὲ καὶ Αἰγύπτι[οι] ἄλλον Ἡρακλέα, οὐχ ὅνπερ Τύριοι ἢ Ἕλλην[ες] ἀλλὰ λέγει Ἡρόδοτος (II c. 44) ὅτι τ[ῶν] δώδεκα θεῶν Ἡρακλέα ἄγουσιν Αἰγύπτιο[ι]

ιθάπερ καὶ Ἀθηναῖοι Διόνυσον τὸν Διὸς ὶ Κόρης σέβουσιν, ἄλλον τοῦτον Διόσον· καὶ ὁ ἴακχος ὁ μυστικὸς τούτῳ ῷ Διονύσῳ οὐχὶ τῷ Θηβαίῳ ἐπᾴδεαι. Et Aristophanes quidem in *Ranis* ionysum Thebanum Semelae filium et cchum Eleusinium apertissime distinit, quamquam Sophocles in *Antigone* 1120 in unum confudit, quem sequitur tullus LXIV 251

t parte ex alia florens volitabat Iacchus
um thiaso Satyrorum et Nysigenis Silenis.

ec minus ab Orphei Zagreo (de quo sseruit Lobeckius *Aglaoph.* p. 547 sqq.) a Sabazio sive Phrygio Dionyso deo rnuto, qui a multis scriptoribus etiam Aristophane Hyes vocatur, discernendus . Cultum quidem eius satis constat ad eusinia unice pertinuisse: ipsum vero cchum alii auctores pro deo antiquo bent eoque Iovis et Proserpinae filio, i pro heroe et filio Dionysi, qui ipse te Eumolpum Eleusinia instituerit. Θεὸν pellat Aristophanes Ran. 395, πολύϋμνον ν Euripides Ione v. 1075. Propter venilem eius pulchritudinem τὸν ὡραῖον ν appellat chorus in Orco initiatorum an. v. 395) qui (ib. 320) ante portas Pluto- ᾄδουσι τὸν Ἴακχον (i. q. ἰακχάζουσι sive mnum in Iacchi honorem canunt, erod. VIII 65) duobus hymnis, altero 3—332, altero 398—413, ad similitudinem eusiniorum eius scilicet diei festi (qui erat edromionis XX^mus) quo Iacchus Eleuem e Ceramico pompa sollemni deduceur. Ἴακχ' ὦ πολυτίμοις ἐν ἕδραις ἐνθάδε ων ib. 324 (venerandae sedes in quibus bitare dicitur sunt praeter Iaccheum utarch. *Aristid.* 27) aedes Cereris quae henas intranti non longe a porta, proxime em ab Pompeio aberat; in hac enim na erant Cereris Proserpinae et Iacchi em ferentis (Pausan. I. 2, 4); neque bitamus, quin etiam in Eleusinio utroque urbis et Eleusinis Iacchus Cereris σύνς fuerit. MEIER l. c. p. 28); v. 326 ἐλθὲ λύκαρπον τινάσσων περὶ κρατὶ σῷ βρύοντα έφανον μύρτων (quod myrtea corona qua cchus, ut mystae, cinctus erat, πολύκαρπος dicitur, suadere videtur, ut eam non aliter atque εἰρεσιώνην cum πανσπερμίᾳ quadam coniunctam fuisse statuamus. MEIER); θρασεῖ δ' ἐγκατακρούων ποδὶ τὰν ἀκόλαστον (liberam neque adstrictam) φιλοπαίγμονα τιμάν ib. 330; τὸν ὡραῖον θεὸν παρακαλεῖτε δεῦρο τὸν ξυνέμπορον τῆσδε τῆς χορείας ib. 395; conf. v. 397 sqq. Ἴακχε πολυτίμητε, τέλος (vulgo μέλος) ἑορτῆς ἥδιστον εὑρών, δεῦρο συνακολούθει πρὸς τὴν θεὸν καὶ δεῖξον ὡς ἄνευ πόνου πολλὴν ὁδὸν περαίνεις, Ἴακχε φιλοχορευτὰ συμπρόπεμπέ με (referebat enim chorus sollemnia ea caerimoniasque, quae Athenis quotannis die vicesimo Boedromionis sive sexto Eleusiniorum ab initiatis fiebant: eo enim die Iacchi statuam myrteo serto coronatam ex Ceramico urbano per sacras portas in via sacra deferebant Eleusina, eamque statuam sequebantur innumerae copiae mystarum, virorum feminarumque, itidem myrto coronatarum ab suis iacchagogis deductorum, nisi quod mulieres opulentia superbientes plaustris utebantur, donec id Lycurgi oratoris interdicto vetaretur (Dem. *c. Mid.* p. 565 § 158, Arist. *Plut.* 1013); dicebatur illud ἐξάγειν, πέμπειν, ἐλαύνειν τὸν Ἴακχον ἐξ ἄστεος Ἐλευσινάδε. Nihil autem molestiarum tanti itineris, quod erat quattuor amplius horarum, sentiebant (v. 396), immo id quod hic chorus imprimis imitatur, vespera illius diei Eleusine mystae pervigilia agebant et in pratis Eleusiniis maxime circa fontem, cui Καλλίχορος nomen, hilaritatis pleni facum sub lumine tripudiabant, ab qua saltatione ne senes quidem abstinebant, unde in Ran. 340 γόνυ πάλλεται γερόντων). Pergit chorus mystarum de Lenaeis ut Meiero videtur cogitans: σὺ γὰρ κατασχισάμενος ἐπὶ γέλωτι κἀπ' εὐτελείᾳ τόν τε σανδαλίσκον καὶ τὸ ῥάκος ἐξηῦρες ὥστ' ἀζημίους παίζειν τε καὶ χορεύειν 392 sqq. (quos versus quod scholiasta ad choragos refert sordidius iam et illiberalius munere defunctos, plurimum sane apud nos debet valere Aristotelis auctoritas narrantis praetore Callia eo, cuius anno *Ranae* doctae sunt, tragicis et comicis choris synchoragiam binorum concessam esse, at negamus eo illos versus spectare. Immo

eo pertinent, quod comicus chorus vestitu quoque et calceamento longe parcior erat quam tragicus utebaturque et palliolo lacero et sandaliis laceris. Utitur vero ea vilitate, ut ipse profitetur chorus, risus captandi caussa, id quod mox probat, commemorans se modo oblique intuentem conspexisse ex patente tunicula eminentem mammam, 409 sqq. MEIER *l.c.* pp. 39, 40

Ἰαοναῦ: *οὐ λῆψι χρῦσο χαυνόπρωκτ' Ἰαοναῦ* Ach. 104 (h. e. *οὐ λήψει χρῦσον*, conf. Thesm. 1001 *οἰμῶξι*, 1187 *κλαῦσι*); contumeliose dictum, formatum autem ut *βασιλιναῦ* in sermone Triballi Av. 1678

Ἰάπετος: *Κρόνου* frater, Promethei pater: *μηδ' Ἰάπετον καλέσαντα τὸν πατέρα μνησικακῆσαι τὴν ἡλικίαν* Nub. 998 h. e. *ἀρχαῖον, μῶρον*. Conf. v. 929 *Κρόνος ὤν*: Platon. *Sympos.* p. 195 B *Ἔρως Κρόνου καὶ Ἰαπετοῦ ἀρχαιότερος*; Lucian. *Dialog. Deor.* 2, 1 *ἀρχαιότερος εἶ πολὺ Ἰαπετοῦ*

Ἰασώ: Aesculapii filia, Panaceae et Aegles soror, *παρὰ τὴν ἴασιν ὠνομασμένη* SCHOL. Plut. 701; in *Amphiarao* fr. VII est Amphiarai filia, quippe, quia in Amphiarai templo incubabatur ut alias in Aesculapii, ad illum Aesculapii comites transtulit

Ἰάων: *χαυνοπρώκτους τοὺς Ἰάονας καλεῖ, εἰ προσδοκῶσι χρυσίον* Ach. 106 ubi expectes potius *χαυνοπολίτας* quod legitur v. 635. Iones vocabantur Athenienses sec. Herodotum VIII 44: sed hoc nomen iis displicebat (Herod. I 143, V 69; Thucyd. VII 5). Universe Persae Graecos Iones vocabant, quia celeberrimae Asiae urbes ab Ionibus incolebantur. MUELLER

Ἴβηρες: *μανθάνοντες τοὺς Ἴβηρας τοὺς Ἀριστάρχου πάλαι; τοὺς Ἴβηρας, οὓς χορηγεῖς μοι, βοηθῆσαι δρόμῳ*, Triphalet. fr. IX, X. Vide quae dixi s. n. *Ἀρίσταρχος*

Ἴβυκος: Rheginus, carminum lyricorum poeta cum Anacreonte coniungitur ut mollis Th. 160

Ἴδα: mons Cretae; *ἀλλ' ὦ Κρῆτες Ἴδας τέκνα* Ran. 1356 ex Euripidis *Cretensibus* fr. 474

Ἱέρων: praeco qui res vendendas clamat; *οὔ τι μὴ Ἱέρωνι τῷ κήρυκι πομπὴν πέμπετε* Eccl. 757 (ubi schol. *τὸ δὲ πομπήν, ὅτι ὡς ἐν πομπῇ αὐτὰ ἐξάγει*). Con Herodot. VI 121 Aeschyl. *Suppl.* v. 978

Ἱεροκλέης: neminem *τῶν μάντεων* Aristophanes peius mulcavit quam Hierc clem ex Oreo Euboeae oriundum (*τὸ χρησμολόγον τὸν ἐξ Ὠρεοῦ* Pac. 1047, 112 cui exagitando plusquam 80 versus in *Pa* impendit (1043—1127), quo loco interve niens sacrificio, quod in Pacis honorer Trygaeus instituit, primum oraculis impe dire conatur, quo minus sacra fiant, quo cum minus ei procedit, saltem particep esse vult sacrificii: sed ne hoc quider Trygaeo permittente, indignatus exta ra pere conatur, quapropter male mulcatu abigitur. Proponitur adeo nobis tamquai omnibus iis vitiis obnoxius quibus vate infames erant; est igitur gulosus (*τένθη* v. 1120) et *ἄκλητος* ad sacrificia venit Athenienses decipit (*φενακίζει* v. 1087) e oracula canit de rebus (v. 1085) quae iar olim acciderunt, unde perpetuum epitheto *τοῦ ἀλαζόνος* habet. In nulla autem r magis Aristophanem offendebat, quai quod prae ceteris bello favebat et omner lapidem movebat quo prohiberet pacem, n privaretur commodis, quibus belli tempoi vates fruerentur (v. 1084). Iubetur *εἰς Ἐλ μιον* abire, quod *νυμφικὸν* esse Sophoclis i *Nauplio* fr. 401 ostendit testimonium; haec explicatio nostro loco convenit: sol bant enim in nympharum antris esse *μα τεῖα* ut v. c. constat de antro *τῶν Σφραγιτ δων νυμφῶν* (Plutarch. *Aristid.* c. 11), quo inde originem duxit, quod veteres cred rent Nymphas homines inspirare et efficer ut fatidicos furores mente conciperen unde etiam vates nomen *τῶν νυμφολήπτω* traxerunt. HALBERTSMA *Prosopogr. Ari toph.* p. 93 sq.

Ἱερώνυμος ὁ Ξενοφάντου: malus d thyrambopoeus qui ob hirsutiam perstring tur; *λαβὲ δ' ἐμοῦ γ' ἕνεκα παρ' Ἱερωνύμο σκοτοδασυπυκνότριχά τιν' Ἄϊδος κυνῆν* Ac 390 (vide s. n. **Ἅιδης**); *κομήτην ἄγριόν τι τῶν λασίων τούτων, οἷόνπερ τὸν Ξενοφά του* Nub. 349

Ἱερώνυμος: *Ἀργεῖος ἀμαθής, ἀλλ' Ἱ ρώνυμος σοφός* Eccl. 201, ubi Palmeri 'Illo tempore fuit Hieronymus vir claru

quem Conon, dum ad conveniendum gem Artaxerxem pergebat, ducem classis giae et Atheniensis cum Nicophemo reliuit. Vide Diodor. Sic. Lib. xiv.'

Ἰήιος: v. s. n. Παιάν

Ἴθακος: Ἴθακος Ἀποδρασιππίδου, quadicas Fugacidae filius, fictum nomen hilocleonis sub asino fugientis ut Ulixes b ariete Vesp. 185. Conf. Ran. 1014 διαασιπολῖται

Ἱλάων: ἥρως, Ποσειδῶνος υἱός, ἀφ' οὗ ριστοφάνης ἐν Τριφάλητι (fr. xiv) Ἱλάονας ·η τοὺς φάλητας, μεταφέρων ὡς ὑπερβάλντας τῷ μεγέθει, ὡς εἰ ἔλεγε Τιτυούς, ἢ νας τοιούτους. ἄλλοι δὲ θεὸν πριαπώδη φασίν

Ἰλλυριοί: οἱ βάρβαροι θεοὶ πεινῶντες περ Ἰλλυριοὶ κεκριγότες ἐπιστρατεύσειν ἰσ' ἄνωθεν τῷ Διί Av. 1521. Confert ockius Strabon. VII 317, τοιαύτη δ' οὖσα ım fertilis) ὠλιγωρεῖτο ἡ Ἰλλυρικὴ παραα, τάχα μὲν καὶ κατ' ἄγνοιαν τῆς ἀρετῆς, μέντοι πλέον διὰ τὴν ἀγριότητα τῶν θρώπων καὶ τὸ λῃστρικὸν ἔθος

Ἰνώ: Cadmi filia: Euripideam fabulam gnominem respicit Ach. 436 ubi lacerae stes, quae unae placent Dicaeopolidi er Thyestis et *Inonis* iacere dicuntur; Vesp. 1413 ubi pallida mulier comparaι Εὐριπίδου Ἰνοῖ κρεμαμένῃ πρὸς ποδῶν. e argumento fabulae haec tradit Hygis fab. 4: 'Athamas in Thessalia rex cum onem uxorem, ex qua duos filios... risse putaret, duxit Hypsei filiam Thestonem uxorem. Ex ea geminos filios ocreavit: postea resciit Inonem in Parso esse, quam bacchationis caussa eo rvenisse. Misit qui eam adducerent: quam ductam celavit. resciit Themisto eam intam esse, sed quae esset nesciebat. Coepit lle filios eius necare: rei consciam, quam ptivam esse credebat, ipsam Inonem mpsit et ei dixit ut filios suos candidis stimentis operiret, Inonis filios nigris. o suos candidis, Themistonis pullis operuit. ıc Themisto decepta suos filios occidit, ubi resciit, ipsa se necavit. Athamas tem in venatione per insaniam Learchum iorem filium suum interfecit, Ino autem m minore filio Melicerte in mare se iecit et dea est facta.' Conf. Apollodor. III 4, 3, 5 sqq., Ovid *Metam.* IV 121; Pindar *Ol.* ii v. 30, Theocr. *Idyll.* xxvi 1

Ἰόλαος: Herculis amicus a Thebanis summa religione colebatur, hinc Boeotus iurat νεὶ τὸν Ἰόλαον Ach. 867

Ἰούλιος: τὸν Ἰουλίου vulgo legebatur Eq. v. 407 ubi nunc reposuit Meinekius **Βουλίου**: τὸν Βουλίου γέροντα πυρροπίπην i.e. flavorum puerorum spectatorem

Ἰοφῶν: poeta tragicus, filius Sophoclis e uxore legitima Nicostrata genitus. Fabulas docuit, antequam pater est mortuus, in quibus ἐνίκησε λαμπρῶς; velut Ol. 87, 4 cum Euripide atque Ione contendens alterum locum obtinuit, ut ex Argum. in Eur. Hippol. apparet. Arguebatur quod a patre in scribendo adiutus esset atque adeo paternas tragoedias pro suis venditaret, quod non obscure significat Aristophanes Ran. 73 quo loco Dionysus poetam nobilem, ubi duo coryphaei decesserint, praeter Iophontem nullum esse relictum queritur: et de hoc ipso dubius haeret utrum eum bonis an malis poetis adscribat, cum patre vix mortuo nondum, quid suis ipse viribus in poesi praestare possit, constet; τί δ' οὐκ Ἰοφῶν ζῇ; rogat Heracles cui Dionysus τοῦτο γάρ τοι καὶ μόνον ἔτ' ἐστὶ λοιπὸν ἀγαθόν, εἰ καὶ τοῦτ' ἄρα· οὐ γὰρ σάφ' οἶδ' οὐδ' αὐτὸ τοῦθ' ὅπως ἔχει Ran. 73—75; quaerentique cur non Sophoclem ex inferis reducturus sit respondet vv. 78, 79 οὔ πρίν γ' ἂν Ἰοφῶντ' ἀπολαβὼν αὐτὸν μόνον, ἄνευ Σοφοκλέους ὅτι ποιεῖ κωδωνίσω. Reprehendit eum nescio quis comicus ob frigidum neque concisum dicendi genus teste schol. ad Ran. v. 78 οὐ μόνον δὲ ἐπὶ τῷ τοῦ πατρὸς τραγῳδίαις ἐπιγράφεσθαι κωμῳδεῖται, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ψυχρὸς καὶ μακρὸς (μαλακὸς?) εἶναι. Quinquaginta fabulas scripsit, quarum sex nominatim appellantur apud Suidam, Ἀχιλλεύς, Τήλεφος, Ἀκταίων, Ἰλίου Πέρσις, Δεξάμενος, Βάκχαι ἢ Πενθεύς: praeter has tragoedias Clem. Alexandr. *Stromm.* I p. 280 Αὐλῳδοὺς memorat velut δρᾶμα σατυρικόν. Patremne senem παρανοίας accusando summae impietatis specimen dederit an ad vetustatis somnia reici debeant quae hac de re constans fama tradiderit, nihil hic attinet quaerere. Vid. Ciceron. *Cat. mai.*

c. 7, Lucian. in *Macrobiis* c. 24, Plutarch. *Moral.* p. 785 A.

Ἱππίας: Eq. 449 Cleon obiecerat allantopolae eum esse *ἐκ τῶν ἀλιτηρίων* qui supplices violaverant, hic eadem impudentia ei reponit ipsum esse ortum e satellitibus tyrannorum; *τὸν πάππον εἶναί φημί σου τῶν δορυφόρων τῶν Βυρσίνης τῆς Ἱππίου* (sc. *γυναικός*; Hippiae uxor erat Μυρσίνη sive Μυρρίνη Calliae filia (Thucyd. VI 55). Huius nomen in Βυρσίνῃ facete mutat Comicus; ut v. 59, Cleoni coriariam artem obiciens. BRUNCK); *κἄμε γ' ἡ πόρνη χθὲς ἤρετ' εἰ τὴν Ἱππίου καθίσταμαι τυραννίδα* Vesp. 502, ubi ex ambiguo luditur; ('ab equitatione obscena festive dicit meretricem suspicatam esse Xanthiam tyrannidem qualis erat Hippiae moliri' BRUNCK); in Lys. 618 chorus veretur ne Lacedaemonii quidam clam convenerint mulieres Athenienses *τὴν Ἱππίου τυραννίδα καταστήσοντες*, ait igitur *ὀσφραίνομαι τῆς Ἱππίου τυραννίδος*; Lys. 1150 sqq. *οὐκ ἴσθ' ὅθ' ὑμᾶς οἱ Λάκωνες κατωνάκας* (vestes serviles) *φοροῦντας ἐλθόντες δορὶ ἀπώλεσαν πολλοὺς ἑταίρους Ἱππίου κἀλευθέρωσαν.* Rem totam uberius narrat Herodotus V. 62—65. 'Miserunt autem tunc Lacedaemonii contra Pisistratidas, primo quidem Anchimolium cum navibus qui victus est et periit; deinde Cleomenem regem suum qui Pisistratidas excedere ex arce et Athenis coegit.' BRUNCK.

Ἱππόβινος: Hipponici, patris Calliae, nomen in sensum obscenum detortum, Ran. 429

Ἱππόδαμος: ὁ δ' Ἱπποδάμου (sc. Ἀρχεπτόλεμος) *λείβεται θεώμενος* Eq. 327, ubi Schol. *σὺ μὲν ἀνάξιος ὢν σφετερίζει ὁ δὲ εὐνούστατος ὢν τῇ πόλει καταλείβεται τοῖς δάκρυσιν ἀναξίως ὁρῶν σε τὰ τῆς πόλεως καρπούμενον· οὗτος γὰρ πλεῖστα ὠφέλησε τὴν πόλιν.* De Hippodamo Milesio Archeptolemi patre locus classicus est apud Aristotelem *de rep.* II 8: ubi ut primus illorum celebratur, qui cum rempublicam non attigissent, civitatem tamen condidissent non manibus sed mentibus. Praeter hanc liberalium artium honestaeque vitae laudem non minus celebratur eius nomen in architectura, quippe a quo singularis co dendi ratio nominetur *νεώτερος καὶ Ἱππ δάμειος τρόπος*, Aristot. *Polit.* 7, 11 § urbium divisionis auctor est, *τὴν τῶν πόλε διαίρεσιν εὗρε.* MEIERVS *philologische blät* Vratislav. 1817, fasc. 2. p. 178 sqq.

Ἱπποκλείδης: Hesychius: *οὕτω κα σχόλως τὸ τῆς γυναικὸς μόριον Ἀριστοφά εἶπεν* fr. inc. CLXXX

Ἱπποκράτης: *εἰ ταῦτα πείσει τού* (*τῷ δικαίῳ λόγῳ*), ait ὁ *ἄδικος λόγος* Nu 1001, *τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν* (tamqua *ὑσὶν* suibus) *εἴξεις καί σε καλοῦσιν* (voc bunt) *βλιτομάμμαν*; similis iocus Dioge Plutarch. II p. 526 C. Eandem Hipp cratis familiam tangit in Thesmoph. 273 ubi Mnesilochus ab Euripide quae cur per Iovis sedem aethera malit iura quam per *τὴν Ἱπποκράτους ξυνοικίαν* i. aediculam, ubi similem horum sorte fuisse innuitur atque Iovis Euripidei, quib aether et domicilium et *βόσκημα* fue Hippocrates autem filius fuit Ariph nis (Thucyd. IV 66); Ariphro porro Xa thippi filius, Periclis autem frater, Plutarc *Alcib.* c. 1; praetor fuit bello Peloponnes Ol. lxxxix 1, qui quidem Megaram u cum Demosthene oppugnavit, Thucyd. I 66, 67. Cecidit deinde in funesto i apud Delium proelio, vide Thucyd. IV sqq. et 101 ubi cum alia tum haec legunt *ἀπέθανον δὲ Βοιωτῶν μέν—Ἀθηναίων ὀλίγῳ ἐλάσσους χιλίων καὶ Ἱπποκράτης στρατηγός.* Conf. Diodor. xii. 69 et 7 Xenophon. *Memorab.* III. 5, 4, Plutarc *vit. Niciae* c. 6. Filios autem Hipp crates reliquit nondum adultos, sed mali et stultitia maxime insignes, (Telesippu Demophonta et Periclem) qui quid cum sui iuris essent facti cum tutore acri litigaverunt, cui Lysias orationem suppe tavit qua ab istis calumniis se defender vide Dionys. Halicarnass. V p. 599 R, q ex hac contra Hippocratis filios o tione insignem servavit particulam, un illorum ingenium facile cognoveris: *ο ἱκανόν, ὦ ἄνδρες δικασταί, τοῖς ἐπιτρόπ ὅσα πράγματα διὰ τὴν ἐπιτροπείαν ἔχουσ ἀλλὰ καὶ διασώζοντες τὰς τῶν φίλων οὐσίας σ κοφαντοῦνται ὑπὸ τῶν ὀρφανῶν πολλοί· ὅπ*

ἀμοὶ νῦν συμβέβηκεν. Ἐγὼ γάρ, ὦ ἄνδρες ικασταί, καταλειφθεὶς ἐπίτροπος τῶν Ἱπ-οκράτους χρημάτων καὶ διαχειρίσας ὀρθῶς αὶ δικαίως τὴν οὐσίαν καὶ παραδοὺς τοῖς ἰοῖς δοκιμασθεῖσι τὰ χρήματα ὧν ἐπίτροπος ατελείφθην, συκοφαντοῦμαι νῦν ὑπ' αὐτῶν δίκως. Comici poetae saepissime eorum tultitiam et simplicitatem riserunt, vide thenae. III p. 96 E: μήτρα (vulva) ἑξῆς πεισηνέχθη, μητρόπολίς τις ὡς ἀληθῶς οὖσα αὶ μήτηρ τῶν Ἱπποκράτους υἱῶν, οὓς εἰς ῳδίαν κωμῳδουμένους οἶδα. Sic Eupolis Δή-οις fr. 38

Ἀλλ' Ἱπποκράτους τε παῖδες ἐκβόλιμοι
(abortivi) τινές,
βληχητὰ τέκνα κοὐδαμῶς γε σοῦ τρόπου.

llud βλιτομάμμαν in Nub. 1001 non caret οco acerbo, sed Periclis filios notat, quos λιτομάμμας ludibrii causa vocatos esse stis est Scholiasta Platonis *Alcibiad.* I p. 59: Ξάνθιππος καὶ Πάραλος, οἱ Περικλέους ἱοί, οὓς καὶ βλιτομάμμας ἐκάλουν, βλίτ-αι γὰρ καὶ βλίττωνες οἱ εὐήθεις· μάματα ὲ τὰ βρώματα· καὶ τὸ ἐσθίειν Ἀργεῖοι αμμᾶν ἔλεγον· ἐκ τούτων οὖν σύνθετον ὁ λιτομάμμας, ὁ ἐσθίων εὐηθῶς, ὡς καὶ Συ-ομάμμας ὁ συκοφάγος. Rectius Berglerus βλίτον et Latine blitum genus oleris in-pidi et nullius saporis aut acrimoniae Angl. *orach*)' Plin. *N. H.* XX 22, 93. Hinc liteus, i.q. insulsus, vecors; Plaut. Tru-ulent. IV 4 1 'blitea et lutea est mere-ix nisi quae sapit in vino ad rem suam;' t Laberius in *Tusca* 'bipedem bliteam eluam.' Posterior pars vocabuli a μάμμη el μαμμία Angl. *mammy* facta est, Lys. 78 sqq. Est igitur βλιτομάμμας is qui fantis instar matrem perpetuo vocantis mplex et stolidus est. Vide Bergk. *Comm.* . 349 sqq.; Suidas τοῖς Ἱπποκράτους ἱέσιν: οὗτοι δ' ὡς ὑώδεις τινες καὶ ἀπαίδευτοι κωμῳδοῦντο· καὶ τάχ' ἂν ἦσαν προκέφαλοί ινες, ὡς ἐν Γεωργοῖς (fr. XVII) φησὶ καὶ ἐν ριφάλητι (fr. XV).

Ἱππόνικος: In *Avibus* 283 inducens popem filium Philoclis, cuius avus iterum ierit Epops, addit ὥσπερ εἰ λέγοις Ἱππόνι-ος Καλλίου κἀξ Ἱππονίκου Καλλίας, uasi si diceres Hipponicus Calliae t ex Hipponico Callias. Ab illo primo Callia Phaenippi filio de quo Herodotus VI 121, alternis sex Hipponici et Calliae sibi invicem successerunt. Sic enim procedit eorum stemma

Καλλίας I

Pisistrati hostis, cuius ex urbe eiecti bona emit: victor equo celere Ol. liv. a. Chr. 564.

Ἱππόνικος II

dictus Ἄμμων (Athenaeus XII p. 536 F, p. 537 A) ditissimus Atheniensium, apud quem Diomnestus Eretriensis bona sua deposuit ingruente bello Marathonio Ol. lxxii

Καλλίας II

filius Hipponici II[di]: dictus λακκόπλουτος (Plutarch. *Aristid.* c. 5); legatus Atheniensium ad Artaxerxem Longimanum (Herod. VII 151), unde reversus ab Atheniensibus talentis L mulctatus est ob suspicionem acceptae a rege pecuniae (Demosth. *de fals. leg.* p. 428).

Ἱππόνικος III

Calliae II[di] filius, qui una cum Eurymedonte praefuit copiis Atheniensium contra Boeotos a. Chr. 426, Thucyd. III 91, Diod. XII 95. Occubuit in pugna ad Delium. Eius uxorem, Calliae III[i] matrem, duxit Pericles, Plutarch. *Pericl.* c. 24. Cuius filius

Καλλίας III

dictus etiam δᾳδοῦχος, ut eius abavus: Xenoph. *Hellen.* VI 3 3. Legatus missus Spartam ad pacem procurandam. Quem ut mulierosum et helluonem exagitavit Aristophanes, vide s. n. Καλλίας.

Ἱππόνικος IV

qui filiam Alcibiadis illius ducis celeberrimi duxerat uxorem et eam ob incesti suspicionem cum fratre Alcibiade iuniore dimisit.

Ἵππυλλος: e convivis, Vesp. 1302

Ἱππῶναξ: ἴαμβον Ἱππώνακτος ἀνεμιμνησκόμην Ran. 659, ubi Schol.: ὡς ἀλγήσας καὶ συγκεχυμένος οὐκ οἶδε τί λέγει· ἐπεὶ οὐχ Ἱππώνακτος ἀλλ' Ἀνανίου· ἐπιφέρει δὲ ὁ Ἀνανίας αὐτῷ·

ἢ Νάξον ἢ Μίλητον ἢ θείαν Κλάρον
ἴκου καθ' ἱερά· κοὺ Σκύθας ἀφίξεαι.

Ἶρις: In *Avibus* Iris per Nubicuculiam tamquam per mare volat: comprehensa et ad Pithetaerum ducta se nescire dicit quas portas, quam urbem dicat ille et quaerit satisne sanus sit; monet ne deos contemnat: tandem obscoenis minis virgo abigitur 1202—1261. Pithetaero miranti (v. 1203) quaenam sit unde venerit *ὄνομά σοι τί ἐστι; πλοῖον* (propter sinuosam et versicolorem quam induitur vestem) *ἢ κυνῆ* (propter ingentem quo caput tegitur petasum); respondet ea *Ἶρις ταχεῖα*: tum ille quasi dixisset nuncia velox putat eam esse unam ex duabus illis publicis navibus quarum altera *Πάραλος*, altera *Σαλαμινία* vocabatur, quae erant expeditissimae *καὶ μάλιστα ταχυναυτοῦσαι*; *Ἶριν Ὅμηρος ἔφασκ' ἰκέλην εἶναι τρήρωνι πελείῃ* Av. 575; (non Iridem sed Iunonem et Minervam cum columba comparatas esse ab Homero Il. ε′ v. 778

τὼ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι

notavit scholiasta: quapropter *Ἥρην* restituendum putabat Bentleius: in hymno Homerico de Iride et Elithyia legitur

βὰν δὲ ποσὶν τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι:

δικαιότατ' ἂν ληφθεῖσα πασῶν Ἰρίδων ἀπέθανες ib. 1222 (conf. v. 484 *πρότερος πάντων Δαρείων*)

Ἴσθμια: *εἰς Ἴσθμια σκηνὴν ἐμαυτοῦ τῷ πέει καταλαμβάνω* Pac. 879 (ubi Schol. *οἱ γὰρ θέλοντες θεωρεῖν προκαταλαμβάνουσιν ἑαυτοῖς τόπους*: luditur simul ex ambiguo)

Ἰσμηνία: nobilis Thebanae nomen, Lys. 697

ἥ τε Θηβαία φίλη παῖς εὐγενὴς Ἰσμηνία.

Ἰσμηνίας: servus hominis Boeoti; *κατάθου τὸν γλάχων' Ἰσμηνία* Ach. 861. Eius deminutivum *Ἰσμήνιχε* legitur ib. 954: sic *Ἀμύντιχος*, quem *Ἀμυνίας* modo dixerat, forma deminutiva blandiendi causa appellat Simichidas in Theocr. *Idyll.* vii. 132, ubi adi I. Wordsworth. Similiter ab *Ἀθανίας Ἀθάνιχος*, a *Σαμίας Σάμιχος*. Vide Boeckh. *Corp. Inscr.* I 726

Ἰσοκράτης: Plutarchus in *vit. decem oratt.* p. 836 E: *Ἰσοκράτης Θεοδώρου μὲν ἦν παῖς τοῦ ἀρχιερέως θεράποντας αὐλοποιοὺς κεκτημένου καὶ εὐπορήσαντος ἀπὸ τούτων—ὅθεν εἰς τοὺς αὐλοὺς κεκωμῴδηται ὑπὸ Ἀριστοφάνους καὶ Στράττιδος* (*Atalant* fr. 1 ubi *τὸν αὐλοτρύπην* vocat)

Ἰστριανός: Hesychius s. v.: *Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις* (fr. III) *τὰ μέτωπα τῶν οἰκετῶν Ἰστριανά φησιν, ἐπεὶ ἐστιγμένοι εἰσίν· οἱ γὰρ παρὰ τῷ Ἴστρῳ οἰκοῦντες στίζονται καὶ ποικίλαις ἐσθήσεσι χρῶνται*

Ἴτυς: Av. 210 Epops lusciniam *σύννομον* provocat *λῦσον νόμους ἱερῶν ὕμνων* (solve cantum somni vinculis constrictum) *οὓς διὰ θείου στόματος θρηνεῖ τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν*; conf Aesch. *Agam.* 1144, Soph. *Elect.* 148

Ἴων: poeta tragicus, natione Chius Mortuus est antequam docta est *Pax*, id est, ante Ol. XC 2, anno belli Peloponnesiaci XIII^mo^. In hac enim fabula interroganti servo verene locum inter stellas tene ant mortui, vulgarem opinionem proba Trygaeus, cumque argumentum adversariu postulet ac porro interroget quis hominum occupaverit eam sedem, Ionem Chium exempli gratia nominat v. 835:

Ἴων ὁ χῖος, ὅσπερ ἐποίησεν πάλαι
ἐνθάδε τὸν 'Ἀοῖόν' ποθ', ὡς δ' ἦλθ' εὐθέως
'Ἀοῖον' αὐτὸν πάντες ἐκάλουν 'ἀστέρα.'

Nam is fecerat dithyrambum ita exorsus *Ἀοῖον ἀμεροφοίταν ἀστέρα μείναμεν, ἀελίου λευκοπτέρυγα πρόδρομον.* Qui cum nimia sublimitate atque verborum tumore excelleret, quoniam antiqui libros a primo eorum verbo nominabant, accidit ut aequales facete poetam *Ἀοῖον* vocarent. Itaque Aristophanes hoc nomine utitur ut Ionem inter stellas relatum esse confirmet, non quo vivum hominem in numerum caelestium corporum probet abiisse, sed id tantum argumentandi ratione ludens, ut nomen quod a carmine vivus acceperat, id propter mutationem, quam sit post mortem expertus, poëta habere videatur. KAYSER *Hist. crit. tragic. gr.* p. 180 sq. Cum admodum iuvenis esset Athenas pervenit ibique in aedibus Laomedontis Cimonem vidit (Plutarch. *Cimon.* 9), cuius urbanitatem, comitatem et politissimos mores magnopere laudavit (Plutarch. *Pericl.* 5, *Ἴων ...ἐπαινεῖ δὲ τὸ Κίμωνος ἐμμελὲς καὶ ὑγρὸν καὶ μεμουσωμένον ἐν ταῖς περιφοραῖς*). At superbia atque insolentia Periclis magnopere

displicuit (Plutarch *l. l.* Ἴων μοθωνικήν ησι τὴν ὁμιλίαν καὶ ὑπότυφον εἶναι τοῦ ερικλέους καὶ ταῖς μεγαλαυχίαις αὐτοῦ πολ- ὴν ὑπεροψίαν ἀναμεμῖχθαι καὶ περιφρόνησιν ῶν ἄλλων). Quocirca cum alterum odisset, terum diligeret, fieri potuit, ut in acerrima rum contentione partes Cimonis defen- eret ; hinc facilius caussa explicatur cur ost mortem Cimonis Athenas reliquerit eque ante redierit quam Pericles decessit l. lxxxviii, quoniam tragoediam Ol. lxxxviii. denuo docuisse fertur. Non immerito ropter multiplicem doctrinam a Callima- io laudatus est. Nam melica scripsit et thyrambica, paeanes, hymnos, scolia, egiaca, comoedias, epigrammata, tragoe- as numero XII, ut alii volunt XXX, ut ii XL. Ac tragoediis quidem cum prae- antissimis contendens aemulis aut vicit it praecipuum locum obtinuit. Et genere opibus fuit clarus, qui cum Athenis iondam tragoedia simul et dithyrambo cisset, Chii vini cadum viritim cuique vium dedit, ut memorant Athenaeus I p. et Comici enarrator ad *Pacem:* 'luculentae ro divitiae' ait Bentleius 'quae tam exi- iae liberalitati sufficere potuerunt.' Tituli idecim tragoediarum servantur: Ἀγαμέ- νων, Ἀλκμήνη, Ἀργεῖοι, Εὐρυτίδαι, έγα Δρᾶμα, Ὀμφάλη Σατυρική, εῦκρος, Φοῖνιξ ἢ Καινεύς (unde rsus παρῳδεῖται, in Ran. 706 εἰ δ' ἐγὼ θὸς ἰδεῖν βίον ἀνέρος, ὦ πολιῆται), Φρου- ι (unde versus παρῳδεῖται in Ran. 1425 θεῖ μὲν ἐχθαίρει δέ, βούλεταί γε μήν). In bulis Ionis quamquam polita artificiosa quabilisque plerumque oratio fuit, tamen eticus ille sucus desiderabatur ex quo in- niosum artificem cognoscimus; siquidem onginus *de Sublim.* c. 33; Τί δ', ἐν μέλεσι ἄλλον ἂν εἶναι Βακχυλίδης ἕλοιο ἢ Πίν- ρος; καὶ ἐν τραγῳδίᾳ Ἴων ὁ Χῖος, ἢ νὴ α Σοφοκλῆς; ἐπειδὴ οἱ μὲν ἀδιάπτωτοι καὶ τῷ γλαφυρῷ πάντῃ κεκαλλιγραφημένοι· ὁ Πίνδαρος καὶ Σοφοκλῆς ὅτι μὲν οἷον πάντα ιφλέγουσι τῇ φορᾷ, σβέννυνται δ' ἀλόγως ολλάκις καὶ πίπτουσιν ἀτυχέστατα. Ἢ δεὶς ἂν εὖ φρονῶν ἑνὸς δράματος τοῦ Οἰδί- οδος εἰς ταὐτὸ συνθεὶς τὰ Ἴωνος (ἅπαντα) τιτιμήσαιτο ἑξῆς. De Ione et scriptis eius copiosissime atque elegantissime pro more disseruit Bentleius ὁ πάνυ in *Ep. Cr. ad Millium* (Opp. Tom. II p. 304 sqq.)

Ἰωνία : vide s. n. **Ἰωνικός**

Ἰωνικός : ἀνὴρ Ἰωνικός τις Pac. 42 (de forma vid. Lobeck. *Parall.* p. 304). Ionum mollitiam et ignaviam aliquoties carpit ut in Pac. 930 Trygaeo miranti cur chorus ove (ὀί) sacrificandum esse censeat et Ἰω- νικὸν esse τὸ ῥῆμα obicienti, respondent agricolae

> ἐπίτηδές γ' ἵν' ὅταν ἐν τἠκκλησίᾳ
> ὡς χρὴ πολεμεῖν λέγῃ τις, οἱ καθήμενοι
> ὑπὸ τοῦ δέους λέγωσ' ἰωνικῶς οἴ·

h. e. Anglice *bah!* nam οἴ scholiasta teste ὀδυρομένων ἐστὶν ἐπίφθεγμα καὶ δυσχεραινόν- των; in Thesm. 163 διεκλῶντ' ἰωνικῶς, molliter delicateque vivebant; in Eccl. 883 μελύδριόν τι τῶν ἰωνικῶν: ib. 918 τὸν ἀπ' Ἰωνίας τρόπον κνησιᾷς. Conf. Antiphan. *Dodon.* (Mein. *Com. gr.* III p. 50) Ἰώνων τρυφεραμπεχόνων ἁβρὸς ἡδυπαθὴς ὄχλος: Callias *Cyclopes* fr. ii ἡ τρυφερὰ καὶ καλλιτράπεζος Ἰωνία

K

Κάδμος : Σιδώνιόν ποτ' ἄστυ Κάδμος ἐκλιπών, Ἀγήνορος παῖς, (ex Euripidis *Phryxi* prologo) Ran. 1225

Καινόν : ὁ δ' ᾄξας ἐδίκαζεν ἐς τὸ Καινὸν ἐμπεσών Vesp. 120. Unum erat e foris sive dicasteriis Atheniensibus subdialibus quorum decem fuisse videntur ἡ Ἡλιαία (Eq. 897), τὸ Τρίγωνον, τὸ Μεῖζον, τὸ Βατρα- χιοῦν, τὸ Παράβυστον (Pausan. I, 28, 8) τὸ Μέσον, τὸ Φοινικιοῦν, τὸ ἐπὶ Λύκῳ, τὸ Ὠδεῖον (Vesp. 1109). Vide Schoemanni *commentat. de dicasteriis*, Opusc. Academ. I p. 220—230

Καλλίας : Hipponici filius, Periclis pri- vignus, nobilissimo genere ortus (vide supra p. 843) et Atheniensium ditissimus, unde Καλλίου τοῦ Ἱππονίκου πλουσιώτερος in proverbium abiit: conf. Aesch. *Socrat. Dialog.* II § 9. Quae si in laude ponenda sunt, unica Calliae laus est habenda. Nam neque reipublicae gubernandae nec belli gerendi artibus insignis, neque aut ingenii aut doctrinae laude commendatus, neque virtute ulla aut indolis et morum

praestantia conspicuus, nihil aut nobilitate generis aut maximis opibus dignum gessit. Nam Archon quidem fuit (Xenophon *Hellen.* I 6 § I) quod nemo miretur, memor archontes Athenis ex ditissimis civibus (πλουτίνδην) sorte duci. Conf. Plutarch. in *Aristid.* c. I, in *Pericl.* c. 9: et praefuit exercitui cum Iphicrate collega (*Hellen.* IV 5 § 13) a quo contemtus μητραγύρτης vocabatur (Aristot. *Rhetor.* III 2). Erat ex collegio τῶν Κηρύκων (Andocides *de myster.* p. 58 et 63) et δᾳδοῦχος (Xenoph. *Hellen.* VI 3 § 3, Andocid. *ibid.* p. 55), cuius muneris honorem a maioribus hereditarium acceperat. Conf. Plutarch. *Arist.* c. 5, Scholiast. Arist. Nub. 64 unde ἱερεὺς θεῶν τῶν ἀπ' Ἐρεχθέως dicitur *Sympos.* VIII § 40, quod recte de Cerere et Proserpina accipitur: nam Andocidi dicitur ἱερεὺς τῆς μητρὸς καὶ τῆς θυγατρός. Ceterum etiam προξενίαν Lacedaemoniorum a maioribus acceperat *Sympos.* VIII § 39, *Hellen.* V 5 § 2, VI 3 § 4 ad quos ter publica auctoritate missus est legatus, ut ipse testatur, *Hellen.* VI 3 § 4. Sed si exigua ista, quibus ne mediocrem quidem laudem sibi conciliavit, exceperis, vitam degit inertem ac dissolutam: ut inanis gloriolae speciem sibi compararet, ingentes sophistis pecunias prodegit, quos laute excipiens ita demum se sapientem aut fore aut habitum iri sperabat. Passim eo nomine a Platone perstringitur. Xenophontis de ea re loca sunt, *Sympos.* I § 5, IV § 61. Ex istorum autem consuetudine nil nisi vanus et mirifice sibi placens factus est et οἷος μηδὲν ἧσσον ἥδεσθαι ὑφ' αὑτοῦ ἢ ὑπ' ἄλλων ἐπαινούμενος, *Hellen.* VI 3 § 3; neque quicquam aut in bene dicendi facultate aut in philosophiae studio, a quo plane ingenio et natura erat alienus, profecit. Quam nulla enim esset in eo dicendi peritia, satis superque declarat oratio, quam apud Hellen. *l. l.* de componenda pace Lacedaemone habuit. Operae pretium est audire ipsum oratorem. Statuit oportere numquam Lacedaemonios et Athenienses arma sibi inferre, ἐπεὶ λέγεται μὲν ὁ Τριπτόλεμος, ὁ ἡμέτερος πρόγονος τὰ Δημητρὸς καὶ Κόρης ἄρρητα ἱερὰ πρώτοις ξένοις δεῖξαι Ἡρακλεῖ τε τῷ ὑμετέρῳ ἀρχηγέτῃ καὶ Διοσκούροιν τοῖν ὑμετέροιν
πολίταιν, καὶ τοῦ Δημητρὸς δὲ καρποῦ εἰς πρώ
την τὴν Πελοπόννησον σπέρμα δωρήσασθα
Gravissimum sane argumentum! hoc Spa
tani curabant scilicet; sed nondum omni
dixerat: πῶς οὖν δίκαιον ὑμᾶς παρ' ὧν ἐλ
βετε τὰ σπέρματα, τὸν τούτων καρπόν ποτ
ἐλθεῖν δῃώσοντας ἡμᾶς τε, οἷς ἐδώκαμεν, μ
οὐχὶ βούλεσθαι ὡς πλείστην τούτοις ἀφθονία
τροφῆς γενέσθαι. Quis vero ista sine ris
legat, a legato de gravissimis rebus miss
pronunciata, quae in declamitante sophist
vix feras?

Quantopere autem hebes fuerit et obt
sum in philosophiae studio Calliae inge
nium, facete et aperte exponit in *Convivi*
Xenophon. Iactat suam ipse Callias sa
pientiam (I § 6) qua homines ad virtute
proficere efficiat et reddat iustiores (*Sym*
III § 4), hoc enim sibi esse facillimum
accepta nempe a se pecunia revocari hom
nes a multis facinoribus, ad quae plerosqu
penuria victus soleat impellere, (*Symp.* I
§ I sqq.) quas ineptias non ferens Antisthe
nes istam Calliae iustitiam arguit in ma
supiis magis quam in animis hominum ess
sitam, et plane nullam esse statuit, quo
ipse fateretur Callias plerosque omne
nec beneficia sibi referre, nec gratias haber
imo nonnullos sibi etiam infestiores qua
antea esse, unde efficit homines erga cetero
omnes fieri iustos, erga illum ipsum no
fieri. Per totum porro convivium Socr
tica εἰρωνεία et lepores Calliam nil ta
cogitantem illudunt et delectant tame
Sic VIII § 42 petenti Calliae οὐκοῦν σύ μ
ὦ Σώκρατες, μαστροπεύεις πρὸς τὴν πόλ
ὅπως πράττω τὰ πολιτικὰ καὶ ἀεὶ ἀρεστὸς
αὐτῇ; respondet ναὶ μὰ Δί' ἢν ὁρῶσί γέ
μὴ τῷ δοκεῖν ἀλλὰ τῷ ὄντι ἀρετῆς ἐπιμελο
μενον, quibus verbis se laudari ille existim
bat. Sic Socrates honesti amoris laude
celebrans eamque Calliae propter Autoly
amorem tribuens (*Sympos.* VIII § 8 sqq
libidinosum hominem non laudabat magi
quam qualem esse oporteret, admoneba
cf. § 12. Nam fuit Callias per tota
vitam intemperantiae et lubidinibus deditu
helluo et mulierosus, quo nomine passi
cum ab aliis comicis ut Eupolide in Κόλαξ
tum ab Aristophane risus est Ran. v. 428

καὶ Καλλίαν γέ φασι
τοῦτον τὸν Ἱπποβίνου
κυσθοῦ λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον,

schol. κωμῳδεῖται ὡς σπαθῶν τὴν πατρι-
οὐσίαν καὶ μάλιστα ἐπὶ γυναιξὶ μεμηνώς.
nc πτερορρυεῖν dicitur in Avibus v. 284

τε γὰρ ἂν γενναῖος ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν τίλλεται,
ἱ τε θήλειαι προσεκτίλλουσιν αὐτοῦ τὰ πτερά.

cianus *Iove confutato* (II p. 638) coniungit llian et Alcibiaden ut ἀκόλαστα μειρά-. Acerbe morum impuritas et vitae des ipsi exprobantur ab Andocide in at. *de mysteriis*, ubi ait iam in ipsius ma aetate fuisse inter mulierculas et erulos rumorem, Hipponicum alere ἀλι-ιον ὃς αὐτοῦ τὴν τράπεζαν ἀνατρεπεῖ 130 p. 175 E); mox addit Ἱππόνικος τήριον ἔτρεφεν, ὃς ἀνατέτροφεν ἐκείνου πλοῦτον, τὴν σωφροσύνην, τὸν ἄλλον βίον ντα. Obicit ipsi, quod Ischomachi am uxorem duxerit, mox matrem ipsi unxerit et utramque simul in matrimonio uerit. Et filia quidem, dedecoris impa-s, vitam laqueo finire voluit, prohibita ugit; matrem mox eiecit gravidam: am ex ea natum primum repudiavit, nde reconciliata gratia pro suo agnovit, 24 sqq. Multa deinde ipsi in eadem tione obiciuntur alia, sed quamvis a Cal-e moribus et vita non sint aliena, notum quantum de oratorum criminationibus detrahendum. Quidquid autem huius est, Callias opes ingentes meretricibus adulatoribus profundens tandem ita ixit, ut miseram inops senectutem cum cula barbara degisse narretur; Athenae. p. 526 cum de divitiis Hipponici men-iem fecisset: τούτων οὖν τῶν χρημάτων λλίας κύριος γενόμενος καὶ πρὸς ἡδονὴν σας (ποῖοι γὰρ οὐ κόλακες ἢ τί πλῆθος οὐχ ιρῶν περὶ αὐτὸν ἦσαν; ποίας δὲ δαπάνης ὑπερεώρα ἐκεῖνος;) ἀλλ' ὅμως εἰς τοσοῦ-περιέστησεν αὐτὸν ὁ περὶ ἡδονὴν βίος, ε μετὰ γραϊδίου βαρβάρου διατελεῖν ἠνα-σθαι καὶ τῶν ἀναγκαίων καθ' ἡμέραν ἐνδεὴς όμενος τὸν βίον ἐτελεύτησε. Hinc Eccles. 810 Καλλίμαχος δ' ὁ χοροδιδάσκαλος οἶσιν εἰσοίσει τι; A. πλείω Καλλίου, . quantumvis tenue. COBET *Prosopogra-a Xenophontea* p. 67 sqq.

Καλλιγένεια: εὔχεσθε τοῖν Θεσμοφόροιν καὶ τῇ Καλλιγενείᾳ Th. 299 ubi schol. δαίμων περὶ τὴν Δήμητραν, ἣν προλογίζουσαν ἐν ταῖς ἑτέραις Θεσμοφοριαζούσαις ἐποίησεν

Καλλίμαχος: pauper χοροδιδάσκαλος, Eccl. 809

Καλλιππίδης: nomen nobilium Athenis; ἡ μὲν (Strepsiadis uxor) ἵππον προσετίθει πρὸς τοὔνομα, Ξάνθιππον ἢ Χάριππον ἢ Καλλιππίδην, Nub. 63, sc. mater proposito nomine ostendit qualem habere filium velit, equorum studiosum ac nobilem ut ipsius cognati; nomina autem ab equis derivata in plebeios non cadere consentaneum erat et Ξάνθ- usitatum erat in Periclis, Hipponicus in Calliae familia

Καλονίκη: mulier, in *Lysistrata* venit in concionem Lysistratae, 6 sqq. Iusiurandum ceterarum nomine praestat, 212—236. Cum ceteris in arcem abit, 253

Καλύκη, nomen mulieris, Lys. 322

Καλχηδών: τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλλ' εἰς Καρίαν, τὸν δεξιόν, τὸν δ' ἕτερον εἰς Καλχηδόνα Eq. 174 (ubi Καρχηδόνα vulgatum retinet Meinekius: sed vide Thirlwall. *Hist. Gr.* III c. 25 p. 259 *ed. mai.*); φασὶν αἰτεῖσθαι τίν' ἡμῶν (loquitur triremis) ἑκατὸν ἐς Καλχηδόνα, ἄνδρα μοχθηρὸν πολίτην, ὀξίνην Ὑπέρβολον Eq. 1303 ubi vulgo male Καρχηδόνα; quippe nihil rei Atheniensibus fuit cum Carthagine, nullum tributum, nullum vectigal inde accipiebant; at Chalcedon erat sub eorum imperio, Thucyd. I 115, IV 75

Καμαρίνα: urbs Siciliae, Ach. 606: vide s. n. **Γέλα**

Κάνθαρος: heros Atticus, a quo dictus portus in Piraeo: ἐν Πειραιεῖ δήπου 'στὶ Κανθάρου λιμήν, Pac. 145 ubi schol. μέρος τοῦ Πειραιῶς, ὡς Καλλικράτης φησὶν ἢ Μενεκλῆς ἐν τῷ περὶ Ἀθηνῶν γράφων οὕτως 'ἔχει δὲ ὁ Πειραιεὺς λιμένας τρεῖς, πάντας κλειστούς· εἷς μέν ἐστιν ὁ Κανθάρου λιμὴν καλούμενος, ἐν ᾧ τὰ νεώρια ἑξήκοντα, εἶτα Ἀφροδίσιον, εἶτα κύκλῳ τοῦ λιμένος στοαὶ πέντε

Καπνίας: ἄθλιος εἴμ' (exclamat Bdelycleo) ὅστις πατρὸς νῦν Καπνίου κεκλήσομαι Vesp. 150 ubi in ambiguitate verbi ludit: οἶνος enim καπνίας fuit vinum fumo duratum et suavissimum (ut in Pherecratis

Persis, ubi vita beatissima describitur, Iuppiter eo vino pluit

ὁ Ζεὺς δ' ὕων οἴνῳ καπνίᾳ κατὰ τοῦ κεράμου βαλανεύσει);

simul quia pater dixerat v. 144 καπνὸς ἔγωγ' ἐξέρχομαι. Ceterum Καπνίας formula est eiusdem coloris atque Σταμνίου Ran. v. 22, Στρούθιος Av. 1077

Κάρ: εἰ δὲ δοῦλος ἐστὶ καὶ Κάρ Av. 762; Schol. Platon. *Lach.* Bekk. p. 322: οἱ παλαιοὶ τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ Καρῶν καὶ Θρᾳκῶν τοὺς δούλους ἐποιοῦντο, ἔνθεν τοὺς δούλους Κᾶρας ὠνόμαζον καὶ Θρᾷκας (Φρύγας addere poterat) καὶ τὰς δούλας Θρᾴττας (Ach. 273) καὶ Καείρας. Hinc proverbium: ἐν Καρὶ κινδυνευτέον: Cratinus Βουκόλοις fr. 4

ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον ἐν ἐμοὶ δὴ δοκεῖ
πρώτῳ (πε)πειρᾶσθαι,

(h.e. in me tamquam in vili capite omnium primo periculum factum esse videtur); ὥσπερ οἱ Κᾶρες, ἐπὶ λόφων οἰκοῦσιν (ὄρνιθες) ἀσφαλείας οὕνεκα Av. 293; (Herod. I 171 ἐπὶ τὰ κράνεα λόφους ἐπιδέεσθαι Κᾶρές εἰσιν οἱ καταδέξαντες; Plutarch. *Artax.* 10 τοὺς Κᾶρας ἀλεκτρυόνας οἱ Πέρσαι διὰ τοὺς λόφους, οἷς κοσμοῦσι τὰ κράνη, προσηγόρευον; Alcaeus fr. 22 λόφον τε σείων Καρικόν; Strabo XIV p. 661 § 27. Sed de sensu loci nondum liquet)

Καρδία: πόλις Θρᾴκης ἧς οἱ πολῖται Καρδιανοί: ἔστι γὰρ δένδρον πεφυκὸς ἔκτοπόν τι Καρδίας ἀπωτέρω Κλεώνυμος Av. 1474, ubi iocus est in ambigua significatione vocis

Καρδοπίων: in Vesp. 1177 Philocleo facetos sermones (λόγους σεμνούς) proponere iussus ita incipit:

πρῶτον μὲν ὡς ἡ Λάμι' ἁλοῦσ' ἐπέρδετο,
ἔπειτα δ' ὡς ὁ Καρδοπίων τὴν μητέρα

sc. ἔτυψεν. Quibus Bdelycleo respondet

μή μοί γε μύθους ἀλλὰ τῶν ἀνθρωπικῶν.

Illud de Cardopione ex Pherecrate derivatum esse suspicatur Meinekius, sicut e Cratete figmentum de Lamia

Καρία: τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλλ' ἐς Καρίαν τὸν δεξιὸν τὸν δ' ἕτερον ἐς Καλχηδόνα Eq. 174 (Caria et Chalcedon erant in duabus extremitatibus peninsulae magnae Asiae, una ad meridiem altera ad Bore sitae Athenarum respectu, toto Aega Hellesponto et Propontide intercedentib PALMERIVS

Καρικός: οὗτος δ' (Εὐριπίδης) ἀπὸ π των φέρει (μέλη) Καρικῶν αὐλημάτ θρήνων Ran. 1302 ubi schol. τὰ Καρι αὐλήματα καὶ μέλη θρηνώδη ἐστιν. Caric tibiae modos potissimum lugubres fui docent Pollux IV 75 sq. et Athenaeus p. 174 F sqq. De Caricis praeficis di Meinekius Menandr. p. 91. Nihil dignita habuisse tibiam Caricam patet e Plato *Lacon.* fr. I v. 12

αὐλοὺς δ' ἔχουσά τις κορίσκη Καρικὸν μέλος τ μελίζεται τοῖς συμπόταις κἄλλην τρίγωνον εἶδο ἔχουσαν, εἶτ' ᾖδεν πρὸς αὐτὸ μέλος Ἰωνικόν τι

Καρίων: servus Chremyli in *Plu* ridet heri insaniam caeco sene utentis oraculo, 1—70. Pluto ipse et herus p suadent potentiorem eum esse Iove, 8o 192. Heri iussu populares rusticos adduc divitias ipsis eventuras promittens, Cyc pem cum ovibus, Circen cum suibus ad e ridendos saltans, 253—321. Stragula eff ad pompam in templum Aesculapii duce dam, 624 sq. Redux narrat quomo incubatio facta fuerit in templo, quomo deus sanatus, Neoclides fur caecior fact quaeque ipse verniliter egerit, 627—74 et immensam hominum turbam sequi l rum. Iusso choro saltare obviam proce pompae redeunti, 760—770. Exit et dom felicitatem describit, 802—822. Syc phantam devovet et vexat, 876, 926—9 Mercurium ad Plutum transfugientem gatus ut excipiat, difficilem se praebet, tot illius dei ministeriis unum, certamin festorum praesidium probans: et deum puteum mittit exta lavatum, 1097—1170

Κάρκινος: Atheniensis, filius Thoryc tragicus poeta qui cum tribus filiis, Xen cle Xenotimo et Xenarcho, comicor Pherecratis Aristophanis Platonis vitupe et irrisionem movit. Vetustos imitat poetas primarias in fabulis chori saltatio bus dedit. Id satis intellegitur, quod fi quos in scenae usum erudiit, non tam enu tiatione aut actione quae actorem maxi iuvant, quam arte saltandi praestitisse

itur: Athenaeus I p. 22 A: *φασὶ δὲ καὶ οἱ ἀρχαῖοι ποιῆται Θέσπις Πρατίνας* .ρκίνος *Φρύνιχος ὀρχησταὶ ἐκαλοῦντο διὰ μὴ μόνον τὰ ἑαυτῶν δράματα ἀναφέρειν ὄρχησιν τοῦ χοροῦ, ἀλλὰ καὶ ἔξω τῶν* ν *ποιημάτων διδάσκειν τοὺς βουλομένους* εῖσθαι. Sed de tragoediis eius nihil apertum est nisi quae facetissime iocatus Aristophanes Nub. 1263 ubi Strepsiades, a voces Amyniae *ἰώ μοί μοι* misere lantis audit, interrogat

τίς ἔσθ' ὁ θρηνῶν οὑτοσί ποτ'; οὔ τί που
τῶν Καρκίνου *τις δαιμόνων ἐφθέγξατο;*

si vero cum scholiasta *δαιμόνων* pro *παί-* ' *παρ' ὑπόνοιαν* dici putandum est) et primis Pac. 794:

γὰρ ἔφασχ' ὁ πατὴρ (Carcinus) *ὁ παρ' ἐλπίδας* ε *τὸ δρᾶμα γαλῆν τῆς ἑσπέρας ἀπάγξαι.*

um nomen, quod valet Anglice *a crab*, gam Comico iocandi materiem praebuit: itur *ποντομέδων ἄναξ* Vesp. 1531; *θα-* σιος *θεός* ib. 1519; eiusque filii squil-um fratres, *καρίδων ἀδελφοί* ib. 1522, e ac pravum poesis genus coluit: hinc . 781 sqq. chorus Musam precatur velit morem gerere, si ipsam supplicat ὰ *τῶν παίδων χορεῦσαι.* Propter *εὐ-* δίαν felicem praedicat Aristophanes 2: filiorum autem duo histriones erant, immodica et lasciva saltatione, digni- ac gravitati quae inerat in *ἐμμελείᾳ* xime contraria, utebantur, malus uterque io, *ὁ μέσατος* praesertim, qui *οὐδὲν ἐν ῥυθμῷ ἐστιν* Vesp. 1504; sunt conten- i (*ὄρτυγες οἰκογενεῖς*), praelonga cervice ormes (*γυλιαύχενες ὀρχησταί*), pumiliones νοφυεῖς, *σφυράδων ἀποκνίσματα* Pac. 787), quod quidem corporis vitium sae- ime comici exagitarunt, Vesp. 1500 .: unus Xenocles, qui fratrum *ὁ σμικρό-* ος erat (Vesp. 1510), malas tragoedias ebat (Thesm. 170, 440, Vesp. 1511, n. 89, (*ἄξεστος* et *ἀλληγορικὸς* erat in si teste scholiasta ad Ran. 86), quarum iditatem et exilitatem videtur compen- e voluisse immoderato machinarum usu, e *μηχανοδίφης* dicitur Pac. 790: eodem lo quo Plato *Σοφισταῖς* dicit eum *δωδε-* ήχανον, et hoc fortasse artificio anno 415 Euripidem vicit, quam rem indignatur Aelianus *Var. Hist.* II 8. (Parodiam eius *Licymnii* vide Nub. 1264 sq.). Mores non magis quam poesis probabantur Aristophani, dicit enim eum *κακόν* Thesm. 170, et *τὸν πιννοτήρην τοῦ γένους* Vesp. 1510 (quibus verbis carpit eum, monente scholiasta, ut *ἀδήφαγον*; *πιννοτήρης—καρκίνιόν τι ἐστι σύννομον καὶ ἀεὶ ταύτῃ* (sc. *τῇ πίννῃ*) *προσεχόμενον· Σοφοκλῆς Ἀμφιαράῳ 'ὁ πιννοτήρης τοῦδε μάντεως χορός·' φασὶ γὰρ ὅτι ἡ μὲν πίννα πρὸς τὰς ἀκτῖνας πεσοῦσα τοῦ ἡλίου ἀνοίγνυσι τὸ ὄστρακον καὶ τὴν θέρμην εἰσδέχεται· ὁ δὲ ἐπιτηρῶν εἰσέρχεται καὶ δάκνει αὐτήν, ἡ δὲ συστέλλει τὸ ὄστρακον καὶ βιβρώσκεται ὑπ' αὐτοῦ*): in Pac. 864 *εὐδαιμονέστερος φανεῖ τῶν* Καρκίνου *στροβίλων*, vocabulum *στρόβιλος* varie exponitur, *ἢ διὰ τὸ τραχὺ τοῦ σώματος ἢ παρὰ τὸ τοῦ* Καρκίνου *ὄνομα παίζων στροβίλους φησίν· ὀστρακόδερμοι γὰρ οἱ καρκίνοι καθάπερ καὶ οἱ στρόβιλοι* (*οἱ κοχλίαι ἢ οἱ θαλάττιοι κήρυκες*). *ἢ διὰ τὸ ἐν τῇ ὀρχήσει στροβεῖσθαι.* De his saltantibus forte intellegendum fr. LXIX *ἐκβαίνετον τὸν πατέρα τοῖς ὀρχήμασι.* Pherecratis locus, quem laudat Scholiastes ad Vesp. 1500, ad eosdem referendus, Ἄγριοι fr. VI (Mein. *fr. com.* II p. 258):

τρεῖς τινες μικροὶ κομῆται καὶ φιλορχικοὶ τότε
παῖδες ὄντες· νῦν δέ γ' εἰσὶ καὶ φιλορχικώτεροι.

Ceterum Xenocli nomen Datis opprobrii causa iccirco inditum fuisse suspicatur Meinekius, quod eius poesi haud obscura Datismi (Schol. Pac. 290) vestigia impressa fuerint, conf. Thesm. 169. MEINEK. *Hist. Cr. Com. gr.* p. 505 sqq., KAYSER *Hist. cr. trag. gr.* p. 84 sqq., HALBERTSMA *Prosopogr. Aristoph.* p. 31 sqq.

Καρύστιος: Κάρυστος *πόλις Εὐβοίας*: *ἑστιᾶν δὲ μέλλομεν ξένους τινὰς* Καρυστίους, *ἄνδρας καλούς τε κἀγαθούς*, ait chorus mulierum Lys. 1057, ubi Schol. *διαβάλλονται δὲ ὡς μοιχοὶ οἱ* Καρύστιοι; ib. 1181 *ναὶ μὰ Δία* Καρυστίοις (*ταὐτὰ δόξει*)

Κάστωρ: Lampito iurat *ναὶ τὸν* Κάστορα Lys. 206; praeco Laconum Lys. 988 *παλαιόρ γα* (*παλαιός γε*) *ναὶ τὸν* Κάστορα: per Castorem et Pollucem (*ναὶ τὼ σιώ*) iurat Laco Lys. 1095, 1171, 1174

Καΰστριος: καὶ δῆτ' ἐτρυχόμεσθα παρὰ Καΰστριον πεδίον ὁδοιπλανοῦντες Ach. 68 ubi vide adn. cr.

Κεβριόνης: unus ex gigantibus: ὦ Κεβριόνα καὶ Πορφυρίων, ὡς σμερδαλέον τὸ πόλισμα Av. 553: vide s.n. **Πορφυρίων**

Κεῖος: οὐ Χῖος ἀλλὰ Κεῖος Ran. 970. Vide s.n. **Θηραμένης**

Κεκροπίδης: Cecropis filius i.e. Atheniensis: Κεκροπίδη κακόβουλε τί τοῦθ' ἡγεῖ μέγα τοὔργον; in oraculo

Κεκροπίς: tribus: Pithetaerus Cinesiam rogat βούλει διδάσκειν Λεωτροφίδῃ χόρον πετομένων ὀρνέων Κεκροπίδα φυλήν; Av. 1405 ubi vide adn. cr.

Κέκροψ: Atheniensium heros, ἀρχαιόγονος, (Herod. VIII 144): Nub. 300 ἔλθωμεν εὔανδρον γᾶν Κέκροπος: Plut. 773 προσκυνῶ χώραν πᾶσαν Κέκροπος; Georg. fr. XIII ὦ πόλι φίλη Κέκροπος, αὐτοφυὲς Ἀττική: Vesp. 438 ὦ Κέκροψ ἥρως ἄναξ, τὰ πρὸς ποδῶν Δρακοντίδη, ubi Schol. ὁ Φιλοκλέων ἑλκόμενος ὑπὸ τῶν οἰκετῶν τὸν οἰκιστὴν τῆς πόλεως ἐπικαλεῖται· εἰσὶ δὲ οἵ φασι τὸν Κέκροπα διφυᾶ γεγονέναι καὶ τὰ κάτω ὄφεως ἐσχηκέναι, καὶ διὰ τοῦτο πρὸς τὸ ὄνομα κεχαριέντισται. Vide s.n. **Δρακοντίδης**

Κελεός: τούτου (Τριπτολέμου) δὲ Κελεὸς γίγνεται, γαμεῖ δὲ Κελεὸς Φαιναρέτην τήθην ἐμήν (loquitur Amphitheus) Ach. 48; ὦ Τριπτόλεμε καὶ Κελεέ, περιόψεσθέ με Ach. 55 (ubi Amphitheus invocat maiores suos quorum in tutela est)

Κένταυρος: ἤδη ποτ' ἀναβλέψας εἶδες νεφέλην Κενταύρῳ ὁμοίαν; Nub. 346 (Foissac *de la* Météorologie, Paris, 1854: '*les cumulus sont les nuages d'été, présentant les formes les plus variées, tantôt tourmentées, tantôt arrondies et mamelonnées. Les premiers rayons du matin leur donnent naissance; ils s'accumulent et groisissent à mesure que le soleil s'élève, et disparaissent parfois quand il se couche. Ces nuages ont fournis au génie des poëtes les plus riches descriptions, leurs formes capricieuses representant tous les êtres de la nature*): σκώπτουσαι τὴν μανίαν αὐτοῦ (Ἱερωνύμου) Κενταύροις ᾔκασαν (αἱ νεφέλαι) αὐτάς Nub. 350 (nam Centauri ea parte qua equi sunt hirsuti simulque libidinosi esse tradebantur. BE[…]LER): fabula Aristophanis, vide p. 726[…]

Κεραμεικός: Ceramicus exteri[…] (ἣν ἀποθάνωμεν) ὁ Κεραμεικὸς δέξεται[…] Av. 395 (ubi Berglerus; Quia ipsi ollis[…] catinis fictilibus quae Graece κεράμεια[…] cuntur utebantur loco clypeorum, dic[…] vult 'Si ista κεράμεια ab hostibus frangan[…] et cumulentur, futurum ex illis Κεραμει[…] in quo sepeliri possint, ut Athenis in [...] ramico sepeliuntur et quidem publice [...] in bello ceciderunt'); καθέρπυσόν νυν[…] Κεραμεικὸν ἀναβὰς ἐπὶ τὸν πύργον [...] ὑψηλόν, ἀφιεμένην τὴν λαμπάδ' ἐντεῦθεν [...] Ran. 129 ubi Fritzschius 'In Academ[…] quae potior pars fuit Ceramici et saepe [...] Ceramico ipso ponitur, teste Pausa[…] *Attica* I 30 § 2, erat Προμηθέως βωμός, [...] θέουσιν ἀπ' αὐτοῦ πρὸς τὴν πόλιν ἔχοι[…] καιομένας λαμπάδας, § 4 κατὰ τοῦτο [...] χώρας φαίνεται πύργος Τίμωνος i.e. homin[…] osoris. De Timonis turri inaudivisse [...] tellego etiam Lucianum *Timone* c. 42, [...] ipse Timon: αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πριάμε[…] τὴν ἐσχατιάν, πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑ[…] τοῦ Θησαυροῦ (h.e. super illo loco, [...] thesaurum repperi) μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδι[…] τᾶσθαι.' Fiebant autem ibi λαμπαδηδ[…]μίαι Minervae (Ran. 1090), Neptuni, Dian[…] Promethei festis, etiam Panis (Herod. [...] 105) et Bendideis (Platon. *Rep.* I. 328 A, B)

Κεραμεύς: incola Ceramici pa[…] Ran. 1093 οἱ Κεραμῆς ἐν ταῖσι πύλαις [...] Dipylo) παίουσ' αὐτοῦ (hominis ἀγυμνα[…] insignis) γαστέρα, πλευράς

Κερβέριος: τίς (exclamat Charon) ἐς Λήθης πεδίον...ἢ ἐς Κερβερίους; Ran. 1[…] ubi comice dictum videtur pro Κιμμερίο[…] quidquid contradicat Lobeckius *Aglaopha[…]* p. 813, *not.* (6), Cerberum a Cerber[…] (sic enim nostro versu Cimmerios voca[…] traductum esse opinatus

Κέρβερος; ἡνίκ' ἦλθες ἐπὶ τὸν Κέρβ[…]ρον; Ran. v. 111 h.e. ad Cerberum [...] Orco abducendum; ὃς τὸν κύν' ἡμ[…] ἐξελάσας τὸν Κέρβερον ἀπῇξας ἄγχων, [...] ἐγὼ (Herculem alloquitur Aeacus) 'φύλαττ[…] Ran. 467. De Cleone dictum Equit. 10[…] φράζευ, Ἐρεχθείδη, κύνα Κέρβερον ἀνδρ[…]

…οδιστήν; Pac. 313 εὐλαβεῖσθε τὸν κάτωθεν …έρβερον. Sic Plato eum vocavit fr. inc. …ȝ (Mein. *Fr. Com.* II p. 690)

Κεφαλῆς: pagus tribus Acamantidis …οι, teste Pausania *Att.* I 31 1, οἱ Διόσκουροι …μίζονται μάλιστα: ὁ πατὴρ ἄρα τῆς κορυδοῦ …νὶ κεῖται τεθνεὼς Κεφαλῆσιν Av. 476 …οι scholiasta: προσέπαιξε τὸν δῆμον· Κε…αλῆς γὰρ δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. …militer lusit Av. 399

Κέφαλος: demagogus Atheniensis; πῶς …τερεῖς, ἣν Κέφαλός σοι (Πραξαγόρᾳ) …ιδορῆται προσφθαρείς Eccl. 248, quaerit …ulier, cui Praxagora φήσω αὐτὸν…τὰ …ύβλια κακῶς κεραμεύειν τὴν δὲ πόλιν εὖ …λ καλῶς h.e. patinas eum dicerem …ale conficere, rempublicam autem …obe. Schol. ἀπὸ κοινοῦ τὸ κεραμεύειν …τὶ τοῦ κατεργάζεσθαι· ἦν δὲ κεραμέως …ιτρὸς Κέφαλος. Distinguendus autem …t ab Cephalo, clari nominis oratore, …em Andocides Demosthenes aliique com…emorant. Nostrum ridet Plato fab. inc. … βόσκει δυσώδη Κέφαλον αἰσχίστην νόσον

Κεχηναῖος: τῇ Κεχηναίων πόλει Eq. …63, ubi scholiasta, ἔπαιξε παρὰ τὸ Ἀθη…ίων· ἀπὸ δὲ τοῦ κεχηνέναι ἔλαβε τὸ …ομα; quod verbum de stultis et impru…entibus astupentibus saepe usurpat co…cus, ut Ach. 133, Equit. 755, 804

Κηκείδης: διθυράμβων ποιητὴς πάνυ …χαῖος, οὗ μέμνηται Κρατῖνος ἐν Πανόπταις. …HOL. Hinc ἀρχαῖά γε καὶ τεττίγων ἀνά…ττα καὶ Κηκείδου καὶ Βουφονίων Nub. …5, de rebus vetustissimis et obsole…

Κηφεύς: Ἀνδρομέδα παῖς Κηφέως Th. …13; χαῖρ' ὦ φίλη παῖ, τὸν δὲ πατέρα …ηφέα, ὅς σ' ἐξέθηκεν ἀπολέσειαν οἱ θεοὶ …. 1056 (Euripides Echus personam agen… verba)

Κηφισόδημος: Θουκυδίδην συμπλακέντα Σκυθῶν ἐρημίᾳ, τῷδε τῷ Κηφισοδήμῳ, … λάλῳ συνηγόρῳ Ach. 705, quod explicat …holiastes, συμπλακέντα ἀγριότητι, τοῦτο …ρ δηλοῖ ἡ Σκυθῶν ἐρημία· λέγει δὲ …ριότητι, Κηφισοδήμῳ τῷ λάλῳ ῥήτορι. …maioribus eius aliquis Scythicam uxorem …xisse videtur, vel pater eius originem …ythicam habuerat; inde est quod eum v. 709 cum contemptu τοξότην sive servum publicum appellat, et inferius v. 712 patris cognatos sagittarios Scythicos exprobrat poeta. Ad συμπλακέντα conf. Plutarch. *Pericl.* xi de eodem Thucydide dictum περὶ τὸ βῆμα τῷ Περικλεῖ συμπλεκόμενος

Κηφισοφῶν: de Cephisophonte nihil notum est praeter ea quae dicuntur ab Aristophane in fragmento 316:

> Κηφισοφῶν ἄριστε καὶ ταλάντατε,
> σὺ δὴ συνέζης ἐς τὰ πόλλ' Εὐριπίδῃ
> καὶ συνεποίεις, ὥς φασι, τὴν μελῳδίαν.

Dicitur οἰκογενὲς μειράκιον ab auctore *vitae Euripidis* apud Rossignolum, quocum consentit Schol. Ran. 944; quod inde fluxisse videtur, quod, qui in *Acharnensibus* servus Euripidis in scenam prodit, in codicibus et a scholiasta ad v. 395 Cephisophon esse dicitur: adversatur Elmsleius qui ad v. 395 contendit hoc falsum esse, quem enim Atheniensium nomen ἀττικώτατον servulo impositurum fuisse? quapropter nomen Cephisophontis ex dramatis personis exemit. Ran. 1452, 1453 ΔΙ. ταυτὶ πότερ' αὐτὸς εὗρες ἢ Κηφισοφῶν; ΕΥ. ἐγὼ μόνος, τὰς δ' ὀξίδας Κηφισοφῶν; et v. 944, ubi Euripides profitetur ἀνέτρεφον (τὴν τέχνην) μονῳδίαις Κηφισοφῶντα μιγνύς, significant Cephisophontem in scribendo Euripidem adiutasse. Rem eum habuisse cum uxore Euripidis traditur; quae narratio (secundum Leutsch. *G. G. Anz.* 1861 p. 1791) a comico quodam profecta est, qui tragoediam Euripidi nuptam inducens Cephisophontem moechum eius vocaverat. Thomas Magister in Vit. Eurip. tradit eum fuisse Euripidis ὑποκρίτην. ΑΙΣ. ἐς τὸν σταθμὸν αὐτὸς τὰ παιδί' ἡ γυνὴ Κηφισοφῶν ἐμβὰς καθήσθω συλλαβὼν τὰ βιβλία Ran. 1408. Ceterum similem cum Choerilo servo et Ecphantida poeta comico intercessisse rationem docet Hesychius s. v. ἐκκεχοιριλωμένη. Vide Naekii *Choerilum*; Meinekii *Hist. Critic. Com. Graec.* p. 37; Gaisfordium ad *Hephaestion. de Metris* c. XV § 13 p. 97; HALBERTSMA *Prosopogr.* p. 25 sq.

Κιθαιρώνιος: ἀμφὶ δὲ σοὶ κτυπεῖται Κιθαιρώνιος ἠχὼ Thesm. 996 h. e. sono tunditur echo Cithaeronis. Sic Vesp.

1228 παραπολεῖ βοώμενος, peribis clamore circumfusus: Eur. Helen. 1434 πᾶσαν δὲ χρὴ γαῖαν βοᾶσθαι μακαρίαις ὑμνῳδίαις; Iph. Taur. 359 αὐλεῖται δὲ πᾶν μέλαθρον h.e. tota domus tibiae sonitu impletur

Κίκυννα: δῆμος οἱ Κικυννῆς τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. SCHOL. ποῦ Κικυννῆς εἰσὶν οὑμοὶ δημόται Nub. 210; Φείδωνος υἱὸς Στρεψιάδης Κικυννόθεν Nub. 134

Κιλλικῶν: ΕΡ. τί ποιεῖν διανοεῖ; ΤΡ. οὐδὲν πονηρόν, ἀλλ' ὅπερ καὶ Κιλλικῶν Pac. 363, ubi ex scholiasta Berglerus 'Pro ἀλλὰ πάντα ἀγαθά. Ita enim dixerat Cillicon iste, cum proditionem Mileti parans ab amicis interrogaretur quid faceret'

Κιμώλιος: ὁπόσοι κρατοῦσι κυκησιτέφρου ψευδολίτρου κονίας καὶ Κιμωλίας γῆς Ran. 712, ubi scholiasta: μία τῶν Κυκλάδων αὕτη ἡ νῆσος (ἡ Κιμωλία) νιτροποιὸς γῆ. Vide s. n. **Κλειγένης**. ἰσχάδας Κιμώλιας memorat Amphis fab. inc. fr. 4

Κίμων: ἐλθὼν δὲ σὺν ὁπλίταισι τετρακισχιλίοις Κίμων ὅλην ἔσωσε τὴν Λακεδαίμονα Lys. 1143. Notum est Helotes rebellavisse contra Lacedaemonios, qui cum diu frustra Ithomen quo se receperant Helotes oppugnavissent, ab Atheniensibus auxilium petierunt, missusque Cimon est Spartam (a. Chr. 461) cum quattuor milibus armatorum (Thucyd. I 101 sq. Plutarch *Cimon.* c. 16); quod Atheniensium beneficium Lysistrata hoc in loco in memoriam revocat Lacedaemoniis

Κινησίας: dithyramborum poeta ineptus, Meletis citharoedi filius (Plato *Gorgias* p. 501 E), dis hominibusque invisus κυκλιοδιδάσκαλος, cuius mores et poësin non solum Comici sed Lysias quoque et Plato acerbissime exagitarunt. Inter primarios artis musicae corruptores numeratur cum Melanippide Phrynide et Timotheo peregrinis a Pherecrate in nobilissimo de Musica loco e *Chirone* apud Plutarchum de *Musica* p. 1141 § XXX (Meinek. *fr. com.* II p. 327), ubi Musica ipsa inducitur ἐν γυναικείῳ σχήματι ὅλη κατῃκισμένη τὸ σῶμα, et Iustitiae τὴν αἰτίαν τῆς λώβης διαπυνθανομένῃ queritur se cum ab aliis musicis pessum datam esse, tum a Cinesia, saltationis et tibiarum sublata congruentia:

> Κινησίας δέ μ' ὁ κατάρατος Ἀττικὸς
> ἐξαρμονίους καμπὰς ποιῶν ἐν ταῖς στροφαῖς
> ἀπολώλεχ' οὕτως, ὥστε τῆς ποιήσεως
> τῶν διθυράμβων καθάπερ ἐν ταῖς ἀσπίσιν (i
> ordinibus militum)
> ἀριστέρ' αὐτοῦ φαίνεται τὰ δεξιά.

De moribus hominis nobilissimus e Lysiae, qui duas in Cinesiam scripsit ora tiones, locus apud Athenaeum XII. p. 551 Κινησίας, ὃν ὑμεῖς ἐπίστασθε ἀσεβέστατ ἁπάντων γεγονέναι.—οὐχ οὗτός ἐστιν τοιαῦτα περὶ θεοὺς ἐξαμαρτάνων, ἃ τοῖς μ ἄλλοις αἰσχρόν ἐστι καὶ λέγειν, τῶν κωμῳδοδ δασκάλων δ' ἀκούετε καθ' ἕκαστον ἐνιαυτόν Vide reliqua, in quibus gravissime notatu miseri hominis impietas, cuius exemplu habemus Ran. 366

> ἢ κατατιλᾷ τῶν Ἑκαταίων κυκλίοισι χοροῖσι
> ὑπᾴδων;

Conf. Eccles. 330. Neque honorificenti de eius poesi, cuius specimen servav Aristophanes Av. 1370 sqq., iudicass veteres docet Plutarchus de *gloria Athen* p. 348 B: ὁ γὰρ Κινησίας ἀργαλέος ἔοικ ποιητὴς γεγονέναι διθυράμβων· καὶ αὐτ μὲν ἄγονος καὶ ἀκλεὴς γέγονε, σκωπτόμεν δὲ καὶ χλευαζόμενος ὑπὸ τῶν κωμῳδοποιῶ οὐκ εὐτυχοῦς δόξης μετέσχηκεν. Eodem fer redit sobrium Platonis iudicium nihil curar Cinesiam dicentis ὅπως ἐρεῖ τι τοιοῦτ ὅθεν ἂν οἱ ἀκούοντες βελτίους γίγνοιντο, se illud unice spectare quomodo gratificaretu plebi infimae, ὅτι μέλλει χαριεῖσθαι τῷ ὄχλ τῶν θεατῶν, *Gorg.* p. 501 F. Nec minu summo Comico eius saltationes displicebant quicumque enim eius pyrrichen didicit,

> εἰ πυρρίχην τις ἔμαθε τὴν Κινησίου,

dignus iudicatur qui coniciatur in eum locu inferorum, ubi est βόρβορος πολὺς καὶ σκῶ ἀεινῶν, Ran. 153. Praeter inepta carmin et vitae sordes dicacitatem poetarum ex perta erat etiam gracilitas hominis e macilentia ex teterrimis morbis contract qua in re Aristophanes ingeniosissime lusi Av. 1377, ubi φιλύρινος (tiliaceus) vo catur διὰ τὸ φιλύρας τοῦ ξύλου λαμβά νοντα σανίδα συμπεριζώννυσθαι, ἵνα μὴ κάμ πτηται διά τε τὸ μῆκος καὶ τὴν ἰσχνότητ

plicante Athenaeo p. 551 D; et Ran. 37 (nisi locus interpolatus sit)

εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ,
αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα,

ithyrambica enim Cinesiae poesis in re quasi volare dicitur; ergo volaticus ›eta videbatur esse posse loco alarum); et Gerytad. fr. v. 10 ubi memoratur inter acie confectos legatos, quos poetae ad feros mittunt. Sed acerbissime morbosum ›minem praeter Lysiam *l. l.* descripsit ato apud Galenum, ad *Aphorism. hypomn.* p. 322 ubi dicitur;

ἐκ πλευριτίδος
σκελετός, ἄπυγος, καλάμινα σκέλη φέρων,
φθόης προφήτης, ἐσχάρας κεκαυμένος
πλείστας ὑπ' Εὐρυφῶντος ἐν τῷ σώματι.

:ripsit in eum integram fabulam cognomi-m Strattis teste Athenaeo XII p. 557 D: δὲ ὄντως μακρότατος καὶ λεπτότατος ὁ ιvησίας, εἰς ὃν καὶ ὅλον δρᾶμα γέγραφε ·ράττις, Φθιώτην Ἀχιλλέα αὐτὸν καλῶν, ὰ τὸ ἐν τῇ αὐτοῦ ποιήσει συνεχῶς τὸ Φθιῶτα γειν. παίζων οὖν εἰς τὴν ἰδέαν αὐτοῦ ἔφη ›θιῶτ' Ἀχιλλεῦ; erat enim φθόης προ-ήτης, ut Plato salse eum appellavit *l. c.* risione poetarum irritatus poetaster eos ultus est, ut non multo post *Ranas* doctas egit ut, in penuria publica scilicet, nihil choros comicos erogaretur, teste Aristo-le apud Schol. Ran. 404, χρόνῳ δ' ὕστερον πολλῷ τινι καὶ καθάπαξ περιεῖλε Κινη-ας τὰς χορηγίας· ἐξ οὗ καὶ Στράττις ἐν εἰς αὐτὸν δράματι ἔφη

Σκηνὴ μέν (ἐστιν ἥδε) τοῦ χοροκτόνου
Κινησίου.

EINEK. *fr. com.* I p. 230 sqq., HAL-RTSMA *Prosopogr.* p. 62 sq.; plura si is velit adeat Hanovium *Exercit. Critic.* ›. 49, Boeckhium *Oecon. Civ. Ath.* p. I *ed. alt.* et Burettium in Plutarch. *de us.* in *Mémoires de l'Academie des Inriptions* Vol. XV p. 340

Κινησίας: (nomen a re fictum) diversus dithyrambico illo poeta, inducitur in ›sistrata ut libidinosus Myrrhinae maritus, ae eum infinitis modis ludos facit, 831—8. Derelicti miseret senes Myrrhinam ecrantes, 959—972. Παιονίδης vocatur 852 nomen fictum ὡς ἀπὸ δήμου τινὸς non sine lusu in v. παίειν quod de re venerea usurpatur in Pace v. 874

Κίρκη: maga quae Ulixis comites in sues commutavit, Homer. *Odyss.* 10. Facete Plut. v. 302 sqq. pro Ulixe eiusque sociis ponitur Philonides de quo vide infra s. n. et conf. p. 643 not. 4

Κλαζομεναί: ἕτερος δ' (ἠντεβόλει) ὅκως ἔχων τὸν παῖδα πωλήσει 's Κλαζομενάς, Triph. fr. ii de Alcibiade quem propter venustatem plurimi expetiverunt Iones

Κλεαίνετος: στρατηγὸς οὐδ' ἂν εἷς τῶν πρὸ τοῦ σίτησιν ᾔτησ' ἐρόμενος Κλεαίνετον Eq. 574: ubi ex scholiis Berglerus 'Hic auctor legis fuerat, quae publicum in Prytaneo cibum ducibus adimebat. Patrem Cleonis Cleaenetum dicit Thucydid. III 36 et IV 21'

Κλειγένης: οὐ πολὺν οὐδ' ὁ πίθηκος οὗτος ὁ νῦν ἐνοχλῶν, Κλειγένης ὁ μικρός, ὁ πονηρότατος βαλανεύς, χρόνον ἐνδιατρίψει, ἰδὼν δὲ τάδ' οὐκ εἰρηνικὸς ἔσθ' ἵνα μή ποτε κἀποδυθῇ μεθύων ἄνευ ξύλου βαδίζων Ran. 709 sqq. ubi Fritzschius 'Hic Cligenes homo brevi statura, admodum deformis, balneator fraudulentus, cum pacem turbaret civibusque suis invisus esset, exilii poenam tum maxime pertimescebat. Eum Cleogenem, qui Olymp. 92, 3 scriba fuit (Andocid. *de Myster.* p. 13 § 96, et *Corpus Inscript. Graec.* Vol. I p. 219—221 secundum Boeckhii correctionem) verisimile puto a *Cligene* Ranarum nihil quicquam differre: constat autem Κλειγένης et Κλεογένης unum idemque nomen esse. Peregrinum et barbarum fuisse, cum oppositio optimatium credere nos sinit, tum comparatio eius cum Cleophonte, cui haud dubie simillimus fuit

Κλειδημίδης: νυνὶ δ' ἔμελλεν (ὁ Σοφοκλῆς), ὡς ἔφη Κλειδημίδης, ἔφεδρος καθεδεῖσθαι Ran. 791 sq. ubi schol. annotat eum fortasse Sophoclis histrionem fuisse

Κλειναρέτη: nomen feminae, Eccl. 41

Κλεισθένης: saepissime a nostro derisus ut effeminatus, genis ad cutem tonsis tamquam eunuchus, pathicus, praesertim in *Thesmophoriazusis*: idem perstringitur in fabulis octo ab *Acharnensibus* ad *Ranas* per viginti annorum spatium. Unus est ex his quos Aristophanes maxime oderat suis-

que telis perpetuo persequebatur. Τοῖν μὲν εὐνούχοιν τὸν ἕτερον τουτονὶ ἐγᾦδ' ὅς ἐστι Κλεισθένης ὁ Σιβυρτίου Ach. 118 (ubi Elmsleius 'Sibyrtii palaestra memoratur a Plutarcho *Alcib.* p. 193 A. Fortasse mollem hominem et a corporis exercitatione alienum παιδοτρίβου filium iocose vocat noster'); ex Equit. v. 1373 ΔΗΜ. οὐδ' ἀγοράσει ἀγένειος οὐδεὶς ἐν ἀγορᾷ. ΑΓ. ποῦ δῆτα Κλεισθένης ἀγοράσει; colligit Bergkius Clisthenem in summa mollitie rempublicam capessere et auram popularem eloquentiae ope captare studere (*Comm.* p. 207). Legationem illum sacram aliquando suscepisse conicias ex *Vespis* v. 1187 ὡς ξυνεθεώρεις Ἀνδροκλεῖ καὶ Κλεισθένει; πῶς ἂν ἔτι γένοιτ' ἂν εὔτακτος πόλις ὅπου θεὸς γυνὴ γεγονυῖα πανοπλίαν ἕστηκ' ἔχουσα, Κλεισθένης δὲ κερκίδα Av. 829 sqq. quos versus parodia expressos esse ex Euripidis *Meleagro* (fr. 526 Nauck)

> πῶς οὖν ἔτ' ἂν γένοιτ' ἂν εὔτακτος πόλις,
> ὅπου γυνὴ γεγονυῖα (Atalante) τὴν πανοπλίαν
> ἕστηκ' ἔχουσα Μελέαγρος δὲ κερκίδα;
> εἰ κερκίδων μὲν ἀνδράσιν μέλοι πόνος κ.τ.λ.

putat Fritzschius. Praetorem eum fuisse et victoriam reportavisse affirmat scholiasta ad Ranas v. 48 ἐπεβάτευον Κλεισθένει, h. e. miles eram classiarius sub Clisthene trierarcho, (cf. ad usum dativi Xenoph. *Hellen.* V 4, 2, *Anabas.* VII 2, 23, Arist. *Eq.* 727, Thucyd. I 92, Cratin. in *Bubulcis* fr. II 3); quae verba Bacchi, postquam Bacchus viri cuiusdam desiderio se contabescere indicasset, interpretanda esse conicit rem cum Clisthene habebam, itaque rogare eum v. 57 ξυνεγένου Κλεισθένει; cecidisse Clisthenem in proelio ad Arginusas demonstrat v. 422, ubi in funere patris filius eius similis moribus dicitur planxisse, τὸν Κλεισθένους δ' ἀκούω ἐν ταῖς ταφαῖσι (in exteriore Ceramico) σπαράττειν τὰς γνάθους· κἀκόπτετ' ἐγκεκυφὼς κἄκλαε...Σεβῖνον ὅστις ἐστὶν ἀναφλύστιος h.e. Σεβῖνον τὸν Ἀναφλύστιον ὅστις ἐστὶν (ita Clisthenes ridetur, quasi post mortem factus sit daemon Venereus (Sebinus Anaphlystus quisquis libentius audit). FRITZSCH); καὶ νῦν γ' ὅτι Κλεισθένη εἶδον (αἱ Νεφέλαι), διὰ τοῦτ' ἐγένοντο γυναῖκες Nub. 355; δέδοικα μὴ τῶν Λακώνων τινὲς συνεληλυθότ ἄνδρες ἐς Κλεισθένους τὰς γυναῖκας ἐξ ταίρωσιν δόλῳ καταλαβεῖν τὰ χρήμαθ' ἡμί Lys. 621; Lys. 1092. In *Thesmophoriazusis* Clisthenes ob insanum amore mulierum levigatus mulieribus defert affine Euripidis Mnesilochum muliebri habit indutum inter eas esse; deinde ad eu deprehendendum et convincendum ip operam praestat; rem detectam prytanibu nuntiatum abit, 575—654. Eundem hom nem praeter Aristophanem etiam ceteri ei aetatis comici poetae saepius videntur vex visse; ita Pherecrates in *Petale* fr. ii (Meine *fr. com.* II p. 322) ei assimulat columbula propter effeminatos et molliculos mores

> ἀλλ' ὦ περιστέριον ὅμοιον Κλεισθένει
> πέτου, κόμισον δέ μ' εἰς Κύθηρα καὶ Κύπρον.

Cratinus autem in *Pytine* fr. 13, ut mag etiam ei hoc exprobraret, finxit aleis luden tem: erat enim hoc ignominiosum et hom num molliorum, Vesp. 74, coll. Nub. 68 Vide BERGK. *Comm.* p. 206 sq.

Κλειταγόρα: nomen muliebre Nu 684; νυνὶ δ' ἅπαντ' ἤρεσκεν, ὥστ' εἰ μέν τις ᾄδοι Τελαμῶνος Κλειταγόρας ᾄδε δέον, ἐπῃνέσαμεν ἂν Lys. 1236 sqq. (u scholiasta ὁ δὲ νοῦς ὅτι τὰ ἐναντία λέγομ ἑαυτοῖς καὶ πράττομεν, et Berglerus 'laud bamus, etsi quis absurda caneret i nostro convivio; tam pacifici er mus.' Est autem absurdum in convivi quod propter pacem modo initam erat i stitutum, cantare carmina de bello a bellicosis viris quale est illud de Telamon filio et non potius carmen aliquod (qua illud de Clitagora). Conf. omnino Pa v. 1270 et similem versum Cratini e *Chironn.* fr. X;

> Κλειταγόρας ᾄδειν, ὅταν Ἁρμοδίου μέλος αὐλ

sc. ὁ αὐλητής, i. e. de Clitagora carme canere tibicine Harmodii mod praeeunte: quod proverbiale dicen genus esse putat Meinekius II. p. 154, q notarentur ii qui temere omnia miscere Bergkius proprio sensu accepit, artis mu sae contemptionem et depravationem Cr tinum voluisse notare autumans. Χρήμα καὶ βίον Κλειταγόρᾳ τε κἀμοὶ (scolii pa

ula Vesp. 1245, cuius reliqua verba ab istophane adiecta esse iudicat Bergkius *mm.* p. 228 ut Aeschinem Selli filium stigaret; conicit enim illum socium fuisse ationis quam Athenienses illo tempore Thessaliam miserant, vide Vesp. 1276). iae autem fuerit Clitagora iam antiitus ambigebant, alii Thessalam, ex ipso istophane coniecturam facientes, alii Laaicam fuisse prodentes

Κλειτοφῶν: *οὑμοὶ δὲ (μαθηταί εἰσιν)*, ait ripides, Κλειτοφῶν *τε καὶ Θηραμένης ὁ* *ψός* Ran. 967, ubi opponuntur iis hori quidam homines et barbati. Homo non ıne obscurus, sed dialogo cognomine qui ıtonis inscribitur nobilitatus, et cum ırasymacho sophista commemoratus in o vere Platonico *Republ.* p. I. 328 B. tre usus est Aristonymo, Platonis sodali, em a philosopho tradunt in Arcadiam ssum esse reipublicae constituendae causa lutarch. *adv. Colot.*). Socraticus erat, rtia et desidia notatus, ut plures huius inae (cf. Nub. 315, 331 *σφραγιδονυχαρκομήτας*): qui Euripidis tragoediis haud nus delectati sunt quam ipse Socrates, nmus ille Euripidis amicus, qui poetam iuvare in scribendo credebatur (vide 819). Hoc loco perstringitur ut mobili versuto ingenio Theramenis in mom. Vide Stallbaum. in Platon. *de p. l. c.*

[**Κλειτώ**]: mater Euripidis, *λαχανοπωλία*; Ach. 457, 469, 478; Thesm. 387, 5; Ran. 840, 942

Κλεόκριτος: *δέσποινα Κυβέλη, στροῦθε, ερ* Κλεοκρίτου Av. 877 (ubi scholia: *δὲ 'μῆτερ Κλεοκρίτου' παρ' ὑπόνοιαν ἐπήγεν, βουλόμενος αὐτὸν διαβάλλειν ὡς στρουποδα, τούτεστι μεγαλόπουν.* Conf. Plin. *t. Hist.* VII c. 2 § 2, 24: Eudoxus in ridianis Indiae viris plantas esse cubitafeminis adeo parvis, ut Struthopodes pellentur. Per *στροῦθον* autem intellege uthiocamelum Angl. *ostrich*); *εἴ τις ερώσας* Κλεόκριτον *Κινησίᾳ* Ran. 1437; tamquam vasti et pinguis corporis honem ridet, Cinesiaeque omnium mortan tenuissimo opponit. Meinekius conicit alium esse eum quem Xenophon *Hellen.* II 420 mystarum praeconem *μάλα ἔμφωνον* fuisse tradit

[**Κλεόμαχος**]: varia lectio Eccl. v. 22

Κλεομένης: *ἐπεὶ οὐδὲ* Κλεομένης, *ὃς αὐτὴν (τὴν ἀκρόπολιν) κατέσχε πρῶτος, ἀπῆλθεν ἀψάλακτος ἀλλ' ὅμως λακωνικὸν πνέων ᾤχεθ' ὅπλα παραδοὺς ἐμοί* Lys. 274. (Is fuit rex Lacedaemoniorum, et cum Isagora Atheniensi senatus auctoritatem Athenis abrogare cupiente ac tyrannidem affectante arcem occupavit, sed mox ab Atheniensibus est obsessus. Vide Herodotus V 72; *ἀντισταθείσης δὲ τῆς βουλῆς καὶ οὐ βουλομένης πείθεσθαι, ὅ τε* Κλεομένης *καὶ ὁ Ἰσαγόρης καὶ οἱ στασιῶται αὐτοῦ καταλαμβάνουσι τὴν ἀκρόπολιν. Ἀθηναίων δὲ οἱ λοιποί, τὰ αὐτὰ φρονήσαντες, ἐπολιόρκεον αὐτοὺς ἡμέρας δύο, τῇ δὲ τρίτῃ ὑπόσπονδοι ἐξέρχονται, ὅσον ἔσαν αὐτέων Λακεδαιμόνιοι.* Solet autem comicus choro senum tribuere etiam quae antecesserunt aetatem hominum tunc viventium. Vide G. Grote *Hist. Graec.* Vol. IV p. 219; Thirlwall. *H. G.* Vol. II c. XI p. 86 *ed. mai.*); Cleomenes cepit Pisistratidas in muro Pelasgico inclusos, Lys. 1154; conf. Herod. V 64

Κλεοφῶν: turbulenti demagogus ingenii, qui e servili conditione malis artibus in civitatem Atticam irrepsit (Aesch. *de f. l.* p. 254), similis Cleoni et Hyperbolo in cuius male partam auctoritatem et gratiam successit circa Ol. XCI I. Ex Thracia eum oriundum fuisse significat Aristophanes lepidis versibus in Ran. vs. 678 sqq. ubi Thracia hirundo in eius labris strepere dicitur, *φιλοτιμότεραι (σοφίαι)* Κλεοφῶντος, *ἐφ' οὗ δὴ χείλεσιν ἀμφιλάλοις δεινὸν ἐπιβρέμεται θρῃκία χελιδών.* Neque aliter scholiastes ad Eur. Orest. v. 903 *θέλει δὲ εἰπεῖν Ἀθηναῖον οὐκ Ἀθηναῖον ὄντα αὐτόν, ἀλλὰ νόθον πολίτην, πάροσον Θρᾷξ ἦν ὁ* Κλεοφῶν. Cleophontis cognomen *ὁ λυροποιός* saepe commemoratur (vid. Andoc. *de myster.* p. 73, Aeschines *de fals. leg.* p. 254): adhaesit autem homini ex aequalium contumelia ut plerisque demagogis, qui prius humilem quaestum factitassent, ex ludibrio imprimis comicorum cognomen inde petitum adhaerere solebat. (Sic Cleon *βυρσοπώλης* dictus est, Lysides *προβατοπώ-*

λης, Eucrates *στυππειοπώλης*, Hyperbolus *λυχνοπώλης* aut *λυχνοποιός*, Demosthenes nonnumquam *μαχαιροποιός*, Isocrates *αὐλοτρύπης*). Turpes hominis libidines notantur in Thesmoph. vs. 805

> *καὶ μὲν δὴ καὶ* Κλεοφῶν *χείρων πάντως δήπου Σαλαβακχοῦς,*

ubi nequissima meretricula libidinosior arguitur. Ex Himerii *Ecl.* XXXVI 16 p. 318 *ed. Wernsdorf* Κλεοφῶν Ἀλκιβιάδην *ἐγράφετο*, constat eum accusasse Alcibiadem cum absens in Sicilia impietatis accusaretur; quare imprimis de Cleophonte cogitandum est in Thucyd. VI 61, fuitque inter eos qui Thucydidi dicuntur *μάλιστα τῷ Ἀλκιβιάδῃ ἀχθόμενοι ἐμποδὼν ὄντι σφίσι μὴ αὐτοῖς τοῦ δήμου βεβαίως προεστάναι καὶ νομίσαντες εἰ αὐτὸν ἐξελάσειαν πρῶτοι ἂν εἶναι*, VI 28. Eodem pertinet locus Andocidis *de Mysteriis* p. 146, 6 B: *οὐκ ὄνειδος ὑμῖν ἐστιν ἡ Ἀνδοκίδου καὶ Λεωγόρου οἰκία οὖσα, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον τότ' ἦν ὄνειδος, ὅτ' ἐμοῦ φεύγοντος* Κλεοφῶν *αὐτὴν ὁ λυροποιὸς ᾤκει*, nam sic demum pudori fuit urbi Cleophon Andocidis aedibus inhabitans, si ipsius demagogi in expellendo veteri domino aliquae fuissent partes, aut certe si malis artibus eas e miseri exulis opibus fecisset suas.

Ab Ol. XCI 1 quo tempore ad remp. accessit plurimum valens post calamitatem Siculam unus omnium demagogorum potentissimus extitit. Illius enim opera factum est ut, cum Alcibiades Lacedaemonios et Mindarum gravi clade ad Cyzicum afflixisset legatique de componenda pace Athenas essent missi Ol. XCII 2, Athenienses oblatas pacis conditiones reiecerint. Huius rei indicium debetur Philochoro apud Schol. ad Eur. Orest. vs. 770

> *δεινὸν οἱ πολλοὶ κακούργους ὅταν ἔχωσι προστάτας,*

ubi adscripsit *εἰς* Κλεοφῶντα *ταῦτα αἰνίττεται πρὸ ἐτῶν δύο ἐμποδίσαντα ταῖς σπονδαῖς* (egit autem *Orestem* Euripides Ol. XCII 4) et in alio scholio: *ἴσως αἰνίττεται πρὸς τὰς καθ' αὐτὸν δημαγωγίας. μήποτε* (fortasse) *δὲ εἰς Κλεοφῶντα, πρὸ ἐτῶν γὰρ δύο τῆς διδασκαλίας τοῦ Ὀρέστου οὗτός ἐστιν ὁ κωλύσας σπονδὰς γενέσθαι Ἀθηναίοις πρὸς Λακεδαιμονίους, ὡς Φιλόχορος ἱστορεῖ.* Etia in alio eiusdem tragoediae loco exim describi videtur Cleophon a poeta; nem ait vs. 902 sqq.

> *κἀπὶ τῷδ' ἀνίσταται*
> *ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος, ἰσχύων θράσει,*
> Ἀργεῖος οὐκ Ἀργεῖος, *ἠναγκασμένος,*
> *θορύβῳ τε πίσυνος κἀμαθεῖ παρρησίᾳ*
> *πιθανὸς ἔτ' αὐτοὺς περιβαλεῖν κακῷ τινι,*

ubi Schol. *τάχα εἰς* Κλεοφῶντα *τείν ἐπεὶ καὶ ἔναγχος οὗτος τὰς πρὸς Λακεδαιμ νίους συνθήκας οὐ προσήκατο· καὶ τὸ λέγ δὲ* Ἀργεῖος οὐκ Ἀργεῖος *εἰς τοῦτο βλέπ θέλει δὲ εἰπεῖν* Ἀθηναῖον οὐκ Ἀθηναῖον *ὄντ ἀλλὰ νόθον πολίτην.* Idem crimen in Cle phontem conicit Diodorus Sic. XIII 5 qui commemorata Spartanorum legatio subiungit: *οἱ μὲν ἐπιεικέστατοι τῶν Ἀθ ναίων ἔρρεπον πρὸς τὴν εἰρήνην· οἱ δὲ πολ μοποιεῖν εἰωθότες καὶ τὰς δημοσίας ταραχ ἰδίας ποιούμενοι προσόδους ᾑροῦντο τὸν πόλ μον. Συνεπελάβετο δὲ τῆς γνώμης ταύτ καὶ Κλεοφῶν, μέγιστος ὢν τότε δημαγωγ* Vide Clinton. *Fast. Hell.* II. p. 84 sq Male autem ad hoc Cleophontis facin Meierus in libro *de bonis damnatorum* 218 et Bergkius *Comm.* p. 386 retuleru criminationem Aeschinis *de fals. leg.* c. p. 254 sq. ubi monet orator, ita oporte aemulari maiores, ut caveatur ab errorib quibus illi graviter sint lapsi; cuius rei h affert exemplum: (*οἱ Ἀθηναῖοι*) *ἡττημέ τῷ πολέμῳ, προκαλουμένων αὐτοὺς Λακεδ μονίων εἰρήνην ἄγειν ἔχοντας πρὸς τῇ Ἀττι Λῆμνον καὶ Ἴμβρον καὶ Σκύρον καὶ δημοκρ τουμένους κατὰ τοὺς νόμους, τούτων μὲν οὐδ ἤθελον ποιεῖν, πολεμεῖν δὲ προῃροῦντο δυνάμενοι.* Κλεοφῶν *δὲ ὁ λυροποιός, πολλοὶ δεδεμένον ἐν πέδαις ἐμνημόνευον, πο εγγραφεὶς αἰσχρῶς πολίτης καὶ διεφθαρκ νομῇ χρημάτων τὸν δῆμον, ἀποκόψειν ἠπεί μαχαίρᾳ τὸν τράχηλον εἴτις εἰρήνης μνησθ σεται.* Eandem rem Aeschines etiam al loco tetigit in *Ctesiph.* § 150 p. 538 ubi ai *ἦ μήν, εἴτις ἐρεῖ ὡς χρὴ πρὸς Φίλιππον εἰρήν ποιήσασθαι, ἀπάξειν εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐπ λαβόμενος τῶν τριχῶν, ἀπομιμούμενος τ* Κλεοφῶντος *πολιτείαν, ὃς ἐπὶ τοῦ πρ Λακεδαιμονίους πολέμου, ὡς λέγεται, τ πόλιν ἀπώλεσεν.* Utrobique enim intell

nda est importuni demagogi insania, qua st navale proelium ad Arginusas Olymp. ii 3 iterum oblatam pacem non consiliis oratione sed temulenta temeritate reindam esse clamaverat, idque in summa mnium trepidatione et tumultu pertulerat. ius rei locuples auctor est Aristoteles τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ ut videtur, quem um eximium servavit Schol. Arist. ad n. vs. 1580: Ἀριστοτέλης φησὶ μετὰ τὴν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν ἐπὶ τοῦ Καλλίου κεδαιμονίων βουλομένων ἐκ Δεκελείας ἀπιέ-, ἐφ' οἷς ἔχουσιν ἑκάτεροι καὶ εἰρήνην ἄγειν, ιεοφῶν ἔπεισε τὸν δῆμον μὴ προσδέξασθαι, λὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν μεθύων καὶ θώρακα εδυκὼς οὐ φάσκων ἐπιτρέψειν, ἐὰν μὴ τας ἀφῶσι πόλεις οἱ Λακεδαιμόνιοι. Even- docuit nihil umquam reip. Atheniensium niciosius decerni potuisse. Neque id senserat optimus quisque Atticorum ium, quorum sententiam satis perspicue nificat Aristophanes in versiculis quibus nas absolvit; nam precatus deos, ut ibus reperiendi quod reip. optimum sit ultatem concedant, subiungit:

ἄγχυ γὰρ ἐκ μεγάλων ἀχέων παυσαίμεθ' ἂν οὕτως,
γαλέων τ' ἐν ὅπλοις ξυνόδων. Κλεοφῶν δὲ μαχέσθω
ἄλλος ὁ βουλόμενος τούτων πατρίοις ἐν ἀρούραις.

uitne disertius suadere acutis spectatois: vos pacem componite et Cleoontem Thracem ceterosque belli batores ocyus ex urbe expellite. lem sententia ei mandatur laqueus Ran. 500 utpote lucis indigno.

Accedebat etiam aliud quid, quamobrem ipso anno, Olymp. XCIII 3, quidquid Athenis honestiorum civium acerrimo potentia abutentem demagogum perebantur. Decem praetores, viri optime republica meriti, iniquissima criminae circumventi et in salutis discrimen it adducti. Iam ultro exacerbatam em demagogi omnes magis etiam instiant: ὁ δῆμος—παροξυνθεὶς ὑπὸ τῶν δηωγῶν, τὴν ὀργὴν ἀπέσκηψεν εἰς ἄνδρας—λῶν ἐπαίνων καὶ στεφάνων ἀξίους Diod. XIII 102: neque ibi quievisse Cleoontem indicium praebet locus Xenonteus *Hellen.* I 7 35, unde conficitur eum in istorum numero fuisse quos populus ob inique necatos praetores ulcisci cuperet; nam mortem hominis hoc loco commemorari non potuisse, nisi et ipse eodem crimine fuisset implicatus. Quam suspicionem insigniter confirmare potest locus in *Ranis* vs. 718 sqq. ubi salutem Praetorum deprecatur quibus imminere exitium virum prudentem non fallebat, et v. 697 sq. collatus cum Xen. *Hellen.* I 7 5 (ubi dicitur Theramenes ceterique demagogi extremo mense Pyanepsione multos subornavisse μέλανα ἱμάτια ἔχοντας καὶ ἐν χρῷ κεκαρμένους, πολλοὺς ἐν ταύτῃ τῇ ἑορτῇ, ἵνα πρὸς τὴν ἐκκλησίαν ἥκοιεν ὡς δὴ ξυγγενεῖς ὄντες τῶν ἀπολωλότων) in his enim versibus poeta indignationem omnium et dolorem, quem turba ista in Apaturiis lugubri habitu squalens ingentem commoverat, prudenti consilio mitigare et lenire aggreditur. Deinde Callixenum subornatum immittunt ad irritandos senatorum animos. Fit senatus consultum contra leges ut simul de universis suffragia ferantur, Xen. I 7 § 6. Ἐντεῦθεν ἐκκλησίαν ἐποίουν, ait Xenophon ibid., omnibus uti sperabant ita compositis paratisque ut negotium sine mora confici posset. Sed aliter evenit: τὸν Καλλίξενον προὐκαλέσαντο παράνομα φάσκοντες ξυγγεγραφέναι et Euryptolemus et alii (§ 8), quibus saevitia populi perterritis Socrates ἐπιστάτης plebem quamvis incensam furore et ira noluit in suffragia mittere. Hinc nova mora: Euryptolemus praeclara oratione reorum caussam defendit, καὶ ἔγραψε γνώμην κατὰ τὸ Κανώνου ψήφισμα κρίνεσθαι τοὺς ἄνδρας, δίχα ἕκαστον, § 11. Invicta Socratis constantia in aliam concionem rem reicit: fit διαχειροτονία· τὸ μὲν πρῶτον ἔκριναν τὴν Εὐρυπτολέμου, ὑπομοσαμένου δὲ τοῦ Μενεκλέους καὶ πάλιν διαχειροτονίας γενομένης ἔκριναν τὴν τῆς βουλῆς. Interea demagogi et Theramenes novos Proedros in suas partes pertrahunt, προέδρους ἐγκαθέτους ὑφέντες (Aesch. Socrat. III 12): quod in nova Prytania accidisse et moram fecisse satis magnam persuasit Luzacius *de Socrat. Civ.* p. 217 sqq. et confirmatur a Xenophonte § 11 ubi καὶ μετὰ ταῦτα κατεψηφίσαντο in hanc partem bene accipi possunt.

Accedunt his loci Aristophanei tam perspicui ut soli rem conficere potuissent: quapropter sic statuendum est, inter accusatorum calumnias et Praetorum condemnationem integros praeteriisse Maemacterionem et Poseideonem, quo mense *Διονύσια τὰ κατ' ἀγρούς* essent celebrata, protractumque esse iudicium in mensem Gamelionem, quo Lenaeis Aristophanes salutem egregiorum civium deprecantem vidimus.

Iam Cleophontis in his turbis et flagitiis haud exiguas fuisse partes facile est ex ipso Aristophane evincere. Diligenter enim animadvertendum est in Chori versiculis, quae deprecationem praetorum proxime praecedunt (vs. 678—685) convicia et minas in temerarium hominem effundi, eumque, cum alii multi in *Ranis* tangantur, prae ceteris omnibus aspere exagitari.

Eaedem causae Platonem commovisse videntur ut recepta comoediae licentia in *Cleophonte* (quam fabulam simul cum Aristophanis *Ranis* et *Musis* Phrynichi docuit et tulit tertias Ol. XCIII 3) uteretur ad notandum hominem, qui et patriae et praestantissimis civibus exitium intentaret. Generosa audacia ipsum Populum in scena egit deceptum malis demagogorum artibus, infestum optimis civibus, et nequissimo cuique stolide obsequentem. Egit autem Populum novos praetores in concione creantem ac iamiam, ne quis sibi retineat manum, pessimum hominem se creaturum clamantem. Cleophontem autem ipsum sic ludificatus est, ut non modo peregrinam sed etiam, uti videtur, servilem ei exprobraret originem eundemque turpiter opes civitatis furari criminaretur. Verum ista peculatus suspicio, quo nomine plerique reip. moderatores male audiebant, (conf. lepidum locum Xenoph. in *Anab.* iv. 6, 16) in Cleophonte quidem falsa fuit. Testis est Lysias *pro bon. Aristoph.* § 48: *Κλεοφῶντα δὲ πάντες ἴστε, ὅτι πολλὰ ἔτη διεχείρισε τὰ τῆς πόλεως πάντα καὶ προσεδοκᾶτο πάνυ πολλὰ ἐκ τῆς ἀρχῆς ἔχειν* (unde conficitur quam avide comicorum criminationes exciperentur), *ἀποθανόντος δ' αὐτοῦ οὐδαμοῦ δῆλα τὰ χρήματα, ἀλλὰ καὶ οἱ προσήκοντες καὶ οἱ κηδεσταί, παρ' οἷς κατέλιπεν, ὁμολογουμένως πένητές εἰσιν.* Non e[...] autem Cleophon ex isto numero qui [...] popularem factionem amplectebantur [...] imprimis sibi consulerent; neque pl[...] umquam ducem habuit qui constanti[...] animo in eo proposito persisteret, qu[...] democratiae profuturum censebat. Auc[...] est Lysias, qui quamvis non parcens homi[...] cuius animus inquies et avidus imp[...] maximis calamitatibus remp. afflixe[...] tamen ultro fatetur, numquam vivo Cl[...]phonte futurum fuisse ut populare im[...]rium paucorum insidiis et hostium m[...] tolleretur. In summa omnium trepidati[...] post cladem ad Aegos potamon *πρου[...]λοῦντο οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰρήνην ποιεῖσθαι, [...] ᾧ τε τῶν μακρῶν τειχῶν ἐπὶ δέκα σταδ[...] καθελεῖν ἑκάτερον*, Xenoph. *Hell.* II 2, [...] cf. Lys. *in Agorat.* § 8. Habita conci[...] fit plebiscitum *μὴ ἐξεῖναι περὶ τούτων ξ[...] βουλεύειν*, auctore imprimis Cleopho[...] qui *ὑπὲρ ἁπάντων ἀναστὰς ἀντεῖπεν, [...] οὐδενὶ τρόπῳ οἷόν τε εἴη ποιεῖν ταῦτα* I[...] ibid. Eodem animo senatum, quem olig[...]chiam moliri sentiebat, gravissime in[...]puit, Lys. *in Nicomach.* § 10 *Κλεοφ[...] τὴν βουλὴν ἐλοιδόρει, φάσκων συνεστ[...] καὶ οὐ τὰ βέλτιστα συμβουλεύειν τῇ π[...]* Simul homo acer Critiam, quem ho[...] consiliorum caput esse perspiciebat, [...] dacter in frequenti senatu exagitavit. N[...] huc pertinere arbitror locum Aristot[...] *Rhetor.* I 16 § 13 *Κλεοφῶν κατὰ Κρ[...] τοῖς Σόλωνος ἐλεγείοις ἐχρήσατο λέγων [...] πάλαι ἀσελγὴς ἡ οἰκία· οἱ γὰρ ἂν [...] ἐποίησε Σόλων·*

εἰπεῖν μοι Κριτίᾳ ξανθότριχι πατρὸς ἀκούει[...]

Itaque intellectum est, nisi Cleophont[...] de medio sustulissent, irrita constituer[...] oligarchiae consilia futura, §§ 11, 12. [...] calumnias in hominem intentant: *οἱ [...] βουλεύοντες καταλῦσαι τὴν δημοκρατία[...] ἀγῶνα Κλεοφῶντα καθιστᾶσι πρόφ[...]μέν, ὅτι οὐκ ἦλθεν εἰς τὰ ὅπλα ἀναπαυσόμ[...] τὸ δ' ἀληθὲς ὅτι ἀντεῖπεν ὑπὲρ ὑμῶ[...] καθαιρεῖν τὰ τείχη*, Lys. *in Agorat.* § [...] Placuit igitur senatui eum vinctum iu[...] tradere quod lex postulabat, Meier. *de [...] damn.* p. 158 sqq. Sed anxie metue[...]

vir populo eximie carus elaberetur
θουσι Νικόμαχον νόμον ἀποδεῖξαι, ὡς χρὴ
τὴν βουλὴν συνδικάζειν: qua lege per-
ı eodem die Cleophon capitis damna-
est, *in Nicom.* § 10 sq., cum novem fere
ıos in republica regnasset. Acciderunt
ec Olymp. XCIII^ae anno quarto exeunte,
vi antequam Theramenes Sparta rediit
composita pace trigintaviri sunt creati.
bet *Platon. Reliqq.* p. 146—165; Fritzsch.
esmoph. p. 298—306; Bergk. *Comm.* p.
5 sqq.; Grote, *Hist. Gr.* Vol. VIII p. 309

Κλέων: in neminem magis amarissimam
ıviciorum virulentiam effudit Aristopha-
s quam in hunc demagogorum importunis-
ıum, Cleaeneti filium, Cydatheniensem
esp. 894). Is prodibat eo tempore quo
ricles totam civitatem suo nutu, omnium
heniensium princeps, regebat; quod
tatur Hermippus in fabula Μοίραις in-
ipta, significans Cleonis pugnam identi-
m poscentis ferocia Periclem compelli ut
arma capessenda se promptum esse
endat:

καγχειριδίου δ' ἀκόνῃ σκληρᾷ
παραθηγομένης βρύχεις κοπίδος
δηχθεὶς αἴθωνι Κλέωνι.

lli igitur gerendi iam tum cupidus, iustis
caussis cunctantem Periclem aggressus
i ingenii pravam demonstravit indolem.
on diu post Periclem mortuum civitatem
bernare coepit et celeriter plebis gratiam
ılis artibus sibi conciliavit, ὢν τῷ δήμῳ
ρὰ πολὺ ἐν τῷ τότε πιθανώτατος ut Thu-
dides auctor est, III 36. Post *Babylonios*
scenam commissos, qua in fabula Liber-
bus magnis acta ausus est poeta suam
minationem imprimis eorum qui civita-
gubernacula tenebant coram sociis qui
m Athenas tributa ferebant exponere,
leo qui timebat ne hac licentia comica
res dominationi suae infesti inimicique
rent, iniurias sibi ut opinabatur illatas
mmo ulcisci studuit fervore, itaque poetae
em intendit, cuius notitiam a poeta ipso
cepimus. Summa rei in eo posita erat
ıod coram peregrinis et sociis civitatem
oscindere ausus esset, Ach. v. 378—383

αὐτός τ' ἐμαυτὸν ὑπὸ Κλέωνος ἅπαθον
ἐπίσταμαι διὰ τὴν πέρυσι κωμῳδίαν·
εἰσελκύσας γάρ μ' ἐς τὸ βουλευτήριον
διέβαλλε καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου,
κἀκυκλοβόρει κἄπλυνεν, ὥστ' ὀλίγου πάνυ
ἀπωλόμην μολυνοπραγμονούμενος;

unde apparet pessime habitum esse poetam a Cleone irato, deinde v. 502—507:

οὐ γάρ με νῦν γε διαβαλεῖ Κλέων ὅτι
ξένων παρόντων τὴν πόλιν κακῶς λέγω.
αὐτοὶ γάρ ἐσμεν οὑπὶ ληναίῳ τ' ἀγών.
κοὔπω ξένοι πάρεισιν· οὔτε γὰρ φόροι
ἥκουσιν οὔτ' ἐκ τῶν πόλεων οἱ ξύμμαχοι·
ἀλλ' ἐσμὲν αὐτοὶ νῦν γε περιεπτισμένοι,
τοὺς γὰρ μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀστῶν λέγω.

h. e. soli sumus tamquam frumentum gluma purgatum: inquilini quidem adsunt, at eorum rationem non habeo, cum quasi gluma civium sint, atque ut semper eo loco, ubi frumentum detritum est, gluma in area iacet, ita fieri non potest quin nunc inquilini adsint. MVELLER; ibid. v. 630 sqq.

διαβαλλόμενος δ' ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐν Ἀθηναίοις ταχυβούλοις
ὡς κωμῳδεῖ τὴν πόλιν ἡμῶν καὶ τὸν δῆμον καθυβρίζει,

id quod Isocrates in Orat. *de pace* § 14 conqueritur. Quamvis autem accusator more suo quibuscumque posset sive veris sive fictis criminationibus reum aggrederetur, (conf. 379 sqq.) tamen nec poetam poenis coercuit neque artis comicae licentiam circumscripsit. Postquam hac accusatione nihil effecit Cleo, sed poeta victor discessit, in eum γραφὴν ξενίας vel ipse vel per alium intendit. Eam rem tangit noster Ach. 653

καὶ τὴν Αἴγιναν ἀπαιτοῦσιν καὶ τῆς νήσου μὲν ἐκείνης
οὐ φροντίζουσ' ἀλλ' ἵνα τοῦτον τὸν ποιητὴν ἀφέλωνται.

Tradit etiam *Vitae* Scriptor: ὡς ξένον δὲ αὐτὸν ἔλεγε (Κλέων), πάροσον οἱ μὲν αὐτόν φασι Ῥόδιον ἀπὸ Λίνδου, οἱ δὲ Αἰγινήτην, στοχαζόμενοι ἐκ τοῦ πλεῖστον χρόνον τὰς διατριβὰς ποιεῖσθαι αὐτόθι ἢ καὶ ὅτι ἐκέκτητο χωρία ἐκεῖσε, κατὰ τινὰς δέ, ὡς ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ Φίλιππος Αἰγινήτης· ἀπολυθῆναι δὲ αὐτὸν εἰπόντα ἀστείως ἐκ τοῦ Ὁμήρου ταῦτα·

μήτηρ μέν τ' ἐμέ φησι τοῦ ἔμμεναι· αὐτὰρ ἔγωγε
οὐκ οἶδ'· οὐ γάρ πώ τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.

Unde apparet praedium Aristophanis in insula Aegina situm caussam fuisse, cur Cleo originem peregrinam ei exprobraret. Eodem spectant elegantissimi versus Eupolidis ap. Stobaeum *flor.* IV 34. Sed Aristophanes civitatem suam probavit et *Acharnenses* per Callistratum docens iam consilium ceperat, ut Cleonem *Equitum* fabula acriter aggrederetur. Aucta autem erat poetae confidentia, quod ipse Cleo eodem tempore ab Equitibus, quos λειποταξίου insimulavisse traditur (conf. Equit. 247), accusatus et ut ait Ach. 5 sqq. quinque talenta evomere (cf. Equit. 1148) coactus erat (de qua mulcta scholiasta Theopompum auctorem laudans: *παρὰ τῶν νησιωτῶν ἔλαβε πέντε τάλαντα ὁ Κλέων, ἵνα πείσῃ τοὺς Ἀθηναίους κουφίσαι αὐτοὺς τῆς εἰσφορᾶς· αἰσθόμενοι δὲ οἱ ἱππεῖς ἀντέλεγον καὶ ἀπῄτησαν αὐτόν*): qua re partis civium honestissimae patrocinium nactus erat multosque eiusdem viri osores esse et suis a partibus stare intellexerat; conf. Ach. vs. 300.

μεμίσηκά σε Κλέωνος ἔτι μᾶλλον, ὃν
κατατεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσι καττύματα:

(intellige autem non ordinem equestrem sed equitatum sive mille numero iuvenes, *ἱππῆς ἄνδρες ἀγαθοὶ χίλιοι* Eq. v. 225, 595 sqq. qui, quibus temporibus bellum Peloponnesiacum gerebatur, maiorem longe quam antea auctoritatem nacti erant, quoniam siquando Lacedaemonii, quod quotannis fieri solebat, usque ad moenia accessissent, contra eos urbem tutabantur eoque in negotio fortissimos sese praestiterant. Anno igitur uno ex *Acharnensium* commissione praeterito ad summum gloriae fastigium evectus (Vesp. 1023) Lenaeis (Dionysiis enim magnis quo minus ex civitatis statu materiam artis sibi elegeret lite Cleonis cohibitus est) Equitum fabulam suo nomine in scenam detulit, in quo perditum demagogum tamquam omnium malorum caussam vehementissime accusavit, ut detectis istius fraudibus sceleribusque plebem stultitiae convinceret pravissimo quoque decipi se passum. De quo quae dicit, sunt ea quidem ex comoediae more in immensum aucta et amplificata, sed tenendum est Aristophanem in moribus Cleonis depingendis et in indole eius principat
describenda cum summo historico Thuc
dide consentire. Iam nomen ipsum q
eum significat *Παφλαγών* vs. 2 a ver
παφλάζειν vs. 919 vehementiam homin
quasi aestuantis vocisque impudentia
monstrat: eodem pertinet quod *φων*
ἐμπεπρησμένης ὑὸς ei tribuit Vesp. 36,
χαράδρας ὄλεθρον τετοκυίας ib. 1034, qu
eum vocat *ὁ κεκραξιδάμας* Vesp. 596;
quod cavendum esse dicit eum Pac. 314,

τὸν κάτωθεν Κέρβερον
μὴ παφλάζων καὶ κεκραγώς, ὥσπερ ἡνίκ' ἐνθάδ' ἦν,
ἐμποδὼν ἡμῖν γένηται;

eo quod dicitur *βόσκειν* (*τοὺς ἡλιαστὰ*
κεκραγὼς καὶ δίκαια κἄδικα (Eq. 25
et (v. 274) *κέκραγας ᾧπερ ἀεὶ τὴν πόλ*
καταστρέφει; eo quod describit eum E
137

ἅρπαξ, κεκράκτης, Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων:

eo denique quod chorus in eum invehitur

ὅστις ἡμῶν τὰς Ἀθήνας ἐκκεκώφηκας βοῶν.

Quibuscum locis confer Thucyd. III 36 q
eum dixit civium omnium violentissimu
βιαιότατον τῶν πολιτῶν. Cum Cleo a mult
tudine coactus praeturam suscepisset, qu
bonorum opinio fuerit a Thucydide expon
tur IV c. 28: *τοῖς δ' Ἀθηναίοις ἐνέπεσε μέν*
καὶ γέλωτος τῇ κουφολογίᾳ αὐτοῦ, ἀσμένο
δ' ὅμως ἐγίγνετο τοῖς σώφροσι τῶν ἀνθρώπω
λογιζομένοις δυοῖν ἀγαθοῖν τοῦ ἑτέρου τε
ξεσθαι, ἢ Κλέωνος ἀπαλλαγήσεσθαι
μᾶλλον ἤλπιζον) ἢ σφαλεῖσι γνώμης Λακ
δαιμονίους σφισι χειρώσασθαι. Similit
poeta, cum Cleo ab Agoracrito impugna
tus dixisset Eq. 340

οἴμοι διαρραγήσομαι

Agoracritus autem respondisset

καὶ μήν σ' ἐγὼ οὐ παρήσω

chorum dicentem inducit

πάρες, πάρες πρὸς τῶν θεῶν αὐτῷ διαρραγῆναι,

et vel apertius alio loco eandem cum Thucy
dide profitetur sententiam: canit enim i
fine scenae cuiusdam chorus, ib. 973—976

ἥδιστον φάος ἡμέρας
ἔσται τοῖσι παροῦσι πᾶ-
σιν καὶ τοῖς ἀφικνουμένοις,
ἢν Κλέων ἀπόληται.

lemque totam per comoediam redire :mus. Ceterum de ipsa illa promissione, a viginti dies Lacones Athenas captos :rendi non solum *κουφολογίαν* (Plu- :h. *de malignit. Herodoti* p. 855) sed m *μανίαν* illi exprobravit Thucydides 39 *καίπερ μανιώδης οὖσα ἡ ὑπόσχεσις βη*: Aristophanes autem ita locutus

ό γέ τοι Παφλαγὼν παρεκινδύνευσε μεθυσθείς,

› oppressum eum fuisse significat. Ad dem rem quem graphice depinxit Thucy- :s IV 27 sqq. (cf. Diodor. Sic. XII 60, ut, postquam Demosthenis opera et ute res iam ad expugnationem Pyli ucta esset, Cleo supervenerit et alienae ae fructu potitus insulam expugnaverit, tant hi loci:

54 sqq.

πρῴην ἐμοῦ
μᾶζαν μεμαχότος ἐν Πύλῳ λακωνικήν,
πανουργότατά πως παραδραμὼν ὑφαρπάσας
αὐτὸς παρέθηκε τὴν ὑπ' ἐμοῦ μεμαγμένην:

77

ἔχει τὸ σκέλος
τὸ μὲν ἐν Πύλῳ τὸ δ' ἕτερον ἐν τἠκκλησίᾳ:

355, 392

ἀνὴρ ἔδοξεν εἶναι τἀλλότριον ἀμῶν θέρος:

702

ἀπολῶ σὲ νὴ τὴν προεδρίαν τὴν ἐκ Πύλου:

742 de se gloriatur Cleo

τῶν στρατηγῶν ὑποδραμὼν τῶν ἐκ Πύλου
πλεύσας ἐκεῖσε τοὺς Λάκωνας ἤγαγον:

052 fingitur oraculum

ἀλλ' ἱέρακα φίλει μεμνημένος ἐν φρεσίν, ὥς σοι
ἤγαγε συνδήσας Λακεδαιμονίων κορακίνους:

1058 sqq.

loco et seriore tempore ignaviam et eritiam Cleoni Thucydides exprobra- Cum enim milites in Thracia in eum herentur, cogitabant imprimis, ut histo- ; ait, *τὴν ἐκείνου ἡγεμονίαν πρὸς οἵαν ειρίαν καὶ τόλμαν μεθ' οἵας ἀνεπιστημο- ς καὶ μαλακίας γενήσοιτο.* Similia multis ; Comicus pronuntiat. Ita v. 389 *δειλὸν σεις*, exclamat chorus, *ἐγὼ γὰρ τοὺς ους ἐπίσταμαι*; et cum Cleo de Pylo ıgnata gloriaretur, Agoracritus respon- (Equit. 1055—1057)

κροπίδη κακόβουλε, τί τοῦθ' ἡγεῖ μέγα τοὔργον;
κε γυνὴ φέροι ἄχθος, ἐπεί κεν ἀνὴρ ἀναθείη·
λ' οὐκ ἂν μαχέσαιτο· χέσαιτο γὰρ εἰ μαχέσαιτο.

Denique Thucydides caussas exposuit, propter quas et Cleo et Brasidas pacem componere noluissent, ita lib. V c. 16, *ὁ μὲν διὰ τὸ εὐτυχεῖν τε καὶ τιμᾶσθαι ἐκ τοῦ πολεμεῖν, ὁ δὲ γενομένης ἡσυχίας καταφανέστερος νομίζων ἂν εἶναι κακουργῶν καὶ ἀπιστότερος διαβάλλων.* Optime et accuratissime his conveniunt quae ubique Aristophanes tradit: nullo autem loco apertius quam quo Agoracritus ex eo quaesierat, cur bellum non finiret et Cleoni dicenti v. 797;

ἵνα γ' Ἑλλήνων ἄρξῃ πάντων (ὁ δῆμος)

respondebat

οὐχ ἵνα γ' ἄρξῃ μὰ Δί' Ἀρκαδίας προνοούμενος ἀλλ' ἵνα μᾶλλον
σὺ μὲν ἁρπάζῃς καὶ δωροδοκῇς παρὰ τῶν πόλεων· ὁ δὲ δῆμος
ὑπὸ τοῦ πολέμου καὶ τῆς ὁμίχλης ἃ πανουργεῖς μὴ καθορᾷ σου,
ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης ἅμα καὶ χρείας καὶ μισθοῦ πρός σε κεχήνῃ.

Tum si (1) vaferrimus calumniator nominatur, si (2) populo fucum facere malis artibus, (3) reliquos magistratus iniuriis afficere, (4) dona captare dicitur, (5) si denique eum praepotentem esse, a divitibus et pauperibus pariter formidatum; harum rerum vestigia apud Thucydidem ubique nobis occurrunt: (1) *κάκιστα δῆτ' (ἀπόλοιτο) οὗτός γε πρῶτος Παφλαγόνων αὐταῖς διαβολαῖς* Eq. 6; *βυρσοδέψην Παφλαγόνα πανουργότατον καὶ διαβολώτατόν τινα* ib. 44; *τοὺς ἔνδον ἄντικρυς ψευδῆ διαβάλλει* ib. 63; v. 256; v. 278; *διαβαλῶ σ' ἐὰν στρατηγῇς* ib. 288; *καί σε φαίνω τοῖς πρυτάνεσιν* ib. 300; ipse Choro minatur *λιποταξίου φεύξει γραφὰς ἑκατονταλάντους τέτταρας* ib. 441; *οὗτος ἐσπεσὼν ἐκεῖσε (εἰς τὸ βουλευτήριον) διαβαλεῖ ἡμᾶς ἅπαντας* ib. 487; chorus ceroma dat isiciario quo cervicem illinat, *ἵν' ἐξολισθάνειν δύνῃ τὰς διαβολάς* adversarii (ioco insperato pro *τὰς λαβάς*) ib. 490, Pac. 648, 653 *λάλος καὶ συκοφάντης.* Qualium Cleonis calumniarum exempla leguntur Thucyd. III 38, IV 27, qui V 17 dicit ideo eum belli studiosum esse quod maior in bello fides habita esset calumniis; *ἠναντιοῦτο τῇ εἰρήνῃ γενομένης ἡσυχίας καταφανέστερος νομίζων ἂν εἶναι κακουργῶν καὶ ἀπιστότερος διαβάλλων.*

(2) Artes eius describit Eq. 47 sqq.

ὑποπεσὼν τὸν δεσπότην ᾔκαλλ' ἐθώπευ' ἐκολάκευ' ἐξηπάτα κοσκυλματίοις ἀκροῖσι; *ὑπέρχεται* (*τοὺς ἱππεῖς*) *ὡσπερεὶ γέροντας ὄντας καὶ κοβαλικεύεται* Eq. 269 sq.; *περιελῶ σ' ἀλαζονείαις* (*I'll fib till I outflank ye*) vociferatur ipse Cleon, ib. 290; *ἐφάνη ἀνὴρ ἕτερος πολὺ σοῦ μιαρώτερος ὅς σε πάρεισι* (superabit) *κοβαλικεύμασιν* ib 332; *εὗρεν ὁ πανοῦργος ἕτερον πολὺ πανουργίαις μείζοσι κεκασμένον ῥήμασίν θ' αἱμύλοις* ib. 684; *τὴν βουλὴν τοῖς φενακισμοῖσιν ἐξαπατωμένην* ib. 633; *ἐγὼ δ'* (ait ipse) *ἐκείνου* (*τοῦ δήμου*) *καταγελῶ γ' ὅσον θέλω* ib. 713; *ὑπὸ δεξιότητος τῆς ἐμῆς δύναμαι ποιεῖν τὸν δῆμον εὐρὺν καὶ στένον* idem ib. 620; inde a v. 730 in concione se devovet nisi maxime amet populum et certamina in eius gratiam: merita sua Themistocleis superiora exponit v. 809; *ὅσον με παρεκόπτου χρόνον* queritur senex Demus *τοιαῦτα κρουσιδημῶν* Eq. 859; *οὐκ ὑπερβαλεῖ με θωπείαις* dicit isiciario v. 890; v. 903, v. 1067, v. 1103, v. 1116, v. 1144. His congruunt ea quae Thucydides dicit de eius facundia *ὢν τῷ δήμῳ παρὰ πολὺ ἐν τῷ τότε πιθανώτατος* et IV 21.

(3) Eq. 5 *πληγὰς ἀεὶ προστρίβεται τοῖς οἰκέταις* h.e. efficit ut affricentur verbera ceteris familiae servis; ib. 164 sqq.

(4) Eq. 65 *περιθέων τοὺς οἰκέτας αἰτεῖ ταράττει δωροδοκεῖ*; hinc facete dicuntur *τὼ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς* esse v. 79; *ὦ δωροδόκοισιν ἐπ' ἄνθεσιν ἵζων εἴθε φαύλως ὥσπερ ηὗρες ἐκβάλοις τὴν ἔνθεσιν* v. 403; v. 802; *τὸν κιθαριστὴν* ait chorus *ὀργισθέντ' ἀπάγειν κελεύειν, ὡς ἁρμονίαν ὁ παῖς οὗτος οὐ δύναται μαθεῖν ἢν μὴ δωροδοκηστί* v. 992; a Potidaeatis eum decem talenta expressisse ait isiciarius *σὲ δ' ἐκ Ποτειδαίας ἔχοντ' εὖ οἶδα δέκα τάλαντα* v. 438; *σ' ἐπιδείξω δωροδοκήσαντ' ἐκ Μυτιλήνης πλεῖν ἢ μνᾶς τεσσαράκοντα* v. 832; Nub. 591

(5) Quanta fuerit Cleonis potentia, multa praebet uterque et poeta et historicus documenta. Statim ab initio fabulae in qua universam civitatem tamquam unam proposuit domum, ut populus cum hero, magistratus cum servis comparentur, Demosthenes et Nicias duo servi de malis sibi ab uno potentissimo servo Paphlagone illatis conqueruntur, nec habent quo consilio ab [...] aerumnis se liberent. Deinde cum Nic[...] ad fugam capessendam socium invitass[...] Demosthenes contra huic consilio id opp[...] nit quod non esset in terra locus quo Cl[...] accedere non posset Eq. 74—79; fere n[...] lum ait esse in civitate qui Cleonem n[...] timeat eiusque potestatem non reformid[...] ib. 223,

καὶ γὰρ οἵ τε πλούσιοι
δεδίασιν αὐτὸν ὅ τε πένης βδύλλει λεώς,

ac paullo post addit v. 231

ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ αὐτὸν οὐδεὶς ἤθελε
τῶν σκευοποιῶν εἰκάσαι.

Potentiam eius maiorem esse quam Peric[...] contendit ib. 283;

οὐ Περικλέης οὐκ ἠξιώθη πώποτε.

Eius superbiae et arrogantiae documen[...] omnes terrae partes expertae sunt v. 303

τοῦ σοῦ θράσους
πᾶσα μὲν γῆ πλέα,
πᾶσα δ' ἐκκλησία
καὶ τέλη καὶ γραφαὶ
καὶ δικαστήρια:

dicit ei isiciarius v. 351

τί δαὶ σὺ πίνων τὴν πόλιν πεποίηκας, ὥστε νυνὶ
ὑπὸ σοῦ μονωτάτου κατεγλωττισμένην σιωπᾶν;

Conf. Vesp. 1334. Non semel poeta af[...] mavit se Cleonem *μέγιστον ὄντα* irrisi[...] eumque opposuit hominibus nulla re exim[...] quos alii comici perstringere solebant; P[...] 734 sqq. Vesp. 1301. Apud Thucydid[...] oratio Cleonis ad Athenienses habita c[...] omnes Mitylenaeos nefario consilio tru[...] dandos esse censeret, ita est comparata, [...] nisi potentissimus plebique acceptissin[...] fuisset, in maxima sese coniecisset peric[...]

Sed in ceteris eius flagitiis perstringen[...] nimius est Aristophanes. Quibusnam fr[...] dibus socios insulanos circumvenire sole[...] Eq. 258 sqq. *νυκτὼρ τὰς λοπάδας καὶ* [...] *νήσους διαλείχων* (ioco insperato pro [...] *χύτρας*) Eq. 1034; *ἀμέργει τῶν ξένων τ*[...] *καρπίμους* ib. 326; *ἵν' ἴδωσιν αὐτὸν οἷς ἐ*[...] *βᾶθ' οἱ ξένοι* ib. 1408; qua malitia pecul[...] unde *Χάρυβδιν ἁρπαγῆς* cum dicit Cho[...] Eq. 248 et *τὰ κοινὰ πρὶν λαχεῖν κατεσθ*[...] ib. 258; et isiciarius ei minatur *δερῶ* [...] *θύλακον κλοπῆς*; ib. 952 tribuit ei annul[...] signatorium ubi inest haec sculptura

λάρος κεχηνὼς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν:

πῆς (φεύξει γραφὰς) πλεῖν ἢ χιλίας Eq. ; ib. 778; τοὺς καυλοὺς τῶν εὐθυνῶν αυλίζων ἀμφοῖν χειροῖν μυστιλᾶται τῶν οσίων ib. 824 sqq.; σὺ λαμβάνεις ἣν τὴν ιν ταράττῃς ib. 867; ib. 1032, ib. 1127, 7, 1220 sqq., ἢν Κλέωνα τὸν λάρον ων ἑλόντες καὶ κλοπῆς εἶτα φιμώσητε του τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα...τῇ πόλει ξυνοίαι Nub. 591 sqq.; Vesp. 953 ubi pudus est Cleon accusator esse Lachetis is, quod praedam ille secum consorte communicaverit. Exprobratur ei πανγία Eq. 247, 331, 684, 803, 823, 950, sp. 1228, Pac. 652; et impudentia ἀναί- Eq. 304, 324, 398, 409, 1206.

Equitibus doctis et victoria splendidisa reportata ab Aristophane, post atroimam contumeliam et criminationem credibile est turbulentum istum et elontem hominem, quo Athenis commorante oedia docta est, se continere et prorsus nutescere potuisse, qui iam *Babyloniis* tis quo tempore principatum affectabat tam impugnaverat, nunc vero princeps tatis factus cum Themistocle et Pericle ferri posse sibi videbatur. Nullus autem itandi locus est, quia locus extat *Vesum* 1284—1291, ubi poeta confitetur a one se multis spectantibus vexatum, gasque sibi inflictas esse, se autem peritum adversarii saevitia circumspexisse populus sibi subveniret; cum animadisset parum praesidii esse in eo, satius visum esse cedere Cleonis potentiae, liquamdiu simulare amicum;

εἰσί τινες οἵ μ' ἔλεγον ὡς καταδιηλλάγην
ἡνίκα Κλέων μ' ὑπετάραττεν ἐπικείμενος,
καί με κακίαις ἔκνισε· κᾆθ' ὅτ' ἀπεδειρόμην
οὑκτὸς ἐγέλων μέγα κεκραγότα θεώμενοι,
οὐδὲν ἄρ' ἐμοῦ μέλον ὅσον δὲ μόνον εἰδέναι,
σκωμμάτιον εἴποτέ τι θλιβόμενος ἐκβαλῶ·

c vero se specie falsa abiecta novoque etu facto eum decepisse, (ὑπό τι μικρὸν ήκισα· εἶτα νῦν ἐξηπάτηκεν ἡ χάραξ τὴν ελον, h.e. Cleo vitis in Aristophane a nitebatur, sperans eum in gratiam m rediisse neque se amplius carpturum , sed spes eum fefellit; in *Vespis* enim onsuetudinem veterem rediit). Et proo, postquam *Equites* docuit, pepercerat stophanes Cleoni; namque *Holcades* obiter tantum videntur nomen eius attigisse: at vero in *Vespis* rursus saepius de industria lacessivit hominem, quod vel nomina illa Βδελυκλέων et Φιλοκλέων (cf. v. 197, 242, 409 sqq., 1224, 1237) arguunt, et primum quidem in somnis conspicitur ut balaena omnivora in concione pecudum, incensae suis voce orans, populum appendens et distrahens, 34—41; advocatur a Philocleone, ut mercedem iudicibus et plebeculae praebens, 197, et ab iudicibus contra hominem lites improbantem, ut qui sit reipublicae osor, 408—414. Columen iudicum, mature eos probe iratos adesse iubet ad iudicium de Lachete duce, 242. Κεκραξιδάμας ille solos iudices non arrodit sed fovet et palpat 596 sq.; Cleonem ne furti reum deprehendat optat Philocleon quippe condemnaturus vel illum ipsum prae iudicandi studio, 759; in domestico iudicio (894—936) canes inter se disceptare finxit poeta, ut hac imagine, Cleonis, qui Lachetem virum honestissimum ditissimumque mala fraude calumniaretur, improbam audaciam carperet; 'In Cleonem canit Philocles nemo ita versutus neque fur,' de periculo admonitus a Bdelycleone, 1227—1230. Inde Philocleo aliud Alcaei canit de civitate per hominem ambitiosum peritura, 1231—1235: Cleonis pictura horribilis 1031—1035 et verbis prope iisdem Pac. 753—760. Inter convivas est Vesp. 1220, 1224 et 1238. Ad famam, se reconciliatum esse cum Cleone, pertinet locus *Vesparum* v. 1036 sqq. τοιοῦτον ἰδὼν τέρας οὔ φησιν δείσας καταδωροκῆσαι quibus similia leguntur in *Pace* v. 758, nonnulli enim videntur dixisse Aristophanem donis corruptum a Cleone conticuisse. At ipse cur noluerit saepius Cleoni illudere libere profitetur Vesp. 61

οὐδ' εἰ Κλέων γ' ἔλαμψε τῆς τύχης χάριν,
αὖθις τὸν αὐτὸν ἄνδρα μυττωτεύσομεν,

et Nub. 549

ὃς μέγιστον ὄντα Κλέων' ἔπαισ' ἐς τὴν γαστέρα,
κοὐκ ἐτόλμησ' αὖθις ἐπεμπηδῆσ' αὐτῷ κειμένῳ,

In Nubibus v. 581—594 Cleonem τὸν θεοῖσιν ἐχθρὸν βυρσοδέψην Παφλαγόνα cum

στρατηγὸν deligebant Athenienses (Ol. lxxxix. 2, 422 a. Chr. nat.) contra Brasidam in Thracia (Thucyd. IV 28), caelum erat intempestum ut nec luna nec sol videri potuerit, quamobrem chorus nubium dicit sibi honores divinos deberi quia *τὰς ὀφρῦς ξυνήγομεν κἀποιοῦμεν δεινά*: quam tamen Atheniensium *δυσβουλίαν* bene casuram esse si voracem *λάρον* (furtum enim in novo munere commissurum esse auguratur) deprehensum capistrent et nervo constringant. In *Pace* v. 46 putaverit aliquis ex Ionia oriundus *ἡδυπαθῶν* significari cantharo in scenam producto Cleonem, quia *ἀναιδέως τὴν σπατίλην ἐσθίει*, ubi ut *παθικὸν* perstringit: ib. 268—273 coriarius qui Graeciam turbavit quasi pistillus afferri iubetur a Bello: periisse eum famulus nunciat, Minervae grates agente Trygaeo quod opportuno reipublicae tempore hoc factum. Mortuus est Cleon eodem anno, quo actae sunt *Vespae* (A. C. 422, vide Clinton. *Fast. Hellen.* Vol. II. p. 76), paucos autem menses antequam *Pax* in certamen commissa esset. Hinc v. 269 eius fabulae *Πολέμῳ* dicit *Κυδοιμός*;

> ἀπόλωλ' Ἀθηναίοισιν ἀλετρίβανος,
> ὁ βυρσοπώλης, ὃς ἐκύκα τὴν Ἑλλάδα,

ibid. v. 313

> εὐλαβεῖσθε νῦν ἐκεῖνον τὸν κάτωθεν Κέρβερον,
> μὴ παφλάζων καὶ κεκραγώς, ὥσπερ ἡνίκ' ἐνθάδ' ἦν,
> ἐμποδὼν ἡμῖν γένηται τὴν θεὸν μὴ 'ξελκύσαι:

et v. 692

> κεἰ πανοῦργος ἦν ὅτ' ἔζη καὶ λάλος καὶ συκοφάντης.

In Ranis v. 569 mortuum ad id quod facere possit detrudit et *δήμου προστάτην* in *πανδοκευτριῶν προστάτην* convertit, similia vivo etiam tum Cleoni magno clamatori minatus in Eq. v. 1400

> μεθύων ταῖς πόρναισι λοιδορήσεται:

Nempe cauponae, quarum sordidus esse quaestus putabatur (Pollux VI, 128 et Theophrastus *Charact.* xiii.) vulgo eiusmodi erant, ut cum Cleone adeo clamoribus conviciisque certare posse viderentur; vide Fritzsch. ad l.; C. F. RANKE *Comm. de vit. Aristoph.*

Κλεωναί: Athenaeus II p. 67 D: μ[νη]μονεύει δέ που (Ἀριστοφάνης) καὶ τοῦ Κλεωνῶν ὄξους ὡς διαφόρου

> Ἐν δὲ Κλεωναῖς ὀξίδες εἰσίν.

Κλεωνύμη: v. s. n. Κλεώνυμος

Κλεώνυμος: Falstaffius Aristophane[s] in antiquioribus saepe fabulis notatur (1) *μέγα ἔχων καὶ ἄρρυθμον σῶμα* (2) *καὶ δει[λὸς]* (3) *καὶ ἀδήφαγος* (4) *καὶ δαπανηρὸς καὶ* [...]*παξ* (5) *καὶ ἐπίορκος καὶ* (6) *συκοφάντ[ης]*. (1) avem ingentem descripturus dicit A[v.] 88 *ὄρνιν τριπλάσιον Κλεωνύμου*, (tri[plo] maiorem Cleonymo quasi dicat 'ma[gno] maiorem'); *οὐδ' ὠστιεῖ Κλεωνύμῳ* A[ch.] 844 (neque in turba truderis a C[le]onymo, quia scilicet solus in foro [erit] Dicaeopolis); quod *ἔκτοπόν τι δένδρον* [...]catur Av. 1475, ad proceram corporis sta[tu]ram referendum est, ut similiter Eup[olis] *ἐν Δήμοις* fr. xxxviii *ταδὶ τὰ δένδρα* [...] *σποδίας καὶ Δαμασίας* ap. Schol. Av. 156[...]

> (2) ἔστι γὰρ δένδρον πεφυκὸς
> ἔκτοπόν τι, καρδίας ἀ-
> πωτέρω, Κλεώνυμος,
> χρήσιμον μὲν οὐδὲν ἄλ-
> λως δὲ δειλὸν καὶ μέγα,
> τοῦτο τοῦ μὲν ἦρος ἀεὶ
> βλαστάνει καὶ συκοφαντεῖ,
> τοῦ δὲ χειμῶνος πάλιν τὰς
> ἀσπίδας φυλλορροεῖ:

in qua praeclara allegoria omnia hominis v[itia] coniunctim carpuntur: *τοῦτ' ἔδακε τὸν πόρ[πα]κα τὸν Κλεωνύμου* Eq. 1372; *Κλεώνυ[μον] αὗται (αἱ νεφέλαι) τὸν ῥίψασπιν χθὲς ἰδοῦ[σαι] ὅτι δειλότατον τοῦτον ἑώρων, ἔλαφοι διὰ τ[οῦτ'] ἐγένοντο* Nub. 353; in Vesp. 17 se[rvus] aquilam sibi in somnis visam narrat se[...] *ἀσπίδα φέρειν τοῖς ὄνυξιν ἐπίχαλκον ἀν[ε]ς τὸν οὐρανόν, κἄπειτα ταύτην ἀποβα[λεῖν] Κλεώνυμον*, deinde in Cleonymum c[on]versam abicere, ubi bene Berglerus '[ἐπί]χαλκος addit ad tollendam ambiguita[tem] vocis *ἀσπίς* quae et clypeum et besti[am] serpentem significat, ut insomnium [ab]surdius et mirabilius videatur;' Vesp. [...] *εἶτ' Εὔαθλος χὼ μέγας οὗτος κολακώνυ[μος] ἀσπιδαποβλὴς οὐχὶ προδώσειν ὑμᾶς φα[σὶν] περὶ τοῦ πλήθους δὲ μαχεῖσθαι* (quod i[...] cum metu permoti mentiuntur; nomen [...]tem hominis facete detortum ut perstri[nge]retur eius adulatio cum ignavia coniunc[ta]

sp. 821 sqq. ὦ δέσποθ' ἥρως, ὡς χαλεπὸς ἦσθ' ἰδεῖν exclamat Philocleon aspecta errime picta tabula Lyci herois, et Bdeleoni, qui propter deformitatem simul- i meminerit Cleonymi, οἷόσπερ ἡμῖν νεται Κλεώνυμος, succurrit bene nomi- i Cleonymum confirmans quod arma ι habeat quamquam sit heros, οὔκουν ι γ' οὐδ' αὐτὸς ἥρως ὢν ὅπλα. Pac. 446 catur bellandi cupido ut alter fiat Cleomus ἐν ταῖσιν μάχαις πάσχοι τοιαῦθ' περ Κλεώνυμος; ib. 674 per ironiam itur εὐνούστατος τῇ Εἰρήνῃ, ψυχὴν ἄρι- ς πλήν γ' ὅτι οὐκ ἦν ἄρ' οὗπέρ φησιν ι τοῦ πατρός, εἰ γάρ ποτ' ἐξέλθοι στρατης, εὐθέως ἀπcβολιμαῖος τῶν ὅπλων ἐγίτο nisi quod in bello subiectitius οβολιμαῖος abiectitius per iocum ὑποβολιμαῖος) sit, degener patris us: ib. 1295—1304 Cleonymi filius r in nuptiis Trygaei versus de clypeo ecto cantat in patrem ipsius quem sit taturus; Av. 290 πῶς ἂν οὖν Κλεώνυμός ὢν (ὄρνις κατωφαγᾶς) οὐκ ἀπέβαλε τὸν ιον (cristam): in Thesm. 605 facete nicus Cleonymi uxorem pro aliquo haberi finxit: eadem de caussa feminis umeratur Nub. 680

(3) Perstringitur ut vorax et obesus: ι. 88, 844; Eq. 1290 sqq. πολλάκις ήτηχ' ὁπόθεν ποτὲ φαύλως ἐσθίει Κλεώιος (i.e. facile, *sans façons*, cf. Pac. 25 φαύλως ἐρείδει); eius δακτυλίου σημεῖον λάρος κεχηνώς Eq. 958: ἔστι γὰρ κατιγᾶς τις ἄλλος ἢ Κλεώνυμος; Av. 289

(4) ut rapax et luxuriosus: φασὶν αὐτὸν Κλεώνυμον) ἐρεπτόμενον τὰ τῶν ἐχόν- (divitum) ἀνέρων οὐκ ἂν ἐξελθεῖν ἀπὸ σιπύης Eq. 1295 sq.

(5) ut periurus: καὶ πῶς (ὁ Ζεύς) εἴπερ λει τοὺς ἐπιόρκους, οὐχὶ Σίμων' ἐνέπρηοὐδὲ Κλεώνυμον; Nub. 400 (iuravesc. inter cives receptus numquam se ια foedaturum)

(6) ut sycophanta pauper et parasitus: ἦν κάρδοπος Κλεωνύμῳ, ἀλλ' ἐν θυείᾳ στρογγύλῃ 'νεμάττετο Nub. 675 (ubi quod forma vocis intellegit Socrates, de re ipsa epit Strepsiades quasi ille Cleonymum asset mactram. Itaque 'tantum abest' inquit 'ut Cleonymus mactra sit, ut ne habeat quidem mactram')

Κλύμενος: ἰατρὸς ἀφυής, ὃν Ἀριστοφάνης φησὶν ἀναμεμῖχθαι τῷ Μορσίμῳ διὰ καὶ τὸν Μόρσιμον ἰατρὸν εἶναι ἀφυῆ· ἦν δὲ καὶ τραγῳδοποιὸς ἀφυὴς ὁ Μόρσιμος, fr. clxxxix

Κλωπίδαι: nomen fictum ex v. κλέπτειν ad normam nominis Κρωπίδαι qui erant incolae pagi Κρωπιὰ s. Κρωπειά (vid. Thucyd. II. 19, Leake *de pag. att.* p. 25 sq.). τὼ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς ὁ νοῦς δ' ἐν Κλωπιδῶν (δήμῳ) Eq. 79 de Cleone, quasi dixeris anglice '*his hands...at Askham, and his thoughts...at Stealwell*'

Κοάλεμος: σπένδε τῷ Κοαλέμῳ Eq. 221, τούτεστιν ἀνοήτῳ καὶ ἀπατητικῷ δαιμόνι. SCHOL.

Κοθωκίδαι: δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς· τὸν δεῖνα γιγνώσκεις, τὸν ἐκ Κοθωκιδῶν; Th. 620

Κοισύρα: ὁ Κοισύρας καὶ Λάμαχος (εἶδεν τὰ Ἐκβάτανα ἢ τοὺς Χαόνας) Ach. 614 ubi Lamachum et Coesyrae filium tanto aere alieno pressos esse ut ἔρανον acceptum reddere non possent ideoque cedere bonis iussos esse dicit Dicaeopolis. Sententia igitur est legationes tam quaestuosas affectant iuvenes nobiles sed aere alieno pressi. A.MVELLER. Megaclem, patrem Clisthenis, tangi arbitratur enarrator Graecus, qui rempublicam constituit post eiectos Pisistratidas. Sed ὁ Κοισύρας, quem hic irridet noster, manifesto iuvenis erat. Alcibiadem intellegi suadent maternum genus a Coesyra ductum, sed repugnant quae de aere alieno dicuntur. Fortasse igitur generatim pro quovis viro nobili et antiquo genere orto, ut Nub. 46 εὐσωματεῖ (ὁ Φειδιππίδης) καὶ σφριγᾷ κἄστ' ἐκ γυναικῶν εὐπτέρων (h. e. ὑπερηφάνων) τῶν Κοισύρας Nub. 800; antea v. 46 dixerat Strepsiades ἔγημα Μεγακλέους ἀδελφιδῆν, σεμνήν, τρυφῶσαν, ἐγκεκοισυρωμένην i.e. luxurie perditam, Coesyrae moribus imbutam

Κολωνός: δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς· Μέτων ὃν οἶδεν Ἑλλὰς χὠ Κολωνός Av. 998. Vide s. n. **Μέτων**

Κομπασεύς: v. s. n. **Προξενίδης**

Κονίσαλος: daemon Priapeius: σὺ δ'

εἶ τί: πότερ' ἄνθρωπος ἢ Κονίσαλος; Lys. 982

Κονθυλεύς: Κονθύλη δῆμος τῆς Ἀττικῆς τῆς Πτολεμαΐδος ἢ Πανδιονίδος φυλῆς (Leake *Dem. Att.* p. 228); ὦ Στρυμόδωρε Κονθυλεῦ Vesp. 233

Κοννᾶς: deminutivum (Lobeck. ad *Phrynichum* p. 433) in irrisione factum formae primitivae Κόννος, quae obvia est in Vespis 675. Erat autem Connus, Metrobii filius, eximius citharoedus, teste Cicerone *Epistul. ad Div.* IX 22 'Socratem fidibus docuit nobilissimus fidicen: is Connus vocitatus est.' Confer Platon. *Euthydem.* p. 272 C, Κόννῳ τῷ Μητροβίου, τῷ κιθαριστῇ, ὃς ἐμὲ (Socrates loquitur) διδάσκει ἔτι καὶ νῦν κιθαρίζειν. ὁρῶντες οὖν οἱ παῖδες οἱ συμφοιτηταί μου ἐμοῦ τε καταγελῶσι καὶ τὸν Κόννον καλοῦσι γεροντοδιδάσκαλον ib. p. 295 D, *Menexen.* p. 235 E. Ceterum cavillandi ansam dedisse videtur Socrates in Conni ludo commorans et aliis comicis et Amipsiae cuius *Connus*, quae Ol. lxxxix 1 una cum Aristophanis *Nubibus* et Cratini *Pytine* in certamen commissa et secundo praemio ornata esse dicitur, ad irridendum Socratem compositus fuisse videtur, ut recte suspicatus est Menagius ad Diog. Laert. Lib. II segm. 28. Quamquam iuvenis in certaminibus musicis victoriam saepe reportaverat, idem aetate provectior torpore quasi consenuit et omni honore orbatus fame paene conficiebatur, ut nihil ipsi superesset ex arte nisi aridae coronae, quas olim erat consecutus; ad quam rem alludere videtur Eupolis in Βάπταις fr. III (Mein. Fragm. Com. II p. 447)

ἀναρίστητος ὢν
κοὐδὲν βεβρωκώς, ἀλλὰ γὰρ στέφανον ἔχων;

neque obscure significavit Aristophanes Cratinum, qui senex omni honore exciderat, cum eo componens his verbis Eq. 534 sq.

ἀλλὰ γέρων ὢν περιέρρει
ὥσπερ Κοννᾶς στέφανον μὲν ἔχων αὖον δίψῃ δ' ἀπολωλώς,

nec minus Vesp. 675 ubi Bdelycleo ad Philocleonem ait

σὲ μὲν ἡγοῦνται Κόννου ψῆφον

(i.e. tui nullam rationem habent: ψῆφον quia de iudice loquitur facete posi[...] pro θρῖον: proverbium autem erat Κόνν[...] θρῖον in hominem nihili nulliusque m[...] menti). Ipse Cratinus mentionem ei[...] fecit in fab. inc. cxliii

ἔσθιε καὶ σῇ γαστρὶ δίδου χάριν, ὄφρα σε λιμὸς
ἐχθαίρῃ, Κοννᾶς δὲ πολυστέφανός σε φιλήσῃ.

Vide omnino Winckelmann. *Prolegom.* [...] *Platon. Euthydem.* c. viii p. xxxix sq[...] Bergk. *Comment.* p. 73 sq.

Κόννος: v. s. n. **Κοννᾶς**

[Κόνων]: de Conone intelligetur, [...] recte statuit Scholiastes, Eccl. v. 196, na[...] eius praecipue opera et suasione rex Pers[...] rum pecunias misit, quibus adiutus Con[...] socios Lacedaemoniorum ad Athenien[...] deficere persuasit, et capta Cythera Cor[...] thum ivit et ibi societatem provexit da[...] pecuniis. Anno vero sequente, cum mu[...] Athenarum instaurasset, a Teribazo Sar[...] incarceratus est: unde nunquam redi[...] Ideo dicit Aristophanes ᾤχετο. Diod[...] Sic. lib. XIV, Cornel. Nep. *in vita Conon*[...] PALMERIVS. Vide Summarium *Eccles*[...] *zusarum* p. 547 not. 1

Κόρη, Proserpina: ναὶ τὰν Κο[...] Vesp. 1438; εὔχεσθε τῇ Δήμητρι καὶ [...] Κόρῃ Th. 296. Saepius matrem de[...] cum filia coniunctam est legere, e. c. Ra[...] 338 ὦ πότνια πολυτίμητε Δήμητρος Κό[...] Sic Plato de *Legg.* VI p. 782 B τὰ Δημητ[...] τε καὶ Κορῆς δῶρα. Vide s. n. **Δημήτηρ**

Κορίνθιος: χαΐα ναὶ τὼ σιὼ Κορινθ[...] δ' αὖ Lys. 91; τῷ κατέαγεν ἡ χύτρα; [...] ἔσθ' ὅπως οὐ τῷ Κορινθίῳ ξένῳ, Thes[...] 404, ubi ridet Euripidis *Stheneboeae* locu[...] quem servavit Athenaeus X p. 427 E: τ[...] δὲ τετελευτηκόσι τῶν φίλων ἀπένεμον [...] πίπτοντα τῆς τροφῆς ἀπὸ τῶν τραπεζῶν. [...] καὶ Εὐριπίδης περὶ τῆς Σθενοβοίας φη[...] ἐπειδὴ νομίζει τὸν Βελλεροφόντην τεθνάνα[...]

πεσὸν δέ νιν λέληθεν οὐδὲν ἐκ χερός,
ἀλλ' εὐθὺς αὐδᾷ 'τῷ Κορινθίῳ ξένῳ.'

Ridet et Cratinus Meinek. *F. C. G.* II 179 ἵησι λάταγας τῷ Κορινθίῳ πέει. κ[...] κίνου Κορίνθιον Eq. 567; ἐκ τοῦ σκίμπο[...] δάκνουσί μ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι Ni[...] 710 (ubi G. Hermannus 'praeter exped[...] tionem positum pro κόρεις et sic ut q[...] eos facere dicit in utrosque cadat; πλεύ[...]

ɔδάπτουσιν et πρωκτὸν διορύττουσιν ad idinem Corinthiorum pertinent, ψυχὴν rίνουσιν ad eorum saevitiam fenebrem'); οὖν προσήκει δῆτ' ἐμοὶ Κορινθίων; ait :hetaerus Av. 969 (erant enim Athenienius infestissimi Corinthii); τὸ πέος λκεις πυκνότερον Κορινθίων Th. 648 e. sursum deorsum trahis saepius am per isthmum naves machinarum e traducunt Corinthii); Κορινθίοις θεσθε, κἀκεῖνοί γέ σοι· νῦν δ' εἰσὶ χρηστοί, σὺ νῦν χρηστὸς γενοῦ Eccl. 199 (edita t haec fabula post initam Atheniensibus m Corinthiis Argivis et Boeotis con-. Lacedaemonios societatem): τὰς ἑταίρας ; Κορινθίας Plut. 148, hinc κορινθιάιν i. q. ἑταιρεῖν Cocalus fr. x

Κόρινθος: ὁ Διὸς Κόρινθος ἐν τοῖς ρώμασιν Ran. 439; ἐπεὶ δ' ἀνασκοπουμέs ἐφαίνετο ὁ Διὸς Κόρινθος καὶ τὸ πρᾶγμ' ἤρκεσεν Eccl. 828 (proverbium in conua repetitione eiusdem rei, de quo vide ueller *Dor.* I p. 88, Thirlwall. *Hist. Gr.* ›. 486, et supra s. n. Ζεύς); ὅταν οἰκήσωσι κοι πολιαί τε κορῶναι ἐν ταὐτῷ τὸ μεταξὺ ɔρίνθου καὶ Σικυῶνος (loquitur χρησμόγος) Av. 968; τὸ δ' ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν χ οὗτος (ὁ Πλοῦτος) τρέφει; Pl. 173 (ubi lmerius 'Praesidium igitur alebatur ab heniensibus Corinthi huius dramatis npore; quod fiebat dum bellum gerebant cedaemonii cum Atheniensibus Thebanis givis et Corinthiis, quod συμμαχικόν et ›rinthiacum appellatum est, ut videre est . Pausan. *Lacon.* p. 91 (3, 9, 6. 4, 17, 3). ıces Atheniensium fuerunt Iphicrates llias, Polystratus et Chabrias. Id factum : post reditum Agesilai ex Asia, ut notat enophon *Hellen.* IV 2 et Demosthenes *iilipp.* I p. 46. Societas illa facta est :undum Diodorum, Ol. xcvi 2. Bellum epit fieri anno sequente, duravit sex annos egros vel plus, usque ad pacem Antallae dictam quam Artaxerxes Mnemon ri curavit xcviii 2.' (Conf. Thirlwall. *ist. Gr.* IV c. 36); Κίρκην ἢ τοὺς ἑταίρους ῦ Φιλωνίδου ποτ' ἐν Κορίνθῳ ἔπεισεν ῶρ ἐσθίειν Plut. 302 sq. (vide Summam *Pluti* p. 643 not. 4); ἐξεπήδων (οἱ ἵπποι τῶν ἱππαγωγῶν) ἐς Κόρινθον Eq. 604 (ubi Palmerius 'tangit historiam quam narrat Thucydides IV 42 quando Athenienses in agrum Corinthiorum classe vecti impressionem fecerunt circa Solygium collem cum duobus armatorum milibus et ducentis equitibus, in hippaginibus vectis, quorum praecipue opera Corinthios pepulerunt loco et tropaeum statuerunt')

Κορύβαντες: περιέρχονται κατὰ τὴν ἀγορὰν ξὺν ὅπλοις ὥσπερ Κορύβαντες, Lys. 558; ὦ Πᾶνες ὦ Κορύβαντες ὦ Διοσκόρω Eccl. 1069; μετὰ ταῦτ' ἐκορυβάντιζε (Βδελυκλέων τὸν πατέρα) Vesp. 119 ubi Bergler 'scholiastes ἀντὶ τοῦ τὰ τῶν Κορυβάντων ἐποίει αὐτῷ μυστήρια ἐπὶ καθαρμῷ τῆς μανίας. Quasi Corybantum insania levior sit quam huius senis; aut satius sit eum insanire Corybantum more, dum fori obliviscatur'

Κραναός: ὦ Κραναὰ πόλις ἆρ' αἰσθάνει τὸν καταγέλων τῶν πρέσβεων; Ach. 76 ubi Muellerus 'nomen vetustum urbis Athenarum, petitum, ut Graeci fabulabantur, a rege Cranao, revera ab adiectivo κραναός, quod explicat Hesychius ὑψηλόν, τραχύ; significans et nudam arduamque rupem in qua arx sita erat et solum macrum atque exile totius Atticae.' Cfr. Hermann. *ant. publ.* § 92, 2 ἔπειτα μείζω τῶν Κραναῶν ζητεῖς πόλιν; Av. 123 (i. q. τῆς τῶν Κραναῶν nota brachylogia; conf. Herod. VIII 44 Ἀθηναῖοι ἐπὶ Πελασγῶν ἐχόντων τὴν νῦν Ἑλλάδα καλεομένην ἦσαν Πελασγοί, οὐνομαζόμενοι Κραναοί; Strabo IX 397 Κραναοῦ, ἀφ' οὗ καὶ Κραναοὶ οἱ ἔνοικοι); ἐπὶ τῷ πότε τὴν Κραναὰν (arcem Athenarum) κατέλαβον Lys. 479

Κράτης: Cratini aequalis (ita tamen ut natu minor fuisse videatur), cuius eum histrionem fuisse tradit Scholiastes ad Equit. 534. Docuit primam fabulam Olymp. lxxxii 4, neque eum ultra Olymp. lxxxviii 4 fabulas docuisse patet ex Equit. 537 sqq. Quamquam tenuia plerumque et levia tractavit argumenta, tamen pro ingenii ubertate et dexteritate singulari lepore et gratia exornavit, magnaque arte fabulas perpolivit, ut populo Atheniensi maxime omnium probaretur. Accessit autem propius ad Siculae comoediae rationem, quam alius quis Atti-

cae comoediae poeta: id quod Aristoteles significavit *de Art. Poet.* v 5, τοῦ δὲ μύθους ποιεῖν Ἐπίχαρμος καὶ Φόρμις ἦρξαν· τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἐκ Σικελίας ἦλθεν τῶν δὲ Ἀθήνησι Κράτης πρῶτος ἦρξεν ἀφέμενος τῆς ἰαμβικῆς ἰδέας, καθόλου ποιεῖν λόγους καὶ μύθους. Cratetem enim dicit, cum Cratinus ceterique antiquiores comici certos quosdam homines in fabulis suis exagitassent populoque ridendos propinassent, primum apud Atheniensem extitisse, qui Epicharmi exemplo comicae poeseos materiam a singulorum hominum irrisione ad generales morum notationes, rerumque descriptiones traduceret vel suopte ingenio inventarum vel ex praesentia et ex aequalibus petitarum. Quod autem lacessendi consuetudinem omisisse Crates dicitur ab Aristotele, id plane fragmenta fabularum confirmant, in quibus nihil reperias ex quo certos quosdam homines eum carpsisse intellegatur. Poeta erat, qui ut Aristophanes ait Equit. 538 sqq. Athenienses

> . . . ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης . . . ἀριστίζων ἀπέπεμπεν
> ἀπὸ κραμβοτάτου στόματος μάττων ἀστειοτάτας
> ἐπινοίας,

quibus significat eum quamvis non magnum et splendidum ingenium haberet neque admodum elaboraret fabulas, tamen proferre festivissimos iocos; cum quibus fere consentit Anonymi *de com.* p. xxix iudicium eum γελοῖον καὶ ἱλαρόν poetam fuisse dicentis. Comp. Aristophanis in Thesmoph. β′ iudicium de novo quodam Cratetis invento, quod ille ἀπόνως παραβεβλημένον vocat fr. 192. Ad idem hilaritatis studium referendum videtur quod primus atticorum comicorum ebrios in scenam induxisse dicitur, qua in re Epicharmi vestigia secutus est teste Athenaeo x p. 429 A. Sed ut Magnetem et Cratinum, ita etiam Cratetem popularis aurae inconstantiam expertum esse tradidit Aristophanes Equit. 537 οἵας δὲ Κράτης ὀργὰς ὑμῶν ἠνέσχετο καὶ στυφελιγμούς, et 540 χοὗτος μέντοι μόνος ἀντήρκει τότε μὲν πίπτων τότε δ' οὐχί. Ubi quod Scholiastes narrat Cratetem largitione spectatorum voluntatem et applausum sibi redemisse, ἐξωνεῖτο τοὺς θεατὰς καὶ τὴν τούτων εὔνοιαν, fortasse ex adversariorum

comicorum fabulis petitum ut monet Mein
kius. Fabulae quarum fragmenta extar
sunt hae Γείτονες, Ἥρωες, Θηρία, Λάμια
Παιδιαί, Ῥήτορες, Σάμιοι, Τόλμαι. Ince
tarum fabularum fragmenta supersunt XVI
Dictione usus est, quantum quidem e
fragmentis colligitur, ad atticam elegantiar
composita et simplicitatis laude conspicua
nisi ubi forte consulto obscurum et insol
tum dicendi genus secutus est ut in loco a
Athenaeum III p. 117 B. Vide MEINEK
Hist. Crit. Com. Graec. pp. 58—66; BERGK
Com. Lib. II c. I

Κρατῖνος: antiquorum comicorum, qu
inde ab Olympiade octogesima ad nonage
simam sextam floruerunt, princeps et quas
antesignanus, natus Ol. lxv 1 obiit O
lxxxix 2. Vidit igitur tum initia veter
comoediae, tum progressus summamqu
eius perfectionem. Ipse ad scribenda
fabulas provectiore iam aetate animun
appulisse videtur: docuisse autem perh
betur unam et viginti, victoria novies re
portata idque παμψηφεί. Tituli quiden
supersunt fabularum quattuor et viginti
Ἀρχίλοχοι, Βουκόλοι, Δηλιάδες, Διδασκαλία
Δραπετίδες, Ἐμπιπράμενοι sive Ἰδαῖοι, Ε
νεῖδαι, Θρᾷτται, Κλεοβουλῖναι, Λάκωνε
Μαλθακοί, Νέμεσις, Νόμοι, Ὀδυσσεῖς, Πα
όπται, Πυλαία, Πλοῦτοι, Πυτίνη, Σάτυροι (
Σερίφιοι, Τροφώνιος, Χειμαζόμενοι (?) Χείρω
νες, Ὧραι. Ceterum ludicra illa et iocula
comoedia, quae ante floruit in Attica, spret
altius sustulit artem et improborum hom
num, quorum largissimus fuit apud Ath
nienses proventus, vitiis moribusque inse
tandis ita versatus est, ut convicia null
humanitatis condimento mitigaret, se
γυμνῇ, quod aiunt, κεφαλῇ cum flagiti
manum consereret: Platonius *de com.* p
xxvii; Christodorus *Ecphras.* 357

> καὶ τύπος ἁβρὸς ἔλαμπεν ἀριστονόοιο Κρατίνου
> ὅς ποτε δημοβόροισι πολισσούχοισιν Ἰώνων
> θυμοδακεῖς ἐθόωσεν ἀκοντιστῆρας ἰάμβους.

Quae res movit fortasse Persium ut 'aud
cem' Cratinum appellaret Sat. I 123. I
tanta conviciandi libidine nonnumqua
paulo iniquius in summos homines inve
se passus est veluti Periclem, quem inte
necivo prope odio exagitavit (conf. Θρᾷττ

. 1 ap. Mein. 1 p. 61); quamquam idem imonem praeclaro ornavit praeconio. ere poeticam viri fuisse indolem Aeschyque in dispari genere simillimam, diserte adit Anonymus *de com.* p. xxix γέγονε δὲ οιητικώτατος, κατασκευάζων εἰς τὸν Αἰσχύον χαρακτῆρα. Beatam ingenii venam, ıa erat sui confidentia, ipse praedicat in obilissimo fragmento Πυτίνης apud Schol. quit. 523

Ἄναξ Ἄπολλον, τῶν ἐπῶν τῶν ῥευμάτων
καναχοῦσι πηγαί· δωδεκάκρουνον τὸ στόμα,
Ἴλισσος ἐν τῇ φάρυγι· τί ἂν εἴποιμί σοι;
εἰ μὴ γὰρ ἐπιβύσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα,
ἅπαντα ταῦτα κατακλύσει ποιήμασιν.

apido torrenti quercus et platanos radicis evolsas secum rapienti praeclara imagine ım comparat Aristophanes omnibus plauentibus inimicos prosternentem Eq. 523

εἶτα Κρατίνου μεμνημένος ὃς πολλῷ ῥεύσας ποτ᾽ ἐπαίνῳ
διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔρρει καὶ τῆς στάσεως παρασύρων
ἐφόρει τὰς δρῦς καὶ τὰς πλατάνους καὶ τοὺς ἐχθροὺς προθελύμνους,

gnumque dicit propter reportatas olim ctorias qui in Prytaneo bibat et unguentis elibutus Dionysiorum spectaculis intersit. ictio eius troporum luminibus collustrata at et lyrico quodam colore tincta, maxime melicis fabularum partibus, quae dithymbicam audaciam spirabant summoque nnium studio expetebantur et in conviviis nebantur, Eq. 526

ᾆσαι δ᾽ οὐκ ἦν ἐν συμποσίοις πλὴν 'Δωροῖ συκοπέδιλε,'
καὶ 'τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων,' οὕτως ἤνθησεν ἐκεῖνος.

inc idem eum ταυροφάγον dixit Ran. 357, i lingua favere et loco cedere iubet mysrum chorus et alios et quicumque Musam orgiis non initiatus sit μηδὲ Κρατίνου ῦ ταυροφάγου γλώττης βακχεῖ᾽ ἐτελέσθη, e. qui dithyrambicam Cratini poesin ud cognoverit: etenim taurum dithyrambi aemium fuisse notum est. In inveniendis sponendisque fabularum argumentis quafuerit docet Platonius *l. l.* p. XXVII εὔοχος ἐν ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν δραμάτων καὶ ασκευαῖς, εἶτα προϊὼν καὶ διασπῶν τὰς ὑποσεις οὐκ ἀκολούθως πληροῖ τὰ δράματα, quibus verbis significat in inveniendis quidem argumentis felicissime esse versatum sed eundem in progressu fabulae ablatum actionis rationem turbasse et quam orsus erat ab initio argumenti telam non ita pertexuisse ut summa esset singularum partium ad certum fabulae finem conspiratio. Admiratores et imitatores habuit Eupolin, Aristophanem, Cratetem et Teleclidem, Strattidem alios: ipse Archilochi sectator erat (Bergk. *Comm.* pp. 3—7, 29). Intercessit ei cum nostro simultas, quod in tanta atticorum comicorum de principatu populique gratia aemulatione et mutua obtrectatione nihil habet quod miremur. In *Equitibus* praesertim gravissime ei adversatus est, laudans illum quidem propter eximiam ingenii vim et poesios praestantiam, sed eundem acerbissimorum dicteriorum aculeis vellicans et lacessens, v. 531 sqq.

νυνὶ δ᾽ ὑμεῖς αὐτὸν ὁρῶντες παραληροῦντ᾽ οὐκ ἐλεεῖτε,
ἐκπιπτουσῶν τῶν ἠλέκτρων καὶ τοῦ τόνου οὐκέτ᾽ ἐνόντος
τῶν θ᾽ ἁρμονιῶν διαχασκουσῶν· ἀλλὰ γέρων ὢν περιέρρει,
ὥσπερ Κοννᾶς, στέφανον μὲν ἔχων αὖον δίψῃ δ᾽ ἀπολωλώς,
ὃν χρῆν διὰ τὰς προτέρας νίκας πίνειν ἐν τῷ πρυτανείῳ,
καὶ μὴ ληρεῖν ἀλλὰ θεᾶσθαι λιπαρὸν παρὰ τῷ Διονύσῳ.

Non tulit Cratinus hoc convicium, sed anno sequente iactorum in se dicteriorum contumeliam ulturus vires quasi veterano quodam ac sopore obrutas resuscitavit et in *Pytine* fabula, insigni vegetae senectutis et invicti roboris documento, ingenii aciem in Aristophanem strinxit, eumque tum aliorum criminum insimulavit, tum quod Eupolidis scrinia in fabulis scribendis expilaverit. Hanc ille fabulam tanto omnium plausu docuit, ut iudicum sententiis et Aristophanis *Nubibus* et *Conno* Amipsiae praemium praeriperet. Partem argumenti servavit Scholiast. Equit. 399. Scilicet comoediam ingeniosus poeta uxorem suam esse finxerat, sed divortium cum marito facturam et κακώσεως litem ei intenturam. Quo cognito, qui forte aderant Cratini familiares obsecrant mulierem, ut ne quid temere faciat et quae sit tantae inimicitiae caussa quaerunt. Tum illa gravissime que-

ritur de Cratino quod se contemtui habeat totumque se Temulentiae tradiderit, ὅτι μὴ κωμῳδοίη μηκέτι σχολάζοι δὲ τῇ Μέθῃ. Audita oratione Comoediae, qua criminum in maritum coniectorum argumenta dicebat, ad iudicialium orationum formam efficta, amicos consilia de optima medendi Cratini ratione iniisse colligitur ex fragmento ap. Athen. XI p. 494 C. Quibus omnibus ita respondisse videtur Cratinus, ut nihil egregii proferre poetam posse diceret, nisi qui vino incaluisset: ὕδωρ δὲ πίνων χρηστὸν οὐδὲν ἂν τέκοι. Neque enim ipse quo vitio laborabat dissimulabat, sed in *Pytine* lepidissime perstrinxit ipsam illam bibacitatem suam, quae multiplicem Aristophani ridendi iocandique materiem praebuit, ut in Eq. 400 ubi tamquam ἐνουρητής ridetur

εἴ σε μὴ μισῶ, γενοίμην ἐν Κρατίνου κῴδιον;

ib. 531 αὐτὸν ὁρῶντες παραληροῦντ' οὐκ ἐλεεῖτε; et Pac. 700 ubi sciscitanti Mercurio ecquid rerum Cratinus agat τί δαί; Κρατῖνος ὁ σοφὸς ἔστιν; Trygaeus respondet ἀπέθανεν ὅθ' οἱ Λάκωνες ἐνέβαλον (vide s. n. **Λάκων**)...ὡρακιάσας· οὐ γὰρ ἐξηνέσχετο ἰδὼν πίθον καταγνύμενον οἴνου πλέων. Eandem in rem perelegans est incerti auctoris epigramma ap. Athenaeum II p. 39 C

Οἶνός τοι χαρίεντι πέλει ταχὺς ἵππος ἀοιδῷ
ὕδωρ δὲ πίνων οὐδὲν ἂν τέκοι σοφόν.
ταῦτ' ἔλεγεν, Διόνυσε, καὶ ἔπνεεν οὐχ ἑνὸς ἀσκοῦ
Κρατῖνος, ἀλλὰ παντὸς ὠδωδὼς πίθου·
τοιγάρτοι στεφάνων δόμος ἔβρυεν, εἶχε δὲ κιττῷ
μέτωπον οἷα καὶ σὺ κεκροκωμένον.

Conf. Plutarch. *Symp.* II 1 τῶν κωμικῶν ἔνιοι τὴν πικρίαν ἀφαιρεῖν δοκοῦσι τῷ σκώπτειν ἑαυτούς, ὡς Ἀριστοφάνης εἰς τὴν φαλακρότητα (Pac. 767, Eq. 550, Nub. 540), καὶ εἰς τὴν οἴνου δίψην Κρατῖνος τὴν Πυτίνην ἐδίδαξεν

In Ach. 848 sqq. contra sententiam complurium interpretum docet Bergk. *Comm.* p. 202 Cratinum poetam comicum traduci. Exagitatur enim non solum vita eius libidinosa sed reprehenditur etiam quod neglegenter et festinanter fabulas componat:

οὐδ' ἐντυχὼν ἐν τἀγορᾷ πρόσεισί σοι βαδίζων
Κρατῖνος αὖ κεκαρμένος μοῖχον μιᾷ μαχαίρᾳ,
ὁ περιπόνηρος Ἀρτέμων,
ὁ ταχὺς ἄγαν τὴν μουσικήν,
ὄζων κακὸν τῶν μασχαλῶν
πατρὸς Τραγασαίου:

ubi quae graecus interpres de melico qu dam poeta Cratino commentus sit, futi esse: et rursus ibid. v. 1166, ubi Antim chum choragum sibi infestum gravi vexat, ridicule et praeter expectation illius iram in Cratinum convertit, u poetam ebrium et comissatorem noctur grassatoribus, quasi Orestis quibusda comitem adiungit et ab Antimacho foe deturpari fingit. MEINEKIVS *fr. com.* I pp. 43—58, BERGK. *Comm.* p. 202 sqq

Κρῆς: ἀλλ' ὦ Κρῆτες Ἴδας τέκνα (Euripidis fabula cognomini) Ran. 1356

Κρητικός: ὦ κρητικὰς συλλέγ μονῳδίας Ran. 849 (ubi Aeschylus rivalis monodias dicit creticas h. e. mimicas cretico hyporchemati simillimas, q tragicae saltationis violaret legem (nem ut alii saltarent, alii voce canerent, c Lucian. *de Saltat.* c. 30, velut in choris, quibus stropham vel antistropham unu hemichorium canere solet altero saltan et in monodiis saltationem adhiberet; hoc autem dicto aculeos non requiret, c contulerit Athenaeum XIV 630 E, ἡ ὑπορχηματικὴ (ὄρχησις) τῇ κωμι οἰκειοῦται, ἥτις καλεῖται κόρδαξ· παιγνιώδ δ' εἰσὶν ἀμφότεραι. Fritzschius ad l. p. 2 sq.): κρητικῶς οὖν τὼ πόδε καὶ σὺ κίνει Ec 1165; σὺ δὲ τὸ κρητικὸν ἀπόδυθι ταχέ Thesm. 730 (sc. εἶδος χιτῶνος)

Κριός: ἐκέλευσα ᾆσαι Σιμωνίδου μέλ τὸν Κριόν, ὡς ἐπέχθη Nub. 1356 sc. carm de Crio, quem monet scholiastes luctatore esse Aeginetam. Simonidis Cei epiniciu ad quod allusio fit, est in Bergkii *Poet. Lyr Graec.* p. 874 ed. 2

ἐπέξαθ' ὁ Κριὸς οὐκ ἀεικέως
ἐλθὼν ἐς ἀγλαὸν δενδρεῶνος Διὸς τέμενος

Κριόα: δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, ἀ Κριοῦ τινος ὠνομασμένος· Εὐελπίδης Κρι θεν Av. 645

Κρίτυλλα: nomen mulieris, εἰ μὴ Κ τυλλά γ' Ἀντιθέου Γαργηττόθεν Thes 898; πρὶν ἐμπεπρῆσθαι Καλύκην τε Κρίτυλλαν Lys. 323

Κρόνια: res ad Κρόνον pertinentes, ha nostram aetatem antecedentes; conf. s.

ρόνος: ὦ μῶρε σὺ καὶ Κρονίων ὄζων καὶ κκεσέληνε Nub. 398

Κρονίδης, Iuppiter: ἀλλ' ὦ πάτερ έτερε Κρονίδη Vesp. 652 quibus verbis ilelycleo tragice alloquitur patrem respi-ns ad grandiloquentiam eius v. 620 sqq., ıul ad insipientiam, vide s. n. Κρόνος. : ultima syllaba in ἡμέτερε ante Κρονίδη ›ducta ὁμηρικῶς vide Porson. *Praef. Hec.* LVI

Κρονικός: v. s. n. Κρόνος (2)

Κρόνιππος: v. s. n. Κρόνος (2)

Κρόνος, Saturnus: (1) honesto sensu; Γεραίστιε παῖ Κρόνου Eq. 560 (sc. Πο-δον); ὑμεῖς (οἱ ὄρνιθες) πρότεροί τε Κρόνου Τιτάνων ἐγένεσθε Av. 469; ἢν ἡγῶνται θεόν, σὲ Κρόνον, σὲ Ποσειδῶ Av. 586: cum Saturnii aevi homines stulti et ›etes fuisse credebantur, ipsum Sa-·ni nomen non sine contumelia quadam ırpabatur ut non solum senectutis sed ximae stultitiae et insipientiae nomen e se ferret, ut in Nub. 929 οὐχὶ διδάξεις τον κρόνος ὤν, i.e. ἀρχαῖος, *old-fashion-* Vesp. 1480 τοὺς τραγῳδούς φησιν ἀπο-:ειν κρόνους τοὺς νῦν: itaque in Nub. qui μῶρος et βεκκεσέληνος, idem κρο-ν ὄζων dicitur; et Plut. 581 κρονικαῖς tuste obsoletis et stolidis) λήμαις ῶντες τὰς φρένας dicitur de mentis ›itudine vel hebetudine. Hinc comice um nomen Κρόνιππος Nub. 1070 ad ilitudinem nominum Μελάνιππος, Ξάν-πος. Conf. Platon. *Euthydem.* p. 287 B ως εἶ κρόνος: et vide s. n. Ἰαπετός

Κρώβυλος: Ἀμυνίας οὑκ τῶν Κρωβύλου p. 1267 ubi Berglerus 'ex Crobyli ceris, quasi de homine. Est autem ›βύλος nodus comae: et Amynias ıam diligentius curabat; hinc v. 464 vocem κομηταμυνίας.' Hegesippum tam comicum Aeschines per ludibrium ›byli nomine appellavit, cuius rationem ›liastes p. 733 Rsk. hanc reddidit, quod gesippus ἠλείφετο τὴν κεφαλὴν καὶ ἐφι-ίλει τὰς τρίχας, scilicet ἀπὸ τοῦ κρωβύλου rum Atheniensium de quo satis constat Thucydide Lib. I c. 6. Vide Meinek. *com. gr.* I p. 475

Κτησίας: κἂν εἰσίῃ τις Κτησίας ἢ συ-κοφάντης ἄλλος οἰμώζων καθεδεῖται Ach. 841 h.e. auxilio destitutus sedebit. Apud Philetaerum et Anaxilam, mediae comoe-diae poetas, saepius Ctesias quidam prop-ter voracitatem et gulositatem ridetur

Κτησιφῶν: ὃς δ' ἂν ἐκπίῃ πρώτιστος (τὸν χόα) ἀσκὸν Κτησιφῶντος λήψεται Ach. 1002; ubi Scholiastes: ὡς παχὺς καὶ προγάστωρ ὁ Κτησιφῶν σκώπτεται. 'Signi-nificatur uter maximus, optimum hominis vinolenti praemium. Homines pingues et vino deditos utres Graeci vocare solebant. Antipho ap. Athenaeum XII 552 (Meinek. III 8): τοῦτον οὖν δι' οἰνοφλυγίαν καὶ πάχος τοῦ σώματος ἀσκὸν καλοῦσι πάντες οὑπιχώ-ριοι; Alex. ap. Athen. XI 470 E (Meinek. III 417) κατά τε τὴν παροιμίαν ἀεί ποτ' εὖ μὲν ἀσκὸς εὖ δὲ θύλακος ἄνθρωπός ἐστι, ubi utris commemoratio etiam ad bibacitatem spectat

Κυβέλη: δέσποινα Κυβέλη, στροῦθε, μῆτερ Κλεοκρίτου Av. 877

Κυδαθηναιεύς, ἀπὸ δήμου τῆς Πανδιονίδος φυλῆς: ἐγράψατο κύων Κυδαθηναιεὺς Λάβητ' Αἰξωνέα Vesp. 895; ποῦ δ' ὁ διώκων, ὁ Κυδαθηναιεὺς κύων; ib. 902. Hoc nomine Cleonem notari, quem ex pago illo oriundum fuisse constat ex Demosthene πρὸς Βοιωτόν p. 1016, animadvertit scho-liasta. Conf. Bergk. *Comm.* p. 83 sq.

Κυδοιμός: in *Pace* famulus Belli, Πο-λέμου, ab hero Athenas et Spartam missus ad pistillum petendum, vacuus redit, 255—284. 'Nomen proprium est et apud Home-rum Il. σ' 535 et in fragm. Empedoclis ap. Athenaeum XIII p. 510 D. Apud Home-rum, qui praecipue hac voce utitur, etiam verbum est κυδοιμεῖν. Huc pertinet quod Pac. 1152 et Nub. 616 est κυδοιδοπᾶν = συν-ταράττειν.' RICHTER ad l.

Κυζικηνικός: βέβαπται βάμμα Κυζι-κηνικόν Pac. 1176 de molli et effeminato homine, ubi scholiasta εἰς κιναιδίαν διαβάλ-λεται, ὥστε μηδὲ τῶν ἀναγκαίων διὰ τὴν εὐρύτητα κρατεῖν δύνασθαι. ὡς καὶ Εὔπολις ἐν Πόλεσιν (Meinek. *Com.* II p. 510). οἱ γὰρ Κυζικηνικοὶ ἐπὶ δειλίᾳ καὶ θηλύτητι ἐκωμῳδοῦντο

Κύθηρα: Κυθήρων μεδέουσα Lys. 833 de Venere

Κυκλοβόρος: rapidus torrens; Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων Eq. 137 de Cleonis vociferatione, ubi scholiasta: χειμάρρους ὁ Κυκλοβόρος ὑπὸ Ἀθηναίων χωσθείς· τὴν κακοφωνίαν οὖν τοῦ Κλέωνος εἴκασε τῷ ἤχῳ τοῦ ποτάμου. καὶ ἀλλαχοῦ (fr. inc. lxxxvi)·

ᾤμην δ' ἐγὼ τὸν Κυκλοβόρον καθιέναι.

Pollux X 185 οὐ μέντοι οἱ κεραμεῖς τὰς πλίνθους ἔπλαττον, πλινθεῖον καλεῖ τόπον ἐν Δράμασιν ἢ Νιόβῳ Ἀριστοφάνης, περὶ τοῦ Κυκλοβόρου τοῦ ποταμοῦ λέγων

ὁ δ' ἐς τὸ πλινθεῖον γενόμενος ἐξέτρεψε.

Conf. Ach. 381 κἀκυκλοβόρει κἄπλυνεν (Cleon): Vesp. 1034, 1035; Plutarch. *vit. Niciae* c. 8: Κλέων τὸν ἐπὶ τοῦ βήματος κόσμον ἀνελὼν καὶ πρῶτος ἐν τῷ δημηγορεῖν ἀνακραγὼν καὶ περισπάσας τὸ ἱμάτιον καὶ τὸν μηρὸν πατάξας καὶ δρόμῳ μετὰ τοῦ λέγειν ἅμα χρησάμενος τὴν ὀλιγωρίαν τοῦ πρέποντος ἐνεποίησε τοῖς πολιτευομένοις

Κύκλωψ: Polyphemus: καὶ μὴν ἐγὼ βουλήσομαι θρεττάνελο τὸν Κύκλωπα μιμούμενος καὶ τοῖν ποδοῖν ὡδὶ παρενσαλεύων ὑμᾶς ἄγειν Pl. 290, ubi chori ducem se facit Cario, Cyclopis personam agens Galateam nympham amantis, cum indecoro quodam motu saltans. Vide Summarium *Pluti* p. 643 not. 4

Κύκνος: οὐδ' ἐξέπληττον αὐτοὺς Κύκνους ποιῶν καὶ Μέμνονας κωδωνοφαλαροπώλους Ran. 963 ubi 'recte scholiasta Aeschyli locum retulit ad Cycnum Neptuni filium, ut apparet ex altero nomine Memnonis. Pindari duo sunt loci *Olymp.* II 82 et *Isthm.* IV 43 in quo utroque et Cycnum et Memnonem ab Achille dicit ad Troiam occisos esse. Huius Cycni cum Achille pugna tragice enarrata utique terrorem facere poterat, ut docet luculenta descriptio Ovidii Met. XII 72—145.' FRITZSCH. ad l.

Κυλλήνη: Κυλλήνη σταδίους μὲν εἴκοσιν Ἤλιδος καὶ ἑκατὸν ἀφέστηκε, κεῖται δὲ τετραμμένη τε πρὸς Σίκελίαν καὶ ὅρμον παρεχομένη ναυσὶν ἐπιτήδειον· ἐπίνειον δὲ οὖσα Ἠλείων ἀπὸ ἀνδρὸς Ἀρκάδος τὸ ὄνομα εἴληφε. Κυλλήνης δὲ ἐν μὲν Ἠλείων καταλόγῳ λόγον οὐδένα Ὅμηρος ἐποιήσατο· ἐν δὲ ἔπεσι τοῖς ὕστερον δεδήλωκεν ὡς πόλισμα οὖσαν καὶ τὴν Κυλλήνην ἐπίσταται (λέγων Ὦτον Κυλλήνιον ἀρχὸν Ἐπειῶν· ἔστι δὲ κώμη μετ[ρία] τὸν Ἀσκλήπιον ἔχουσα τὸν Κολώτου, θ[αυ]μαστὸν ἰδεῖν ξόανον ἐλεφάντινον Strabo V[III] c. 3 § 4) Pausan. VI 26, 3. Conf. Thuc[yd.] I 30: Κυλλήνην τὸ Ἠλείων ἐπίνειον ἐ[νέ]πρησαν οἱ Κερκυραῖοι ὅτι ναῦς καὶ χρήμα[τα] πάρεσχον Κορινθίοις. In Eq. 1080 sq. fin[git] isiciarius de hac urbe oraculum esse, q[uo] paronomasiam facturus est ἔμβαλε κυλ[λῇ] (χειρί) et significat manum curvam ad ac[ci]pienda munera paratam: ἀλλ' ἔτι τ[οῦ] ἐπάκουσον (τὸν) χρησμόν, ὃν εἶπέ σοι Λητ[οί]δης, ἐξαλέασθαι Κυλλήνην μή σε δολώ[σῃ] tum quaerenti Demo ποίαν Κυλλήνην [re]spondet τὴν τούτου χεῖρ' ἐποίησεν Κυλλ[ή]νην ὀρθῶς ὁτιὴ φησ' 'ἔμβαλε κυλλ[ῇ]'. Quem verborum lusum servavit Voss[ius] Germanicus interpres per *Hohlland* et *ho[hl]land*. Vide s. n. **Διοπείθης**

Κύλλος: Κύλλου πήρα locus in H[y]metto, ut ostendit Photius *Lex.* p. 185 [:] Ἡ Πήρα χωρίον πρὸς τῷ Ὑμηττῷ, ἐν ᾧ ἱε[ρὸν] Ἀφροδίτης, καὶ κρήνη ἐξ ἧς αἱ πιοῦσαι εὐ[το]κοῦσιν καὶ αἱ ἄγονοι γόνιμοι γίγνονται· K[ύλ]λου δὲ ἐν Μαλθακοῖς Καλλίαν αὐτὴν φησ[ιν] οἱ δὲ Κολλόπηραν. τάττεται δ' ἡ παροι[μία] ἐπὶ τῶν τὴν φύσιν βιαζομένων ἐξ ἐπιτεχ[νή]σεως. Δρᾶμα α' fr. IX τὸ δὲ πορνεῖον Κ[ύλ]λου πήρα

Κυναλώπηξ: v. s. n. **Φιλόστρατος**

Κύνθιος: ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβ' ἄναξ [Δή]λιε, Κυνθίαν ἔχων ὑψικέρατα πέτραν Ν[ub.] 595 sq. Verba sumta e Pindaro fr. 285 [ed.] Boeckh. Strabo X 5, 2 p. 485 c: ἡ Δῆ[λος] ἐν πεδίῳ κειμένην ἔχει τὴν πόλιν καὶ τὸ ἱε[ρὸν] τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὸ Λητῷον· ὑπέρκειται [δὲ] τῆς πόλεως ὄρος ψιλὸν ὁ Κύνθος καὶ τραχ[ύ]

Κύννα: meretrix famosa: Eq. 762 C[leon] optime de republica se meritum dicit, [ut] tamen ut postponendus sit Salabacch[us] atque Cynnae meretriculis quarum nu[lla] potuerunt extare merita in remp.; περὶ [τὸν] δῆμον τὸν Ἀθηναίων γεγένημαι βέλτισ[τος] ἀνὴρ μετὰ Λυσικλέα καὶ Κύνναν καὶ Σαλ[α]βακχώ. Eidem isti Cleoni tribuit Cynn[ae] oculos i. e. pudoris expertes Vesp. v. 10[32] Pac. 755, οὗ δεινόταται μὲν ἀπ' ὀφθαλμ[ῶν] Κύννης ἀκτῖνες ἔλαμπον

Κύπριος: τὸ παραπέτασμα, τὸ Κύπρι[ον] τὸ ποικίλον fr. inc. xlv

Κύπρις: Ἡσυχίας ἣν ἐποίησε θεὰ Κύπ-
s Lys. 1290; ὦ χρυσοδαίδαλτον ἐμὸν μέ-
μα, Κύπριδος ἔρνος, μέλιττα Μούσης
cl. 972; ὦ Κύπριδι τῇ καλῇ καὶ Χάρισι
ῖς φίλαις ξύντροφε Διαλλαγή Ach. 989;
ύπρι τί μ' ἐκμαίνεις ἐπὶ ταύτῃ; Eccl. 966

Κυπρογένεια: ἡ Κυπρογένει' Ἀφρο-
η Lys. 551

Κύπρος: ὦ πότνια Κύπρου καὶ Κυθή-
ν καὶ Πάφου μεδέουσα Lys. 833: ἐμοὶ
ἣρ ἀπέθανεν ἐν Κύπρῳ Th. 446

Κυρήνη: meretrix nobilis cui cognomen
δεκαμήχανος haesit ob varias quas profite-
tur coitus figuras, quibus comparat Ae-
ıylus melicam poesin Euripidis Ran.
27 ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον Κυρήνης μελο-
ιῶν; memoratur etiam Th. 98 οὐχ ὁρῶ
ῥ' οὐδέν' ἐνθάδ' ὄντα· Κυρήνην δ' ὁρῶ

Κώκαλος: fabula Aristophanis: vide
p. 734—5

Κωκυτός: Κωκυτοῦ περιδρόμοι κύνες
n. 472 de Furiis quae in tragoedia κύνες
Ἅδου κύνες dici solent

Κωλιάς: Pausanias I. 15: ἀπέχει (a
alero) σταδίους εἴκοσιν ἄκρα Κωλιάς...
ωλιάδος δέ ἐστιν ἐνταῦθα Ἀφροδίτης
αλμα καὶ Γενετυλλίδες (Thesm. 130) ὀνομα-
ιέναι θεαί; Nub. 52 ἡ δ' αὖ (ὄζουσα) κατα-
ωττισμάτων... Κωλιάδος, Γενετυλλίδος,
nomen videtur poetae iocose deducere
κωλῇ. Utrumque cognomen Veneris
lem modo iungitur Lysist. 2, εἰ τις ἐς
κχεῖον αὐτὰς ἐκάλεσεν ἢ 'πὶ Κωλιάδ' ἢ
Γενετυλλίδος

Κωμαρχίδης: nomen rustici, Pac. 1142

Κωμίας: senex iudex, ὦ Κωμία βρα-
εις; Vesp. 230

Κωπαΐς: λίμνη Βοιωτίας ἐν ᾗ μεγάλαι
γέλεις γίγνονται: κωπᾷδ' ἔγχελυν Ach.
; ἐγχέλεις κωπαΐδας ib. 880; πρέ-
ιρα πεντήκοντα κωπᾴδων κορᾶν ib. 883
bus verbis maximam anguillarum Boeo-
expromens alloquitur, verbis vere usus
schyli in Ὅπλων κρίσει (Nauck. p. 44 fr.
) δέσποινα πεντήκοντα Νηρῄδων κορᾶν;
ωπᾴδων σπυρίδας Pac. 1004. Conf. Lys.
; Strattis *Philoct.* fr. 1 κωπᾴδων ἀπα-
ν τεμάχη στρογγυλοπλεύρων

Λ

Λάβης: ὁ Λάβης ὁ κύων παρᾴξας ἐς τὸν ἰπνὸν τροφαλῖδα τυροῦ σικελικὴν κατεδήδοκεν Vesp. 835 (ubi sub canis persona Laches tangitur cuius hic innuitur in Siciliam expeditio Ol. lxxxviii. 2 facta, Thuc. III. 86. Scholiasta τῷ δὲ κυνὶ ὄνομα Λάβης ἀπὸ τοῦ λαμβάνειν· ἀξιοῦσι δέ τινες, ὡς παρὰ γράμμα κωμῳδεῖσθαι Λάχητα τὸν στρατηγήσαντα περὶ Σικελίαν ἐπὶ δωροδοκίᾳ καὶ τὰ ἑξῆς ἐπὶ ταύτην λέγεσθαι τὴν ὑπόνοιαν, quod colligi potest ex v. 894, ubi ἐγράψατο κύων Κυδαθηναιεὺς Λάβητ' Αἰξωνέα de Cleone et Lachete certe accipienda: vide s.n. **Αἰξωνεύς**); οὗτος ὁ Λάβης καὶ τὰ τραχήλι' ἐσθίει καὶ τὰς ἀκάνθας κοὐδέποτ' ἐν ταὐτῷ μένει ib. 962 (h.e. edit piscium capita et spinas, canis modesti nutrimenta); ἐκπέφευγας ὦ Λάβης ib. 994; Λάβητι μάρτυρας παρεῖναι...τὰ σκεύη τὰ προσκεκαυμένα ib. 939

Λαΐς: ἐρᾷ δὲ Λαῒς οὐ διὰ σὲ Φιλωνίδου; Pl. 179 de Laide meretricum omnium Graecarum nobilissima duae circumferuntur narrationes, quarum prior eam in Sicilia et quidem in oppido Hyccaris natam esse tradit, et cum illa urbs a Nicia caperetur Ol. XCI 1, servam septem annorum a Corinthio quodam emptam et ab eo coniugi suae transmissam esse. Hanc narrationem afferunt prior scholiastes ad Plut. v. 179, Plutarchus *in vit. Niciae* c. 15, Pausan. II ii 2, Polemo et Timaeus Athenaei 13 p. 588 B, C, 589 A. Alterius auctor alter schol. ad v. 179 tradit Laidem a tyranno Dionysio poetae Philoxeno donatam esse et cum eo Corinthum venisse. Sed in prima Pluti editione Lais, XIV tum annos nata, commemorari non potuit; nec magis in secunda cum tribus annis ante mortua esse videatur ex scholiaste, itaque necessariam putat Dindorfius Ναΐς emendationem ab Athenaeo 13 p. 592 C propositam. Laidis et Philonidae amorem perstringit imagine Circae et Ulixis Pl. 302 sqq.

Λαέρτης: pater Ulixis: τὸν Λαρτίου Pl. 312. Vide s.n. **Ὀδυσσεύς**

Λαΐος: Laii filius fingitur Meletus Pelarg. fr. 1. Vide s.n. **Μέλητος**

Λαισποδίας: Laispodias bellicosi homo ingenii (Phrynich. *Comast.* III) sed idem litium et calumniarum studiosissimus (Philyllius *Plyntr.*). Is a. Chr. n. 414 Ol. XCI 2 cum Pythodoro et Demarato exercitui praefectus Laconicam classe invasit teste Thucyd. VI. 105, qui rursus eundem commemorat VIII 86 ubi simul cum Aristophonte et Milesia a quadringentis Lacedaemonem legatus missus fuisse dicitur, *ὡς τῶν οὐχ ἥκιστα καταλυσάντων τὸν δῆμον ὄντα.* Eundem sive legati sive praetoris munere fungentem Thracen obiisse conicias ex fragmentis orationis Antiphontis *κατὰ Λαισποδίου*, in quibus frequens Thracicarum urbium memoria. Crurum vitium a comicis frequenti risu traductum quale fuerit non satis certo apparet. Schol. Arist. Av. 1569 *εἶχε δὲ περὶ τὰς κνήμας τινὰς αἰτίας, ὥς φησι Στράττις ἐν Κινησίᾳ* (fr. vi), *διὸ καὶ κατὰ σκελῶν ἐφόρει τὸ ἱμάτιον ὡς Θεόπομπος ἐν Παισί* (fr. iii). Itaque Ciceroni similis fuit, quem varices quas in cruribus habebat toga occuluisse auctor est Quintilianus XI 3, 143. Laespodiam et Damasiam cum arboribus comparat Eupolis *Δήμοις* fr. 37 propter proceram corporis staturam (conf. Av. 1475):

> *ταδὶ δὲ τὰ δένδρα Λαισποδίας καὶ Δαμασίας*
> *αὐταῖσι ταῖς κνήμαισιν ἀκολουθοῦσί μοι.*

Av. 1569:

> *οὗτος τί δρᾷς; ἐπ' ἀριστέρ' οὕτως ἀμπέχει;*
> *οὐ μεταβαλεῖ θοἰμάτιον ὧδ' ἐπὶ δεξιά;*
> *τί ὦ κακόδαιμον; Λαισποδίας εἶ τὴν φύσιν;*

ubi Neptunus Triballum barbarum deum increpans ne sit dedecori collegis suis quaerit sitne alter Laespodias, partim quia indecenter gerit pallium (conf. Platon. *Theaetet.* p. 176 A), partim propter etymologiam nominis quia in eo videtur latere vox *λαιός* i. e. *ἀριστερός*

Λάκαινα: *ὦ φιλτάτη Λάκαινα χαῖρε Λαμπιτοῖ* Lys. 78; *ὦ Μῶα* (*Μοῦσα*) *μόλε Λάκαινα* Lys. 1298; *χῖον* (*οἶνον*) *ἐκ λακαινᾶν* (sc. *κυλίκων*) Daetal. fr. 19

Λακεδαίμων: *ἡ Λακεδαίμων ποῦ 'στιν; τοῦτο πάνυ φροντίζετε, ταύτην ἀφ' ἡμῶν ἀπαγαγεῖν πόρρω πάνυ* Nub. 215; *ἀλλ' ἐκ Λακεδαίμονος γὰρ 'Αμφίθεος ὁδί* Ach. 175; *ὁ κῆρυξ οὐκ Λακεδαίμονος ἀφῖκται*
περὶ σπονδῶν Eq. 668; *οὔκουν ἕτερον δ*
(*ἀλετρίβανον* sc. Brasidam) *ἐκ Λακεδ*
μονος μέτει; Pac. 274; *βούλεσθε τὸ μέ*
τοῦτο τοὐκ Λακεδαίμονος Σπάρτην ὀνο
καλῶμεν αὐτήν; Av. 813; *ὥσπερ ἐν Λ*
κεδαίμονι ξενηλατεῖται (i. q. *ξενηλα*
γίγνεται) Av. 1012, (Xen. *Rep. Laced.*
4: *ἐπίσταμαι δὲ τούτου ἕνεκα ξενηλασίας,*
γνομένας ὅπως μὴ ῥᾳδιουργίας οἱ πολῖται ἀ
τῶν ξένων ἐμπιμπλαῖντο); *τί τὰ πράγμαθ' ὑ*
ἐστι τὰν Λακεδαίμονι quaerit Probul
Lys. 994, cui praeco respondet *ὀρσὰ* (i.
ὀρθὴ) *Λακεδαίμων πᾶσα; ἐλθὼν σὺν ὁπ*
ταισι τετρακισχιλίοις Κίμων ὅλην ἔσωσε τ
Λακεδαίμονα Lys. 1144 (vide s. n. **Κίμω**
νῦν μὲν γὰρ ὅταν ἔλθωμεν ἐς Λακεδαίμο
νήφοντες, εὐθὺς βλέπομεν ὅ τι ταράξομ
Lys. 1231; *ἰὼ Λακεδαῖμον τί ἄρα πεί*
τήμερα; Holcad. fr. XX, Pac. *β'* fr.
Photius p. 506, 24 **Σέριφον**: *τὴν Λα*
δαίμονα διὰ τὸ σκληρῶς ζῆν· καὶ χρησμ
αὐτοῖς ἐξέπεσεν. Itaque vaticinii cuiusd
sermonem secutus videtur Aristophan
Lacedaemonem appellasse Seriphu
fr. 248 BERGK.

Λακεδαιμόνιος: *ἐμοῦ θέλοντος ὑπὲρ ἐ*
ξήνου (i.e. conditione periculosissima)
γειν ὑπὲρ Λακεδαιμονίων Ach. 356; *λέ*
δ' ὑπὲρ Λ. ἅ μοι δοκεῖ ib. 369; *ὅσον τ*
ἀγῶν' ἀγωνιεῖ τάχα μέλλων ὑπὲρ Λακεδ
μονίων ἀνδρῶν λέγειν ib. 482; *οἱ Μεγα*
Λακεδαιμονίων ἐδέοντο, τὸ ψήφισμα
τοῦ Περικλέους) *ὅπως μεταστραφείη* ib. 5
(sc. iussu Lacedaemoniorum civitates leg
tos Spartam miserunt qui conquesti sunt
iniuriis ab Atheniensibus illatis); *φέρ'*
Λακεδαιμονίων τις ἐκπλεύσας σκάφει ἀ
δοτο φήνας κυνίδιον Σεριφίων, καθῆσθ' ἂν
δομοῖσιν; ib. 541 (h. e. Athenienses, iniu
vel minima a Lacedaemoniis accepta mu
maiore apparatu bellum eis illaturi fuissen
ὅτε καὶ βασιλεὺς Λακεδαιμονίων τὴν πρ
βείαν βασανίζων ἠρώτησεν αὐτοὺς τοῦ
τὸν ποιητήν (sc. Aristophanem), *ποτερ*
εἴποι κακὰ πολλά· τούτους γὰρ ἔφη ἐν
πολέμῳ πολὺ νικήσειν, τοῦτον ξύμβουλ
ἔχοντας· διὰ ταῦθ' ὑμᾶς Λακεδαιμόνιοι τ
εἰρήνην προκαλοῦνται καὶ τὴν Αἴγιναν ἀπ
τοῦσιν; ib. 647 *ἰδίᾳ δ' ἐκεῖ* (*ἐν Ἄργει*) *Λακ*
δαιμονίοις ξυγγίγνεται (*ὁ Κλέων*) Eq. 46

τόλωλε γὰρ καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοισιν ιετρίβανος Pac. 281; σπονδὰς ποιῆσαι πρὸς ακεδαιμονίους Ach. 52, ib. 131; μισῶ ακεδαιμονίους σφόδρα ib. 509

Λακρατείδης: formatum nomen a Λαάτης i.q. Λεωκράτης: καὶ παλαιῷ Λακραείδῃ τὸ σκέλος βαρύνεται Ach. 220. Quis erit incertum

Λάκων: Περικλείδας ὁ Λάκων Ἀθηναίων έτης καθέζετο ἐπὶ τοῖσι βωμοῖς ὠχρὸς ἐν ινικίδι στρατιὰν προσαιτῶν (sc. ad bellum essseniacum) Lys. 1139; Λάκων πρόφαινε σὺ μοῦσαν ἐπὶ νέᾳ νέαν Lys. 1295; εἰ θοιεν (quandoque venirent) οἱ Λάωνες εἰρήνης περί, ἐλέγετ' ἂν ὑμεῖς (οἱ θηναῖοι) εὐθύς 'οὐχὶ πειστέον· ἥξουσι καὖς, ἣν ἔχωμεν τὴν Πύλον' Pac. 216 seqq.; Λάκωνες ἕλκουσ' ἀνδρικῶς Pac. 478 uam vehementer Lacedaemonii pacem petiverint, narrat Thucyd. IV 15, 117; 14): ib. 701 e Trygaeo recens ex his terris caelum advecto sciscitatur Mercurius ım Cratinus adhuc in vivis sit, at ille spondet ἀπέθανεν (Κρατῖνος) ὅθ' οἱ Λάωνες ἐνέβαλον. (Iam Cratinus cum aetate nfectus Πυτίνην docuisset Ol. lxxxix. 1, ino sequenti diem obiit. Spartani autem ım tertio ante anno Ol. lxxxviii. 3 in tticam invasissent (Thucyd. IV 2), non dierunt nisi anno post mortuum Cratinum ptimo Ol. xci. 3, Thucyd. VII 19: quare aerens Meinekius *H. C. C.* p. 45 eo nfugit ut coniceret Aristophanem quemlmodum causam mortis Cratini facetissimo su commentus esset, ita etiam illam acedaemoniorum in Atticam impresonem finxisse: similiter Fritzschius uaest. *Arist.* p. 258 sq. fictam esse putat mirifica Cratini decrepiti senis ignavia otaretur et una opera vinolentia hominis, ıod emori maluisset quam cadum vini nfractum oculis cernere. Contra Bergus *Reliq. Com.* p. 187 suspicatur Aristoıanem dicere voluisse poësin 'quae ante eloponnesiaci belli incendium in summum stigium evecta videbatur, iam retro quasi ina quadam involvi;' idque duobus exıplis illustrare, Sophoclis quem de prisıa generositate recessisse conqueratur, et ratini qui ex quo Lacedaemoniis incursionem facientibus cellae vinariae vastarentur, nihil magnum, nihil admiratione dignum proponeret in medio, atque adeo sibi iam mortuus quam vivus videretur. COBETVS *Obs. cr. in Platon. Com.* p. 89, qui ipse peringeniosam temptavit coniecturam Λάκωνες de Platonis fabula intellegens, quam superiore anno quo Cratinus erat mortuus docuerat; exhibuerat autem in ea hominum temulentorum convivium, qui nimio mero madidi vini dolium in tumultu diffregisse videntur. Quae vera non esse docet Fritzschius *l. l.* qui recte verba Comici cepit); ἄγε δή, Λάκωνες, αὐθέκαστα χρὴ λέγειν Lys. 1100; ἄνδρες Λάκωνες στῆτε παρ' ἐμὲ πλησίον Lys. 1122; ib. 1137, 1274; ὅπως ἂν οἱ Λάκωνες ἔνδοθεν καθ' ἡσυχίαν ἀπίωσιν εὐωχημένοι ib. 1223; οὐκ ἴσθ' ὅθ' ὑμᾶς (τοὺς Ἀθηναίους) οἱ Λάκωνες αὖ κατωνάκας φοροῦντας ἐλθόντες δορὶ πολλοὺς μὲν ἄνδρας Θετταλῶν ἀπώλεσαν, πολλοὺς δ' ἑταίρους Ἱππίου κἠλευθέρωσαν κἀντὶ τῆς κατωνάκης τὸν δῆμον ὑμῶν χλαῖναν ἤμπισχον πάλιν; Lys. 1150 sq. (Thessalos in societatem adsciverant Pisistratidae, miserunt autem tunc Lacedaemonii contra Pisistratidas primo quidem Anchimolium cum navibus, qui victus est et periit: deinde Cleomenem regem suum, qui Pisistratidas excedere ex arce et Athenis coegit, Herodot. VII 53); αἱ πόλεις ὧν ἤρχετε (Trygaeum alloquitur Hermes) ἀνέπειθον τοὺς μεγίστους τῶν Λακώνων χρήμασιν, οἱ δ' ἅτ' ὄντες (1) αἰσχροκερδεῖς καὶ (2) διειρωνόξενοι τήνδ' ἀπορρίψαντες αἰσχρῶς, τὸν πόλεμον ἀνήρπασαν Pac. 619 sqq. [(1) cf. Eurip. *Andromach.* v. 445 et oraculum vetus ἁ φιλοχρηματία Σπάρταν ὀλεῖ ἄλλο δὲ οὐδέν: (2) διειρωνοξένους vocat quasi per ironiam et fallaciam hospites acciperent qui legem περὶ ξενηλασίας tulissent, de qua vide Thucyd. I 144, II 39, Heindorf. ad Platon. *Protagor.* p. 342 A, Mueller *Dor.* Tom. II p. 4 not. f, p. 413 not. n, Nauckium *Comm. Acad. Par. Inscript.* xii. p. 159 A 1740 qui nostrum locum respicit p. 168; de perfidia Lacedaemoniorum autem notissima cfr. Ach. 308, Lys. 629, Eur. Androm. 446 seqq., Thucyd. V 105]; σοῦ δ' οὐκ ἀκούσομαι ὅστις ἐσπείσω Λάκωσιν

Ach. 303; τοὺς Λάκωνας ἐκπόδων ἐάσατε ib. 305; οἶδ' ἐγὼ καὶ τοὺς Λάκωνας οἷς ἄγαν ἐγκείμεθα (nimio odio prosequimur) οὐχ ἁπάντων ὄντας ἡμῖν αἰτίους τῶν πραγμάτων ib. 309; τί ταῦτα τοὺς Λάκωνας αἰτιώμεθα ib. 514; τῶν στρατηγῶν ὑποδραμὼν τῶν ἐκ Πύλου πλεύσας ἐκεῖσε τοὺς Λάκωνας; ἤγαγον Eq. 742 (ubi poenitet hodie C. F. Hermanni coniecturam recepisse ἀποδραμόντων pro vulgata scriptura ὑποδραμὼν τῶν); ἐλακωμάνουν ἅπαντες ἄνθρωποι τότε ἐκόμων, ἐπείνων, ἐρρύπων, ἐσωκράτων, ἐσκυταλιοφόρουν Av. 1281 (de hac externi cultus habitusque Laconum imitatione apud optimates maxime et qui optimatium partibus favebant conf. Vesp. v. 1474, Platonem in *Protagora* p. 342 B, Plutarch. *Phoc.* 10: ἦν δέ τις Ἀρχιβιάδης ἐπικαλούμενος λακωνιστής, πώγωνά τε καθειμένος ὑπερφυῆ μεγέθει καὶ τρίβωνα φορῶν ἀεὶ καὶ σκυθρωπάζων);

ἀπὸ τῆς Σπάρτης οἱδὶ πρέσβεις ἕλκοντες ὑπήνας

Lys. 1072; Lacedaemonii post res in Pylo gestas primi pacem offerunt Atheniensibus, sed Cleone suadente reiecti Pac. 665 sqq.

Λακωνικός: σκυτάλη λακωνική Lys. 992 (conf. Av. 1281); τιθύμαλλον ἐμβαλόντα τοῦ λακωνικοῦ Eccl. 405; συκᾶς φυτεύω πάντα πλὴν λακωνικῆς, τοῦτο γὰρ τὸ σῦκον...τυραννικὸν καὶ μισόδημον Georg. fr. 2 (ubi agricola Lacedaemonios quippe qui populi libertati parum faverent odit, quemadmodum Dicaeopolis in Ach. 509); Λακωνικὸν πνέων, σμικρὸν ἔχων πάνυ τριβώνιον, πινῶν, ῥυπῶν, ἀπαράτιλτος, ἐξ ἐτῶν ἄλουτος (v. s. **Κλεομένης**) Lys. 276; τὸ κακὸν τοῦτ' ἐστὶ τῆς Λακωνικῆς Pac. 245; ἐμοῦ μᾶζαν μεμαχότος ἐν πυέλῳ λακωνικὴν Eq. 55 (vide Thirlwall. *Hist. Graec.* III p. 227 ed. mai.); εἰ μὲν (quandoque) οἱ Λακωνικοὶ ὑπερβάλοιντο (i. q. περιγίγνοιντο) μικρόν, ἔλεγον ἂν ταδί 'ναὶ τὼ σιὼ νῦν ὠττικίων δώσει δίκην' Pac. 212; χαρίεντες ἦσαν οἱ Λακωνικοὶ Lys. 1226; δοκοῦσιν (Socratis discipuli) εἰκέναι τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι, τοῖς Λακωνικοῖς Nub. 186 (ubi Schol. εἰκὸς τούτους διά τε τὸν πολὺν λιμὸν ὃν ὑπέστησαν διὰ τῆς πολιορκίας καὶ διὰ τὸ κατακλεισθῆναι Ἀθήνησιν ὠχροὺς τε κ ἰσχνοὺς καὶ δυσειδεῖς γεγονέναι: praeter h simul Socraticorum λακωνίζειν innuit de quo v. Av. 1281 sqq.); δεινὰ τάσδε δια λάττειν πρὸς (insuper) ἡμᾶς ἀνδράσιν Λ κωνικοῖς, οἷσι πιστὸν οὐδὲν εἰ μὴ περ λύ κεχηνότι Lys. 628 (conf. s. n. Λάκωνες πρόσαγε (ἡ Διαλλαγή) λαβοῦσα τοὺς Λακ νικούς Lys. 1115; τασδὶ δ' ἀνύσας ὑπόδυ τὰς λακωνικάς Vesp. 1158 (calceament rum genus, vide Beckeri *Charicl.* p. 449 λακωνικὰς ἔχετε καὶ θοἰμάτια τἀνδρεῖ Eccl. 74; ὑποδεῖσθε τὰς λακωνικάς, ὥσπ τὸν ἄνδρ' ἐθεᾶσθ', ὅτ' εἰς ἐκκλησίαν μέλλ βαδίζειν Eccl. 299; χάλα συναπτοὺς ἡνί λακωνικάς Ec. 508; οἱ ἄνδρες φοροῦ κλῄδια, κρυπτὰ κακοηθέστατα λακωνι ἄττα, τρεῖς ἔχοντα γομφίους Th. 421 (vid Weisium in Plaut. *Mostell.* II 1, 57; κρυπτ vero haec clavis Fritzschio propterea di videtur, quod sive ligno sive alia materi obducta erat, qua artificiose demum, i per ferrum resiliens, denudata clavem ipsa manifesto teneres. Ita enim Eustathiu ad Il. XIV v. 168, p. 974, 35: ἰστέον δέ, ὁ κλῃδα κρυπτὴν λέγει ἤ...ἢ τὴν δυσεπιχε ρητον τοῖς ἐπιβουλεύουσιν); Lacedaemoni Pylum sibi reddi cupiunt Lys. 1163 sq., i qua fabula Lacedaemoniorum caducea tor arrecta scytala Athenas venire de pac componenda acturus fingitur, 980—101 Inde legati ex arrecta civitate, quos a pacem compellit Lysistrata communiu sacrorum et mutuorum beneficiorum com memoratione, quaedam sibi invicem conce dentes, 1072—1187; hymni Laconu 1247—1270, 1296—1322.

Λάμαχος, ὁ Ξενοφάνους (Thuc. VI 8) Atheniensium dux, e pago Κεφαλή qui era tribus Acamantidis oriundus; hunc ut bell praecipuum fautorem perstringit Aristo phanes. In *Acharnensibus* Lamachu advocant senes contra Dicaeopolidem, cu laude bellicae virtutis eius, 566 sqq. ἰὼ Λάμαχ', ὦ βλέπων ἀστραπάς, βοήθησο ὦ γοργολόφα φανείς, ἰὼ Λάμαχ' ὦ φίλ' ὦ φυλέτα; prodit cum scuto gorgoneo e maxima crista in casside, ridicule armatu 572 sqq., quo conspecto perterritus choru clamat ὦ Λάμαχ' ἥρως τῶν λόφων καὶ τῶ

χων, sugillatur a Dicaeopolide 577 sqq.; it flagrans odium in Peloponnesios, Megarenses et Boeotos professus 620 sqq. einde Lamachi famulus ad Dicaeopolim venit empturus turdos et anguillae opaicae partem ad Choas, a quo cum contemptu quaerit Dicaeopolis ὁ ποῖος οὗτος άμαχος; tum respondet servus ὁ δεινός, ταλαύρινος ὃς τὴν Γοργόνα πάλλει κραδαίν τρεῖς κατασκίους λόφους: abigitur, 959—68. Lamachus ipse a praetoribus (στρατηγοῖς) Choum et Chytrorum festo, dum ngit, in expeditionem contra Boeotos ocatur, et armat se, singula a famulo sibi ferri iubens, dum Dicaeopolis eum deriens singula ad convivii suavissimi apparam apportanda succinit, 1071—1142. aullo post Lamachus affertur vulneratus medico egens; irridetur a Dicaeopolide, pace sua cum amicabus compotante, 74—1234. In *Pace* Lamachus impedit m sua Gorgone in clypeo quo minus dea eretur 473 sq. ὦ Λάμαχ' ἀδικεῖς ἐμποδὼν θήμενος· οὐδὲν δεόμεθα τῆς σῆς μορμόνος; amachi puer bellica carmina cantat in rygaei nuptiis, quare abigitur, 1270—1294, rygaeo mirante si non esset ἀνδρὸς βουλοίχου καὶ κλαυσιμάχου τινὸς υἱός. In Ran. 39 ad ipsos Homeri heroas insigni quom splendore refertur, dicit enim Aeschys Homerum docuisse χρηστὰ sc. τάξεις ετὰς ὁπλίσεις ἀνδρῶν (ἀγαθῶν) ὧν ἦν καὶ άμαχος ἥρως; neque hic solum mortuus caelum laudibus effertur verum etiam Thesm. v. 841, quem antea ut belli nimis idiosum reprehenderat Comicus. Quae udes ad totius populi sensum accommotae sunt, Athenienses enim Lamachum, i fortissime pugnans in Sicilia ceciderat, iro desiderio prosequebantur. Vide Fritzhium ad Ran. p. 337. 'Ο Κοισύρας καὶ άμαχος Ach. 614; eosdem coniungit eorg. fr. XVI Λάχητας, Μεγακλέας καὶ αμάχους; (Lamachum pauperem fuisse ocet Plutarchus *Alcib.* c. XXI ὁ γὰρ Λάχος ἦν μὲν πολεμικὸς καὶ ἀνδρώδης, ίωμα δ' οὐ προσῆν οὐδ' ὄγκος αὐτῷ διὰ νίαν; inter pauperrimos Graecorum sed ptimos eosdem nominatur ab Aeliano *Var. ist.* II 43); ταῦτα οὐκ ἀνασχέτ' ἐστιν ἐὰν μὴ μισθοφορῇ γε Λάμαχος Ach. 619 (ubi carpit Lamachi avaritiam); ὁ Γοργάσου filius Gorgasi comice vocatur Ach. 1131 aut propter Gorgonis imaginem aut quia discipulus fuit Gorgiae Leontini tunc Athenis versantis, eodem modo quo dictum est Vesp. 423 Φίλιππον τὸν Γοργίου, vide Bergk. *Comm.* p. 63; ἰὼ πόνοι τε καὶ μάχαι καὶ Λάμαχοι Ach. 1071; πραγμάτων τε καὶ μαχῶν καὶ Λαμάχων ἀπαλλαγεὶς Ach. 269 (i. e. hominum bellicosorum ad exemplum Lamachi, de quo usu pluralis vide Harrisium in *Herme* c. iv, et conf. Av. 1701, Eccl. 1042, Ach. 710); ἡμέρα γὰρ ἐξέλαμψεν ἥδε μισολάμαχος Pac. 304; ἰὴ ἰὴ χαῖρε Λαμαχίππιον Ach. 1206 (comice ficta vox o Lamache eques). Ceterum vide Thucyd. IV 75; VI 8, 49, 101; Plutarch. *Nic.* 16 coll. 12, 13, *Alcib.* 18, 20—1, Plato *Lach.* p. 197 C.

Λάμια: Cratetis de Lamia figmentum ὅτι σκυτάλην ἔχουσ' ἐπέρδετο in cognomine fabula risisse videtur Aristophanes cum in Eccles. 77 tum in Vesp. 1175 ubi Philocleo facetos sermones proponere iussus ita incipit πρῶτον μὲν ὡς ἡ Λάμι' ἁλοῦσ' ἐπέρδετο, quibus Bdelycleo respondet μή μοίγε μύθους ἀλλὰ τῶν ἀνθρωπικῶν. MEINEK. *Fr. Com.* II p. 240 sq.

Λάμιος: τὸ σκύταλον τὸ τοῦ Λαμίου ἐξηνεγκάμην ait mulier cui altera τοῦτ' ἐστ' ἐκείνων τῶν σκυτάλων ὧν πέρδεται; Ec. 77, ubi in masculino genere dicit Lamiam q.v. Scholiasta notat eum tamquam πένητα καὶ ἀπὸ ξυλοφορίας ζῶντα, unde in ludibrium a comicis appellabatur πρίων et πελέκυς, Meineke *Fr. Com.* II p. 644. Ceterum pastori Argo comparatur ingentem baculum ferenti, populus Atheniensis Ioï vaccae, quem optime ille queat pascere, homo quadratus, sicut Cleon, ut qui tantum gestet baculum: quod cum dicit significat populum decipi ab Lamia neque aliter duci quam bovem a vulpe, ut est in proverbio

Λαμπιτώ: mulier Spartana, in *Lysistrata*, venit in concionem a Lysistrata indictam, ad eiusque consilia promptior est ceteris mulieribus, 78 sqq.; in arcem abit, 253

Λάμπων: oraculorum interpres, qui ce-

teros *μάντεις*, fraudulentum et rapax genus hominum, merito ab Aristophane irrisum (conf. s. nn. **Διοπείθης**, **Ἱεροκλέης**) tum aetate tum nobilitate antecedit. Summa auctoritate florebat Athenis et non solum de iure sacro respondebat sed etiam remp. administrabat, quod et aliunde constat et ex eo quod saepius Pericles eius consilio usus est, conf. Plutarch. *vit. Periclis* cap. 6: videtur autem eo tempore quo expeditio Sicula agitabatur, insignem operam uni alterive principi viro praestitisse; solebant enim tunc vatum maxime artibus uti ut populum quo vellent flecterent, quanta autem fuerit vatum auctoritas in suscipienda illa expeditione testatur Thucydides VIII 1. Saepius rem publicam administravit: ita fuit inter eos, qui decimo belli Peloponnesiaci anno inducias fecerunt inter Lacedaemonios et Athenienses, vid. Thucyd. V 19; et paullo post in legatorum Lacedaemona missorum numero fuit, qui pacem conciliaverunt, Thucyd. V 24. Praefecisse eum coloniae Thurios deducendae Periclem memoriae tradit Plutarchus *Praecept. reip. ger.* c. 15, inde probabile est eum peti Nub. 332 ubi Socrates de potentia Nubium disserens ad Strepsiadem ait *πλείστους αὗται βόσκουσι σοφιστὰς θουριομάντεις, ἰατροτέχνας, σφραγιδονυχαργοκομήτας* quibus verbis significatur artem eius inanem et vanam esse. Ceterum iisdem vitiis obnoxius fuisse videtur quibus ceteri minus nobiles vates, non solum enim exagitantur eius fraudes Av. 521:

Λάμπων δ' ὄμνυσ' ἔτι καὶ νυνὶ τὸν χῆν' ὅταν ἐξαπατᾷ τι

unde simul discimus eum ut Socratem per anserem iurare solitum fuisse sed etiam obicitur ei, quod non invitatus ad sacrificia accedat Av. 986. *Φείδου μηδὲν μηδ' αἰετοῦ ἐν νεφέλῃσιν, μήτ' ἢν Λάμπων ᾖ, μήτ' ἢν ὁ μέγας Διοπείθης* Av. 998 quo loco tangitur oraculum illud

αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεαι ἤματα πάντα.

Voracitatem Lamponis sic castigat Cratinus in *Δραπέτισιν* fr. 1

Λάμπωνα, τὸν οὐ βροτῶν
ψῆφος δύναται φλεγυρὰ δεῖπνον φίλων ἀπείργειν
* * * * *
νῦν δ' αὖθις ἐρυγγάνει·
βρύκει γὰρ ἅπαν τὸ παρόν, τρίγλῃ δὲ κἂν μάχοιτ

ubi ne ludibrio quidem et contumeliis eu a conviviis prohiberi dicit, et ne mul quidem, pisce omnium vilissimo, abstiner avaritiam idem carpit Lamponis *ἀγερ κύβηλιν* vocans contemptim i.e. sacri culum stipem colligentem, vide Ruhn ad *Timaeum* p. 11. BERGK. *Comm.* p. sqq.

Λαμπτρεύς: Harpocratio, *Λαμπτρ δῆμος τῆς Ἐρεχθηΐδος φύλης· δύο δέ ει Λαμπτραί, αἱ μὲν παράλιαι, αἱ δὲ καθύπε θεν. Ἀριστοφάνης Ἀμφιαρέῳ* (fr. V) *Λα πτρεὺς ἔγωγε τῶν κάτω*

Λᾶσος: Hermionensis, musicus, cycl corum chororum (Suid. s. v. *κυκλιοδιδάσκ λος*) auctor, Pindarique magister, que septem sapientibus nonnulli adnumerarun vide Athenaeum X p. 455 et XIV p. 624 Herodot. VII c. 6; Menag. ad *Diog. Laer* Lib. I *Segm.* 42; F. G. Schneidewin. peculiari commentatione de eo *Gotting.* 1842, O. Mueller. *Hist. Litt. Graec.* c. x § 14 p. 215 *vers. angl.* Apud Plutarchu *de Musica* p. 1141 fertur rhythmos in dithy rambicam rationem transtulisse, et antiqua musicae invexisse mutationem. Aemul fuerat Simonidis, ut est in fabella, qua Philocleo narrat pistrici Vesp. 1410:

Λᾶσός ποτ' ἀντεδίδασκε καὶ Σιμωνίδης·
ἔπειθ' ὁ Λᾶσος εἶπεν 'ὀλίγον μοι μέλει.'

Λατώ: vide s. n. *Λητώ*

Λαυριωτικός: Pausan. *Attica* I 1 *πλέο τι δὲ ἐς τὸ πρόσω Λαύριόν ἐστιν, ἔνθα ποτ Ἀθηναίοις ἦν ἀργύρου μέταλλα* Thucyd. 55. Iam mature haec metalla exerceban Athenienses, quae Themistoclis aetate v maxime viguerunt sed Socratis atque Xeno phontis aetate iam decreverant Strabonisqu aetate valde diminuta erant. Quippe The mistoclis aetate annuum reditum intra tr ginta et quadraginta talenta constitiss contendunt. BAEHR. ad Herod. VII 14 quocum confer BOECKH. *de oecon. civ. Ath* p. 615 sqq. Av. 1106 *γλαῦκες ὑμᾶς* (sc. *το κρίτας* iudices theatralis victoria *οὔποτ' ἐπιλείψουσι λαυριωτικαί*, i. numi argentei, quibus impressa noc tuae effigies, quod signum erat Attica

netae; conf. Av. 301, 358, Eq. 1093; ıtarch. *Lysandr.* c. 16 de pecunia a Lyıdro Spartam missa per Gylippum: ίζει θεράπων τοῦ Γυλίππου πρὸς αὐτοὺς ιξάμενος ὑπὸ τῷ Κεραμεικῷ κοιτάζεσθαι λὰς γλαῦκας· ἦν γάρ, ὡς ἔοικε, τὸ ραγμα τοῦ πλείστου τότε νομίσματος διὰ ς Ἀθηναίους γλαῦκες

Λάχης: unus in choro senum, Lys. 303

Λάχης: Laches dux Atheniensis, Meopi filius, ex Aexonensi pago oriundus, tim sub exordium belli Peloponnesiaci ssi in Siciliam missae praefectus quattuor ıis ante *Vespas* doctas archonte Euclide lxxxviii 2 (Thucyd. III 86); post redi- a Cleone insimulatus est; hinc Vesp. —245 ἐγκονῶμεν ἄνδρες, ὡς ἔσται Λάτι νυνί, σίμβλον δέ φασι χρημάτων ἔχειν αντες αὐτόν, χθὲς οὖν Κλέων ἐφεῖτ' ἐν ᾳ ἥκειν ἔχοντας ἡμερῶι ὀργὴν τριῶν πονη- ἐπ' αὐτὸν ὡς κολωμένους ὧν ἠδίκησεν, induxit senes in publico iudicio de chetis lite sententiam laturos, sicut dem 894 sqq. cum domesticum iudicium eretur, canes finxit inter se disceptare, hac imagine Cleonis, qui Lachetem um honestissimum ditissimumque mala ıde calumniaretur, improbam audaciam stringeret (conf. Equit. 261); Λάχητας γακλέας καὶ Λαμάχους Georg. fr. XVI ap. idam, modo pro vulgato καχέτας recte se beat Bergkii coniectura. Vide Thucyd. 86, 88, 99, 103, 115; VI 1, 6, 75; Dem. *tra Timocr.* p. 740 § 127 et conf. Bergk. ıd Meinek. *Fr. Com.* II p. 991 et *Comm.* 84 *not.*

Λειψύδριον: Ἀλλ' ἄγετε, λευκόποδες, ερ ἐπὶ Λειψύδριον ἤλθομεν, ὅτ' ἦμεν Lys. 664 sq., ubi choro senum tribuit micus, quae longe illorum hominum atem antecesserunt: compellant enim e hoc nomine, quasi et ipsi tunc fuerint er Alcmaeonidas, ut aemulentur scilicet rum virtutem in oppugnanda tyrannide ppiae, quia nunc etiam mulieres affectent smodi tyrannidem. Supra enim v. 618 cerat ὀσφραίνομαι τῆς Ἱππίου τυραννίδος. olion quod cantari solitum erat in cmaeonidas, qui Lipsydrium super rnethe monte Atticae ad Boeotiae limitem munierant, a Pisistratidarum copiis expugnatos (Herod. V 62), servavit Athenaeus XV p. 695 E (Bergk. *Poet. Lyr.* p. 872):

> αἰαῖ Λειψύδριον προδωσέταιρον
> οἵους ἄνδρας ἀπώλεσας, μάχεσθαι
> ἀγαθούς τε καὶ εὐπατρίδας,
> οἳ τότ' ἔδειξαν οἵων πατέρων ἔσαν

Λεπραί: ἀγορανόμους καθίσταμαι τρεῖς τοὺς λαχόντας τούσδ' ἱμάντας ἐκ Λεπρῶν Ach. 724 ubi alludit poeta ad verbum λέπειν quod valet ἐκδέρειν μαστιγοῦντα sec. Bekker. *Anecd.* 61, 5; Πλάτων Ἀμφιεροῦντι: λέπει τραχεῖαν ἔχων (μάστιγα?), Apollodorus Γραμματειδιοποιῷ v. 10 (Mein. *com. gr.* IV 442), Vesp. 231. Praeterea cum lora humana specie induat poeta, patriam eorum nominans alludit ad urbem Λέπρεον. Denique spectat adiectivom λεπρός, quod valet scabiosus, ut significet cutem sycophantarum ab agoranomis sauciatum iri. MVELLER ad l.

Λέπρεος: vulgo Λέπρεον, sed Pausan. V 593: ἰόντι δὲ ἐπὶ τῆς Ἠλείας χωρίον ἐστὶν ἐπὶ θάλασσαν καθῆκον ὃ ὀνομάζεται μὲν Σαμικόν, ἐν δεξιᾷ δὲ ὑπὲρ αὐτὸ ἡ Τριφυλία καλουμένη καὶ πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Τριφυλίᾳ Λέπρεος καὶ Ἀριστοφάνης ἐποίησεν ὡς Λέπρεος εἴη πόλισμα Ἠλείων...οἱ δὲ τοῖς πρῶτον οἰκήσασιν ἐν τῇ γῇ νόσον φασὶν ἐπιγενέσθαι λέπραν καὶ οὕτω τὸ ὄνομα λαβεῖν τὴν πόλιν ἐπὶ τῶν οἰκητόρων τῇ συμφορᾷ. Av. 149

> ΕΠ. τί οὐ τὸν Ἠλεῖον Λέπρεον οἰκίζετον
> ἐλθόνθ'; ΕΥ. ὁτιή; νὴ τοὺς θεοὺς ὅτι οὐκ ἰδὼν
> βδελύττομαι τὸν Λέπρεον ἀπὸ Μελανθίου.

h. e. quantum is qui numquam eo venit abominari Lepreum oppidum potest, tantum id ego abominor propter Melanthium leprosum. Ceterum Wielandius conicit, ideo exulibus consuli ut Lepreum migrent, quod ibi multa regnaverit morum licentia; vide Xen. *Rep. Lac.* 2, 12, Platon. *Sympos.* p. 182 B. Occuparant urbem quattuor annis ante actam hanc fabulam Spartani et Helotas libertate donatos ibi deposuerant: ob quam iniuriam Spartanos Elei a ludis Olympicis prohibuerunt. Vide Thucyd. V c. 31 sqq., Thirlwall *Hist. Graec.* III c. xxiv pp. 301, 303

Λέσβιος: δοκεῖς δέ μοι καὶ λάβδα κατὰ

τοὺς Λεσβίους pro λειχάζειν κατὰ τοὺς Λεσβίους i. e. λεσβιάζειν, propter primam litteram λ. Nota est obscoenitas Lesbidum: hinc Vesp. 1346 μέλλουσαν ἤδη λεσβιεῖν τοὺς ξυμπότας; Ran. 1308 αὕτη μὲν ἡ Μοῦσ' οὐκ ἐλεσβίαζεν, οὔ, ubi ambiguo sensu dicere vult Dionysius 'Euripidis Musa cum Lesbiis musicis et potissimum Terpandro nihil habet commune' et 'Euripidis Musa haudquaquam erat meretricia'

Λευκολόφας: homo contemptus, Eccl. 644, εἰ δὲ προσελθὼν Ἐπίκουρος ἢ Λευκολόφας πάππαν με καλεῖ, τοῦτ' ἤδη δεινὸν ἀκοῦσαι

Λεωγόρας: Andocidis oratoris pater, homo luxuriosae deditus vitae et saepius ob gulam a comicis notatus e. c. Platone Περιαλγεῖ fr. 1 (Meinek. *Com. Graec.* II p. 652)

ὦ θεῖε Μόρυχε, νῦν γὰρ εὐδαίμων ἔφυς,
καὶ Γλαυκέτης ἡ ψῆττα καὶ Λεωγόρας,
οἳ ζῆτε τερπνῶς, οὐδὲν ἐνθυμούμενοι.

Apud nostrum Nub. v. 108 Phidippides, ubi se ad Socratem iturum negat 'non faciam' inquit;

οὐκ ἂν μὰ τὸν Διόνυσον, εἰ δοίης γέ μοι
τοὺς φασιανούς, οὓς τρέφει Λεωγόρας·

h. e. 'ne maximo quidem pretio eo possem perduci.' Φασιανοὺς autem alii equos esse dicunt galli signum impressum habentes, alii gallos phasianos, Anglice *pheasants*. Gallos potius intellegendos esse censet Brunckius, cum cara esset avis magnique pretii et quod stultum foret iuvenem dicere 'non abiciam equitandi studium, licet mihi dares pulcherrimos equos.' Vitam Leogorae delicatam notavit quoque in Vespis v. 1260

οὗτος ὅν γ' ἐγώ ποτ' εἶδον ἀντὶ μήλου καὶ ῥοᾶς
δειπνοῦντα μετὰ Λεωγόρου

h. e. nunc pomis vescentem qui olim cum Leogora laute victitabat. Ut in Nub. phasianos alere dicitur, ita apud Eupolin Αὐτολύκῳ fr. viii (Mein. II *com. gr.* II p. 443) dicitur novum quoddam genus boum Athenas adduxisse,

ἄταρ ἤγαγες καινόν τι φῖτυ τῶν βοῶν.

(Eodem prorsus modo Antiphanes de eo qui primus pavones in Atticam transtu apud Athen. XIV p. 654 E: τῶν ταῶν ὡς ἅπαξ τις ζεῦγος ἤγαγεν μόνον σπάνιον τὸ χρῆμα). In eadem comoedia fr. x, Myrrhinae meretricis amore captum se r familiarem perdidisse confitetur

ὅτι τὰ πατρῷα πρὸς σὲ καταδιέφθορα.

BERGK. *Comm.* p. 344, SLVITER, *lect. Ana* p. 11

Λεωνίδας: ὄκα τοὶ μὲν ('Ασαναῖοι) 'Αρταμιτίῳ τὼς Μήδως ἐνίκων, ἁμὲ δ' Λεωνίδας ἆγεν, ᾇπερ τὼς κάπρως θάγοντ οἰῶ, τὸν ὀδόντα Lys. 1250, ex hymno L conum. De Leonida cum trecentis Thermopylas misso vide Herod. VII 2 219—225

Λεωτροφίδης: comicis ob nimiam g cilitatem et exilitatem corporis traduci ut Hermippo in Κέρκωψιν fr. 1, (Mein *Fr. Com.* II p. 393)

οἱ γὰρ πενόμενοι
ἀνάπηρά σοι θύουσιν ἤδη βοΐδια,
Λεωτροφίδου λεπτότερα καὶ Θουμάντιδος,

et Theopompo in Καπηλίσιν fr. 1,

Λεωτροφίδης ὁ τρίμετρος, ὡς Λεόντιος
εὔχρως πεφάνθαι καὶ χαρίεις ὥσπερ νεκρός;

conf. et Lucian. *quom. conscr. hist.* § (ἀδύνατον) ἢ ἐκ μολύβδου χρυσὸν ἀποφῆ ἢ ἀπὸ Λεωτροφίδου Μίλωνα ἐξεργάσασθ Av. 1405 Cinesiam rogat Pithetaerus β λει διδάσκειν παρ' ἡμῖν μένων Λεωτ φίδῃ χόρον πετομένων ὀρνέων Κεκροπι φυλήν (ex tribu Cecropide). Ad locut nem Λεωτροφίδῃ διδάσκειν cfr. Cratin Βουκόλοις fr. II: ἐμοὶ διδάσκειν i.e. archonte et ludorum praeside trag diam docere

Λήδα; ἁγῆται δ' ἁ Λήδας παῖς ἁγ χοραγὸς εὐπρεπής Lys. 1314 de Hele quae iam inter deos relata divinam puri tem nacta est

Λήμνιαι: fabula Aristophanis, vide 735—p. 736

Λήμνιος: ἔστιν Λήμνιον τὸ πῦρ τοῦ πάσῃ μηχανῇ (est hic ignis vere Le nius) οὐ γὰρ ἄν ποθ' ὧδ' ὀδὰξ ἔβρυκε τὰς λ μας ἐμοῦ Lys. 299 ubi respicit ad forna ignis et officinam Vulcani in Lemno, un et Sophocli nominatur ignis Lemni *Philoct.* v. 817 τῷ Λημνίῳ τῷδ' ἀνακαλ

νῳ πυρὶ ἔμπρησον; simul alludit ad vocem μη; διασκοπῶν ἥδομαι τὰς Λημνίας ἀμ-λους εἰ πεπαίνουσιν ἤδη Pac. 1162

Λῆμνος: fabarum tenerarum ferax, mn. fr. 1

Λήναιον: De Lenaeo Hesychius: τιν ἐν τῷ ἄστει Λήναιον, περίβολον ἔχων γαν καὶ ἐν αὐτῷ Ληναίου Διονύσου ἱερόν, ᾧ ἐπετελοῦντο οἱ ἀγῶνες Ἀθηναίων, πρὶν θέατρον οἰκοδομηθῆναι; Demosth. *contr. aeram* p. 1371 § 76 ἐν τῷ ἀρχαιοτάτῳ ῷ τοῦ Διονύσου καὶ ἁγιωτάτῳ ἐν Λίμναις, ἅπαξ γὰρ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑκάστου ἀνοίγεται δωδεκάτῃ τοῦ Ἀνθεστηριῶνος μηνός: vide LEAKE in *Topography of Athens* pp. 7, 284 seqq. In ea urbis parte, quae Λίμναις appellabatur, agebantur Lenaea nse Gamelione: αὐτοὶ γάρ ἐσμεν οὑπὶ ναίῳ τ' ἀγὼν Ach. 504 i.e. soli enim mus fitque Lenaeis certamen (non beralibus quibus *Babylonii* acti erant) cdum adsunt peregrini; ὅς γ' ἐμὲ ναια χορηγῶν ἀπέλυσ' ἄδειπνον Ach. 55 (vide s.n. **Ἀντίμαχος**); αἵρεσθ' αὐτῷ ῷ ποιητῇ) πολὺ τὸ ῥόθιον, παραπέμψατ' ἕνδεκα κώπαις θόρυβον χρηστὸν ληναΐ-ν Eq. 595 (agitur enim fabula Lenaeis). quattuor Bacchi festis, Ruralibus, Ur-nis sive Magnis, Lenaeis et Anthes-iis egit post Boeckhium Thirlwallus in *useo Philologico* Vol. II pp. 273—307: ocum confer Buttmannum in *Excursu ad mosth. Mid.*

Λητώ: σεμνὸν γόνον Λατοῦς Ἄρτεμιν τώ τε Th. 117; Λατὼ ἄνασσαν Th. 123; ἴρ' ὄλβιε παῖ Λατοῦς (Φοῖβε) Th. 128; λυώνυμε, θηροφόνη παῖ, Λατοῦς χρυσώ-ος ἔρνος Th. 320; Latona ὀρτυγομήτρα l Ortygiam insulam respiciendo) invo-tur in consecranda urbe avium, Av. 870; ἀκουσον χρησμὸν ὃν εἶπέ σοι Λητοΐδης οῖβος) Eq. 1080

Λιβύη: Libya, patria gruum, Av. 36 ἐκ Λιβύης ἧκον γέρανοι; qui eo quot-nis migrant, ὅταν γέρανος κρώζουσ' ἐς ν Λιβύην μεταχωρῇ Av. 710 (signum propinquantis hiemis; conf. Hesiod. *Op. et Dies* v. 446 φράζεσθαι δ' εὖτ' ἂν ράνου φωνὴν ἐπακούσῃς, ἥ τ' ἀρότοιό τε μα φέρει καὶ χείματος ὥρην δεικνύει ὀμ-βρηροῦ): Ὑποδεδιὼς ἔγωγε, Λιβυκὸν ὄρνεον Av. 651 Trochilo ait Euelpides ficto nomine avis, quam libycam dicit, ut videatur peregrina et vulgo ignota faciliusque lateat mendacium

Λικύμνιος: λιγνὺς δὲ σῶμα καὶ δόμων περιπτυχὰς καταιθαλώσει σου λικυμνίαις βολαῖς Av. 1242, ubi respicit Euripidis fabulam Licymnium inscriptum: λικυ-μνίαις de suo Aristophanes addidit: cetera fortasse Euripidis sunt verba e *Licymnio* petita, Nauck. *fr. trag.* p. 402

Λίμναι: λιμναῖα κρηνῶν τέκνα φθεγξώ-μεθ' εὔγηρυν ἐμὰν ἀοιδάν, κοὰξ κοάξ, ἣν ἀμφὶ Διὸς Διώνυσον ἐν Λίμναισιν ἰαχήσα-μεν, ἡνίχ' ὁ κραιπαλόκωμος τοῖς ἱεροῖσι Χυ-τροῖσιν χωρεῖ κατ' ἐμὸν τέμενος λαῶν ὄχλος, ubi scholiastes, ἐμὸν τέμενος: λέγουσι τὸ ἐν Λίμναις τοῦ Διονύσου ἱερόν· πρὸς δὲ τὴν ὁμωνυμίαν, ὅτι ἐν Λίμναις εἰσὶν οἱ βάτραχοι, Λίμναι δὲ καὶ τὸ ἱερόν. Ranae igitur, in-terprete Fritzschio 'hymnis' inquiunt 'eum Bacchum extollamus, qui nunc a Charone paludem (τὴν λίμνην) transvehitur, sicuti in Limnis Nyseium Dionysum die Chu-trorum coaxando celebramus'

Λοκρίς: ἀλλ' εἰσὶν ἕτεροι (sub. τόποι). τῆς Λοκρίδος Ὀπούντιοι ἵνα χρὴ κατοικεῖν Av. 152. Vide s.n. **Ὀπούντιος**

Λοξίας: Eq. 1047, 1072; τῷ δὲ Λοξίᾳ, ὃς θεσπιῳδεῖ τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου, μέμ-ψιν δικαίαν μέμφομαι Pl. 8, verba ad tragi-cum sermonem expressa. Sic Eurip. *Orest.* 275 Λοξίᾳ δὲ μέμφομαι, ὅστις μ' εὔφρανε τοῖς μὲν λόγοις τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ. Apollo, cuius vaticinia ita sunt flexiloqua et obscura (λοξὰ) ut interpres novo egeat in-terprete

Λυγκεύς: βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως Pl. 210, h.e. faxo ut cer-nas acutius Lynceo: ad quem locum schol. Ἀφαρέως παῖς οὗ μέμνηται καὶ Θεό-κριτος ἐν τῷ εἰς Διοσκούρους ὕμνῳ (*Idyll.* XXIV v. 137)

τὼ μὲν ἀναρπάξαντε δύω φερέτην Διὸς υἱὼ
δοιὰς Λευκίπποιο κόρας· δοιὼ δ' ἄρα τώγε
ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεὼ υἷ' Ἀφαρῆος
γαμβρὼ μελλογάμω Λυγκεὺς καὶ ὁ καρτερὸς Ἴδας.

ὃς ἐλέγετο εἶναι πάνυ ὀξυδερκέστατος, ὥστε

καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ὁρᾶν· οὕτω μὲν μυθολογοῦσι· πρὸς δὲ τὸ πιθανὸν τοῦ λόγου ἐπινενόηται, ὅτι πρῶτος οὗτος εὗρε μέταλλα χρυσοῦ καὶ σιδήρου καὶ τῶν ἄλλων· ἐν δὲ τῇ μεταλλεύσει λύχνους μεταφέρων ὑπὸ τὴν γῆν, τοὺς μὲν κατέλιπεν ἐκεῖσε, αὐτὸς δὲ ἀνέφερε τὸν χαλκὸν καὶ τὸν σίδηρον καὶ τὰ λοιπά· ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι Λυγκεὺς καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ὁρᾷ καὶ καταδύνων ἀργύριον ἀναφέρει; quae omnia ad verbum exscripsit interpres e Palaephato *περὶ ἀπίστων* c. 10. Alius Scholiasta ibidem: *Λυγκεύς, ὡς αὐτὸς ἐν Δαναΐσιν* (fr. 3) *φησίν, υἱὸς Αἰγύπτου· ἐροῦμεν δ' ἐκεῖ περὶ αὐτοῦ, ἐπεὶ δοκεῖ παρ' ἱστορίαν λέγειν.* Adde Suidam *Λυγκέως ὀξυωπέστερον βλέπεις· οὗτος ἐγένετο ἀδελφὸς Ἴδα, ὡς δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Δαναΐσιν υἱὸς Αἰγύπτου* i.e. quem servavit Hypermnestra: vide Hyginus CLXX. Haec quorsum pertineant, aegre perspici potest, nisi statuas Aristophanem comica forte iocandi libertate, utrosque Lynceos, hunc Aegypti, illum Apharei filium confudisse, alterique quod alterius erat acumen visus incredibile tribuisse. Conferendus locus Pindari quo respicere videtur scholiastes *Nem.* X 115: *ἀπὸ Ταϋγέτου πεδαυγάζων ἴδεν Λυγκεὺς δρυὸς ἐν στελέχει ἡμένους· κείνου γὰρ ἐπιχθονίων πάντων γένετ' ὀξύτατον ὄμμα* ibique Donaldsoni notam: Apollon. Rhod. *Argonaut.* I, v. 154 itidem a schol. laudatum

εἰ ἐτεόν γε πέλει κλέος, ἀνέρα κεῖνον
ῥηϊδίως καὶ νέρθεν ὑπὸ χθονὸς αὐγάζεσθαι.

Horat. I *Sat.* II. 90: ne corporis optima Lyncei contemplere oculis

Λυδός: nomen servi (conf. s.n. **Κάρ**): *πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα ταυτὶ λέγουσα μορμολύττεσθαι δοκεῖς*; an servo alicui haec loquendo terriculamenta adhibere te putas? quae verba sunt imitatio eorum quae Admeto ap. Eur. in *Alcest.* v. 675 dicit Pheres

ὦ παῖ τίν' αὐχεῖς; πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα
κακοῖς ἐλαύνειν ἀργυρώνητον σέθεν;
οὐκ οἶσθα Θεσσαλόν με κἀπὸ Θεσσαλοῦ
πατρὸς γεγῶτα γνησίως ἐλεύθερον;

cf. Platon. *Politic.* p. 262 E; *ἥ τ' Ἐφέσου ἔχεις οἶκον, ἐν ᾧ σε κόραι Λυδῶν μεγάλως σέβουσιν* Nub. 599: erat enim Ephesus in solo Lydiae et sub Croeso quidem Lydorum potestate (Herod. I, 26, 142 *τί πρὸς τὰ Λυδῶν δεῖπνα καὶ τὰ Θετταλ*[...] Tagen. fr. 4

Λυκαβηττός: *ἢν σὺ λέγῃς Λυκαβη*[...] *τοὺς καὶ Παρνήθων ἡμῖν μεγέθη, τοῦτ' ἐσ*[...] *τὸ χρηστὰ διδάσκειν, ὃν χρῆν φράζειν ἀνθρ*[...]*πείως;* Ran. 1057 ubi iusto sublimiore Aeschyli cothurnum reprehendit Euripid[...] obscuritatis nomine. Schol. ad v. 9[...] *χαρακτηριστικὸν καὶ τοῦτο, ὅτι πολὺς Αἰσχ*[...]*λος ἐν τῷ ποτάμους καὶ ὄρη λέγειν.* I[...] pluralis numeri usu vide s.n. **Λάμαχο**[...] de monte Lycabetto s. Anchesmo, hod[...] ST GEORGE M. Leake, *Topography* [...] *Athens* § 3 pp. 201—211

Λύκειον: *ἱκανὸν χρόνον κατατετριμμε*[...] *πλανώμενοι ἐς Λύκειον κἀκ Λυκείου σ*[...] *δόρει σὺν ἀσπίδι* Pac. 355 ubi scholiaste[...] *τὸ Λύκειον γυμνάσιον Ἀθήνησιν, ὅπου π*[...] *τοῦ πολέμου ἐδόκουν γυμνάζεσθαι.* Co[...] Pausan. I c. 19, 3; c. 29, 16 et vide s. **Λύκος**

Λυκῖνος: fictus filius Celei, pater Ar[...]phithei, Ach. 50

Λύκιος: *ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον Λύκιέ* [...] *ποτέ μ' ἐργάσει*; Eq. 1240 (ex Euripid[...] *Telepho* fr. 705 Nauck. p. 459)

Λύκις: inauditum comici nomen, [...] idem obicit Ran. 14 quod Phrynicho [...] Amipsiae, clarissimis comoediae auctor[...]bus, quod antiquo more in fabulis suis i[...]troducere solebat servos baiulantes, q[...]querentes de gravi onere insulsa et spur[...] dicta proferebant, quibus infima plebs d[...]lectabatur, merito Aristophanes offendeb[...]tur. Kockius proposuit *κἀπίλυκος* h. e. *κ*[...] *Ἐπίλυκος*, cui favet quodammodo libroru[...] scriptura *καὶ Λύκος*

Λύκος: vetus heros Atticus, Pandion[...] filius, qui pulsus ab Aegaeo fratre reg[...] paterni hereditaria parte, non tantum i[...] vicina Peloponneso egit, auctisque magn[...]rum deorum initiis apud Messenios vir r[...]ligionum peritissimus inclaruit, sed et i[...] Lyciam usque penetravit, tanta polle[...] auctoritate ut Termilas barbaram gente[...] non poenituerit novo ab eoque ducto Ly[...]ciorum nomine censeri. Videtur autem in patriam reversus eo temporis intervall[...]

o Theseus apud Molossorum regem adriennium in vinculis exegit: et opporıam conciliandi favoris occasionem nactus tris iniurias in filium ulcisci constituit: ıs igitur Menestheo impulsore Theseum ıdem exilii, quae ipsi olim contigerat, ɔire sortem coegit. Hinc proverbium ύκου δεκάς. Ab hoc Pausanias I c. 19 γceum illud notissimum nominatum esse ıdit, quamquam mox id Apollini Lycio crum crediderint. Sed tenendum est γci fanum hoc loco permansisse eiusque cinia dicasterium fuisse quod vocatur a llluce τὸ ἐπὶ Λύκῳ: etsi Hudtwalckerus *Arbitr.* p. 14 negat illud umquam fuisse casterium dicitque ante pleraque aut praeɔua Athenarum dicasteria Lyci herois l statuas vel sacella (ἡρῷα) posita fuisse: Λύκε δέσποτα, γείτων ἥρως Vesp. 389; ilocleo, cum suum sibi tribunal constiat, Lyci simulacrum filium poscit v. 819 ρῷον εἴ πως ἐκκομίσαις τὸ τοῦ Λύκου. ide s. n. **Κλεώνυμος**

Λυκουργεία: καί σ' ὦ νεᾶνις, ἥτις εἶ, κατ' σχύλον ἐκ τῆς Λυκουργείας ἐρέσθαι βούλοι 'ποδαπὸς ὁ γύννις; τίς πάτρα; τίς ἡ ολή;' Th. 135 ubi Schol. τὴν τετραλοαν λέγει Λυκουργίαν, Ἠδωνούς, Βασσαδας, Νεανίσκους, Λυκοῦργον τὸν σατυριν. λέγει δὲ ἐν τοῖς Ἠδωνοῖς (fr. 59) πρὸς ν συλληφθέντα Διόνυσον 'ποδαπὸς ὁ γύννις;' tegrum versum ex Aeschylo repetitum se probabiliter coni. Böttiger: maiora olitur Fritzschius in l. p. 44—47, qui monstrare conatur longiorem esse Ariɔphanis parodiam et per octo versus que ad v. 144 extendi; scholiastamque hil ex Edonis nisi hoc afferre ποδαπὸς ὁ ννις, non quo omnem parodiam tribus sce voculis constare censeret sed quod ngiorem Aeschyli locum nollet describere. ɔllegit hoc ex longa illa parodiae praefaıne vss 134, 135, deinde ex tota orationis nformatione vocabulisque κροκωτῷ et ϐους, denique ex scholiastae memoria ad 137 ἐντεῦθεν τὴν ἀρχὴν Εὔβουλος ἐποιήτο τοῦ Διονυσίου, τὰ ἀνόμοια τῶν ἐν τῇ ονυσίου οἰκίᾳ καταλέγων· ἐπὶ πλέον μέντοι. ıbulum enim Aeschyli non Aristophanis emplum quod alio detorqueret sibi proposuisse, neque enim comicos sed poetas tragicos parodia rideri solitos esse: iam si Eubulus suam parodiam longius extenderit, tamen eam ab Aristophane quoque satis longe extendi necesse esse. De mytho cf. Apollodor. *Biblioth.* III 5 1 Διόνυσος...καθαρθεὶς ὑπὸ Ῥέας καὶ τὰς τελετὰς ἐκμαθὼν καὶ λαβὼν παρ' ἐκείνης τὴν στολὴν ἐπὶ Ἰνδοὺς διὰ τῆς Θρᾴκης ἠπείγετο. Λυκοῦργος δέ, παῖς Δρύαντος, Ἠδωνῶν βασιλεύων, οἳ Στρύμονα παροικοῦσι ποταμόν, πρῶτος ὑβρίσας ἐξέβαλεν αὐτόν· καὶ Διόνυσος μὲν εἰς θάλασσαν πρὸς Θέτιν τὴν Νηρέως κατέφυγε, Βάκχαι δὲ ἐγένοντο αἰχμάλωτοι καὶ τὸ συνεπόμενον Σατύρων πλῆθος αὐτῷ. αὖθις δὲ αἱ Βάκχαι ἐλύθησαν ἐξαίφνης, Λυκούργῳ δὲ μανίαν ἐποίησε Διόνυσος· ὁ δὲ μεμηνὼς Δρύαντα τὸν παῖδα, ἀμπέλου νομίζων κλῆμα κόπτειν, πελέκει πλήξας ἀπέκτεινε καὶ ἀκρωτηριάσας ἑαυτὸν ἐσωφρόνησε. τῆς δὲ γῆς ἀκάρπου μενούσης ἔχρησεν ὁ θεὸς καρποφορήσειν αὐτήν, ἂν θανατωθῇ Λυκοῦργος. Ἠδωνοὶ δὲ ἀκούσαντες εἰς τὸ Παγγαῖον αὐτὸν ἀπαγαγόντες ὄρος ἔδησαν, κἀκεῖ κατὰ Διονύσου βούλησιν ὑπὸ ἵππων διαφθαρεὶς ἀπέθανε. Sic appellavere tres Aeschyli tragoedias Ἠδωνούς, Βασσαρίδας, Νεανίσκους, quemadmodum Agamemno, Choephoroe et Eumenides Ὀρέστεια appellantur

Λυκοῦργος: ἶβις Λυκούργῳ (ἦν τοὔνομα) Av. 1296. Quis fuerit iste Lycurgus, quem hic defricuit comicus, aut unde deduceretur ibidis ludibrium et contumelia sive fuerit ob crurum gracilitatem, ut nonnulli existimarunt, sive propter generis peregrinitatem, ut aliis potius visum est, sive denique quod vita et moribus Aegyptios referebat; ea utique omnia et ego nescio et posteri fortasse nescibunt. Non fuit certe Lycurgus orator, cum Aristophanes hanc fabulam docuerit ante natum Lycurgum aut certe prius quam in republica versaretur. TAYLOR. *praefat. ad Lycurg.* p. 110 ed. Reisk. Sed vero simillimum est, ita eum appellari ob Aegyptiam originem quam ei probro dederant Cratinus Δηλιάσι *Fr.* 1 Meinek. II p. 31, ubi virginis διφροφόρου vices subire iubetur (eligebantur autem διφροφόροι ex inquilinorum filiabus) calasiride veste Aegyptiaca indu-

tus (Herod. II 81). Aegyptum enim Lycurgi patriam fuisse habitam docet et Pherecrates *Ἀγρίοις* fr. V (Mein. II p. 257) Aegyptios Lycurgi *πατριώτας* appellans. Alios tamen illam originationem ad hominis *πονηρίαν* traxisse docent scholiastae verba: *διαβάλλει δ' αὐτὸν ἢ ὡς ξένον ἢ ὡς πονηρόν*: *αἰγυπτιάζειν* enim idem fere quod *πονηρεύεσθαι*. Vide s. n. **Αἴγυπτος**

Λύκων: Scholiast. Platon. Bekker. p. 332 *Λύκων πατὴρ ἦν Αὐτολύκου, Ἴων γένος, δῆμον Θορίκιος, πένης, ὡς Κρατῖνος Πυτίνῃ, Ἀριστοφάνης Σφηξίν. Εὔπολιν δ' ἐν Φίλοις καὶ ἐπὶ τῇ γυναικὶ Ῥοδίᾳ κωμῳδεῖ αὐτόν· ἐν δὲ τῷ πρώτῳ Αὐτολύκῳ ὡς ξένον, Μεταγένης δ' ἐν Ὁμήρῳ εἰς προδότην* (Meinek. II p. 755)

καὶ Λύκων ἐνταῦθά που
** * προδοὺς Ναύπακτον ἀργύριον λαβὼν*
ἀγορᾶς ἄγαλμα ξενικὸν ἐμπορεύεται.

In Philocleonis convivis numeratur cum viris nobilibus et famelicis Vesp. 1301; *τὴν Λύκωνος* Lys. 270 i. e. uxorem Lyconis, Lysistratam. De Lycone, postea accusatore Socratis (Platon. *Apolog. Socrat.* cap. x p. 23 E, Diogen. Laert. II 39), ex Ionia oriundo et Thorico pago adscripto, quem Metagenes, ut notaret tamquam peregrinum aliquem, qui iniuria Atticam civitatem usurpavisset et tamquam hominem ignavum imbellemque qui in foro multa effutiret, *ἀγορᾶς ἄγαλμα* (cf. Eur. *Electr.* 384) appellavit, vide Bergk. *Comm.* p. 423, Schneider. in *Epist. ad Buttmannum praefixa* Xenoph. *Anab.* p. xxiii; de eius impudica uxore Rhodia et filio Autolyco, Meinek. ad Eupol. *Αὐτόλυκον Fr.* iv, II p. 441, I p. 117. Quo tempore Naupactum prodidisse dici possit quaesivit Bergkius *Comm. l. l. Hist. Crit. Com. Graec.* p. 117

Λυσικλῆς: traducitur tamquam homo nihili: *περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων γεγένημαι βέλτιστος ἀνὴρ μετὰ Λυσικλέα, καὶ Κύνναν καὶ Σαλαβακχὼ* Eq. 765 ubi cum meretricibus copulatur ob impudicos eius mores, vide s. n. **Λύσιλλα** et **Κλέων**; tangi videtur idem v. 132, nam *προβατοπώλην* fuisse eum constat testimonio Plutarchi *vit. Pericl.* c. xxiv. Scholiasta Platonis *Menexeni* p. 923 Orelli de Aspasia: *ἐπεγή-*
ματο δὲ ἡ Ἀσπασία μετὰ τὸν Περικλέ
θάνατον Λυσικλεῖ τῷ προβατοκαπήλῳ
ἐξ αὐτοῦ ἔσχεν υἱὸν ὀνόματι Πορίστην
τὸν Λυσικλέα ῥητόρα δεινότατον κατεσκε
σατο, καθάπερ καὶ Περικλέα δημηγορ
παρεσκεύασεν

Λυσικράτης: Av. 513 *τὸν Λυσικρά*
τηρῶν ὅτι δωροδοκοίη. Alii ducem imp
bum et peculatorem hic intellegi volu
alii tragicorum poetarum plagiarium
scurum. Deformem fuisse apparet ex E
630 *ἡ Λυσικράτους ἄρα νυνὶ ῥὶς ἴσα τ*
καλοῖσι φρονήσει: ibid. 736 ut mollis ri
tur qui capitis nivem pigmento quod
celaret, *τὸ φάρμακον ᾧ Λυσικράτης μελ*
νεται

Λύσιλλα: nomen muliebre Nub. 6
Th. 374 ubi Fritzschio tecte irrideri vi
tur Lysicles cum duobus aliis semivi
Timocle et Sostrato: Sostratam enim
Lysillam coniungi Nub. *l. c.* in eiusm
loco, in quo effeminati homines comm
dissime potuerint illudi

Λυσιμάχη: *λῦσον δὲ μάχας* (Trygae
orat deam Pacem) *ἵνα Λυσιμάχην σε κ*
λῶμεν Pac. 982, nempe ut ex re nom
habeat; sic in Lys. 554 *οἶμαί ποτε Λυσ*
μάχας ἡμᾶς ἐν τοῖς Ἕλλησι καλεῖσθαι

Λυσιστράτη: persona fabulae cogn
minis ficta *ἀπὸ τοῦ λύειν τὸν στρατόν*, co
silium cepit viros ad pacem ineundam
cogendi et Graeciam totam hoc modo se
vandi: quare mulieres ex Boeotia Pel
ponneso et Attica convocatas fateri cog
se male ferre absentiam virorum et pace
cupere unanimes: quam uno modo confie
exponit, si ad unam omnes viris nege
concubitum, vel verberatae praebeant m
ligne. Nolunt mulieres, sed tandem ut
eam rem coniurent a Lysistrata compe
luntur: arcem, in qua thesaurus civitati
interea a provectioribus aetate sacrificioru
specie occupatum iri, Lys. 1—239. Audi
clamore cum mulieribus abit in arce
240—253. Cum in eo sint senes et *πρ*
βουλος ut vectes admoveant arci, Lys
strata egreditur rem sana mente compos
tura; ad minas illorum mulierum multit
dinem evocat et audientiam sibi parat, 4
—485. Hinc arcem a mulieribus occupata

it, quo pecunia publica salva praestetur que geratur bellum, 488 sqq., et pluribus licat mulieres diu tacitas ingemuisse lis consiliis virorum: nunc vicissim ta- dum esse viris, si forte mulieres resti- re rem possint, 507—538; ac sane ridi- os esse bellatores in foro versantes: se turbatas ita esse explicaturas ut glome- lanae 551—586: neque indignas esse bus resp. committatur, cum ipsae pariant latores: praeterea summa cum iniuria bellum virgines consenescere, 588 sq. erea mulieres arcem quovis modo dese- temptant ob pruriginem et aegerrime nentur a Lysistrata, 708—780. Cine- accedente cupidinis pleno, uxorem eius monefacit iuris iurandi et maritum vis modo ludificare iubet, 831—864. ntigine compulsi Graeciae populi de e legatos mittunt, qui Lysistratae poten- imae feminae querellas diiudicandas mittunt, 1073 sqq. Διαλλαγὴν adducere et legatos populorum eadem aqua lustrali s conspergentium Olympiae, Pylis, Del- s, et Lacones primum commonefacit eficiorum olim ab Atheniensibus in os collatorum, deinde Athenienses ty- norum ab Laconibus eiectorum; cui o igitur bellum mutuum? 1112—1161; c utrisque persuadet ut sibi invicem uid concedant; concessis quae volt epulo excipit, 1163—1187; et uxores inter reas iis reddit, 1273 sqq.

Λυσίστρατος: οὐδ' αὖθις αὖ σε σκώψε- ...Λυσίστρατός τ' ἐν τἀγορᾷ, Χολαρ- ν ὄνειδος, ὁ περιαλουργὸς τοῖς κακοῖς alis quasi tinctus) ῥιγῶν τε καὶ πεινῶν πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας τοῦ μηνὸς στου Ach. 855: ut scurra traducitur n in Vesp. 787—795, ib. 1302, 1308 inter vivas Philocleonis enumeratur; ut men- us perpetuo esuriens Eq. 1270 ubi *harnensium* vexationem intellegere vide- , nisi quidem alius cuiusdam fabulae ut *bylonioruum*, quod Bergkio videtur ap. inek. II p. 1034, irrisionem respexit. Per- ngitur idem in Daetal. fr. XVI ut ver- um novator, ἰδοὺ σορέλλη· τοῦτο παρὰ σιστράτου

M

Μάγνης: Comoediae veteris τοῖς ἀξιολογωτάτοις accensendus poeta, natus Icariae in agro Attico, circa Olymp. lxxx floruit. Fabulas eius magno cum studio spectatas esse multasque eum victorias reportasse constat ex Equit. 519 sqq.: postea Atheniensium adversam voluntatem, quam graviter illo loco incusat Aristophanes, expertus est et male habitus ἅμα ταῖς πολίαις κατιούσαις, τελευτῶν ἐπὶ γήρως, οὐ γὰρ ἐφ' ἥβης, ἐξεβλήθη (explosus est) πρεσβύτης ὢν ὅτι τοῦ σκώπτειν ἀπελείφθη. Argumenta eum adamasse ludicra et festivitatis plena colligit Meinekius *Hist. Crit. Com.* p. 33 ex vss. 522, 523

πάσας ὑμῖν φωνὰς ἱεὶς καὶ ψάλλων καὶ πτερυγίζων
καὶ λυδίζων καὶ ψηνίζων καὶ βαπτόμενος βατραχείοις:

quibus verbis indicantur fabulae eius Βαρβιτισταί sive cantatores barbito lyrae genere contemptissimo usi, Ὄρνιθες, Λυδοί qua in fabula Lydicarum saltationum fractam mollitiem risisse videtur, Ψῆνες sive culices ficariae, Βάτραχοι

Μαινάς: Νύσιον ὃς μετὰ Μαινάσι βάκχισιν οἰνάσι δαίεται Lys. 1283

Μαιῶτις λίμνη: ἔλθετε Νεφέλαι, εἴτε Μαιῶτιν λίμνην ἔχετε Nub. 273

Μαμμάκυθος: κεχηνότες Μαμμάκυθοι Ran. 990. De hoc nomine, quo stupidus bardusque homo notatur, vide quos citavit Meinekius *Hist. Critic. Com.* p. 220. A μάμμα et κεύθω derivant editores *Lexici Passoviani;* probabilior est opinio Fritzschii censentis propriorum Nominum terminatione -κυθος (cf. Σμίκυθος Eccl. 293; Σμικύθης Eq. 966; Σμικυθίων Vesp. 401, Eccl. 46, Μιλτοκύθης Demosth. *in Aristocr.* p. 169, 5 B; Κομπολάκυθος Ach. 564, 1145) id actum esse, ut huic voci iusti nominis species conciliaretur; designari enim matris pullum, τῆς μητρὸς νεόττιον. Apte conferunt v. βλιτομάμμας Nub. 988

Μανῆς: Μεγαίνετός θ' ὁ Μανῆς Ran. 965, ubi vulgo ante Fritzschium μανῆς servile nomen. Vide s.n. **Θηραμένης** p. 836 et conf. Polluc. VII 204: βόλων δὲ ὀνόματα, τῶν μὲν φαύλων τε καὶ δυσβόλων, ἐφ' οἷς τὸ δυσκυβεῖν, μανῆς κ.τ.λ.

Μανῆς: nomen famuli satis frequens, Av. 1311, 1329; τοῦτό γ' οἴκαδ' ὦ Μανῆ φέρε Lys. 908; τόν τε Μανῆν ἡ Σύρα βωστρησάτω 'κ τοῦ χωρίου Pac. 1146; nomen appellativum = δοῦλος: ὁ Μανῆς οὑμὸς αὐτοῖς ἐμβαλεῖ Lys. 1213; ὑμᾶς (τοὺς ὄρνιθας) πρότερον μεγάλους ἐνομίζον νῦν δ' αὖ μανᾶς Av. 522

Μανία: nomen famulae: ἴωμεν ὦ Μανία Th. 728; παράβαλλε πολλὰς κληματίδας ὦ Μανία Th. 739; δός μοι σφαγεῖον Μανία Th. 754; ὦ Μανία ξύλλαβε Ran. 1345

Μανόδωρος: servi nomen: ἄγε δὴ Ξανθία καὶ Μανόδωρε Av. 657

Μαραθών: ὅσα τ' εὐδρόσους γῆς τόπους ἔχετε λειμῶνά τ' ἐρόεντα Μαραθῶνος Av. 245 (conf. Pausan. I 32 7: ἔστι δὲ ἐν τῷ Μαραθῶνι λίμνη τὰ πολλὰ ἐλώδης, ῥεῖ δὲ ποταμὸς ἐκ τῆς λίμνης, πρὸς αὐτῇ τῇ λίμνῃ βοσκήμασιν ὕδωρ ἐπιτήδειον παρεχόμενος); ἐκ Μαραθῶνος ἢ πόθεν συνέλεξας ἱμονιοστρόφου μέλη Ran. 1296 (i. e. ex Marathone aut unde collegisti restionis carmina? sc. vocem φλαττοθραττο φλαττοθρατ. Nempe ἱμονιαὶ sive funes ex scirpo φλέως) qui in campo Marathonio videtur praecipue provenisse conficiebantur; tum canentis in opere restiarii cantilenae, si non minus longae erant funibus ipsis quos torqueret, cum praelongis illis Aeschyli versibus aptissime comparantur. FRITZSCHIVS qui contulit Pindari *Dithyramb.* (fr. 4 ed. Mommsen) σχοινοτένειά τ' ἀοιδά). Pugnae Marathoniae cives saepe commonefacit Noster, ut et Salaminiae Eq. 785 (Lys. 59, Eccl. 38), ita quidem ut praesentem rerum statum reprehendat: ἄνδρ' ἀγαθὸν ὄντα Μαραθῶνι περὶ τὴν πόλιν Ach. 696; Μαραθῶνι ὅτ' ἦμεν (cum vigebamus) ἐδιώκομεν (τοὺς πολεμίους) Ach. 699; ὃς Μήδοισι διεξιφίσω περὶ τῆς χώρας Μαραθῶνι Eq. 781; τῆς πόλεως ἄξια πράττεις καὶ τοῦ Μαραθῶνι τροπαίου Eq. 1334; ἄξια τῆς γῆς ἀπολαύοντες καὶ τοῦ Μαραθῶνι τροπαίου Vesp. 711; 'Αριστομάχην—ἐκείνην τὴν Μαραθῶνι Thesm. 807. Μαραθωνομάχαι praedicantur Ach. 181; ταῦτ' ἐστὶν ἐκεῖνα ἐξ ὧν ἄνδρας Μαραθωνομάχους ἡμὴ (loquitur λόγος δίκαιος) παίδευσις ἔθρεψεν Nub. 987; μὴ νῦν ἐν τετραπτόλει τοὐμὸν τρόπαιον εἴη Lys. 187 (ul schol. τρόπαιον δὲ τὸ ἐν Μαραθῶνι τὸ κατ Περσῶν· ἡ γὰρ Μαραθὼν τῆς τετραπόλει μέρος. τὰ δὲ λοιπὰ Οἰνόη, Προβάλινθο Τρικόρυθος); Holcad. fr. XIV καὶ κολλύρ τοῖσι περῶσιν (γέρουσιν?) διὰ τοῦ Μαρ θῶνι τροπαίου

Μαρικᾶς: Εὔπολις μὲν τὸν Μαρικᾶ πρώτιστον παρείλκυσεν Nub. 553, sc. fabu lam Μαρικᾶς inscriptam quo Hyperbo lum significatum esse diserte testantu praeter Aristophanem Quintilianus I 10. 1 Scholiast. Ran. 577 aliisque locis. Nome non graecae sed barbarae originis esse in dicat Hesychius Μαρικᾶν: κίναιδον· οἱ ὑποκόρισμα παιδίου ἄρρενος βαρβαρικόν. U Cleonem qui in nequitia rei publicae adm nistrandae decessor eius fuerat Aristophan in *Equitibus* sugillavit, ita Eupolis in *Ma rica* Hyperbolum dicta illius furatus. Act est fabula Lenaeis Ol. lxxxix 4 a. Chr. 42 cummaxime Hyperbolus vi et gratia flor ret. Vide s. n. **Εὔπολις** p. 818

Μαριλάδης: nomen senis Acharnensi cuius nomen a voce μαρίλη derivatum a tissimum est carbonario, Ach. 609

Μαρψίας: πρὸς τάδε τί ἀντερεῖ Μαρ ψίας; Ach. 701: turbulentus demagogus rabula quem inter Calliae adulatores con memorat Aelianus ap. Suid. in βομβοῦσ vid. Mein. *Hist. Crit. com.* p. 137. Se tentia est: quid contra haec dic aliquis rabula?

Μασυντίας: servi nomen, ὦ Μίδα κ Φρὺξ βοήθει δεῦρο καὶ Μασυντία Vesp. 43

Μεγάβαζος: satrapa Darii regis; τ ἀλεκτρυόν' ἐπιδείξω, ὡς ἐτυράννει ἦρχέ Περσῶν πρότερος πάντων Δαρείων καὶ Μεγ βάζων Av. 484. Nobilissima fuit int Persas Megabazorum sive Megabyz rum gens: vide Herod. V 17—24, VII 8 Thucyd. I 109

Μεγαίνετος: Ran. 965. Vide s. Μανῆς

Μεγακλῆς: nomen in gente Alcmae nidarum quae nobilissima erat Athen usitatum (Herod. VI 125), pro exemp praenobilis positum Nub. 46 ἔπειτ' ἔγημ Μεγακλέους τοῦ Μεγακλέους ἀδελφιδ σεμνὴν τρυφῶσαν ἐγκεκοισυρωμένην, ubi a

ndae dignitatis gratia idem Megacles us alius Megaclis dicitur; ὁ Κοισύρας ι Λάμαχος Ach. 614; ὅταν σὺ μέγας ὢν ω' ἐλαύνῃς πρὸς πόλιν, ὥσπερ Μεγαέης, ξυστίδ' ἔχων Nub. 69 (i. e. cum vic-e certaminibus Panathenaeorum in pom-veheris ad arcem, purpurea veste dutus; Megacles Alcmaeonida Pythiis θρίππῳ victor cantatur a Pindaro *Pyth.* ιv. 13); οὐ περιόψεταί μ' ὁ θεῖος (avuncu-s meus) Μεγακλέης ἄνιππον Nub. 124; θι' ἐλθὼν τοὺς Μεγακλέους κίονας Nub. 5 (quae Hermannus reddit 'i et perde mptibus quos in equos facis colum-s Megaclis;' rectius Berglerus 'iubet um in avunculi aedibus magnificis qui-n sed quarum dominus ad paupertatem t redactus cibum quaerere'); Λάχητας εγακλέας καὶ Λαμάχους Georg. fr. 16

Μέγαρα: ὦ Μέγαρα Μέγαρ' ὡς ἐπι-ρίψεσθ' αὐτίκα ἀπαξάπαντα καταμεμυτ-τευμένα Pac. 246 (ubi schol. σκόροδα βάλλων ταῦτά φησιν Πόλεμος, ἡ γὰρ με-ρικὴ γῆ σκοροδοφόρος (Ach. 761), ξύμ-χοι δὲ Λακεδαιμονίων Μεγαρεῖς καὶ ὅτι σα ἡ τοῦ πολέμου πρόφασις δι' αὐτοὺς εῖ γεγονέναι); ἐμπλησθῆναι 'κ Μεγάρων ρόδων Pac. 1000 (si vera lectio); γέλωτα εγαρόθεν κεκλεμμένον Vesp. 57 (μεγα-κὸν γέλωτα, quo tum contumeliosam sionem, tum ineptum et insipidum io-ndi genus designabant, Attici poetae pro-bii loco usurpabant: vide Meinekium *m.* I p. 20 seqq., Bergk. *Comment.* pp. 3, 286, 359); τί δ' ἄλλο Μεγαροῖ; πῶς ῖτος ὤνιος; Ach. 758 (ad formam conf. θοῖ Lys. 1131, 'Ισθμοῖ Thuc. v 18); πόρ-δὲ Σίμαιθαν ἰόντες Μεγαράδε νεανίαι έπτουσι Ach. 524; κλάων μεγαριεῖς Ach. i. e. non impune abibis quod Mega-e loqueris et Megarice cogitas sive cipis. Reddit Dobraeus *I'll* MEGARA *you rah*, comparans similia Thesm. 617, 922, s. 587, Pac. 1072, Eq. 19, 520

Μεγαρεύς: κᾆθ' οἱ Μεγαρῆς ὀδύναις φυσιγγωμένοι (i. q. ἐσκοροδισμένοι v. 166 iram irritati sicut galli qui ut alacrius gnarent allio alebantur) ἀντεξέκλεψαν πασίας πόρνα δύο Ach. 527 (conf. Thuc. 39 ἐπικαλοῦντες Μεγαρεῦσι καὶ ἀνδραπόδων ὑποδοχὴν τῶν ἀφισταμένων; Plutarch. *Pericl.* 24 'Ασπασίαν παιδίσκας ἑταιρούσας τρέφουσαν); οἱ Μεγαρῆς, ὅτε δὴ 'πείνων βάδην, Λακεδαιμονίων ἐδέοντο, τὸ ψήφισμ' ὅπως μεταστραφείη (immutaretur) τὸ διὰ τὰς λαικαστρίας ib. 535; οἱ Μεγαρῆς δρῶσ' οὐδέν· ἕλκουσιν δ' ὅμως γλισχρότατα σαρκάζοντες—ὑπὸ τοῦ γε λιμοῦ νὴ Δί' ἐξολωλότες Pac. 481—483 (quippe decreto illo Periclis (Thuc. I 114) prohibiti Athenas venire fame peribant neque tamen pacem volebant, nisi Nisaea ipsis redderetur); ἄνδρες Μεγαρῆς... μισεῖ ὑμᾶς ἡ θεὸς (Εἰρήνη) μεμνημένη· πρῶτοι γὰρ αὐτὴν τοῖς σκορόδοις ἠλείψατε (h. e. vos enim primum bellum intulistis, nam allio milites vescebantur; loquitur autem, monente Berglero, tamquam de puella delicata odorem allii aversante); ἀνδράρια μοχθηρὰ ἐσυκοφάντει Μεγαρέων τὰ χλανίσκια Ach. 519 (Xenoph. Mem. II 7 6: Μεγαρέων δὲ οἱ πλεῖστοι, ἔφη, ἀπὸ ἐξωμιδοποιίας διατρέφονται. Profitetur autem Dicaeopolis (conf. v. 821) dissidium inter Athenienses et Megarenses initium cepisse a sycophantis); Μεγαρεῦσι κηρύττω πωλεῖν πρὸς ἐμέ ib. 625, 722; ἀγορὰ 'ν 'Αθήναις χαῖρε Μεγαρεῦσιν φίλα ib. 729; βαβαὶ βαβαιάξ, ὡς μεγάλα καὶ δριμέα τοῖσιν Μεγαρεῦσιν ἐνέβαλεν τὰ κλαύματα Pac. 248 (propter odorem alliorum acerrimum lacrimas provocantem (conf. Ran. 654) et propter belli miserias); ἐτίθει νόμους ὥσπερ σκόλια (sc. Timocreontis Rhodii) γεγραμμένους· ὡς χρὴ Μεγαρέας μήτε γῇ μήτ' ἐν ἀγόρᾳ μένειν Ach. 533. In *Acharnensibus* Megarensis venit in forum Dicaeopolidis filias suas pro suibus venditurus ob summam famem et egestatem: Megarensium miserrima conditio graphice describitur, 729—835

Μεγαρικός: ἀνὴρ Μεγαρικός Ach. 750; χοιροπώλας Μεγαρικός ib. 818; Μεγαρικοῦ ψηφίσματος Pac. 560; Μεγαρικά τις μαχανά Ach. 738 (ubi schol.: ἀντὶ τοῦ πονηρά, πανοῦργος μαχανά· διεβάλλοντο γὰρ ἐπὶ πονηρίᾳ οἱ Μεγαρεῖς, ἄλλα μὲν λέγοντες, ἄλλα δὲ ποιοῦντες. Insulsam significari machinationem in modum comoediae Megarensis opinatur Meinekius *Quaest. Scen.* I p. 5. Illuc pertinere videtur proverbium Μεγαρέων δάκρυα, Hanov. *Exerc.*

Crit. in Comm. Graec. p. 13, Meinek. *Hist. Crit. Com. Graec.* p. 21 *n*); *Μεγαρικὰ χοῖρος* Ach. 768 (ubi luditur duplici v. *χοῖρος* significatione quod valet sus et pudendum muliebre): *θάρρει Μεγαρικέ* ib. 830; *κεἴ που σίκυον ἴδοιεν ἢ λαγῴδιον ἢ σκόροδον ταῦτ' ἦν Μεγαρικὰ κἀπέπρατ' αὐθημερόν* ib. 520 (ubi cum contemptu loquitur Dicaeopolis de iis quae terra eorum gignit); *παράδοθ' ἡμῖν* (Atheniensis Laconem orat) *τὰ Μεγαρικὰ σκέλη* Lys. 1170 i. e. *τείχη*, quae destructa fuerant a Megarensibus iam a belli Peloponnesiaci anno primo, Thucyd. IV 109

Μειδίας: *Μειδίας δ' ἐκεῖ ὄρτυξ ἐκαλεῖτο, καὶ γὰρ ᾔκειν ὄρτυγι ὑπ' ὀρτυγοκόπου τὴν κεφαλὴν πεπληγμένῳ* Av. 1297 (ubi schol. *δηλοῖ δὲ τοῦτο* (sc. improbum fuisse Midiam) (Πλάτων) *ἐν Περιάλγει* '*χρηστόν γε, μὴ κατὰ Μειδίαν* (hominem probum neque Midiae similem); *διαβάλλεται δὲ εἴς τε πονηρίαν ὡς Πλάτων ἐν Νίκαις, καὶ κλοπῆς δημοσίων ὡς Μεταγένης ἐν Ὁμήρῳ* (fr. II). *κόβαλός τε εἶναι ἐλέγετο καὶ πτωχαλάζων ὡς Φρύνιχος ἐν Ἐφιάλτῃ* (fr. IV)). Quo ingenio fuerit intellegimus ex loco Platon. *Alcib.* I p. 120 A, B: *Μειδίαν τὸν ὀρτυγοτρόφον καὶ ἄλλους τοιούτους, οἳ τὰ τῆς πόλεως πράττειν ἐπιχειροῦσιν ἔτι τὴν ἀνδραποδώδη, φαῖεν ἂν αἱ γυναῖκες, τρίχα ἔχοντες ἐν τῇ ψυχῇ ὑπ' ἀμουσίας καὶ οὔπω ἀποβεβληκότες, ἔτι δὲ βαρβαρίζοντες ἐληλύθασι κολακεύσοντες τὴν πόλιν, ἀλλ' οὐκ ἄρξοντες*, ubi evolve Buttmanni notam

Μελάνθιος: tragicus poeta, Philoclis filius, quem cum fratre Morsimo, ipso quoque tragico poeta, gulositate famosissimum esse eoque nomine Comicis multiplicem ridendi materiem praebuisse constat ex Plutarchi Athenaei aliorum testimoniis. Traducit autem eum noster in *Pace* v. 801 sqq. ubi dicit se insuavissimam amarissimamque vocem Melanthii canentis audivisse cum et frater eius et ipse tragoediam docerent;

ὅταν χόρον μὴ 'χῃ Μόρσιμος
μηδὲ Μελάνθιος, οὗ δὴ πικροτάτην ὄπα
γηρύσαντος ἤκουσ', ἡνίκα τῶν τραγῳδῶν
τὸν χόρον εἶχον ἀδελφός τε καὶ αὐτός,
ἄμφω γοργόνες ὀψοφάγοι βατιδοσκόποι ἅρπυιαι,
γραοσόβαι μιαροὶ τραγομάσχαλοι ἰχθυολῦμαι:

ex quo loco efficit Fritzschius ad Ran. 105 illo tempore Morsimum tragoedia[m] scripsisse, Melanthium autem fratre[m] in ea actoris partes atque cantoris egiss[e], illam autem Morsimi tragoediam *Mede[a]* nomine inscriptam fuisse: quo refert alt[e]rum *Pacis* locum 1009 sqq., ubi non min[us] graviter immodicam eius *ἰχθυοφαγίαν* ex[a]gitat: optat enim Trygaeus ut Melanthi[us] sero veniat in forum divenditis iam p[is]cibus et eiulans abeat canens monodiam [ex] *Medea* fratris:

ὕστερον ἥκειν ἐς τὴν ἀγοράν,
τὰς δὲ (ἐγχέλεις) πεπρᾶσθαι τὸν δ' ὀτοτύζει[ν]
εἶτα μονῳδεῖν ἐκ Μηδείας
'ὀλόμαν ὀλόμαν ἀποχηρωθεὶς
τᾶς ἐν τεύτλοισι λοχευομένας'
τοὺς δ' ἀνθρώπους ἐπιχαίρειν.

illud enim *ὀλόμαν ὀλόμαν ἀποχηρωθεὶς* [ex] Morsimi potius *Medea* quam Melanth[ii] quod vulgo putant tragoedia petitum es[se] probabiliter conicit Fritzschius l. c., co[n]sentiente Nauckio *trag. fr.* p. 652: Iaso[nis] esse verba vidit Elmsleius ad *Med.* 9[...] Perstringit eum et Leuco, ut docet Ath[e]naeus VIII p. 343 B, C: *τῆς αὐτῆς ἰδέας* [...] *Μελάνθιος ἦν ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητ[ής]* [...] *ἔγραψε δὲ καὶ ἐλεγεῖα· κωμῳδοῦσι δ' αὐτ[όν]* *ἐπ' ὀψοφαγίᾳ Λεύκων ἐν Φράτορσιν* (fr. I[...]) *Φερεκράτης ἐν Πετάλῃ* (fr. III), *ἐν δὲ τ[οῖς]* *Ἰχθύσιν Ἄρχιππος τῷ δράματι ὡς ὀψοφάγ[ον]* *δήσας παραδίδωσι τοῖς ἰχθύσιν ἀντιβρωθησ[ό]μενον*. Vide Meinek. *Com.* I p. 205 s[qq.] De Melanthii voracitate dixit etia[m] Clearchus apud Athenaeum I p. 6 C: *Κλ[έ]αρχος δὲ Μελάνθιόν φησιν τοῦτ' εὔξασθ[αι]* *λέγων 'Τιθωνοῦ Μελάνθιος ἔοικε βουλ[εύ]σασθαι βέλτιον· ὁ μὲν γὰρ ἀθανασίας ἐπι[θυ]μήσας ἐν θαλάμῳ κρέμαται, πάντων ὑπὸ [γή]ρως ἐστερημένος τῶν ἡδέων, Μελάνθιος* [δὲ] *τῶν ἀπολαύσεων ἐρῶν ηὔξατο τῆς μακραύχε[νος]* *ὄρνιθος τὸν τράχηλον ἔχειν, ἵν' ὅτι πλεῖσ[τον]* *τοῖς ἥδεσιν ἐνδιατρίβῃ'*; quibuscum compa[ra] quae leguntur ibid. XII p. 549 A: [...] *Μελάνθιος δὲ τὸν αὐτοῦ τράχηλον κα[τα]τείνων ἀπήγχετο ἐκ τῶν ἀπολαύσεων κνι[σό]τερος ὢν τοῦ Ὀδυσσέως Μελανθίου*. Eu[n]dem propter foedum morbum vitiligin[is] perstringit Aristophanes Av. 151

βδελύττομαι τὸν Λέπρεον ἀπὸ Μελανθίου,

ubi scholiasta: *Μελάνθιος ὁ τραγικὸς κ*[...]

δεῖται λεπρὸς καὶ κακοπράγμων· κωμῳ-
ται γὰρ εἰς μαλακίαν καὶ ὀψοφαγίαν·
άτων δὲ αὐτὸν ἐν Σκευαῖς ὡς λάλον σκώ-
ει. Καλλίας πεδήταις (fr. 1).

A. πῶς ἄρα τοὺς Μελανθίους τῷ γνώσομαι;
B. οὓς ἂν μάλιστα λευκοπρώκτους εἰσίδῃς.

ε δὲ Μελάνθιος λεπράν· ἐκωμῳδεῖτο δὲ εἰς μαλακίαν. Neque neglegendus Photius *Epist.* 88. p. 122 Μελάνθιόν τι τὸν τραγῳδίας ὑποκρίτην (ποιητὴν?) ω τῆς ὀψοφαγίας ἥττω γενέσθαι ὥστε καὶ μεῖν ἐπεὶ μὴ κύκνου τὸν τράχηλον εἶχεν. tragoediis eius unus extat versus: quo utitur Plutarchus *Moral.* p. 453 F, A:

τὰ δεινὰ πράσσει τὰς φρένας μετοικίσας:

picit Iulianus *Epist.* 10 p. 378 D. Ipsius oque facete quaedam dicta afferuntur: ita bosum quendam non προεστάναι sed κεκυφέναι τῆς πόλεως dixit: et de tra-dia quadam Diogenis, οὐκ ἔφη κατιδεῖν ἦν ὑπὸ τῶν ὀνομάτων ἐπιπροσθουμένην negabat eum se vidisse verbis offusam ue obductam, Plutarch. *Moral.* p. 41 C. elegiis unum distichon superstes legitur d Plutarchum *Vit. Cimon.* c. 4

αὐτοῦ γὰρ δαπάναισι θεῶν ναοὺς ἀγοράν τε
Κεκροπίαν κόσμησ' ἡμιθέων ἀρεταῖς.

le Bergk. *Comm.* p. 340 sq., Mein. *Fragm.* n. I p. 206, II p. 436

Μελανίππη: cum Phaedra consociat stophanes Melanippen lascivam cum iva, ita ut utramque Penelopae opponat, esm. 547

ίτηδες εὑρίσκων λόγους, ὅπου γυνὴ πονηρὰ
ένετο Μελανίππας ποιῶν Φαίδρας τε.

ue ad Μελανίππην τὴν σοφήν referun-in qua formosa mulier Aeoli filia a Nep-compressa amissam pudicitiam ad-sumque dedecus philosophando ut fit solabatur. Ceterum Μελανίππας—δρας τε mulieres patet esse ingenio suo lanippae Phaedraeque similes, ut v. , Eccl. 1042, Av. 1703. Vide Fritzsch. *Thesm.* p. 199

Μελανίων: Amphidamantis filius, Ata-ae autem maritus; Apollod. *Bibl.* III 9. 785 sqq. dicit chorus senum

οὕτως ἦν νεανίσκος Μελανίων τις,
ὃς φεύγων γάμον ἀφίκετ' εἰς ἐρημίαν
κἀν τοῖς ὄρεσιν ᾤκει·
κοὐκέτι κατῆλθε πάλιν οἴκαδ' ὑπὸ μίσους·
οὕτω τὰς γυναῖκας ἐβδελύχθη
κεῖνος· ἡμεῖς τ' οὐδὲν ἧττον
τοῦ Μελανίωνος οἱ σώφρονες.

contra quae chorus vetularum v. 805 sq.

κἀγὼ βούλομαι μῦθόν τιν' ὑμῖν
ἀντιλέξαι τῷ Μελανίωνι

i.e. cantilenae de Melanione. Vide s. nn. **Ἁρμόδιος, Κλειταγόρα**

Μελέαγρος: Euripideum drama, Ran. 964. Initium eius carpit noster Ran. 1238, fragmenta alia ib. 1316, 1402

Μελησίας: nomen viri, fortasse Alopecensis, pater Thucydidis, Nub. 686

Μελητίδης v. s. n. **Μελιττίδης**

Μέλητος: poeta ὑπόψυχρος et ineptus, peregrina origine, Pitthensibus adscriptus, de quo Plato in *Euthyphrone* p. 2 B: ΕΥ. τίς οὗτος; ΣΩ. οὐδ' αὐτὸς πάνυ τι γιγνώσκω, ὦ Εὐθύφρον, τὸν ἄνδρα· νέος γάρ τίς μοι φαίνεται καὶ ἀγνώς· ὀνομάζουσι μέντοι αὐτόν, ὡς ἐγῷμαι, Μέλητον. ἔστι δὲ τὸν δῆμον Πιτθεύς, εἴ τιν' ἐν νῷ ἔχεις Πιτθέα Μέλητον, οἷον τετανότριχα καὶ οὐ πάνυ εὐγένειον, ἐπίγρυπον δέ. Confer Thirlwall. *Hist. Graec.* IV p. 288 not. *ed. mai.* Propter maciem prope mortuus haberi potuit. Hinc Gerytad. fr. I, inter graciles et macilentos ᾀδοφοίτας sive legatos ad poetas in inferis degentes enumeratur

A. καὶ τίνες ἂν εἶεν; B. πρῶτα μὲν Σαννυρίων
ἀπὸ τῶν τρυγῳδῶν ἀπὸ δὲ τῶν τραγικῶν χορῶν
Μέλητος, ἀπὸ δὲ τῶν κυκλικῶν Κινησίας:

quinetiam ipse Sannyrion istum vocavit

Μέλητον τὸν ἀπὸ Ληναίου νεκρόν,

ap. Athenaeum XII p. 551. Propter morum pravitatem traducitur in Georg. fr. XIX, et Pelargio fr. I ubi Laii filius dicitur ob incestum amorem: propter carminum pravitatem Ran. 1302 ubi Aeschylus Euripidi acerbe exprobrat quod poëtastrum ineptum et obscurum suffuretur, οὗτος δ' (Εὐριπίδης) ἀπὸ πάντων μὲν φέρει πορνιδίων, σκολίων Μελήτου. Meleti scholia amatoria commemorat Epicrates ἐν Ἀντιλαΐδι apud Athenaeum XIII p. 605 E (Meinek. *F. C. G.* iii. p. 360). Verum tamen nulla re famosior, quam quod Socratis fuerit accusator, ut turpissimus, ita etiam acerbissimus; unde ce-

teris omissis hunc tantum nominat Xenophon *Mem.* IV 4 § 4 et IV 8 § 4. Videtur Socrates ipsius poëmata improbasse, atque ita nequissimi hominis odium sibi contraxisse. Brevi post necem Socratis commissum facinus morte eum expiasse constat. Cobet *Prosopographia Xenoph.* p. 84 sq.

Μελισσονόμοι: Dianae sacerdotes secundum Fritzschium qui notat ipsam deam *μέλισσαν* vocari, quod vocabulum, a verbo *μελίσσω* inclinatum, interdum de Pythica vate, interdum de Cereris et Proserpinae sacerdotibus dicitur. Ran. 1273 *εὐφαμεῖτε. μελισσονόμοι δόμον Ἀρτέμιδος πέλας οἴγειν*, quae *ἐξ ἱερειῶν Αἰσχύλου* petita esse docet scholiastes

Μελιστίχη: *τὴν Σμικυθίωνος* (uxorem) *Μελιστίχην* Eccl. 46

Μελίτη: pagus Atticus, in phyle Cecropide. Ran. 500 Xanthias permutato habitu in se intueri iubet Bacchum *καὶ βλέψον ἐς τὸν Ἡρακλειοξανθίαν εἰ δειλὸς ἔσομαι καὶ κατὰ σὲ τὸ λῆμ' ἔχων.* Id irridens Bacchus spectatoribus dicit: *μὰ Δί' ἀλλ' ἀληθῶς οὐκ Μελίτης μαστιγίας.* Quae quo spectent nondum videtur satis expositum. Etenim intellexerunt quidem iam veteres enarratores respici hic ad nobilem Herculis *ἀλεξικάκου* aedem, quae Melitensi in pago fuerit, Ageladae Argivi statuarii signo claram, simulque tangi Calliam, Hipponici filium, qui et eo in pago habitaverit et irrisus sit supra v. 430, quasi vero sustinuerit *κύσθου λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένος*, quo loco castigari coniecimus et cum scortis consuetudinem et ridiculam vanitatem, quae ipsum impulerit ut daduchi vestibus fortassis proelio ad Arginusas commisso interesset. Id poterat videri sufficere nam sic Xanthias et ut verbero *μαστιγίας* et ut Calliae imitator *οὐκ Μελίτης* dici potuit. Verum ut reconditum quiddam verbis inesse statuamus scholio movemur in Lucian *Iov. tragoed.* § 49. Illinc enim discimus primum Calliam eo in pago urbano non habitasse sed ei etiam civiliter adscriptum et *δημόθεν* Melitensem fuisse atque id ex deperdita Aristophanis fabula apparuisse; dein eundem Calliam ab Cratino *τὸν ἐκ Μελίτης στιγματίαν* esse dictum, quod fundos pa-

ternos oppigneraverit strenue. Namq
apud Athenienses siqui fundus hypothec
dabatur, lapis in eo sive *ὅρος* ponebatu
qui et nomen creditoris continebat et su
mam creditae pecuniae, nonnumquam etia
nomen praetoris eponymi, cuius quide
anno dabatur hypotheca veluti *ἐπὶ Θεοφρ*
στου ἄρχοντος ὅρος χωρίου (οἰκίας, οἰκίας κ
χωρίου, οἰκίας καὶ κήπου) τιμῆς ἐνοφειλομέν
Φανοστράτῳ Παιανιεῖ δισχιλίων δραχμ
(Boeckh *Corp. inscr.* no. 530 sqq.). Fun
in quibus tales *ὅροι* collocati erant, *χω*
ἀφωρισμένα atque ut videtur etiam *στικ*
dicebantur: certe Menander aliquotie
ἄστικτον χωρίον agrum dixit qui non es
oppigneratus. Festive igitur Cratinus C
liam, quippe qui fecerit ut fundi pate
στικτοὶ essent *στιγματίαν* dixit, quo nomi
alioqui servus poenae caussa notis quib
dam inustus dicebatur. Aristophanes aut
ulterius progressus *μαστιγίαν* posuit p
Cratineo *στιγματίᾳ*. Sed praestat in
scribere verba scholiastae: *ὁ μὲν Καλλ*
οὗτος τὸν δῆμον Μελιτεύς, ὡς Ἀριστοφά
Ὥραις· ὡς δὲ στιγματίαν αὐτὸν Κρατῖ
κωμῳδεῖ ὡς ἕνα τῶν καταχρέων· οἱ γὰρ δαν
ζόμενοι τὰς κτήσεις ὑπετίθεσαν καὶ ἐπέγραφ
αὐτὰς εἰς τὸ γιγνώσκεσθαι ὅτι ὑποθῆκαί εἰσ
ὅθεν καὶ Μένανδρος ἄστικτον χωρίον εἰώ
λέγειν τὸ ἀνεπιδάνειστον. MEIER. *comm.*
Ran. p. 54

Μελιττίδης: *τέως δ' ἀβελτερώτατοι Μ*
λίττιδαι καθῆντο, Ran. 99 h.e. qua
Melittides. Proprie patronymicum
nominis *Μέλισσος*. Hunc Melittid
stupore insigni fuisse patet ex Apuleio
magia II p. 499 ed. Hildebrand: 'ap
socordissimos Scythas Anacharsis sapi
natus est, apud Athenienses catos Me
tides fatuus. Cfr. Pseudo-Lucian. *Am*
c. 53, Aelian. *V. H.* xiii. 15, Eustath.
1669, 51, Tzetzes *Chil.* VII *hist.* 4

Μέμνων: Tithoni et Aurorae fil
(Odyss. IV. 188) qui ad Troiam cecid
ἡνίκ' ἂν πενθῶμεν (οἱ θεοί) ἢ τὸν Μέμν
ἢ Σαρπηδόνα Nub. 622; *οὐδ' ἐξέπληττον*
τοὺς Κύκνους ποιῶν καὶ Μέμνονας κωδ
φαλαροπώλους Ran. 963 (loquitur Euripide
Vide Pindar. *Olymp.* ii. 82, *Isthm.* iv.
Memnonem Aeschylus descripsit in d

ous tragoediis Μέμνων et Ψυχοστασία: κωδωνοφαλαρόπωλος is est qui equum habeat, cuius frontalia sive potius phalerae tintinnabulis ornata sint. Apte Berglerus confert Euripid. *Rhesum* v. 306 de Rhesi equis. Ceterum recte forsitan statuit Hermannus *opusc.* VII p. 350 Memnonem κωδωνοφαλαρόπωλον non in scena conspectum esse, sed verbis descriptum fuisse eius ornatum

Μενέλαος: Agamemnon et Menelaus avium favore reges erant, Av. 509 εἴ τις καὶ βασιλεύοι (*if there were any king*) ἐν ταῖς πόλεσιν τῶν Ἑλλήνων Ἀγαμέμνων ἢ Μενέλαος: Helenae maritus, Thesm. 867

κἀγὼ μὲν ἐνθάδ' εἰμ'· ὁ δ' ἄθλιος πόσις
οὑμὸς Μενέλεως οὐδέπω προσέρχεται,

quorum prior versus ex Eurip. *Helen.* v. 49 petitus est; ὁ γῶν Μενέλαος τὰς Ἑλένας τὰ μᾶλα (papillas) γυμνᾶς παρενίδων ἐξέβαλ' οἰῶ τὸ ξίφος Lys. 155 (ubi schol. ἡ στορία παρ' Ἰβύκῳ); in *Thesmophoriazusis* Menelai in erratione Aegyptum appellentis, Helenam invenientis et abrepturi partes ex *Helena* fabula sua expressas agit Euripides 871—924

Μένιππος: Μενίππῳ δ' ἦν χελιδὼν τοὔνομα Av. 1293. Quis fuerit cur ita dictus compertum non habemus

Μεσσήνη: ἡ δὲ Μεσσήνη τότε ὑμῖν ἐπέκειτο χὠ θεὸς σείων ἅμα Lys. 1141 ubi Schol. ὁ Ποσειδῶν· σεισμοὶ γὰρ συχνοὶ ἐγένοντο ὅτε ὁ πόλεμος συνειστήκει. Nota sunt omnia de Helotum contra Lacedaemonios rebellione, qui cum diu frustra Ithomen, quo se receperant Helotes, oppugnavissent, ab Atheniensibus auxilium petierunt, missusque Cimon est Spartam cum quattuor milibus armatorum: vide Thucyd. I. c. 101

Μέτων: Μέτων ὃν οἶδεν Ἑλλὰς χὠ Κολωνός Av. 998. De Metone celebri astronomo et geometra et eius in Colono Agoraeo donario (ἀνάθημα ἀστρολογικόν) vide omnino MARTINVM LEAKE *Topography of Athens* p. 219. In *Avibus* advenit Nubicuculiam aërem dimensurus et iugera dirempturus; post ridiculam demonstrationem artis suae cum verberibus abigitur a Pithetaero, 992—1020

Μήδεια: tragoedia Morsimi, Pac. 1011. Vide s.n. **Μελάνθιος**

Μηδικός: ἤσθιεν δὲ (οἱ ἵπποι) τοὺς παγούρους ἀντὶ πόας Μηδικῆς Eq. 606 (Strabo XI 525: τὴν βοτάνην τὴν μάλιστα τρέφουσαν τοὺς ἵππους ἀπὸ τοῦ πλεονάζειν ἐνταῦθα (apud Medos) ἰδίως μηδικὴν καλοῦμεν); τὸν ἔρανον τὸν λεγόμενον παππῷον ἐκ τῶν Μηδικῶν (collatam ex Medorum spoliis, alii post bellum cum Persis initum) εἶτ' ἀναλώσαντες οὐκ ἀντεσφέρετε τὰς ἐσφοράς Lys. 653 ubi Berglerus 'illud tributum est quod ordinante Aristide contulerunt cum Persae invasissent Graeciam); παραπετάσμασι τοῖς Μηδικοῖς Ran. 938 (ubi Thiersch: 'aulaea sive tapetia Medica variis iisque monstrosis figuris erant obsita. Quare id genus tapetes universe Persici vocantur, Athenae. V p. 197 ψιλαὶ περσικαὶ τὴν ἀνὰ μέσον τῶν ποδῶν χώραν ἐκάλυπτον, ἀκριβῆ τὴν εὐγραμμίαν τῶν ἐνυφασμένων ἔχουσαι ζῳδίων, Martial VIII 28 17 Babylonos picta superbae texta, Semiramia quae variantur acu; Plaut. *Pseudul.* I 2, 14 beluata conchyliata tapetia')

Μῆδος: ἐμοὶ ἐπεστρατεύσατο Μῆδός τις ἐπὶ τὰ βλέφαρα νυστακτὴς ὕπνος Vesp. 12 (nempe quia alter Sabazii barbari dei mentionem fecerat: iste etiam Medum sive barbarum se invasisse dicit. BERGLERVS, qui bene confert Eur. Med. 1185); ὄνομα τούτῳ (τῷ μουσομάντει ὄρνιθι) Μῆδός ἐστι. ΠΕ. Μῆδος; εἶτα πῶς ἄνευ καμήλου Μῆδος ὢν εἰσέπτατο Av. 276 (de gallo: conf. Cratinus *Hor.* fr. 1: ὥσπερ ὁ Περσικὸς ὥραν πᾶσαν καναχῶν ὀλόφωνος ἀλέκτωρ. De camelorum usu conf. Herod. I 80. VII 86, 125; Plin. *N. H.* VIII 18); πολλὰς πόλεις Μήδων ἑλόντες αἰτιώτατοι φέρεσθαι τὸν φόρον δεῦρ' ἐσμέν (οἱ σφῆκες) Vesp. 1098 (quasi fuerint omnes in Persarum ditione qui nunc Atheniensium dediticii sunt et stipendiarii); αὐτίκα μάλ' ἐς βουλὴν ἰὼν ἐρῶ πάνθ' ἃ Μήδοις καὶ βασιλεῖ ξυνόμνυτε (minatur Cleo Eq. 478, quae fortasse spectant ad ea quae narrat Thucydides IV 50); σὲ (τὸν δῆμον) ὃς Μήδοισι διεξιφίσω περὶ τῆς χώρας Μαραθῶνι Eq. 781; γράψομαι Μήδοισιν αὐτὸν προδιδόναι τὴν Ἑλλάδα Pac. 108 (Medi cum sint Graecorum hostes

sempiterni, quivis patriae proditor Medorum amicus est et socius cum Medisque rem habet qui Graeciae non favet; εἴ τις ἐπικηρυκεύεται Εὐριπίδῃ Μήδοις τε Th. 387 (quem locum praeter alios illustrabit Isocrates in *Panegyr.* p. 73 § 157; καὶ πολλῶν μὲν οἱ πατέρες ἡμῶν μηδισμοῦ θάνατον κατέγνωσαν, ἐν δὲ τοῖς συλλόγοις ἔτι καὶ νῦν ἀρὰς ποιοῦνται, πρὶν ἄλλο τι χρηματίζειν, εἴ τις ἐπικηρυκεύεται Πέρσαις τῶν πολιτῶν. Execrationem eorum, qui Medorum partes amplexi essent, ab Aristide post pugnam Salaminiam institutam esse docet Plutarchus *Aristid.* cap. 10: ἔτι δ' ἀρὰς θέσθαι τοὺς ἱερεῖς ἔγραψεν, εἴ τις ἐπικηρυκεύσαιτο Μήδοις ἢ τὴν συμμαχίαν ἀπολίποι τῶν Ἑλλήνων); ὁπόσαι...Μήδους ἐπάγουσι τῆς χώρας οὕνεκ' ἐπὶ βλάβῃ Th. 365 (quos versus in marginem reiecit Meïnekius); ὅκα τὼς Μήδως ἐνίκων (οἱ Ἀσαναῖοι) Lys. 1253 (loquitur Laconum chorus; de re vide Isocrat. *Panegyric.* § 90)

Μηλιεὺς κόλπος: παράδοθ' ἡμῖν τουτονὶ πρώτιστα τὸν Ἐχινοῦντα καὶ τὸν Μηλιᾶ κόλπον τὸν ὄπισθεν, Lys. 1169 (urbes repetunt Athenienses ad sinum Meliensem, quae in Lacedaemoniorum redactae sunt potestatem ab Agide Decelia profecto hieme anni xix^{mi} quae subsecuta est cladem in Sicilia acceptam. PALMER)

Μήλιος: Σωκράτης ὁ Μήλιος Nub. 830 (ubi monet scholiasta Melium eum vocari propterea quia perinde esset ἄθεος ac Diagoras Melius. Sic Amyniam, qui erat Pronapi filius Vesp. 1267 sq. dicit Selli filium quod ille Amynias perinde esset pauper ac Selli filius Aeschines. BERGLER); τοὺς θεοὺς ἀπολεῖτε λιμῷ Μηλίῳ Av. 1186 (in proverbium apud Graecos abiit fames Melia, ut apud Romanos fames Saguntina, Perusina, Lucan. I. 41 'his, Caesar, Perusina fames, mutinaeque labores accedant'); παναγορεύεται, ἢν ἀποκτείνῃ τις ὑμῶν Διαγόραν τὸν Μήλιον, λαμβάνειν τάλαντον Av. 1073 (unde conficitur Diagorae condemnationem ob mysteria divulgata tunc fuisse recentem et in exilium eiectum esse ante illud ipsum tempus, quo Aristophanes docuit *Aves* h.e. Olymp. xci 2, firmatque hoc Diodori auctoritas xiii 8, ubi de rebus illo anno gestis loquitur; τούτων δὲ πραττ[ο]μένων Διαγόρας ὁ κληθεὶς ἄθεος διαβολῆ[ς] τυχὼν ἐπ' ἀσεβείᾳ καὶ φοβηθεὶς τὸν δῆμο[ν] ἔφυγεν ἐκ τῆς Ἀττικῆς· οἱ δ' Ἀθηναῖοι τ[ῷ] ἀνελόντι Διαγόραν ἀργυρίου τάλαντον ἐπεκή[ρ]υξαν. Conf. Lysiam *in Andocid.* p. 209 et vide STAHRIVM in *Dictionary of Gree[k] and Roman Biography*, s. n.

Μίδας: nomen servi, Vesp. 433: [ὦ] Μίδα καὶ Φρὺξ βοήθει δεῦρο

Μίδας: Phrygum rex, cuius de divitii[s] nota sunt omnia: conf. Platon. *de legg.* II p. 660, *de Rep.* III p. 408. Νὴ τοὺς θεοὺ[ς] (πλουσίοις ὑμῖν ἐστὶν εἶναι), Μίδαις μὲν οὖν ἦν ὦτ' ὄνου λάβητε Plut. 287

Μίκκα: i. q. μικρά, nomen mulieris Thesm. 760 ταλαντάτη Μίκκα, τίς ἐξεκό[ρ]ρησέ σε; ambigue, quis tibi duellam tuam ademit? et, quis te devirginavit[?]

Μίκων: τὰς δ' Ἀμαζόνας σκόπει, ἃ[ς] Μίκων ἔγραψ' ἐφ' ἵππων μαχομένας τοῖ[ς] ἀνδράσιν, Lys. 679 sq. Pictor et statuarius Phanochi filius, Polygnoti aequalis, und[e] circa Ol. lxxx floruit. Ex eius picturi[s] harum memoria ad nos pervenit: (1) par[]tem Poeciles exornavit pretio conductu[s] (Plin. *H.N.* xxxv, 9 § 35). Cuius argu[]menti haec pictura fuerit ex *Lysistrata* novi[]mus: de ipsa pictura nihil scimus, nisi quod ἐν τῷ μέσῳ τῶν τοίχων Ἀθηναῖοι καὶ Θησεὺ[ς] Ἀμαζόσι μάχονται, Pausan. I xv, 2. (2) Theseüm paulo post pinxit quo tempore templum exstructum est: (3) in templo Dioscurorum Athenis pingendo una cum Polygnoto occupatus est: Paus. I xviii, 1 (4) particeps quoque fuisse dicitur picturae qua pugna Marathonia a Panaeno in Poecile expressa est. Certe ab Atheniensibus accusatum esse et triginta minis multatum Miconem legimus, quod barbaros Graecis maiores pinxerat. Maxime equis nobilitatus est. Vide Sillig. *Catalog. Artificc.* p. 275

Μιλήσιος: οἴκοι γάρ ἐστιν ἔριά μοι μιλήσια ὑπὸ τῶν σέων κατακαπτόμενα, Lys. 729 sq.; πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι, Pl[ut.] 1002, 1075 (ubi Scholiastes: παροιμία ἐπ[ὶ] τῶν πρότερον μὲν εὐδαιμονούντων νῦν δὲ ἀτυχούντων. Originem proverbii exponit idem: Πολυκράτης ὁ Σάμιος συγκροτῶν πρὸς

ινα πόλεμον ἠθέλησε λαβεῖν τοὺς Μιλησίους, ·ρότερον ἰσχυροτάτους ὄντας, εἰς συμμαχίαν, αὶ εἰς τὸ μαντεῖον ἀπῆλθεν ἐρωτήσων περὶ ούτου· ὁ δὲ θεὸς ἔχρησεν 'πάλαι ποτ' ἦσαν λκιμοι.' Occurrit quoque ap. Synes. *Ep.* o et Philostrat. *de Sophist.* p. 527. Obcure significatur Vesp. 1060 ὦ πάλαι ποτ' ντες ἡμεῖς ἄλκιμοι μὲν ἐν χοροῖς. De prisina felicitate Milesiorum Herodotum V . 28 confert Bergkius); ἐξ οὗ ἡμᾶς προὔδοαν Μιλήσιοι Lys. 108 (de Milesiorum efectione cf. Thucyd. VIII 17); γνώμην ρεῖν μέλλοντα περὶ Μιλησίων καὶ κερδαεῖν τάλαντον ἣν κατεργάσῃ, Eq. 931 (de Cleone); ἀλλ' οὐ λάβρακας καταφαγὼν Μιλησίους κλονήσεις Eq. 361 (sed non urbabis Milesios devoratis lupis; tu quidem' inquit Cleo ad Isiciarium talibus cibis devoratis dicis te hoc et hoc ıcturum; sed lupis piscibus devoratis non oteris turbare Milesios; ego vero poero:' ut v. 1187 cum isiciarius ad populum ixisset παρ' ἐμοῦ δ' ὅλον γε τὸν πλακοῦντα ουτονὶ (λαβέ), Cleo ad isiciarium dicit λλ' οὐ λαγῷ' ἕξεις ὁπόθεν δῷς, ἀλλ' ἐγώ. Ceterum in hoc loco luporum piscium et Milesiorum simul facit mentionem; quia irca Miletum erant egregii lupi, teste chol. et Athenaeo VII c. 38. BERGLER)

Μιλτιάδης: οἷόσπερ 'Αριστείδῃ πρότερον αὶ Μιλτιάδῃ ξυνεσίτει Eq. 1325

Μίμας: Ioniae mons; σκόπελον νιφόεντα Μίμαντος Nub. 273. Conf. Homer. Odyss. III 172

ἢ ὑπένερθε Χίοιο παρ' ἠνεμόεντα Μίμαντα,

ibi Schol. Μίμας ὄρος ἀντικρὺ Χίου τῆς ήσου ἀπὸ Μίμαντος ἑνὸς τῶν Γιγάντων νομασθέν

Μιτυλήνη: v. s. n. **Μυτιλήνη**

Μολοττικός: Μολοττικοὺς τρέφουσι, ορμολυκεῖα τοῖς μοιχοῖς, κύνας, Th. 416. Euripidis Hippol. v. 644 affert Dindorfius

Μόλων: antiquus Euripidis histrio onga et procera corporis statura; hinc Ran. 55 μικρὸς ἡλίκος Μόλων ironice dicta unt. De eo Demosth. *de fals. leg.* p. 246 B ταῦτα τὰ ἰαμβεῖα ἐκ Φοίνικός ἐστιν Εὐριίδου· τοῦτο δὲ τὸ δρᾶμα...Μόλων ἠγωνίετο καὶ εἰ δή τις ἄλλος τῶν παλαιῶν ὑποριτῶν

Μόρσιμος: poetaster tragicus subfrigidus, Philoclis, Aeschyli ex sorore nepotis, filius, in quem et Melanthium eius fratrem acerrime invehitur in fine parabasis Pac. 801 seqq., ubi Morsimus quando chorum non habet felix tempus. Quam malus fuerit poeta, facete innuit, quum pro dirarum formula usurpet διδάσκεσθαι ᾄδειν Μορσίμου τραγῳδίαν Eq. 401; itidem, ubi in stercoream paludem demersos ait Hercules, Ran. 151, qui Morsimi orationem aliquam descripserint, εἰ Μορσίμου τις ῥῆσιν ἐξεγράψατο. Eundem medicam artem factitasse tradit scholiastes. Ad *Medeam* eius tragoediam respicitur Pac. 1012

Μόρυχος: hominum gulosorum notissimus, qui ob vitam otiosam opulentam et luxuriosam saepe carpitur: ζῆν βίον γενναῖον ὥσπερ Μόρυχος Vesp. 506; ἦλθες (ἐγχέλυς κωπαΐς)...φίλη Μορύχῳ Ach. 886; τυρβάζεσθαι Μορύχῳ, Τελέᾳ, ἄλλοις τένθαις πολλοῖς Pac. 1008; δοκεῖ γέ μοι (ἡ καυνάκη) ἐοικέναι μάλιστα Μορύχου σάγματι Vesp. 1143 sc. sagum villosum quod gestabat hominem mollem et pallidum secundum scholiasten fuisse ostendit. Namque σάγματι i. e. μαλλωτῷ σαγῷ ἐχρῆτο ὡς τρυφερὸς πλείονι θάλπει χρώμενος. Interfuisse eum legationi, quam circa belli Peloponnesiaci initium videntur Athenienses ad regem Persarum misisse, ut sibi conciliarent eius amicitiam, ex scholiasta colligit Bergkius ad Aristoph. *Babylonios* (Mein. *Fr. Com.* II p. 970) comparatque Ach. 61—128. Sed de hac legatione nihil tradunt scriptores: praeterea schol. ad Vesp. 506, cuius verba Meinekius *Fr. Com.* V p. 30 feliciter restituit, scribens: πρὸς τὸν τοὺς ''Ἀψευδεῖς' ποιήσαντα (Teleclidi vulgo haec fabula tribuitur) ὅτι τὸν Μόρυχον τῶν πολιτικῶν πεποίηκε μετέχοντα πραγμάτων, ἀγνοήσας ὅτι τρυφερὸς καὶ ἡδύβιος κωμῳδεῖται, aperte poetam vituperat, quod Morychum remp. capessivisse finxerit

Μόσχος: φαῦλος κιθαρῳδὸς 'Ακραγαντῖνος, πολλὰ ἀπνευστὶ ᾄδων; Ach. 13 ἕτερον ἤσθην ἡνίκ' ἐπὶ Μόσχῳ Δεξίθεος εἰσῆλθ' ᾀσόμενος Βοιώτιον, post Moschum Dexitheus, poeta lyricus gratissimus, prodiit in scenam

Μουνυχίων: *καλοῦμαι* (in ius voco, conf. Nub. 1221, Vesp. 1334, 1417) *Πειθέταιρον ὕβρεως ἐς τὸν Μουνυχιῶνα* Av. 1046

Μοῦσα: *δεῦρο Μοῦσ' ἐλθὲ φλεγυρά, πυρὸς ἔχουσα μένος, ἔντονος Ἀχαρνική* Ach. 665; *Μοῦσα βαρύβρομος αὐλῶν* Nub. 313 i. e. tibiarum cantus; *Μοῦσα, σὺ μὲν μετ' ἐμοῦ χόρευσον κλείουσα θεῶν τε γάμους ἀνδρῶν τε δαῖτας καὶ θαλίας μακάρων* Pac. 775; *Μοῦσα θεὰ μετ' ἐμοῦ ξύμπαιξε τὴν ἑορτήν* Pac. 802; *Μοῦσα λοχμαία ποικίλη*, (quacum luscinia canit) Av. 737; *Νεφελοκοκκυγίαν τὰν εὐδαίμονα κλῇσον ὦ Μοῦσα τεαῖς ἐν ὕμνων ἀοιδαῖς* (loquitur poeta) Av. 904; *τόδε μὲν οὐκ ἀέκουσα φίλα Μοῦσα δῶρον δέχεται* Av. 937; *ἄγε νυν ὄλβιζε Μοῦσα Φοῖβον* Th. 107; *Μοῦσα χορῶν ἱερῶν ἐπίβηθι, καὶ ἔλθ' ἐπὶ τέρψιν ἀοιδᾶς ἐμᾶς* Ran. 674; *δεῦρο Μοῦσ' Εὐριπίδου* Ran. 1306 (intellege crotalistriam quam cum crepitaculo prodisse putandum est habitu personaque Euripideae Hypsipylae, cfr. Photium, p. 180, 11); *ὦ παντοίας ἤδη Μούσης πειραθέντες καθ' ἑαυτούς* Eq. 505 (quem versum, cum habeat omnes interpolatricis manus notas, in marginem suadente Hermanno relegavit Meinekius. *Καθ' ἑαυτοὺς* in *καθ' ἑορτὰς* refinxit v. d. in *Mnemos.* I p. 416); *μέλιττα Μούσης* (blandimentum) Eccl. 974; *θεᾶς Μούσης ἀνοίγειν ἱερὸν εὔφημον στόμα* Av. 1719; *Λάκων, πρόφαινε δὴ σὺ Μοῦσαν ἐπὶ νέᾳ νέαν* Lys. 1295; *Ὀλυμπιάδες μέλος Χάριτες Μοῦσαί τ' ἐπωλόλυξαν* Av. 781; *ἐμὲ γὰρ ἔστερξαν εὔλυροι Μοῦσαι* Ran. 228; *Διὸς ἐννέα παρθένοι ἁγναὶ Μοῦσαι λεπτολόγους φρένας αἳ καθορᾶτε ἀνδρῶν γνωμοτύπων ἔλθετ' ἐποψόμεναι* Ran. 878; *Μοῦσαι δεῦρ' ἴτ' ἐπὶ τοὐμὸν στόμα μελύδριον εὑροῦσαί τι τῶν ἰωνικῶν* Eccl. 883; *ἐγὼ Μουσάων θεράπων ὀτρηρὸς* (loquitur poeta), Av. 909, ib. 912; *ὠκεῖά τις (ἐστιν) Μουσάων φάτις οἷάπερ ἵππων ἀμαρυγά* Av. 924; *οἰκείων Μουσῶν στόμαθ' ἡνιοχήσας* Vesp. 1022 (de se ipso poetae nomine chorus); *θίασος Μουσῶν μελοποιῶν* Th. 41; *γενναίων ὄργια Μουσῶν* Ran. 356; *λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν δρέπων* Ran. 1300; *ξύμφωνον ἀηδόνα Μούσαις* Av. 659; *μάντεσι Μούσαις* Av. 724; *τὰς Μούσας ἀφανίζων* (depravans) Nub. 972; *μήτε Μούσας ἀνακαλεῖν ἑλικοβοστρύχους* Thesm. β 16; *ἵνα τὰς Μούσας αἶσιν χρῆται μ[…] προαγωγοὺς ἀποφήνῃ* Vesp. 1028 (ne Mu[…]sas lenas redderet sc. connivendo); […] *Μῶα μόλε Λάκαινα* Lys. 1298

Μουσαῖος: *Μουσαῖος δ' ἐξακέσεις τ[…] νόσων κατέδειξεν* (in notitiam hominun[…] protulit, conf. Lobeck. *Aglaoph.* p. 205) *καὶ χρησμούς* Ran. 1032, cfr. Platon. *Protag.* p. 316 A. De Musaeo, Orphei aequali[…] quem Maro (*Aeneid* III 667) Elysiacarun[…] cantionum fecit principem, Plato *Σελήνη[ς] τε καὶ Μουσῶν ἔγγονον* vocat (*de Rep.* II p[…] 364 E), vide Menagium ad Diog. Laert[…] *Prooem.* § 3, Fabric. *Bibl. Gr.* I p. 119 *ed[…] Harles.* Eius de *morbis curandis praecept[a]* commemorata habes ab Eustathio *Prooem[…] in Iliad.* p. 3: cfr. Theophr. *Hist. Plan[t.]* IX 21, *ἄλλα τε εὐηθέστερα καὶ ἀπιθανώτερα τά τε τῶν περιάπτων καὶ ὅλως τῶν ἀλεξιφαρμάκων τοῖς τε σώμασι καὶ ταῖς οἰκίαις καὶ ὡ[…] δή φασι τριπόλιον καθ' Ἡσίοδον καὶ Μουσαῖον εἰς πᾶν πρᾶγμα χρήσιμον εἶναι*; e[…] Plin. *Nat. Hist.* Lib. XXI c. vii polio[n] herbam inclytam MUSAEI et Hesiod[i] laudibus; ib. cap. 20, et XXV cap. 2[…] De vaticiniis eius eorumque interpolator[e] Onomacrito adi Herod. VII 6 ibique Baeh[…]rium, VIII 96, LOBECK. *Aglaoph.* p. 21[…] coll. GROTE *Hist. Graec.* Vol. I pp. 28–30, CLINTON. *Fast. Hellen.* Tom. I p. 34[…] not.

Μύρμηξ: *δὸς τουτὶ* (laqueum Aeschyl[o] ex inferis Athenas redituro porrigit Pluto) *τοῖσι ποριστοῖς, Μύρμηκί θ' ὁμοῦ καὶ Νικομάχῳ* Ran. 1504 ubi scholiastes: *ἐπὶ πονηρίᾳ οὗτοι ἐκωμῳδοῦντο· οὐ πάντως δὲ […] Μύρμηξ τῶν ποριστῶν* (h. e. magistra[…]tuum qui reditus publicos augerent) *ἐστίν· ἀλλὰ ἤτοι ὁ τραγικὸς ὑποκριτὴς ἢ […] πωλητής* (ex em. Bergkii *Epist. ad Schil[…]lerum* p. 147 pro *πολίτης*) i. e. locator[…] quae natio improbitate maxime fuit in[…]signis, sectioni enim praeerant bonorur[…] proscriptorum numosque inde redactos in[…]ferebant: BOECKH. de *Oeconom. Civ. Athen[…]* II cap. iii, SCHOEMANN. *Antiqq. Iur. Publ[…]* p. 249. Sic *ποριστὰς* et *πωλητὰς* consocia[t] Antipho de *Choreut.* § 49, p. 147, *παρὰ τῶ[ν] ποριστῶν καὶ τῶν πωλητῶν καὶ τῶ[ν]*

ακτόρων καὶ τῶν ὑπογραμματέων (vide n. **Νικόμαχος**)

Μυρρίνη: mulier, venit in concionem ysistratae Lys. 69 sqq. Post iusiurandum m ceteris in arcem abit, 253. Ibi monte Lysistrata Cinesiam maritum infinitis odis ludos facit, 837—951

Μυρρινίδιον: forma eiusdem nominis pocoristica, Lys. 872

Μυρτία: nomen feminae panariae, esp. 1396

Μυρωνίδης: Μυρωνίδης ὅτ' ἦρχεν ὁ ννάδας, nemo ausus esset mercedem ferre reipublicae administratione, Eccl. 303: ὶ Μυρωνίδης γὰρ ἦν τραχὺς ἐντεῦθεν λάμπυγός τε τοῖς ἐχθροῖς ἅπασιν, ὡς δὲ ὶ Φορμίων Lys. 801. Boeotos vicit ad enophyta, Thuc. I 108

Μύσιος: τὸ πιλίδιον τὸ Μύσιον Ach. 39 i. e. Telephi Mysi miserum pileum

Μυσός: Τήλεφος Μυσός Nub. 922; ch. 430

Μυτιλήνη: σ' ἐπιδείξω (isiciarius ad leonem) δωροδοκήσαντ' ἐκ Μυτιλήνης λεῖν ἢ μνᾶς τετταράκοντα Eq. 835

Μῶα: Laconica forma pro Μοῦσα, ys. 1298: conf. v. 1249

N

Νάξος: ὅτε Νάξος ἑάλω Vesp. 355, xpugnata erat a Cimone Olymp. lxxviii vid. Thucyd. I 98; Ναξίοις δὲ ἀποστᾶσι τὰ ταῦτα ἐπολέμησαν καὶ πολιορκίᾳ παρεήσαντο, πρώτη τε αὕτη πόλις ξυμμαχὶς αρὰ τὸ καθεστηκὸς ἐδουλώθη); Ναξιουρῆς κάνθαρος Pac. 137 (ubi iocus est in nbiguitate significationis. Quippe de νθάρῳ seu scarabaeo, quo caelum petituis erat, loquens Trygaeus alludit ad axias naviculas, quae quia parasemon erebant κάνθαρον, vocatae sunt κάνθαροι; de Ruhnken. *de Tutel. et Insign. Nav.* pusc. Tom. I p. 422)

Ναυσικύδης: Eccl. 426 ubi ditissimi ominis avaritia arguitur; ἀλφιταμοιβόν isse narrat scholiastes, quod patet ex enoph. *Mem.* II, vii § 4, ibid. § 6, ubi eum ἀπὸ ἀλφιτοποιΐας divitem esse factum scribit; εἶτ' οὐκ οἶσθα, ὅτι ἀφ' ἑνὸς μὲν τούτων, ἀλφιτοποιΐας, Ναυσικύδης οὐ μόνον ἑαυτόν τε καὶ τοὺς οἰκέτας τρέφει, ἀλλὰ καὶ πρὸς τούτοις καὶ ὗς πολλὰς καὶ βοῦς, καὶ περιποιεῖται τοσαῦτα ὥστε καὶ τῇ πόλει πολλάκις λειτουργεῖν. Vide Cobetum *Prosopograph. Xenophont.* p. 86, qui eundem esse Nausicydem suspicatur qui ὁ Χολαργεύς, quem Callicli familiarem memorat Plato *Gorg.* p. 487 c ex quo loco improbum et nequam fuisse hominem satis efficitur

Ναυσιμάχη: nomen ex re fictum, Th. 804. Vide Summarium p. 455

Ναύσων: οὐδὲ **Ναυφάντης** γε τῆς Ναύσωνος ἄρξει ποθ' Ὑπέρβολος Equit. 1309, fictum nomen triremis a ναῦς

Νεῖλος: Νείλου προχοαῖς Nub. 272 (conf. Hom. Il. XVII 263, Solon. fr. 27, Aesch. Suppl. 1025); Νείλου μὲν αἵδε καλλιπάρθενοι ῥοαί Th. 855 (ex Euripidis *Helena*)

Νεοκλείδης: Schol. Pluti v. 665 εἴρηται δὲ καὶ ἐν Πελαργοῖς (fr. XII) περὶ αὐτοῦ ὅτι ῥήτωρ καὶ συκοφάντης: Eccl. 254 τί δ' ἢν Νεοκλείδης ὁ γλάμων σε λοιδορῇ, (ubi scholiastes: ἐκωμῳδεῖτο ὡς συκοφάντης καὶ ξένος καὶ κλέπτης); ibid. 398—404 in concione oraturus abigitur, πρῶτος Νεοκλείδης ὁ γλάμων παρείρπυσεν; Νεοκλείδης ὅς ἐστι μὲν τυφλός, κλέπτων δὲ τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντικεν Pl. 665 (cfr. Martial. *Epigr.* III 58); τῷ Νεοκλείδῃ φάρμακον καταπλαστὸν ἐνεχείρησε τρίβειν Pl. 716; ἐπῄνουν τὸν θεὸν ὅτι τὸν Νεοκλείδην μᾶλλον ἐποίησεν τυφλόν Pl. 746, in qua fabula narratur Aesculapius Neoclidem prout merebatur curasse, nimirum cruciatus eius et caecitatem augens, quo eiurare posset concionem, 716—725, et caeciorem etiam quam erat ante reddens

Νέστωρ: εἰ γὰρ πονηρὸν ἦν (ἡ ἐν ἀγορᾷ διατριβή), Ὅμηρος οὐδέποτ' ἂν ἐποίει τὸν Νέστορ' ἀγορητὴν ἂν οὐδὲ τοὺς σοφοὺς ἅπαντας Nub. 1056. Vide Hom. *Iliad.* I, v. 247 sq.: τοῖσι δὲ Νέστωρ ἡδυεπὴς ἀνόρουσε, λιγὺς Πυλίων ἀγορητής

Νεφελοκοκκυγία: nomen urbis fictum ex νεφέλαι et κόκκυξ (quod pro insipiente aliquo et vano dicebatur: sic Ach. 598

ἐχειροτόνησαν γάρ με κόκκυγές γε τρεῖς; Platon. Laius fr. 1:

ἀβελτεροκόκκυξ ἠλίθιος περιέρχεται:

Phrynich. Bekker. p. 27, 24 **ἀβελτεροκόκκυξ**: *ἀβέλτερος καὶ κενός· κόκκυγα λέγουσιν τὸν κενὸν καὶ κοῦφον*) Av. 819, 821, 904, 1565, fingitur colonia esse Atheniensium quippe a duobus Atheniensibus condita; *τὰς Νεφελοκοκκυγίας* ib. 917, 963, 1023

Νεφελοκοκκυγιεύς: Nubicuculiae incola Av. 878, 1035, 1040

Νηρεύς: *Νηρέος εἰνάλιοι κόραι* Th. 236

Νίκαρχος: *συκοφάντης*, Ach. 908—958 prodit Boeotum delaturus, ridicula fingens; sed Dicaeopolis arreptum eum pro vase fictili sarmentis illigat et Boeoto venditum domum auferendum tradit

Νίκη: *ὦ Παλλάς, δεῦρ' ἀφικοῦ λαβοῦσα τὴν ἐν στρατιαῖς τε καὶ μάχαις ἡμετέραν ξυνεργὸν Νίκην ἢ χορικῶν* (i. q. *χορῶν*, sic *Λακωνικοὶ* pro *Λάκωνες* Nub. 186, Pac. 212, *Ἀχαρνικοὶ* pro *Ἀχαρνῆς* Ach. 324, *Μεγαρικοὶ* pro *Μεγαρῆς* Ach. 830) *ἐστιν ἑταίρα* Eq. 589; *αὐτίκα* (exempli gratia) *Νίκη πέτεται πτερύγοιν χρυσαῖν* Av. 574 (conf. Demosth. 24, 121: *οἱ τὰ ἀκρωτήρια τῆς Νίκης περικόψαντες ἀπώλοντο αὐτοὶ ὑφ' αὑτῶν*, ubi Schol. *λέγει τὰ πτερά· οὕτω γὰρ γράφεται ἡ Νίκη; ταύτης δὲ τὰς πτέρυγας χρυσᾶς οὔσας ἐπεχείρησάν τινες κακοῦργοι ἀφελέσθαι*); *δέσποινα Νίκη ξυγγενοῦ* Lys. 317 (templum Victoriae cummaxime conspicatus haec loquitur Chorus, vide WORDSWORTH *Athens and Attica* cap. XIV p. 108, et cfr MURE, *Journal of a Tour in Greece*, II p. 68)

Νικίας: homo *γυναικώδης*, Eccl. 428, diversus a celebri duce, huius fortasse nepos, *εὐπρεπὴς νεανίας λευκός τις ἀνεπήδησ' ὅμοιος Νικίᾳ δημηγορήσων*

Νικίας: filius Nicerati, inter illustrissimos belli duces: cuius *τὸ ἄθαρσες καὶ καταπεπληγμένον* (Plut. Nic. 4) notat Aristophanes in Georg. fr. 1 v. 4

διοχίλιαι γάρ εἰσι σὺν ταῖς Νικίου,

ubi fingitur mille drachmas dedisse ne imperium ei demandaretur, et rursus Eq. 357 ubi minatur isiciarius

λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας καὶ Νικίαν ταράξω.

(conf. Plutarch. Alcib. c. 14, *Ἀλκιβιάδη[s] ἐπεὶ Λακεδαιμόνιοι πρὸς τοὺς Βοιωτοὺς ἐποι[ή]σαντο συμμαχίαν ὀργιζομένους λαβὼν το[ὺς] Ἀθηναίους ἔτι μᾶλλον ἐξετράχυνε καὶ τ[ὸν] Νικίαν ἐθορύβει καὶ διέβαλλεν εἰκότα κατ[η]γορῶν...τὸν δὲ Νικίαν ἔκπληξις εἶχε κ[αὶ] κατηφεία τῶν ἀνδρῶν τῆς μεταβολῆς ἀγνοοῦ[ν]τα τὴν ἀπάτην καὶ τὸν δόλον*. In *Equitib[us]* inducitur ut servus populi male habitus a[b] alio servo Cleone; timide proponit Dem[o]stheni ut transfugiant ad Lacedaemonio[s] 1—29; deinde ut dis supplicent, 31; vel [ut] moriantur, 80 sqq. Tandem Demosthene su[a]dente stertenti Cleoni abripit oracula cla[m] habita, 110 sq.; abit Cleonem quid ag[at] speculaturus, 154. *Ὑπερακοντίζεις σύ γ' ἤ[δη] Νικίαν ταῖς μηχαναῖς* Av. 363 (ubi Bergl[e]rus confert Thucyd. III 51 qui testatur eu[m] in expeditione adversus Minoam insula[m] duas quasdam urbes ope machinarum c[e]pisse: *ἐν δὲ τῷ αὐτῷ θέρει μετὰ τὴν Λέσβ[ου] ἅλωσιν Ἀθηναῖοι Νικίου τοῦ Νικηράτ[ου] στρατηγοῦντος ἐστράτευσαν ἐπὶ Μίνωαν τὴν ν[ῆ]σον, ἣ κεῖται πρὸ τῶν Μεγάρων*: deinde mo[x] *ἑλὼν οὖν ἀπὸ τῆς Νισαίας πρῶτον δύο πύρ[γω] προέχοντε μηχαναῖς ἐκ θαλάσσης* etc.; etiam obsidione Meli adhibitae machinae bellic[ae] eum nobilitarunt). In *Avibus* v. 639 vo[ce] *μελλονικιᾶν* perstringitur ut cunctator [v]ob lentam obsidionem Pyli (Plutarch. *Nic.* c. 8 qui hunc locum citat) vel [ob] expeditionem Siciliae in aliud atque ali[ud] tempus dilatam. 'Non dubium est' [ait] Berglerus 'quin ad vocem illius respexe[rit] qui Niciam in concione increpavit, qu[od] nimis cunctaretur suscipere praefectura[m] classis in Siciliam mittendae, a qua expe[di]tione cum Nicias deterrere Atheniens[es] vellet, in primis magnitudinem sumptu[um] praetendebat, quos urbs esset factura, te[ste] Thucydide VI 25, *καὶ τέλος παρελθών [τις] τῶν Ἀθηναίων καὶ παρακαλέσας τὸν Νικί[αν] οὐκ ἔφη χρῆναι προφασίζεσθαι οὐδὲ διαμ[έλ]λειν, ἀλλ' ἐναντίον ἁπάντων ἤδη λέγειν [ἥν]τινα αὐτῷ παρασκευὴν Ἀθηναῖοι ψηφίσ[ων]ται*

Νικοδίκη: nomen mulieris, Lys. 321

Νικόμαχος: Ran. 1506, vide s. n. **Μ[υρ]μηξ**. Hic est Nicomachus contra que[m] Lysias accusationem instituit, *εὐθυνῶν κατ[...]*

ορίαν. Fuerat autem ὑπογραμματεύς, (Lys. 27) quod munus vile admodum fuit et ontemptum, servili loco natus (ibid. § 2), ui cum aliis quibusdam mandatum est ublice, ut Solonis leges iam obsoletas re-ognosceret; quo munere functus est inde ɔ illo tempore, quo quadringentis impe-um ademptum est, usque ad id quo tri-inta virorum dominatus constitutus: quanta item licentia, quam fraudulente in eo ver-atus sit, patet ex Lysia § 2. Eundem ho-ninem acerbe tangit Comicus in Ran. 1084

κᾆτ' ἐκ τούτων ἡ πόλις ἡμῶν
ὑπογραμματέων ἀνεμεστώθη,
καὶ βωμολόχων δημοπιθήκων:

uo in loco verisimillimum est dici Nico-iachum eiusque socios, qui ita foede in olonis legibus conformandis grassatus es-it, ut magistratus ab eo poenam repeterent in ius vocarent sed frustra: noluit enim ges Solonis tradere, faciliusque evasit ericulum in communi omnium rerum per-urbatione, quod prodit Lysias *l.l.* § 3. onstituto dominatu XXX virorum eiectus st in exilium ut docet Lysias § 15: postea item, iis expulsis, in patriam restitutus um reliquis exulibus et denuo functus est unere legum recognoscendarum Lys. § 4. 'ide plura de eo apud BERGK. *Epistul. ad chillerum* pp. 141—155

Νικόστρατος: alias homo ignotus, ὁ καμβωνίδης dictus, quia incola erat pagi ui nomen Σκαμβωνίδαι τῆς Λεοντίδος φυλῆς, 'esp. 81

Νιόβη: eius liberi mares septem, puel-æ septem, Dram. vel Niob. fr. 1; per-ona in Aeschyli aliquo dramate, quam quia nutam induxerat ridet Euripides Ran. 911 qq. 920; ἐκ Νιόβης ῥῆσιν τὴν καλλίστην πολέξας, Vesp. 580, v.s.n. **Οἴαγρος**

Νόμιος: Ἑρμῆν τε Νόμιον ἄντομαι Th. 77, ἔφορος γὰρ τῶν θρεμμάτων ὁ θεός. CHOL. Vide s.n. **Ἑρμῆς** p. 814 B. et panhem. et Callim. *Hymn. in Apollinem* 47

Νύμφη: Νύμφαι θεαί Pac. 1070 (ubi chol. αἱ ἔφοροι τῆς μαντικῆς νύμφαι); Νύμ-αι ὀρείπλαγκτοι Th. 326; Νύμφαι ὀρεσ-ίγονοι Ran. 1344, (ex Euripidis Temeni-is?); χοροῖς τερπόμενος Νυμφᾶν (de Dionyso) Th. 991; εἴτ' Ὠκεανοῦ πατρὸς ἐν κήποις (ὦ νεφέλαι), ἱερὸν χόρον ἵστατε Νύμφαις Nub. 271 (i.e. 'in gratiam et honorem Nympharum quae sunt in hortis Oceani.' Exuta imagine fontes imbribus irrigari dicitur); Νύμφαις οὐρείαις ξυμ-παίζων Av. 1098; ἄντομαι καὶ Πᾶνα καὶ Νύμφας φίλας Th. 978

Νύξ: τίκτει πρώτιστον ὑπηνέμιον Νὺξ ἡ μελανόπτερος ᾠόν (unde Amor exiit) Av. 693—696

Νύσιος: ἐπὶ δὲ κάλεσον Νύσιον, ὃς μετὰ μαινάσι βακχιοῖ εὐάσιν Lys. 1283; Νυ-σήϊον Διὸς Διώνυσον Ran. 215 (ionica forma)

Ξ

Ξανθίας: nomen servorum usitatissi-mum; Ach. 243, 259, Nub. 1485, Av. 656; in *Vespis* inducuntur Sosias et Xanthias, in *Ranis*, Xanthias, in Pluto Cario

Ξανθίδιον: nomen deminutivum, Ran. 582

Ξάνθιππος: nomen in familia Periclis usitatum, Nub. 64: ἡ μὲν ἵππον προσετίθει (adicere volebat) πρὸς τοὔνομα, Ξάν-θιππον ἢ Χάριππον

Ξενοκλέης: Carcini filius (ὁ Καρκίνου, Th. 441) homo corporis perexigui, fratrum ὁ σμικρότατος, Vesp. 1510, qui malas tragoedias faciebat (Thesm. 170, 440, Vesp. 1511, Ran. 86) quarum frigi-ditatem et exilitatem videtur compensare voluisse immoderato machinarum in appa-ratu scenico usu, unde μηχανοδίφης dicitur Pac. 790, eodem modo quo Plato in So-phistis fr. I (Meineke *Fr. Com.* II p. 661) eum δωδεκαμήχανον appellavit. Tragoediam eius *Licymnium* facetissime Comicus perstringit in *Nubibus* 1260—1274. Infelix Amynias intro ἰώ μοι exclamat. Strepsiades igitur e tragico gemitu colligit unum e Carcini demonibus, quasi dicas e filiis Neptuni, vo-ciferatum esse: nec fallit eum, vociferatus est Xenocles. Paulo post Amynias per-git, ὦ σκληρὲ δαῖμον, κ.τ.λ. Tum Strepsi-ades de *Licymnio* Xenocleo recordatus, τί δαί σε Τληπόλεμός ποτ' εἴργασται κακόν; Nondum vero Xenoclis poësin omittit Amynias, sed mox indidem sumit illud ἵππους ἐλαύνων ἐξέπεσον νὴ τοὺς θεούς.

Haec omnia e scholiastae narratione efficit Fritzschius ad Th. 169. Salse eundem ridet Vesp. 1510, ubi ita depingitur *ὁ πιννοτήρης οὗτός ἐστι τοῦ γένους, ὁ σμικρότατος ὃς τὴν τραγῳδίαν ποιεῖ* i.e. malus ille tragicus, ad quem locum scholiastes: *διαβάλλει αὐτὸν ὡς ἀδηφάγον· πιννοτήρης—καρκίνιόν τί ἐστι σύννομον καὶ ἀεὶ ταύτῃ* (sc. *τῇ πίννῃ*) *προσεχόμενον· Σοφοκλῆς Ἀμφιαράῳ* (Nauck. *tr. fr.* p. 123).

ὁ πιννοτήρης τοῦδε μάντεως χορός.

Xenoclem Sophoclis *Amphiaraum* egisse atque ita egisse ut hunc tragici senarium insigni quodam modo et cum offensione audientium recitasse conicit idem Fritzschius. Ceterum mores Xenoclis non magis quam poesis probabantur Aristophani, dicit enim eum *κακόν* Thesm. 179

ὁ δὲ Ξενοκλέης ὢν κακὸς κακῶς ποιεῖ.

Vide s. n. **Καρκίνος**

Ξενοφάντης: *τὸν Ξενοφάντου* Nub. 313 h e. *Ἱερώνυμον*, vide s. n. p. 840. Promissum ei capillum tribuit, quod tum animi effeminati ac luxuriosi indicium videbatur magnamque cum centauris similitudinem propterea quod veteres in hoc genere animantium profundas libidines cognoverant.

Ξένυλλα: nomen mulieris, Th. 633

O

Ὀδόμαντοι: *Θρᾳκῶν ἔθνος*, Ach. 157 (Thuc. II. 101, V. 6, Herod. VII. c. 112, Leake *Graec.* III p. 465). *Ὀδομάντων στρατός* Ach. 156 sqq.: in qua fabula producuntur in concionem a legato qui tales socios ab Sitalce, Odrysarum rege, impetraverit

Ὀδυσσεύς: *ῥάκεσιν κρυφθεὶς ὥσπερ πολύμητις Ὀδυσσεύς* Vesp. 351. Vide Homeri Odyss. IV 245, Eur. Hec. 241 quibus locis Ulixes mendici specie hostes decepisse fertur

Οἴαγρος: histrio, qui ut patet e Vesp. 580, egregie partes agebat in *Niobe*

Οἰδίπους: *ἦν Οἰδίπους τὸ πρῶτον εὐδαίμων ἀνήρ, εἶτ' ἐγένετ' αὖθις ἀθλιώτατος βροτῶν* Ran. 1182 ex Euripideae *Antigonae* prologo: contra cavillatus Aeschylus probat Oedipum numquam desiisse es[se] miserrimum vel antequam nasceretur; *Οἰδίπου δὲ παῖδε διπτύχω κόρω Ἄρης κατ[έ]σκηψε* Phoeniss. fr. 1; *εἰ καταστήσεσ[θε] τοῦτον τὸν νόμον, τὴν γῆν ἅπασαν Οἰδιπ[ό]δων ἐμπλήσετε* Eccl. 1041. De usu plur[a]lis numeri vide s. n. **Λάμαχος**

Οἰνεύς: fabula Euripidea, quam an[...] Ol. lxxxviii 3 actam esse docet Acharn. 41[8] *τὰ ποῖα τρύχη; μῶν ἐν οἷς Οἰνεὺς ὁδὶ ὁ δύ[σ]ποτμος γεραιὸς ἠγωνίζετο;* (partes su[as] agebat): cui Dicaeopolis *οὐκ Οἰνέως ἦν ἀλ[λ'] ἔτ' ἀθλιωτέρου.* De argumento fabulae vi[de] Apollodor. I 8, 6, Hygin. fab. 175: 'Agri[us] Parthaonis filius, ut vidit Oeneum fratre[m] orbum liberis factum, egentem regno e[x]pulit atque ipse regnum possedit: interi[m] Diomedes Tydei filius et Deipyles, Il[io] devicto ut audivit avum suum regno pu[l]sum, pervenit in Aetoliam cum Sthene[lo] Capanei filio et armis contendit cum L[y]copeo Agrii filio, quo interfecto Agriu[m] (egentem) e regno expulit atque Oene[o] avo suo regnum restituit postque Agri[us] regno expulsus ipse se interfecit.' Versu[s] ex *Oeneo* habes Ran. 72 ubi Euripidis verb[a] laudat schol.

(ΔΙΟΜ.) *σὺ δ' ὧδ' ἔρημος ξυμμάχων ἀπόλλυσαι*
(ΟΙΝ.) *οἱ μὲν γὰρ οὐκέτ' εἰσὶν οἱ δ' ὄντ[ες] κακοί:*

Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στ[ά]χυν θύων ἀπαρχὰς Ran. 1238 ex Euripid[is] *Meleagro* (fr. 520 Nauck)

Οἰώνιχος: homo turpissimarum libid[i]num, sodalis Ariphradis, Eq. 1287

Ὁλκαδες: naves onerariae, fabu[la] Aristophanis, p. 740, 741

Ὀλοφύξιοι: Stephanus de *Urbibu[s]* *Ὀλόφυξος, πόλις ἐν Θρᾴκῃ περὶ τὸν Ἄθ[ω]* *ὁ πολίτης Ὀλοφύξιος*; meminit Thuc. [IV] 109. Av. 1040 ad *ψηφισματοπώλου* d[e]cretum *χρῆσθαι Νεφελοκοκκυγιᾶς τοῖς αὐτο[ῖς] μέτροισιν καθάπερ Ὀλοφύξιοι* Pithetaer[us] respondet *σὺ δέ γ' οἶσπερ ὠτοτύξιοι χρήσ[ει] τάχα* ubi Brunckius 'huius nominis [a]d similitudinem facete finxit Comicus genti[le] *Ὀτοτύξιος*, tamquam ab urbe *Ὀτότυξο[ς]* alludens ad *ὀτοτύζειν, θρηνεῖν.* Perinc[de] est ac si dixisset, *σὺ δέ γ' ὀτοτύξει τάχα*, [...] Lys. 520 *ὀτοτύξει τοι μακρὰ τὴν κεφαλήν'* [...]

'Ολυμπία: 'Ολυμπίασιν, ἐν Πύλαις, [Π]υθοῖ Lys. 1131; 'Ολυμπίασιν ἡνίκ' ἐθεώ[ρ]ουν ἐγώ Vesp. 1382

'Ολυμπιάς: **'Ολυμπιάδες** μέλος Χάριτες [Μ]οῦσαί τ' ἐπωλόλυξαν Av. 782. Conf. [H]omer. *Il.* II 491: 'Ολυμπιάδες Μοῦσαι, [Δ]ιὸς αἰγιόχοιο θυγατέρες; Hesiod. *Theo[g]on.* 25

'Ολυμπίειον (templum): fr. CCXXIX

'Ολυμπικός: εἰ ἐπλούτει (ὁ Ζεύς), πῶς [ἂ]ν ποιῶν τὸν 'Ολυμπικὸν αὐτὸς ἀγῶνα, ἵνα [τ]οὺς Ἕλληνας ἅπαντας ἀεὶ δι' ἔτους πέμπτου [ξ]υνεγείρει, ἀνεκήρυττεν τῶν ἀσκητῶν τοὺς [νι]κῶντας στεφανώσας κοτινῷ στεφάνῳ Plut. 584

'Ολύμπιος: Ἥρᾳ 'Ολυμπίᾳ Av. 1731: [μ]ὰ τὸν Δία τὸν 'Ολύμπιον iurat Strepsia[d]es, cui cavillans filius ἰδού γ', ἰδοὺ Δί' ['Ο]λύμπιον Nub. 817, 818: παρὰ τῶν θεῶν [ε]ἰμὶ) τῶν 'Ολυμπίων Av. 1202; γένος 'Ο[λ]υμπίων θεῶν μέλπε Th. 960; εὔχεσθε τοῖς [θ]εοῖσι τοῖς 'Ολυμπίοις καὶ ταῖς 'Ολυμπίαι[σ]ι Th. 331 formula sollemnis quam imitatur [A]v. 866 εὔχεσθε...ὄρνισιν 'Ολυμπίοις καὶ ['Ο]λυμπίῃσι πᾶσι καὶ πάσῃσιν; Av. 1231 [θ]ύειν τοῖς 'Ολυμπίοις θεοῖς

Ὄλυμπος: deorum sedes; πᾶς δ' [ἐ]πεκτύπησ' Ὄλυμπος Av. 780; εἶτ' ἐπ' ['Ο]λύμπου κορυφαῖς ἱεραῖς χιονοβλήτοισι κά[θ]ησθε Nub. 270; τοῦ σεμνοτάτου δι' 'Ολύμ[π]ου Th. 1068 (ex Eur. *Andromeda*); ἢν [τ]ούτους νομίσωσι θεοὺς τοὺς ἐν 'Ολύμπῳ [A]v. 578; πῶς δ' ἐς γῆράς ποτ' ἀφίξονται; [κ]αὶ γὰρ τοῦτ' ἔστ' ἐν 'Ολύμπῳ Av. 606; [ἀ]ναπέτομαι δὴ πρὸς Ὄλυμπον πτερύγεσσι [κ]ούφαις Av. 1372 (ex Anacreonte: loqui[tu]r dithyrambicus poeta)

Ὄλυμπος: antiquissimus tibicen, Mar[sy]ae discipulus, modorum praecipue flebi[li]um et lugubrium auctor, qui floruit circa [a.] Chr. nat. 738—700. Memoratur Eq. 9 [D]emosthenes et Nicias, deplorantes suam [co]nditionem, dolorem exprimunt

ξυναυλίαν κλαίοντες Οὐλύμπου νόμον,

[q]uo loco ξυναυλία accipiendum est de dua[ru]m tibiarum concentu, non de concentu [ci]tharae cum tibia; quod evincitur illo [τ]ὸ μῦ, quo tibiae non citharae sonus expri[m]itur. Testimonia veterum de eo collegit Clintonus *Fast. Hellen.* Vol. I p. 345 *not.* Vide praeterea Mueller *Hist. Litter. Graec.* cap. xii § 6; Grote *Hist. Graec.* IV p. 102; Burrettium in Plutarch. *de Music.*, *Comm. Acad. Paris. Inscript.* Vol. X *not.* 30 et Vol. XIII *not.* 104; Platon. *Sympos.* p. 215 B, Aristot. *Politic.* VIII 5, 5 τῶν 'Ολύμπου μελῶν· ταῦτα γὰρ ὁμολογουμένως ποιεῖ τὰς ψυχὰς ἐνθουσιαστικάς

Ὅμηρος: cum Orpheo, Musaeo, Hesiodo τοῖς γενναίοις poëtis accensetur qui utilissimam operam navassent hominum moribus erudiendis et emolliendis eorumque miseriis levandis; quod eos rem bellicam et fortitudinem docuerit, Ran. 1035, ὁ δὲ θεῖος Ὅμηρος ἀπὸ τοῦ τιμὴν καὶ κλέος ἔσχεν, πλὴν τοῦδ' ὅτι χρήστ' ἐδίδαξε, τάξεις, ἀρετάς, ὁπλίσεις ἀνδρῶν; ubi divinum appellat, ut σοφόν Pac. 1096: aegre igitur ferre debuit, quod nova disciplina ingruente in civitatem Homeri carmina sordescebant, ut iuventus ne 'Ομήρου γλώσσας quidem, quas olim omnes pueri ediscerent, teneret sed contra probe sciret quid singula vocabula antiqua et obsoleta significarent in Solonis legibus, quia horum in foro maior usus esset, Daetal. fr. XV. Auctoritate eius utitur in rebus ludicris et παρῳδεῖ eum Av. 685 (ubi respicitur ad *Il.* VI 146), Pac. 1089 ὅνπερ κάλλιστον (χρησμὸν) πεποίηκεν Ὅμηρος; εἰ πονηρὸν ἦν (sc. ἡ ἐν ἀγορᾷ διατριβή), Ὅμηρος οὐδέποτ' ἂν ἐποίει τὸν Νέστορ' ἀγορητὴν ἂν οὐδὲ τοὺς σοφοὺς ἅπαντας Nub. 1056; Ἥρην δέ γ' Ὅμηρος ἔφασκ' ἰκέλην εἶναι τρήρωνι πελείῃ Av. 575 (ubi respicitur ad *Il.* V 778

αἱ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι

de Athene et Hera); Μουσάων θεράπων ὀτρηρὸς κατὰ τὸν Ὅμηρον Av. 910, 914 (ubi respici videtur ad *Margiten*, Μουσάων θεράπων καὶ ἑκηβόλου 'Απόλλωνος)

'Οπούντιος: homo luscus: ἔγωγ' 'Οπούντιος οὐκ ἂν γενοίμην ἐπὶ ταλάντῳ χρυσίου Av. 154 perinde si ac diceret 'equidem luscus esse nollem pro talento auri.' 'Οπουντίῳ δ' ὀφθαλμὸν οὐκ ἔχων κόραξ (ἦν τοὔνομα) Av. 1294, ubi scholiastes; ὡς τοιούτου τὴν ὄψιν ὄντος, μνημονεύει δ' αὐτοῦ ὡς καὶ μέγα ῥύγχος ἔχοντος Εὔπολις ἐν Ταξιάρχοις fr. XIV

Ὀπούντιος: ἀλλ' εἰσὶν ἕτεροι (praeterea) τῆς Λοκρίδος Ὀπούντιοι ἵνα χρὴ κατοικεῖν Av. 152; Strabo IX 425 ὁ Ὀποῦς ἐστι μητρόπολις (τῶν Λοκρῶν). ἀπέχει δὲ τῆς θαλάττης περὶ πεντεκαίδεκα σταδίους. Κῦνος δ' ἐστὶ τὸ ἐπίνειον· μεταξὺ δὲ Ὀποῦντος καὶ Κύνου πεδίον εὔδαιμον. Post cladem Oenophytis factam de qua Thucydides I 108, hostes facti sunt Atheniensium, Thuc. I 113, II 9, 26, 32, III 89, IV 96

Ὀρεστεία: Aeschyli tetralogia, Agamemno, Choephoroe, Eumenides, Proteus Satyricus, Ran. 1124: πρῶτον δέ μοι τὸν ἐξ Ὀρεστείας (πρόλογον) λέγε; Oresteae (Choephororum) prologus examinatur Ran. 1126—1176. Similia nomina sunt Λυκουργεία Thesm. 135, Δολωνεία, Πατροκλεία, Τηλεγονεία, Ἡρακλεία, Ἀχιλλεία, Οἰδιποδεία

Ὀρέστης: Agamemnonis filius, in tumulo patris invocat Mercurium apud Aeschylum, Ran. 1138; rediit exul, ib. 1163 sqq., cavillante Euripide eumque negante κατελθεῖν, qui clam neque publica auctoritate in patriam redierit

Ὀρέστης: nocturnus illius temporis grassator (λωποδύτης); εἶτα πατάξειέ τις αὐτοῦ (Ἀντιμάχου) μεθύων τὴν κεφαλὴν Ὀρέστης μαινόμενος Ach. 1166 (ubi μαινόμενος dicitur, quia commune ei nomen est cum Oreste illo a Furiis agitato); de eo faceta mentio rursus occurrit Av. 1490 εἰ γὰρ ἐντύχοι τις ἥρῳ τῶν βροτῶν νύκτωρ Ὀρέστῃ, γυμνὸς ἦν πληγεὶς ὑπ' αὐτοῦ πάντα τἀπιδέξια (pro ἀπόπληκτος γενόμενος πάντα τὰ ἐπιδέξια i. e. cum omnes dexterae partes corporis ei caperentur apoplexia. Credebatur autem hoc malum immitti ab heroibus. Eo alludit Comicus; quia Orestes erat cognominis heroi, sed nihil aliud vult significare quam homines ab eo verberatos et spoliatos esse. BERGLER); Av. 712 εἶτα δ' Ὀρέστῃ χλαῖναν ὑφαίνειν (φράζει), ἵνα μὴ ῥιγῶν ἀποδύῃ ne prae frigore horrens spoliet (alios) vestibus (conf. Av. 492, Eccl. 668, 670)

Ὀρνεαί: δημοσίᾳ ἵνα ταφῶμεν, φήσομεν πρὸς τοὺς στρατηγοὺς μαχομένω τοῖς πολεμίοισιν ἀποθανεῖν ἐν Ὀρνεαῖς Av. 396 ubi lusus est in paronomasia ἐν ὀρνέοις inter aves. Orneae nomen est urbis int[er] Corinthum et Sicyonem sitae, quae ann[o] ante hanc fabulam actam ab Argivis [et] Atheniensibus diruta fuerat: vide Thucy[d.] VI 7. Infra v. 967, ubi fatidicus oraculu[m] edit de societate inter duos illos Atheniens[es] et aves inita eorumque communi in aë[re] domicilio, obscure istud innuit, Ornearu[m] situm memorans, τὸ μεταξὺ Κορίνθου κ[αὶ] Σικυῶνος. Strabo 8, 382: Ὀρνεαὶ δ' εἰσ[ὶν] ἐπώνυμοι τῷ παραρρέοντι ποταμῷ, νῦν μ[ὲν] ἔρημοι πρότερον δ' οἰκούμεναι καλῶς· κεῖντ[αι] δ' ὑπὲρ τοῦ πεδίου τοῦ Σικυωνίων τὴν [δὲ] χώραν ἔσχον Ἀργεῖοι

Ὀρφεύς: τελετάς θ' ἡμῖν κατέδειξε φόν[ων] τ' ἀπέχεσθαι, in hominum notitia[m] protulit ritus sacrorum mystic[os] et abstinere docuit a caede, Ra[n.] 1032, ubi cum Musaeo, Homero, Hesio[do] accensetur τοῖς γενναίοις ποιηταῖς qui hom[i]num moribus erudiendis utilissimam nava[s]sent operam

Ὀρσίλοχος: Lys. 725, ubi schol. πορν[o]βοσκὸς καὶ μοιχὸς καὶ ἐπὶ θηλύτητι κωμῳδεῖτ[αι]

Ὀτοτύξιος: vid. s. n. Ὀλοφύξιος

Οὔλυμπος: vid. s. n. Ὄλυμπος

Π

Παιάν: Apollo sanans, qui ἰήιος v[el] Παιήων sive Παιάν appellatur: hinc dole[n]tis exclamatio Ach. 1212 ἰὼ ἰὼ Παιὰν [ἰὼ] Παιὰν ἰώ: Vesp. 874 ἰήιε Παιάν ubi h. l. sermonem tragicum imitatur poeta q[ui] alibi forma Παιών utitur ut Eq. 408, 131[8], Pac. 453, 454, 555, Av. 1763, Thesm. 31[1], 1035, Plut. 636. Conf. Soph. O. R. 15[4], Trach. 221, Aesch. Agam. 148

Παιονίδης: Κινησίας Lys. 825, u[bi] Berglerus ita explicat vocem ut a παίε[ιν] verbo formatum sit, quod de re vener[ea] usurpatur ut in Pace v. 874

Παιώνια: festum Apollonis, de cui[us] tempore dubitatur; Ach. 1213 ἀλλ' οὐ[χὶ] νυνὶ τήμερον παιώνια

Παλαμήδης: fabula Euripidea; οἶδ' ἐ[γώ·] καὶ δὴ πόρον ἐκ τοῦ Παλαμήδους· ὡς ἐκ[εῖ]νος τὰς πλάτας ῥίψω γράφων, Th. 770 (u[bi] schol. Rav.: ὁ γὰρ Εὐριπίδης ἐν τῷ Παλ[α]μήδει ἐποίησε τὸν Οἴακα τὸν ἀδελφὸν Π[αλαμήδους]

αμήδους ἐπιγράψαι εἰς τὰς πλάτας τὸν ἰνατον αὐτοῦ, ἵνα φερόμεναι αὗται ἔλθωσιν ς τὸν Ναύπλιον τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ παγγείλωσι τὸν θάνατον αὐτοῦ. Itaque uripides in *Palamede* Oeacem multis reiis necem Palamedis inscribere eosque ι mare omnes proicere iusserat, sperantem re ut unus certe de tot remis ad Euboeae tora appulsus Nauplium de morte filii sui ertiorem faceret. Nempe Euripides Paımedem vel mortuum e sua ipsius arte onnihil proficere volebat, quando versutus omo scribendi facultatem et commercia tterarum invenerat. Sic enim in illa agoedia (Nauck. fr. 582) Palamedes ivus vidensque de semet ipso gloriatur

ἐξηῦρον ἀνθρώποισι γράμματ' εἰδέναι,
ὥστ' οὐ παρόντα ποντίας ὑπὲρ πλακὸς
τἀκεῖ κατ' οἴκους πάντ' ἐπίστασθαι καλῶς):

d hunc πόρον respicitur ib. 848 οὐκ ἔσθ' πως οὐ τὸν Παλαμήδην ψυχρὸν ὄντ' αἰσχύεται, h. e. pudet eum sine dubio frigidi tius inventi quo ipsum quasi Nauplium eax arcessivi: εὖ γ' ὦ Παλάμηδες ὦ σοφωτάτη φύσις (Euripidem appellat Dioysus ob singularem quandam sollertiam, an. 1451. Conf. Eupol. fr. inc. 2, Meinek. p. 547: παλαμηδικόν γε τοῦτο τοὐεύρημα καὶ σοφόν σου)

Παλλάδιον: Eustathius p. 1419, 52 αἱ δικαστήριον ἱστοροῦσιν 'Αθήνησιν ἐπώνυον τῆς Παλλάδος. 'Αριστοφάνης fr. inc. 386

ἄκων κτενῶ σ' ὦ τέκνον, ὁ δ' οὖν ὑπεκρίνετο
'ἐπὶ Παλλαδίῳ τἄρ', ὦ πάτερ, δώσεις δίκην'.

ν δ' ἂν ἡ πόλις πλέα...παλλαδίων χρυσουένων Ach. 547 (*the city would have been ull of figure-heads of Pallas a-gilding*). Palladis simulacra in puppibus navium efixa sumptibus τριηράρχου deaurabantur

Παλλάς: ὦ πολιοῦχε Παλλάς, ὦ τῆς ρωτάτης μεδέουσα χώρας Eq. 581 (ubi ymno advocatur ab Equitibus); Παλλὰς Πυλαιμάχος Eq. 1172 (ubi fingit deae omen e rebus ad Pylum gestis); ὦ Παλὰς ὥς μ' ἀπώλεσας Nub. 1265 (e Xenoclis *icymnio*, ubi notanda annominatio); ὦ ότνια Παλλὰς καὶ θεοί Eccl. 476; λιπαρὰν splendidam) χθόνα Παλλάδος Nub. 99; Παλλάδος κλεινὸν πέδον Pl. 772: Παλλάδα περσέπολιν δεινάν Nub. 967 (initium carminis Lamproclis quod servavit scholiastes, Παλλάδα περσέπολιν κλήζω, πολεμαδόκον ἁγνάν, παῖδα Διὸς μεγάλου δαμάσιππον); Παλλάδα τὴν φιλόχορον ἐμοὶ δεῦρο καλεῖν νόμος ἐς χορόν, παρθένον ἄζυγα κούρην, ἣ πόλιν ἡμετέραν ἔχει καὶ κράτος φανερὸν μόνη, κληδοῦχός τε καλεῖται Th. 1137—1142; φοβεσιστράτη Eq. 1177; ὀβριμοπάτρα Eq. 1178; γοργολόφα 1181; τριτογένεια Eq. 1189, Nub. 989. Vide s. n. '**Αθήνη**

Παμβωτάδης: Stephanus Byzant. δῆμος 'Αττικῆς, 'Ερεχθηΐδος φυλῆς. ὁ δημότης Παμβωτάδης· τὰ τοπικὰ ἐκ Παμβωταδῶν, ἐν Παμβωταδῶν. 'Αριστοφάνης

Πάμφιλος: ὁ Πάμφιλος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον (τὸν πλοῦτον) κλαύσεται (poenas dabit); Plut. 174. Qualis fuerit optime intellegitur ex Platonis loco a scholiaste servato *Amphiar.* (Mein. II p. 618):

καὶ νὴ Δί' εἰ Πάμφιλόν γε φαίης
κλέπτειν τὰ κοίν' ἅμα τε συκοφαντεῖν.

Qua de causa fidem habebimus scholiastae Pamphilum aerarium compilasse narranti et propterea bonis publicatis exilio multatum esse: κλέπτης τῶν δημοσίων οὐσίαν ἐδημεύθη· ἐκ τούτων δὲ ἐσπουδακότα πλουτεῖν κλαύσεσθαί φησιν ἁλόντα ἐπὶ κλοπῇ δημοσίων· κωμῳδεῖται δὲ καὶ ὡς δειλός. Quominus cum Palmerio *Exerc. in Auct. Graec.* p. 786 sq. eum Atheniensium ducem qui Olymp. xcviii Aeginam obsidione tenuit (cfr. Xenoph. *Hell.* v c. 1) habeamus impedit temporum ratio. Vide Fuhrium in *Museo Rhenano* a. 1837, Vol. v p. 431

Πάμφιλος: ὁρῶ τιν' ἐπὶ τοῦ βήματος καθεδούμενον, ἱκετηρίαν ἔχοντα μετὰ τῶν παιδίων...κοὐ διοίσοντ' ἄντικρυς τῶν 'Ηρακλειδῶν τῶν Παμφίλου Pl. 385. De Heraclidis, Pamphili opere, utrum pictoris an tragici poetae fuerit, non convenit inter interpretes. Tabulam fuisse censent Winckelmann. *Opp.* T. VI P. i p. 85, Meyer *Hist. Art.* T. I p. 166, O. Mueller in *Proleg. Mythol.* p. 400 sq., Sillig *Catalog. Artific.* p. 314, Kayser *Hist. Crit. Trag.* p. 20: minus recte ad tragicum quendam retulit Fuhrius *l. c.* et olim Muellerus in *Hist. Dor.* I p. 55. Optime Palmerius *Exercitt.* p. 787: 'Comicus de iis (Hera-

clidis) loquitur, tamquam de re visibili, cui comparari possit alia res, quae videtur dum ait ὁρῶ τιν' ἐπὶ τοῦ βήματος'

Πάν: κεροβάτας Πὰν ὁ καλαμόφθογγα παίζων Ran. 230 h. e. qui ungulis corneis veluti hircus incedit, quemadmodum equus a latinis poetis cornipes dicitur (*der hornfuss Pan*); ἄντομαι Πᾶνα καὶ Νύμφας φίλας Th. 978 (cfr. *Hymn. Homeric.* v. 4); ἐς Πανός Lys. 2 (i. e. ad sacellem Panis, quod in Anaphlysto pago fuisse exstructum docet Strabo Lib. IX p. 398 B. Schol. *l. c.* Πανὶ ὠργίαζον αἱ γυναῖκες μετὰ κραυγῆς. Καὶ Μένανδρος ἐν Δυσκόλῳ 'σιωπῇ' φησι 'τούτῳ τῷ θεῷ οὐ δεῖ προσιέναι;)' Πανὶ νόμους ἱεροὺς ἀναφαίνω σεμνά τε μητρὶ χορεύματ' ὀρείᾳ, Av. 745 (de luscinia: conf. Pindar. *Pyth.* III 78 ἐπεύξασθαι μὲν ἐγὼν ἐθέλω Ματρί, τὰν κοῦραι παρ' ἐμὸν πρόθυρον σὺν Πανὶ μέλπονται θαμά: fr. 71 ὦ Πᾶν, Ἀρκαδίας μεδέων, Ματρὸς μεγάλας ὀπαδέ, σεμνᾶν χαρίτων μέλημα τερπνόν); auctor libidinis erectae, Lys. 998; ἡ τοῦ Πανός ἐστι ταὐλίον Lys. 721 (ubi Brunckius 'Panis antrum subter rupes quae Macrae dicebantur, ad latus arcis septentrionale. In eo compressa Creusa ab Apolline ibidem post exactos menses Ionem peperit;' Ὦ Ἡράκλεις ὦ Πᾶνες ὦ Κορύβαντες ὦ Διοσκόρω Eccl. 1069 ubi Berglerus 'Panes invocat adolescens, quia salaces sunt vetulae istae, Corybantes quia furentibus similes, Dioscuros ut ipsi opem ferant'

Παναθήναια: καί σοι (Mercurium indicat) τὰ μεγάλ' ἡμεῖς Παναθήναι' ἄξομεν Pac. 418. Panathenaeorum sacrificia et ἑστίασις erant magnifica, ὡς πασῶν τῶν ἀποικισθεισῶν ἀπ' Ἀθηνῶν πόλεων πεμπούσης ἑκάστης ἀνὰ ἕνα βοῦν εἰς τὴν θυσίαν καὶ ἕτερα ἱερεῖα Schol. ad Nub. 386, ζωμοῦ Παναθηναίοις ἐμπλησθείς. De saltationibus Panathenaeorum exponit ibid. 988 sqq. ὀρχεῖσθαι Παναθηναίοις δέον αὐτούς; de lampadedromiis Ran. 1089 sqq. ἀφανάνθην Παναθηναίοισι γελῶν κ.τ.λ.

Παναίτιος: Ὦ Σίμων, ὦ Παναίτι', οὐκ ἐλᾶτε πρὸς τὸ δεξιὸν κέρας; Eq. 242. Hos tamquam hipparchus compellat, quos duos Athenis fuisse constat; v. Polluc. 8, 94, Photium p. 109, 24

Παναίτιος: διαθήκην ἥνπερ ὁ πίθηκ[…] τῇ γυναικὶ διέθετο Av. 440 ubi in scholi[…] haec leguntur: ἔοικε δὲ Παναίτιον κωμῳ[…] δεῖν, ὃν καὶ ἐν Νήσοις·

καταλιπὼν Παναίτιον πίθηκον.

ἔνθα καὶ μαγείρου πατρὸς αὐτὸν λέγε[…] πίθηκον δὲ αὐτὸν εἶπε διὰ τὸ πανοῦργο[…] Bergkius apud Meinekium II p. 1111 'Πίθηκος videtur vulgo audivisse non ta[…] propter vafrum ingenium quam propter or[…] turpitudinem formaeque dedecus, quema[…] modum scholiasta dicit ad Av. 441: ὁ Πα[…] αίτιος μάγειρος καὶ μικροφυὴς ἦν; et sup[…] καὶ Δίδυμος, ὅτι αἰσχρός τις τὴν ὄψιν συνεχ[…] τῇ γυναικὶ διαπληκτιζόμενος συνέθετο ἐ[…] φίλων μήτε τύπτειν μήτε τύπτεσθαι μή[…] δάκνειν αὐτὸν φιλοῦντα μήτε δάκνεσθαι· οἱ[…] 'σὺ μὲν οὐχ ἑλκύσεις τῶν ὀρχιπέδων οὐδ' ἐγ[…] τῶν τριχῶν.' Μάγειρος autem quod dicitu[…] potius ad artem quam pater professus er[…] referendum censeo; ipse enim Panaetiu[…] servos cultris faciendis aluisse videtur: hi[…] ap. Aristophanem ὁ μαχαιροποιός, quema[…] modum Cleophon λυροποιός, Hyperbol[…] λυχνοποιός vocatur. Non dubito quin ide[…] ille sit, quem ex Andocide cognoscim[…] mysteriorum profanatorum accusatum et i[…] exilium coniectum esse'

Πανάκεια: Aesculapii filia; χ[…] Πανάκει' ἀπεστράφη τὴν ῥῖν' ἐπιλαβοῦσ[…] (navibus compressis) Plut. 702; ἡ Πα[…] άκεια δὲ κατεπέτασ' αὐτοῦ (τοῦ πλούτο[…] τὴν κεφαλὴν φοινικίδι, Plut. 730

Πανδέλετος: πρότερον ἐπτώχευες [….] πηριδίου γνώμας τρώγων Πανδελετεί[…] Nub. 922 (iustus de iniusto, ubi in scholi[…] leguntur haec: Πανδελετείους, δυστρ[…] πους· ὁ Πανδέλετος τῶν περὶ τὰ δικ[…] στήριά ἐστι διατριβόντων συκοφαντῶν· ἀ[…] τοῦ εἰπεῖν 'ξηροὺς ἄρτους' γνώμας εἶπ[…] παρ' ὑπόνοιαν)

Πανδίων: προστὰς πρὸς τὸν ἀνδριάν[…] τοῦ Πανδίονος εἶδεν αὐτόν (ἐγγεγραμμένο[…] Pac. 1183. Unam dicit ex duodecim st[…] tuis quas ἐπωνύμους vocabant, quae coll[…] catae erant in Ceramico urbico pro[…] curiam Quingentorum et Tholum. Expon[…] bantur autem ante has statuas leges r[…]

ndae et quidquid cum populo debebat mmunicari: Schol. *ad l.* ἐπειδὰν κατάλο- (delectum) δεήσῃ γενέσθαι στρατείας, οσγράφοντες τὰ ὀνόματα τῶν καταλεγομέ- ἐπὶ ἑνὸς προτιθέασι τούτων τῶν ἀνδριάν-, ὑπὲρ τοῦ φανερὸν ἐκεῖσε γενέσθαι τοῖς ταλεγομένοις. Cfr. Demosth. *in Timocr.* 708, F. A. Wolf in *Prolegomm. ad Dem. ptin.* p. cxxxiii, Schoemann. *Antiq. I. P. raec.* p. 201 not. 4

Πάνδροσος: Cecropis filiae Ἄγλαυρος h. 533), Πάνδροσος, Ἕρση; νὴ τὴν Πάν-οσον Lys. 439. Observat interpres squam per Hersen, raro per Pandroson, bro autem per Ἄγλαυρον iuratum esse. de Fritzschium ad Thesm. p. 195

Πανδώρα: πρῶτον Πανδώρᾳ θῦσαι ικότριχα κριόν Av. 971 ubi interpres tecus: τῇ γῇ· ἐπειδὴ πάντα τὰ πρὸς τὸ δωρεῖται· ἀφ' οὗ καὶ ζείδωρος καὶ ἀνησι-ρα (Alciphr. I 3, Pausan. I 31, 4). Cfr. mer. *Epigr.* VII πότνια γῆ, πάνδωρε, ειρα μελίφρονος ὄλβου. Sed vatem Pan-ram memorasse recte statuit Dindorfius a vellet sibi πάντα δωρεῖσθαι

Πανόπτης: τὴν τοῦ Πανόπτου διφθέ- ἐνημμένος Eccl. 80 ubi Berglerus com-at Aeschyl. *Suppl.* 310:

A. ποῖον Πανόπτην οἰοβουκόλον λέγεις;
O. Ἄργον, τὸν Ἑρμῆς παῖδα γῆς κατέκτανεν

Παντακλέης: Παντακλέα τὸν σκαιό-τον Ran. 1036 ubi Scholiasta: διαβάλλει Παντακλέα ὡς ἀμαθῆ ἐν τῷ ὁπλίζεσθαι. te Pantaclis idem inscitiam loco Ho-ri illustrat *Il.* III 336 sq. pulchre canen-ut Paris veste armisque sumtis dimica-i se instruxerit. Pantaclis ut laevi ninit etiam Eupolis χρυσῷ γένει fr. II (Meinek. II p. 544). Valesius ad Har-rat. p. 47 Pantaclem dici poetam navit de quo vide Antiphont. *de Cho-r.* § ii p. 142

Πάραλοι: ἀλλ' οὐδὲ Παράλων οὐδεμία ἡ πάρα οὐδ' ἐκ Σαλαμῖνος Lys. 58 ubi ol. τῶν ἐν παράλῳ οἰκουσῶν· Παραλία μοῖρα τῆς Ἀττικῆς. 'Erat enim terra ica et ipso situ ac soli natura in tres tes divisa. Una pars Boeotiae contermina aerone, Parnethe et horum tractibus a procurrentibus montuosa, ἡ διακρία, a Dryoscephalis usque ad Cynosuram promontorium extenditur. Altera planior campis patentioribus, montibus paucioribus iisque modicis interiectis infra Diacriam a Cynosura ad Zosterem promontorium extendens, qua ad mare patet, ἀκτή, interius πεδίον aut μεσόγαια vocatur. Tertia denique sive meridionalis Atticae pars ab illis promontoriis ad Sunium usque in lingulae formam porrecta, quae utrimque mari adluitur, Πάραλος aut Παραλία dicebatur, in qua erant Lampra, Laurium, Thoricus, Potamus, Prasiae.' SCHOEMANN *de comitiis Athen.* p. 342 seqq. Vide s. n. **Διάκριοι** p. 804. Πάραλοι s. παραλῖται dicebantur etiam nautae triremis Paraliae de quo infra

Πάραλος: De duobus triremibus, Salaminia s. Delia et Paralia ad theorias legationesque transvehendas aliaque publica ministeria semper instructis paratisque vide Schoemann. *antiq.* p. 311 seq.; Boeckh. *Oec. civ. att.* p. 240. Πάραλος ἢ Σαλαμινία; Av. 1204 ubi Berglerus 'Quia dixerat Ἶρις ταχεῖα i. e. vi etymologiae nuncia velox, iste putat eam esse unam ex duabus illis navibus publicis quarum altera Πάραλος, altera Σαλαμινία vocabatur; quibus utebantur Athenienses, quotiens aliquid celeriter erat per mare nuntiandum aut expediendum, erant enim expeditissimae καὶ μάλιστα ταχυναυτοῦσαι'

Παρδόκας: nomen servi, Ran. 608

Παρμένων: servus; Eccl. 868 σὺ δ' ὦ Σίκων καὶ Παρμένων αἴρεσθε τὴν παμπησίαν

Παρνασός: Διόνυσος ὃς...Παρνασὸν κάτα πηδᾷ χορεύων Ran. 1212 (ubi Scholiastes Ὑψιπύλης ἡ ἀρχή· τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ στίχου 'παρθένοις σὺν Δελφίσιν'); Παρνασῶν μεγέθη Ran. 1057; Παρνασίαν θ' ὃς κατέχων πέτραν σὺν πεύκαις σελαγεῖ Βάκχαις Δελφίσιν ἐμπρέπων Διόνυσος Nub. 603. De orgiis in Parnaso a mulieribus atticis ac delphicis Baccho et Apollini habitis v. Soph. *Antig.* 1126 sqq., Eur. *Bacch.* 306 sqq., 408 sqq., 559, *Herc. Fur.* 790, *Phoeniss.* 226 sqq., *Ion.* 714 sq.

Πάρνης, ἡ: mons Atticae Boeotiam versus; βλέπε νῦν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθ'·

ἤδη γὰρ ὁρῶ κατιούσας ἡσυχῇ αὐτάς (τὰς νεφέλας) Nub. 323; ὀλίγου τ' ἀπέθανον ἄνθρακες παρνήσιοι Ach. 348

Πάρος: ἐγὼ δὲ τεθεώρηκα πώποτ' οὐδαμοῦ πλὴν ἐς Πάρον respondet senex Philocleo ad ξυνεθεώρεις Vesp. 1188, quod Richtero iudice sensum habet otiose spectandi, quasi dicat: 'stipendium merui ad Parum otiose spectando, non fortiter pugnando. Rectius accipit de theoria Boeckhius *Oeconom. Civ. Athen.* p. 214 not. 265

Πασίας: creditor Strepsiadae in *Nubibus* 21 sq. δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ.—τοῦ (pro qua re) δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ; (ubi mirabundus repetit Strepsiades interrogationem ut Soph. Philoct. 1237 et 1264: ceterum idem equi pretium Lys. VIII 10); τί χρέος ἔβα με μετὰ τὸν Πασίαν (h. e. μετὰ τὸ χρέος τοῦ Πασίου) Nub. 30 (ubi Euripidis parodia est: χρέος autem apud tragicum necessitas, apud comicum aes alienum significat); cum teste citationis advenit: eum Strepsiades multis modis insultat, insane confusa quae a Socrate didicerat in eum coniciens ib. 1214—1258

Πατροκλέης: vitae et morum Lacedaemoniorum imitator, qui ob sordes in proverbium abiit Πατροκλέους φειδωλότερος: ἐκ Πατροκλέους ἔρχομαι ('a Patrocle egredior,' ait Plutus) ὃς οὐκ ἐλούσατ' ἐξ ὅτουπερ ἐγένετο Plut. 84, ubi schol. ἐν Πελαργοῖς εἴρηται περὶ τούτου ὅστις ἕνεκεν τῆς φειδωλίας οὐδένα προσίεσθαι εἴα φυλακῆς ἕνεκα τῶν χρημάτων καὶ γλίσχρου βίου. Pariter Socraticos Strepsiades sugillat Nub. 837 ὧν ὑπὸ τῆς φειδωλίας οὐδεὶς ἐς βαλανεῖον ἦλθε λουσόμενος: conf. Av. 128, 1554

Πατροκλείδης: Av. 790

Πάτροκλος: Patrocli Aeschylei, Ran. 1041 πολλὰς ἀρετὰς Πατρόκλων: Patrocli virtutem in *Myrmidonibus* Aeschyli celebratam esse iudicat Hermannus *Opusc.* V p. 144

Παύσων: pictor erat, cuius paupertas in proverbium abiit. Hinc in Thesm. 949 dicitur Thesmophoria ieiunio colere, non ex religione ut mulieres, sed quia non habuit quod comederet ὄργια σεμνὰ θεαῖν ἅπερ (τὼ θεὰ) καὶ Παύσων σέβεται [...] νηστεύει; Παύσωνα κάλει τὸν ξύσσιτον [...] 606 (Pausonem implora convictor[em] tuum: Peniam alloquitur Chremylu[s]) οὐδ' αὖθις αὖ σε σκώψεται Παύσων ὁ π[αμ]πόνηρος Ach. 854, quibus verbis respici[t] eius pingendi ratio, quade videndus Boe[ttiger]gerus de *Archaeol. pictur.* P. 1, p. 2[...] Lessing *Laocoon.* p. 11; scilicet ludib[ria] hominum ac rerum (*caricatures*) pingeb[at] quapropter vituperatus est ab Aristot[ele] *Poetic.* II: δεῖ μὴ τὰ Παύσωνος θεω[ρεῖν] τοὺς νέους ἀλλὰ τὰ Πολυγνώτου κἂν εἰ [τις] ἄλλος τῶν γραφέων ἢ τῶν ἀγαλματοπο[ιῶν] ἐστιν ἠθικός: conf. eiusdem *Polit.* VIII [...] Egregius vero locus de Pausone ap[ud] Lucianum est Demosth. *Encom.* c. [...] Iussus enim pictor equum pingere in vo[lu]tabro (τῇ ἀλινδήθρᾳ) se volutantem, curr[en]tem pinxit et multum pulverem circa. [...] eam rem ab homine qui locarat reprehen[sus] tabulam invertit; ecce qui modo cucu[rre]rat equus iam volutabatur. Idem memo[riae] prodiderunt Aelianus *Var. H.* XIV 15 [...] Plutarchus de *Pyth. orac.* c. 5

Πάφιος: νὴ τὴν Παφίαν Ἀφροδί[την] Lys. 556

Πάφος: ὦ πότνια Κύπρου καὶ Κυθή[ρων] καὶ Πάφου μεδέουσα Lys. 833

Παφλαγών: Cleonem ita vocat par[tim] quod esset peregrinus et civis non genuin[us] partim quia erat homo turbulentus, [...] moribus suis omnia miscens; παφλά[ζειν] enim significat ebullire cum fremit[u] ollae nimium ferventes, et metaphorice [...] similia transfertur: ἀνὴρ παφλάζει, et [...] 314 παφλάζων καὶ κεκραγώς. BERGLER[...] cfr. s. v. **Κλέων** p. 860 B. Eq. 919; [...] δεσπότῃ Παφλαγὼν κεχάρισται τοῦτο [...] 54; Παφλαγὼν περιθέων τοὺς οἰκέτας [...] ταράττει Eq. 65, 102, 115; ἐπιγίγν[εται] βυρσοπώλης ὁ Παφλαγών, ἅρπαξ κε[...]κτης, Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων Eq. 1[...] βυρσαίετος ὁ Παφλαγὼν ἐσθ' οὑτοσί [...] 203; 234, 652, 691; τοῦτό γέ τοι Παφ[λα]γὼν παρεκινδύνευσε μεθυσθεὶς 1054; 1[...] τοὺς χρησμοὺς κλέψας ἔνεγκε τοῦ Παφ[λα]γόνος ἔνδοθεν Eq. 109; ξύλλαβε τὴν [Πα]φλαγόνος (κίστην) 1211, 1217; Eq[...] Παφλαγόνα τὸν νεώνητον κακῶς κ[...]

ταῖσι βουλαῖς ἀπολέσειαν οἱ θεοί, (cum sis dolis pessumdent;) ἐπρίατο δοῦ- ν βυρσοδέψην Παφλαγόνα Eq. 44; 54; ν Παφλαγόνα παραδίδωμι τουτονί Eq. 59; οὐχ οἷόν τε τὸν Παφλαγόν' οὐδὲν θεῖν Eq. 74; τὸν Παφλαγόνα εἴφ' ὅτι ιήσεις κακόν Eq. 1395; τὸν θεοῖσιν ἐχθρὸν ͻσοδέψην Παφλαγόνα ἡνίχ' ᾑρεῖσθε ͻατηγόν Nub. 581; κάκιστα δῆθ' οὗτός γε ῶτος Παφλαγόνων (ἀπόλοιτο) Eq. 6; δὴ ·ε Παφλαγόνων μὲν ἀπόλλυται ἡ σκορο- λμη Eq. 189

Πειραιεύς: τοιουτονὶ Θεμιστοκλῆς οὐ- ιποτ' ἐπενόησεν. καίτοι σοφὸν κἀκεῖν' ὁ ιιραιεύς Eq. 885; ἀριστώσῃ (τῇ πόλει ῶν) τὸν Πειραιᾶ προσέμαξεν (Θεμιστο- ῆς) Eq. 815 (quod non ad longos muros l ad munitionem tantum emporii refe- ıdum est; vide s. n. **Θεμιστοκλῆς** p. 831 ; ἐν Πειραιεῖ δήπου 'στι Κανθάρου λιμὴν c. 114; ἐν Πειραιεῖ παρὰ ταῖς πόρναις 164

Πείσανδρος: duo Pisandri commemo- ıtur in illorum hominum historia, quorum er homo nullius dignitatis, Eupolidi στρεβλός dictus, alter magnae in rep. ctoritatis vir mobili ingenio et temporibus viens, primo magna florens populi gratia, inde evertendae democratiae auctor acer- ıus. Antiquissima hominis memoria ud Aristophanem extat in *Babyloniis* XXVI Ol. lxxxviii 2 actis:

> δῶρ' αἰτῶν ἀρχὴν πολέμου μετὰ Πεισάνδρου πορίσειεν.

it igitur eorum unus quos pecunia cor- ͻtos belli caussam extitisse criminabantur. ͻm illi crimen obicit in Lysistr. 491:

> γὰρ Πείσανδρος ἔχοι κλέπτειν χοἰ ταῖς ἀρχαῖς ἐπέχοντες
> τινα κορκορυγὴν ἐκύκων:

tasse etiam Eupolis Ἀστρατεύτοις, quae ιula Olymp. lxxxviii 4 acta est, apud hol. Av. 1555

> Πείσανδρος ἐς Πακτωλὸν ἐστρατεύετο
> κἀνταῦθα τῆς στρατιᾶς κάκιστος ἦν ἀνήρ.

dem fortasse respicit Noster in Vesp. ͻ sqq. et Thesm. 811 sqq., vide Fritzsch. Thesm. p. 313. Iam Olympiade xc magogus erat, Ol. xci 1, in caussa Her- mocopidarum ζητητής et mox archon epo- nymus creatus est: Olymp. xcii cum praetor apud Samum haberet exercitum post cladem Siculam, cum Alcibiade egit ut democratiam dissolveret, Thucyd. VIII 49, 53; in quo insignis eius opera et studium fuit, ἐκ τοῦ προφανοῦς προθυμότατα ξυγκατα- λύσας τὸν δῆμον dicitur Thucydidi ibid. c. 68. Auctor fuit decreti quo Quadringenti rebus constituendis eligerentur, ibid. c. 67, quibus cum sublata oligarchia imperium esset abrogatum Deceleam se recepit ibid. 98 bonaque eius publicata sunt, auctore Lysia in orat. *de sacra olea* § 4 p. 262. Erat Pisander timiditate insigni, unde in Xenoph. *Sympos.* II § 14 Philippus scurra: καὶ μὴν ἔγωγε ἡδέως ἂν θεῴμην Πείσαν- δρον τὸν δημηγόρον μανθάνοντα κυβιστῶν εἰς τὰς μαχαίρας, ὃς νῦν διὰ τὸ μὴ δύνασθαι λόγχαις ἀντιβλέπειν οὐδὲ συστρατεύεσθαι ἐθέλει. Hinc proverbium Πεισάνδρου δειλότερος apud Suidam: conf. Aelian *H. A.* IV 1. Laetum igitur Comicis fuit argumentum, ex quibus Plato integra fabula Πεισάνδρῳ eum notavit (Cobet. *Obs. in Platon.* p. 135 sq.). Timiditatis crimen cum aliis temporibus, tum maxime Ol. lxxxix 3, subiisse videtur, quo tempore Athenienses finitis induciis novam expeditionem in Thracen parabant, Thucyd. V 2, Pisander autem militiam detrectabat. Docet hoc Xenophon *l. l.* quae dicta esse finguntur extremis diebus mensis Boedromionis Ol. lxxxix 3, eodem igitur tempore quo illa Atheniensium expeditio parari coepta est. Ad idem timiditatis documentum respicitur Pac. 395, ubi chorus Mercurium precatur:

> ἀλλὰ χάρισ' ὦ φιλανθρωπότατε καὶ μεγαλοδω- ρότατε δαιμόνων
> εἴτι Πεισάνδρου βδελύττει τοὺς λόφους καὶ τὰς ὀφρῦς,

quae iisdem ferme temporibus scripta sunt quibus militiam Pisander prae timore de- trectabat. Praeterea semel Pisandri igna- viam ridet, Ol. xci 1, in Avibus 1555 sqq.:

> πρὸς δὲ τοῖς Σκιάποσιν
> λίμνη τις ἔστ' ἄλουτος οὗ
> ψυχαγωγεῖ Σωκράτης
> ἔνθα καὶ Πείσανδρος ἦλθε
> δεόμενος ψυχὴν ἰδεῖν, ἣ

ζῶντ' ἐκεῖνον προὔλιπε,
σφάγι' ἔχων κάμηλον ἀ-
μνόν τιν', ἧς λαιμοὺς τεμὼν ὥσ-
πέρ ποθ' οὑδυσσεὺς ἀπῆλθε,
κᾆθ' ἀνῆλθ' αὐτῷ κάτωθεν
πρὸς τὸ λαῖγμα τῆς καμήλου
Χαιρεφῶν ἡ νυκτερίς:

h. e. in fabulosa Sciapodum natione locus est ubi illotus Socrates animas evocat (sive ambiguo sensu animos allicit docendo delectando): eo etiam Pisander venit (nam ad lacus animae evocari solebant, Maxim. Tyr. 14, 2) cupiens suam ipse animam videre, quae illum vivum videntemque deseruerat: venit autem victimae loco habens camelum quendam agnum (ridetur scilicet corporis vastitas), cuius fauces cum praecidisset, sicut Ulixes (in *Odyssea* XI 23 sqq.) abiit: tum extitit ei ab inferis ad sacrificium (?) cameli Chaerephon ille vespertilio. Si ἀστρατείας inertem hominem postulatum et caussa cecidisse ponimus, non inepte uti licebit Eupolidis loco ex *Marica*, quam fabulam Ol. xxxix 4 actam esse constat, apud Schol. Av. *l. c.*

A. ἄκουε νῦν Πείσανδρος ὡς ἀπόλλυται.
B. ὁ στρεβλός; A. οὔκ· ἀλλ' ὁ μέγας οὑνοκίνδιος,

hoc enim convicium haesit homini a vasta et deformi corporis statura, quam ridet etiam Hermippus qui eum ὄνον κανθήλιον vocat in *Pistricibus* fr. v (Meinek. II 384):

ἐπίβαινε δή· Πείσανδρος ὁ μέγας οὑτοσί·
χὤσπερ Διονυσίοισιν οὑπὶ τῶν ξύλων
ἐλάσας ἔρεισον εἰς ὄνον κανθηλιον.

Corporis vastitati cognatum voracitatis opprobrium in eundem coniectum esse a poetis comicis docet Athenaeus X p. 415 D, ubi polyphagorum hominum exempla apponit, cum gemello Cleonymo Pisandrum coniungens. MEINEKE *Hist. Crit. Com.* p. 176 seqq.; COBET *Prosopograph. Xenophont.* p. 46 sq.

Πειθέταιρος: Pithetaerus et Euelpides in Avibus, cives Athenienses, emigrant Athenis, quarum leges et mores oderunt, molliorem sibi sedem quaesituri: de ea invenienda ut consulant Epopem qui plurimas regiones pervolaverit, auspices aves in
manu tenentes, canistrum ollam et verb
nas, petrosa loca ascendunt, 1—53. Adv
nientibus puer Epopis Trochilus audie
tiam parat, cum se aves esse dicant, 54—
Epopi, et ipsi olim homini, exponunt q
lem cupiant sedem, nihil agentibus iucur
omnia ultro oblaturam; sed displicent q
ille proponit; magis placet avium vi
92—161. Hinc subito magnum consili
incidit Pithetaero, ut missa inconstan
aves urbem condant in immenso aë
qua condita et hominibus sint imperat
et deos fame perempturi, 162—193. A
miratus Epops aves, quas humanam lingu
docuerat, lusciniae uxoris ope convoc
advenientes singulas mirantur Pithetaer
et Euelpides, 194—309. A choro Avi
pro inimicis et aucupibus eos habenti
aegre se defendunt; adiutore Epope t
dem induciae et audientia ipsis parat
310—461. Iam Pithetaerus demonst
avibus incredulis ipsas antiquiores e
Saturno et terra; ad ipsas imperium rer
omnium pertinere, non ad deos qui iniu
usurpent; perdidisse eas imperium igna
patrum, quod urbe condita tandem rest
possit: homines autem mox intellectu
aves esse veros deos, 462—625. Pit
taerus rei administrandae praeficitur. A
sumpturi abeunt, admirati lusciniam, 63
675. Prodeunt alati, de alis suis iocan
Pithetaerus nomen urbis Nubicucul
ponit, custodiam urbanam statuit, lega
ad deos et homines mittit, 801—847; h
celebre inaugurandae urbis sacrificium
spicatur, 848 sqq. Poetam pauperem,
advenit novam urbem cantaturus, sag
tunica donatum dimittit, 904—951; var
et mendicum fatidicum, ficta oracula bl
rantem, 959—991, tum Metonem geomet
urbem dimensurum, item verberatum e
992—1020; inspectorem sycophantam i
verberat et abigit, 1021—1055; item de
torum populi venditorem leges ipsis ob
dentem, 1037—1055. Sacrificio perf
nuntius narrat Pithetaero qua celerit
aves exaedificarint murum immensae m
nitudinis et longitudinis, ipso mirante
falsis commentis simile iudicante, 111
1167. Alio nuntiante deum clam excu

n urbem involasse, armari aves iubet; advenit Iris dea, quae nullam se urbem videre confitetur, minas et amentiam Pithetaeri miratur; tandem cum spurcis dictis abigitur, 1168—1261. Venit praeco ab Atheniensibus aurea corona decorans Pithetaerum, nuntians quanto favore omnes avium moribus se addixerint; innumeros adventuros alas sibi expetitum, 1269—1307; Pithetaerus alarum copiam parari iubet, 1309 sqq.: primus advenit patricida, cui ex ciconiarum patres alentium tabulis meliora persuadet Pithetaerus et in Thracicum bellum cristis et calcibus eum armat, 1337—1371; inde Cinesias dithyramborum poeta quem irridet, 1372—1409; inde sycophanta, citator insulanus, quo alatus pluribus lites concitare possit; quem cum Pithetaerus ad honestiora negotia perducere nequeat, scutica verberatum abigit, 1410—1468. Prometheus clam Iove de caelo veniens Pithetaero narrat fame urgeri deos et seditione barbarorum deorum, quare ne ille pacta ineat cum dis, nisi avibus sceptrum reddat Iuppiter et Basileam uxorem det Pithetaero, 1494—1552. A dis veniunt legati Neptunus, Hercules et deus barbarus Triballus; quorum Herculem Pithetaerus et cenae quam parat lenociniis et persuasione ad suas partes ducit; Hercules vicissim Triballum terrore, ut silere oporteat Neptunum; conceditur igitur Regnum et Basilea Pithetaero, nuptiali habitu ad ducendam sponsam in caelum abeunti, 1565—1693. Adducitur cum Basilea, choro hymenaeum cantante, 1718—1765

Πεισίας: *εἰ δ' ὁ Πεισίου προδοῦναι τοῖς ἀτίμοις τὰς πύλας βούλεται, πέρδιξ γενέσθω τοῦ πατρὸς νεοττίον, ὡς παρ' ἡμῖν οὐδὲν αἰσχρόν ἐστιν ἐκπερδικίσαι*, Av. 766 (i.e. si Pisiae filius (Meles) portas prodere infamibus (*τοῖς ἑρμοκοπίδαις*?) voluerit, perdix fiat dignus pullus patre (ut astute elabi possit), nam apud nos non turpe more perdicum elabi. Conf. Plin. *N. H.* X 33, 51: 'si ad nidum is coepit accedere, procurrit ad pedes eius feta, praegravem aut delumbem sese simulans, subitoque in procursu aut brevi aliquo volatu cadit, ut fracta aut ala aut pedibus; procurrit iterum; iamiam prehensurum effugiens spemque frustrans, donec in diversum abducat a nidis:' Athenaeus IX 389 B, *ἔστι δὲ τὸ ζῷον (πέρδιξ) κακόηθες καὶ πανοῦργον*). Pisiae autem filius Meles est citharoedus Cinesiae poetae dithyrambici pater (Plato *Gorg.* p. 501 E) de quo Pherecrates *Ἀγρίοις* fr. IV (Meineke II p. 257):

Α. φέρ' ἴδω, κιθαρῳδὸς τίς κάκιστος ἐγένετο;
Β. ὁ Πεισίου Μέλης. Α. μετὰ τὸν Μέλητα δ' ἦν..
Β. ἔχ' ἀτρέμ', ἐγῷδα· Χαῖρις.

De Pisia autem proditore et, teste scholiasta ad Av. *l. c.*, uno *τῶν ἑρμοκοπιδῶν* Cratinus *Chiron.* fr. VIII (Meineke II p. 153):

καὶ πρῶτα μὲν οὖν παρὰ ναυτοδικῶν ἀπάγω
τρία κνώδαλ' ἀναιδῆ,
Πισίαν, Ὀσφύωνα, Διϊτρέφη,

h. e. abducam e iudicio nautodicarum impudentes istos homines condemnatos

Πελαργικόν: *τίς δαὶ καθέξει* (tenebit) *τῆς πόλεως* (h. e. *ἀκροπόλεως*) *τὸ πελαργικόν* Av. 832. De Pelasgico arcis muro, quem facete Πελαργικόν appellat Comicus ad ciconiarum nomen alludens vide Dion. Halic. *Antiq. Rom.* I, 28: *Μυρσίλος τοὺς Τυρρηνούς φησιν, ἐπειδὴ τὴν ἑαυτῶν ἐξέλιπον, ἐν τῇ πλάνῃ μετονομασθῆναι Πελαργούς, τῶν ὀρνέων τοῖς καλουμένοις πελαργοῖς εἰκασθέντας, ὡς κατὰ ἀγέλας ἐφόπων εἴς τε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν βάρβαρον· καὶ τοῖς Ἀθηναίοις τὸ τεῖχος τὸ περὶ τὴν ἀκρόπολιν, τὸ Πελαργικὸν καλούμενον, τούτους περιβαλεῖν.* Muri Pelasgici nomine posthac innotuere ea potissimum munimenta, quae arcis Acropoleos aditum ipsumque introitum tuebantur, ac loca quaedam inferiora sub arce posita includebant. Quibus bello Persico destructis eodem fere loco Pericles Propylaea extrui iussit. Herod. VI 137, Thucyd. II 17. BAEHR ad Herodot. V 64

Πελλήνη: *μῶν εὐθὺ Πελλήνης πέτεσθαι διανοεῖ*; Av. 1421 h.e. num Pellenen volare cogitas? quaerit Pithetaerus ex homine detrita veste induto; quia Pellenes in urbe Achaiae praemia athletis dabantur laenae quae ibi texebantur praestantissimae, Strabo VIII 386: *ἔστι δὲ καὶ κώμη Πελλή-*

νη, ὅθεν καὶ αἱ Πελληνικαὶ χλαῖναι, ἃς καὶ ἆθλα ἐτίθεσαν ἐν τοῖς ἀγῶσι. Harum laenarum meminit Pindarus *Olymp.* ix 97, καὶ ψυχρᾶν εὐδιαιὸν φάρμακον αὐρᾶν Πελλάνᾳ φέρε; *Nem.* x 44, ἐκ δὲ Πελλάνας (ἐπέβαν) ἐπιεσσάμενοι νῶτον μαλακαῖσι κρόκαις

Πελλήνη: nomen meretricis: Lys. 996 Πελλάνας δὲ δεῖ, ubi respici simul videtur ad urbem Pellenen quam affectabant Lacedaemonii

Πελοποννήσιος: Eq. 279 a Cleone dicitur τουτονὶ τὸν ἄνδρ' ἐγὼ 'νδείκνυμι καὶ φήμ' ἐξάγειν ταῖσι Πελοποννησίων τριήρεσι ζωμεύματα (nempe quae navibus necessaria ligna, ceram picem, quaeque cum proprie ὑποζώματα dicerentur comice hic tamquam facto ad coquum sermone ζωμεύματα s. iuscula dicuntur. SPANHEIM ad Ran. 362); Lys. 40, 75, πᾶσι Πελοποννησίοις ἀεὶ πολεμήσω (loquitur Lamachus) Ach. 620, cui respondet Dicaeopolis ἐγὼ δὲ κηρύττω γε Πελοποννησίοις ἅπασι πωλεῖν ἀγοράζειν πρὸς ἐμέ, Λαμάχῳ δὲ μή 623, 720; Πελοποννησίους μηκέτ' εἶναι Lys. 33. Peloponnesiaci belli caussae et initia (comica fictione) exponuntur Ach. 515—556

Πέλοψ: Πέλοψ ὁ Ταντάλειος εἰς Πῖσαν μολὼν θοαῖσιν ἵπποις Ran. 1232 (initium Euripidis *Iphigeniae Tauricae*)

Πενέστης: εἶτ' ἐκεῖ (ἐν Φαρσάλῳ) μόνος μόνοις τοῖς Πενέσταισι ξυνῆν τοῖς Θεσσαλῶν ('Αμυνίας), αὐτὸς πενεστὴς ὢν ἐλάττων οὐδενός Vesp. 1273, ubi ludit verbis Πενέστης et Πένης. Thessali, posteaquam e Thesprotia profecti primum Thessaliotin deinde reliquae terrae meliorem partem occupaverant, priscos harum regionum incolas in servitutem redegerunt non absimilem Helotarum condicioni: hi πένεσται dicti. Schoemann. *Antiq.* p. 80, p. 401

Πεπαρήθιος: οἶνον δὲ πίνειν οὐκ ἐάσω Πράμνιον......οὐ Πεπαρήθιον Thesm. β' fr. 1

Περγασή: pagus in tribu Erechtheide; πρὶν γὰρ εἶναι Περγασῆσιν, ἔνεον ἐν ταῖς ἐμβάσιν Eq. 321. Conf. Ovid. *A. A.* nec vagus in laxa pes tibi pelle natet; Horat. *Sat.* I. 3. 31 male laxus in pede calceus haeret; Theophr. *Charact.* 4, ἄγροικος τοιοῦτός τις οἷος μείζω τοῦ ποδὸς τὰ ὑποδήματα φορεῖν

Πέρδιξ: Πέρδιξ μὲν εἷς κάπηλος ὠνομάζετο χωλὸς Av. 1292. Claudus erat caupo et coquus Perdix, quem a comicis poetis saepe irrisum multa notant proverbia Περδίκειος πούς, Πέρδικος καπηλεῖον, ἐ[n] πάντι μύθῳ καὶ τὸ Πέρδικος σκέλος Athenaeus I, p. 4 D (quae verba e proverbi[o] ducta sunt, quo lepide usus esse fertu[r] Hegemo Thasius, qui sicubi parodias lu[dendi] denti haerebat aqua, subicere solebat κα[ὶ] τὸ Πέρδικος σκέλος, simile Aristophane[i] ληκύθιον ἀπώλεσα); καὶ μὴν χθές γ' ἡ Πέρδιξ χωλός Anagyr. fr. XI

Περικλείδας: dux Lacedaemonius, sup[p]plex ab Atheniensibus petebat copias a[d] bellum Messeniacum: Lys. 1138 seqq. οὐ[κ] ἴσθ' ὅτ' ἐλθὼν δεῦρο Περικλείδας ποτὲ Λάκων 'Αθηναίων ἱκέτης καθέζετο. Conf. Plutarch. *Cimon.* p. 489: πέμπουσιν οὖν ο[ἱ] Λακεδαιμόνιοι Περικλείδαν εἰς 'Αθήνας δεόμενοι βοηθεῖν, ὅν φησι κωμῳδῶν 'Αριστοφάνης καθεζόμενον ἐπὶ τοῖς βωμοῖ[ς] ὠχρὸν ἐν φοινικίδι στρατιὰν ἀπαιτεῖν

Περικλῆς: Plutarch. *vit. Per.* § 3 τῶ[ν] μὲν φυλῶν 'Ακαμαντίδης, τῶν δὲ δήμων Χολαργεύς, οἴκου δὲ καὶ γένους τοῦ πρώτου κατ' ἀμφοτέρους. Ξάνθιππος γὰρ ὁ νικήσας ἐ[ν] Μυκάλῃ τοὺς βασιλέως στρατηγοὺς ἔγημε[ν] 'Αγαρίστην Κλεισθένους ἔγγονον, ὃς ἐξήλασ[ε] Πεισιστρατίδας ... αὕτη κατὰ τοὺς ὕπνου[ς] ἔδοξε τεκεῖν λέοντα καὶ μεθ' ἡμέρας ὀλίγα[ς] ἔτεκε Περικλέα, τὰ μὲν ἄλλα τὴν ἰδέα[ν] τοῦ σώματος ἄμεμπτον, προμήκη δὲ τὴ[ν] κεφαλὴν καὶ ἀσύμμετρον· ὅθεν αἱ μὲν εἰκόνε[ς] αὐτοῦ σχεδὸν ἅπασαι κράνεσι περιέχονται, μὴ βουλομένων, ὡς ἔοικε, τῶν τεχνιτῶν ἐξονει[δ]ίζειν. οἱ δ' 'Αττικοὶ ποιηταὶ σχινοκέφαλον αὐτὸν ἐκάλουν· τὴν γὰρ σκίλλαν ἔστι[ν] ὅτε καὶ σχῖνον ὀνομάζουσιν. τῶν δὲ κωμικῶ[ν] ὁ μὲν Κρατῖνος ἐν Χείρωσι. Στάσις δ[ὲ] (φησὶ) καὶ πρεσβυγένης Κρόνος ἀλλήλοισι μιγέντε μέγιστον τίκτετο[ν] τύραννον ὃν δὴ κεφαληγερέταν θεο[ὶ] καλέουσι· καὶ πάλιν ἐν Νεμέσει· Μόλ' ὦ Ζεῦ ξένιε καὶ μακάριε. Τηλεκλείδης δὲ ποτὲ μὲν ὑπὸ τῶν πραγμάτων ἠπορημένο[ν] καθῆσθαί φησιν αὐτὸν καρηβαροῦντα ποτὲ δὲ μόνον ἐκ κεφαλῆς ἑνδεκακλίνου

ὀρυβον πολὺν ἐξανατέλλειν· ὁ δὲ Εὔ-
-ολις ἐν τοῖς Δήμοις πυνθανόμενος περὶ
κάστου τῶν ἀναβεβηκότων ἐξ ᾅδου δημαγω-
-ῶν, ὡς ὁ Περικλῆς ὠνομάσθη τελευταῖος·

ὅτι περ κεφάλαιον τῶν κάτωθεν ἤγαγες.

nim vero neminem acerbius laedit Comi-orum libertas quam virum egregium quem leganter ψυχὴν τῆς πόλεως veteres dixe-cnt, qui quidquid in rep. male geri vide-atur, Periclem arguebant aut abutentem imia auctoritate aut socordius utentem. Et Cratinum quidem eo usque audaciae sse progressum conicit Cobetus *Obs. in Plat. Com.* p. 7 seqq. ut ipsum persona eterisque omnibus ad maximam similitu-linem accommodatis produceret in scenam a dicentem et agentem, quibus aut risus ivium aut odium et invidia adversus eum xcitaretur. Constat enim luculento Cra-ini fragmento in Θρᾴτταις apud Plutarch. *it. Per.* c. 13, ipsum Periclem fuisse roductum in scenam: prodeuntem autem iescio quis conspicatus sic loquitur:

ὁ σχινοκέφαλος Ζεὺς ὁδὶ
προσέρχεται τῴδεῖον ἐπὶ τοῦ κρανίου
ἔχων, ἐπειδὴ τοὔστρακον παροίχεται:

quo nihil potuit petulantius in virum egre-gium dici: simul increpatur populi inertia, qui siverit testarum iudicium obsoletum esse factum ac prope in desuetudinem abiisse (παροίχεσθαι); unde factum sit ut Pericli animi creverint. Praeterea abnormi capite deformem in conspectum populi venisse verisimile est, quo magis mordax iocus potius caveae excitaret cachinnos. Hanc effrenatam comoediae libidinem legum vin-culis non statim coercebat Pericles: post debellatos demum Samios, cummaxime gratia et auctoritate apud cives floreret, petulantiae poetarum obviam itum est: vetitumque adeo est μὴ κωμῳδεῖν, h. e. ne-quem civem forma et habitu ad maximam similitudinem artificiose expressis, quasi praesentem, sic inducerent loquentem et agentem, ut ridendus aut etiam odio ha-bendus spectanti turbae proponeretur. (Hoc est enim quod Attici scriptores κω-μῳδεῖν τινα: Graeci recentiores ὀνομαστὶ sive ἐξ ὀνόματος κωμῳδεῖν et αὐτοπροσώπως dicere solebant). Per tres deinceps annos optimatium et Periclis auctoritas poeta-rum maledicentiam coercere potuit. Sed archonte Euthymene Ol. lxxxv 4 vicit populus et κατελύθη τὸ ψήφισμα τοῦ μὴ κωμῳδεῖν licentiaque recuperata audacior multo facta Cratini Musa omnem irridendi acrimoniam petulantius quam olim effudit in fabula Χείρωνες inscripta, in qua perni-ciem suorum exposuit et reipublicae statum attigit ipsumque Periclem tamquam cor-ruptelae huius auctorem severe notavit. Nimiam eius in civitate libera potentiam tractu temporis e discordia civium genitam audaci metaphora pronuntiat apud Plu-tarchum supra laudatum.

Alios quoque comicos poetas Periclis auctoritatem acerbe notasse, et ipsos con-viciis et odio non multo minus quam Cra-tinum eo redegisse Periclem ut lege lata istam petulantiam retunderet probabilis est coniectura Cobeti *l. c.* p. 16. Et Teleclides quidem immodicam eius auctoritatem sic carpit apud Plutarch. in *Pericle* c. xvi (Meinek. *Fr. Com.* II p. 373) ut dicat illa tradidisse Athenienses,

πόλεως τε φόρους αὐτάς τε πόλεις τὰς μὲν δεῖν τὰς δ' ἀναλύειν,
λάϊνα τείχη τὰ μὲν οἰκοδομεῖν, τότε δ' αὐτὰ πάλιν καταβάλλειν,
σπονδάς, δύναμιν, κράτος, εἰρήνην, πλοῦτόν τ' εὐδαιμονίαν τε:

quibus non obscure tyrannidem in civitate libera natam esse socordibus civibus expro-brat; unde facilis suspicio est in eadem comoedia Teleclidis fuisse lectum, quod in Plutarchi loco proxime praecedit, fuisse comicos, qui Periclis amicos Πεισιστρα-τίδας νέους appellarent, αὐτὸν δ' ἀπομόσαι μὴ τυραννήσειν κελεύοντες, ὡς ἀσυμμέτρου πρὸς δημοκρατίαν—οὔσης ὑπεροχῆς: quod eo acerbius mordere debuit Periclis et amicorum animos, quod non falsa iacta-bantur, eratque, ut ille ait, λόγῳ μὲν δημο-κρατία, ἔργῳ δὲ ὑπὸ τοῦ πρώτου ἀνδρὸς ἀρχή (Thuc. II 65). Idem acerbissime Periclis deformitatem capitis irridet, ita ut facile odium subesse sentias (Plutarch. ubi supra), eodemque animo meretriculae amorem viro summo obicit ap. Athenaeum x. p.

436 F. Etiam Hermippus primum licentia usus convitiandi omnibus quos plebis suspiciones premebant, deinde lege coërcitus, odio et ira in auctorem Periclem maledicentiae tela coniecit. Odii acerrimi indicium habemus in accusatione impietatis, qua Aspasiam in salutis discrimen adduxit, ut invisum Periclem atroci dolore cruciaret. *Ἀσπασία*, ait Plutarchus *l. c.* c. XXII *δίκην ἔφευγεν ἀσεβείας, Ἑρμίππου τοῦ κωμῳδοποιοῦ διώκοντος καὶ προσκατηγοροῦντος, ὡς Περικλεῖ γυναῖκας ἐλευθέρας εἰς τὸ αὐτὸ φοιτώσας ὑποδέχοιτο*: ex quo novo crimine, quod sine caussa addidit, luculenter constat, per uxoris latus peti virum eximium, qui harum sordium a quibus maxime abhorrebat nonnisi plebeculae rumoribus poterat insimulari. Huius autem atrocis odii, quo Comicus flagrabat, originem non aliunde melius repetere possis, quam ex simultate ob licentiam severe repressam suscepta. COBET. *l. c.* p. 16 seqq.

Iam Aristophanis quale fuerit de Pericle iudicium pauca tantum extant indicia. Ac primum quidem Cleonem cum Pericle conferri non posse sed eo longe esse inferiorem aperte profitetur Eq. 282 sqq. his verbis de Cleone dictis

νὴ Δί' ἐξάγων γε τἀπόρρηθ' ἅμ' ἄρτον καὶ κρέας,
καὶ τέμαχος οὗ Περικλέης οὐκ ἠξιώθη πώποτε.

Sed ipsum Periclem aliis postponit, qui aut antea vixerunt, aut aetate illa eius adversarii fuerant. Nam cum invisa esset Aristophani civitatis administratio, quae pecuniae lucrique amorem animis instillaret, Myronidem laudavit, cui non posteriores modo sed Periclem ipsum haud dubie opposuit, Eccles. 303, Lys. 801. Ut autem Myronidem praedicavit, ita adversarium Periclis Thucydidem magni aestimavit ac sine dubio ita locutus cum reverentia et admiratione, qua hunc virum adspiciebat, suam simul de Pericle sententiam aperuit, Ach. 708 sqq., Vesp. 947, Eq. 84, 815, 881. Similiter ad Aristiden provocat et ad Miltiaden viros fortissimos suaeque urbi utilissimos. Quod de bello Peloponnesiaco et Pericle belli auctore (Thuc. I 127) iudicavit his potissimum ex versibus discimus, Pac. 606—611:

εἶτα Περικλέης—αὐτὸς ἐξέφλεξε τὴν πόλιν
ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματος
κἀξεφύσησεν τοσοῦτον πόλεμον ὥστε τῷ καπνῷ
πάντας Ἕλληνας δακρῦσαι τούς τ' ἐκεῖ τούς τ
ἐνθάδε.

Eloquentiam eius ita descripsit, ut plurim veterum eius verbis uterentur qui prima ei sine dubitatione deferebant, Ach. 53 seqq.

ἐντεῦθεν ὀργῇ Περικλέης οὐλύμπιος
ἤστραπτ' ἐβρόντα ξυνεκύκα τὴν Ἑλλάδα κτλ.

quo loco privatas fuisse Pericli cum Megarensibus inimicitias significare vide tur, propter quas populiscitum illud contr Megarenses tulerit (cfr. Plutarch. *Pericl* 30, Thuc. I 67, 139, Diodor. Sic. XII 39) Cognomen *Ζεὺς οὐλύμπιος* non primus e dedit Aristophanes sed vulgo iam usurpa tum in invidiam traduxit: acceperat auten secundum Plutarchum *Pericl.* c. 8 propterea quod urbem regia magnificentia ornavera et propter summam in civitate potentiam caussas praeterea afferunt sapientiam Plutarch. *cons. Apoll.* p. 118 E, eloquen tiae vim Diodor. Sic. XII 40, anim robur Valer. Max. V 10. Rectius haec om nia coniuncta valuisse dicas cum Meineki *fr. com.* II p. 367. Conf. Cratinum ub supra. Ceterum noti sunt Eupolidis de viri summi eloquentia versus (*Δήμοις* fr. VI Meinek. II p. 458):

κράτιστος οὗτος ἐγένετ' ἀνθρώπων λέγειν·
ὁπότε παρέλθοι δ', ὥσπερ ἀγαθοὶ δρομῆς
ἐκ δέκα ποδῶν ᾕρει λέγων τοὺς ῥήτορας.
B. *ταχὺν λέγεις μέν, πρὸς δέ γ' αὐτοῦ τῷ τάχει*
πειθώ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσιν.
οὕτως ἐκήλει, καὶ μόνος τῶν ῥητόρων
τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις.

Ὑπὸ γὰρ ἡμῶν (Εὔβοια) *παρετάθη* (extensa est et prostrata h.e. devicta et subiecta) *καὶ Περικλέους* Nub. 213 (vide Plutarch. *l. l.* c. 23, Thucyd. I 114); *ὥσπερ Περικλέης ἐς τὸ δέον ἀπώλεσα* Nub. 859 (ubi ridiculum est ex inopinato, cum debuisset dicere *ἀνήλωκα*: Pericles autem Ol. lxxxiii 4 a. Chr. nat. 445 Plistoanactem eiusque consiliarium Aeandridem *διαφθείρας ἔπεισεν ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἀπαγαγεῖν τοὺς Πελοποννησίους...τοῦ δὲ Περικλέους ἐν τῷ τῆς στρατηγίας ἀπολογισμῷ δέκα ταλάντων ἀνάλωμα γράψαντος, ἀνηλωμένων εἰς τὸ δέον, ὁ δῆμος ἀπεδέξατο, μὴ πολυπραγμονήσας μηδ' ἐλέγ-*

s τὸ ἀπόρρητον Plutarch. *Pericl.* c. 22 sq. f. Thuc. II 21)

Πέρσαι: Aeschyli tragoedia; Ran. 1026 ᾰ διδάξας Πέρσας μετὰ τοῦτ' ἐπιθυμεῖν εδίδαξα νικᾶν ἀεὶ τοὺς ἀντιπάλους: edita ersarum fabula dicit Aeschylus se oriae vincendique cupidinem in imis civium excitasse κοσμήσας ἔργον ιστον. In ea Darii mors choro plangenti intiatur, ib. 1028

Πέρσαι: ὑμῖν ἐπιδείξω τὸν ἀλεκτρυόν' ἐτυράννει ἦρχέ τε Περσῶν πρότερος ὄντων Δαρείων Av. 484; Persae Ther-opylis Lys. 1260, ἦν γὰρ τὤνδρες οὐκ άσσως τᾶς ψάμμας, τοὶ Πέρσαι

Περσεύς: σημεῖον ὑπεδήλωσέ μοι (Μνη-λόχῳ) Περσεὺς ἐκδραμών, ὅτι δεῖ με γνεσθ' Ἀνδρομέδαν, Thesm. 1010 (h. e. gnum mihi occulte dedit Euripi-es ut qui tamquam Perseus procur-erit, oportere me fieri Androme-am); eius personam sustinet Euripides . 1015—1021; Perseus alatus Argos lvenit Gorgonis caput ferens; eius partes tragoedia sua Andromeda expressas it Euripides, 1098—1134

Περσικαί: mulierum calcei cavi albi nues; Lys. 229 οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ περσικά; Eccl. 319 τὰς ἐκείνης περσι-ὰς ὑφέλκομαι; Thesm. 734 ἀσκὸς ἐγένεθ' κόρη οἴνου πλέως καὶ ταῦτα περσικὰς ων; Nub. 151 κᾆτα ψυγείσῃ (τῇ ψύλλᾳ) ριέφυσαν περσικαί

Περσικός: καλεῖται (ὁ ἀλεκτρυὼν) Περ-κὸς ὄρνις Av. 435; ὄρνις τοῦ γένους τοῦ ερσικοῦ Av. 833; σὺ δ' ὦ Τερηδὼν ἐπανα-ίσα Περσικὸν Th. 1066. Saltationis ersicae ad tibiae cantum institutae men-fit in Xenoph. *Anabas.* VI 1, 10 τέλος τὸ Περσικὸν ὠρχεῖτο, κρούων τὰς πέλτας, ὤκλαζε καὶ ἐξανίστατο· καὶ ταῦτα πάντα ρυθμῷ ἐποίει πρὸς τὸν αὐλόν. Altero no-ine vocabatur ὄκλασμα quia inter saltan-um flexis genibus de industria procumbe-ant iterumque surgebant citissime

Περσίς: vestis Persica, eadem quae ινάκη, Vesp. 1137

Πετόσιρις: Danaid. fr. 1 καὶ τὸν κύλ-ιστιν φθέγγου καὶ τὸν Πετόσιριν. Pe-siris Aegyptius mathematicus fuit, vid. Iuvenal. *Sat.* VI 580: capiendo nulla vide-tur aptior hora cibo nisi quam dederit Pe-tosiris. Adde Plinium *H. N.* VII 49: Suidas s. v. Πετόσιρις: Αἰγύπτιος φιλό-σοφος (ἔγραψε) ἐκ τῶν ἱερῶν βιβλίων ἀστρο-λογούμενα καὶ περὶ τῶν παρ' Αἰγυπτίοις μυστηρίων

Πήγασος: Πηγάσου ζεῦξαι πτερόν Pac. 135: ἀλλ' ἄγε Πήγασε, χώρει χαίρων Pac. 144, paratragoediat Trygaeus ad can-tharum, ut supra v. 71 ὦ Πηγάσιον, γεν-ναῖον πτερόν dixerat, Bellerophontem Eu-ripideum imitatus

Πηλεύς: ὁ Πηλεὺς ἔλαβε διὰ τοῦτο (sc. διὰ τὸ σωφρονεῖν) τὴν μάχαιραν Nub. 1063 (nam Acastus Peleo, cui innocenti succen-sebat propter Astydamiae uxoris calumnias, ensem abstulerat, quo a feris dilaniaretur inermis, sed di ei per Mercurium miserunt alium ensem a Vulcano factum. De qua fabula vide praeter scholiastam Apollodo-rum III 13 et Hesychium in Πηλέως μά-χαιρα. DINDORF.); τὴν Θέτιν γ' ἔγημε διὰ τὸ σωφρονεῖν ὁ Πηλεύς Nub. 1067 (vide s. n. **Θέτις**): Peleus Euripidis tragoedia, Ran. 863, Telepho eiusdem simillima quam fortasse respexit Aristophanes Nub. 1063 et Horatius *Epist.* II 3, 95, Nauck p. 436

Πηνελόπη: Πηνελόπην οὐπώποτ' ἐποίησ' (Εὐριπίδης) ὅτι γυνὴ σώφρων ἔδοξεν εἶναι Th. 547

Πίνδαρος: σὺ δὲ τεᾷ φρενὶ μάθε Πινδά-ρειον ἔπος (poeta ad Pithetaerum) Av. 939. Versus 926—927 et qui sequuntur 941—944 sunt ex Pindari hyporchemate 82 (71, 72) mutatis nonnihil verbis, ut ὑφαντοδόνατον ἔσθος pro ἀμαξοφόρητον οἶκον, conf. Hor. *Carm.* III 249: campestres melius Scythae quorum plaustra vagas rite trahunt domos: Aesch. *Prom. V.* Σκύθας δ' ἀφίξει νομάδας οἳ πλεκτὰς στέγας πεδάρ-σιοι ναιούσ' ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις. Ceterum carmen inserviebat celebrandae victoriae Hieronis mulabus partae ab auriga cui fortasse Stratoni nomen: huic igitur aurigae poeta etiam currum ab Hierone postulat. 'λαβὼν δὲ ἡμιόνους παρὰ Ἱέρωνος' inquit schol. 'ᾔτει αὐτὸν καὶ ἁρμάτιον.' Verba ἀκλεὴς δ' ἔβα spectant rhedam mularem, cui minor quam currui honos etiam Olym-

piae. Pausan. V 9, 2: *ἀπήνῃ δὲ οὔτε τῷ ἀνευρήματι οὐδὲν ἀρχαῖον οὔτε εὐπρέπεια αὐτῇ προσῆν.* BOECKH

Pindari versibus utitur in exordio chorus Eq. 1263 (ubi schol. *τοῦτο ἀρχὴ προσοδίου Πινδάρου* (fr. 66 ed. Bergk), *ἔχει δὲ οὕτως 'τί κάλλιον ἀρχομένοισιν ἢ καταπαυομένοισιν ἢ βαθυζωνόν τε Λατὼ καὶ θοᾶν ἵππων ἐλάτειραν ἀεῖσαι'*); ibid. 1329 imitatur Pindari verba ex initio dithyrambi 54 (46) desumpta

ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀοίδιμοι,
Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθᾶναι, δαιμόνων πτολίεθρον;

Nub. 597 verba *ὑψικέρατα πέτραν* sumta sunt e Pindaro fr. 321 (285): Etym. Mag. 304 3: *κέρατα γὰρ καλοῦσι πάντα τὰ ἄκρα, ὥς φησι Πίνδαρος· Ὑψικέρατα πέτραν, ἀντὶ τοῦ ὑψηλὰ ἀκρωτήρια ἔχουσαν*; Vesp. 306 seqq. *ἔχεις ἐλπίδα χρηστήν τινα νῷν ἢ πόρον Ἑλλὰς ἱερόν* ubi Schol. *νῦν πόρον τὸν πορισμόν φησιν· ἐπήνεγκε δὲ τοῦτο παρὰ τὸ Πινδαρικόν* fr. 170 (197):

πανδείμαντοι μὲν ὑπὲρ πόντιον Ἕλλας πόρον ἱρόν;

Πῖσα: *Πέλοψ ὁ Ταντάλειος ἐς Πῖσαν μολών* Ran. 1232, initium *Iphigeniae Tauricae*

Πίτταλος: medicus Athenis publice constitutus (*δημοσιεύων*: conf. Platon. Gorg. p. 350 E): *κλᾶε πρὸς τοὺς Πιττάλου* Ach. 1032 (sc. *μαθητάς*); *θύραζέ μ' ἐξενέγκατ' ἐς τοῦ Πιττάλου παιωνίαισι χερσίν* Ach. 1222 (ubi vide adn. crit.); *παράτρεχ' ἐς τὰ Πιττάλου* Vesp. 1432

Πλαθάνη: ancillae aut cauponae nomen Ran. 549

Πλαταιεῖς: *αἰσχρόν ἐστι τοὺς μὲν ναυμαχήσαντας μίαν καὶ Πλαταιᾶς εὐθὺς εἶναι κἀντὶ δούλων δεσπότας* Ran. 693. Cfr Xenoph. *Hellen.* I, vi 24 ubi de hac ipsa classe disseruit quae ad Arginusas conflixit *οἱ δὲ Ἀθηναῖοι—ἐψηφίσαντο βοηθεῖν ναυσὶν ἑκατὸν καὶ δέκα, ἐσβιβάζοντες τοὺς ἐν ἡλικίᾳ ὄντας ἅπαντας, καὶ δούλους καὶ ἐλευθέρους.* Quos quidem servos libertate donatos esse cum e Ran. v. 191 conicere licet, tum planissime res apparet e v. 33 ad quem eadem tradit schol. Ex hoc autem loco intellegitur servos, quorum in atrocissima illa pugna virtus eluxisset, cum libertate civitate quoque atticam adeptos et in Plataeensium numerum relatos esse. Iam vero cive Attici, quibus nomen erat Plataeensibus, Ol. lxxxviii 1 primum constituti sun (Thucyd. III c. 20 sqq.). De Atticis Plataeensibus v. decretum apud Demosth *in Neaer.* 104, 7, p. 1380 et Lysiam *Ora in Pancleonem.* FRITZSCH

Πλοῦτος: divitiarum deus; Plut. 7 79; *Πλοῦτος ἀθλίως διακείμενος* 80; *δειλ τατόν ἐσθ' ὁ Πλοῦτος* 203; 394; *ἢν Πλοῦτος νυνὶ βλέψῃ, ὡς τοὺς ἀγαθοὺς τ ἀνθρώπων βαδιεῖται* 495; *οὔκουν εἶναί φη εἰ παύσει ταύτην βλέψας ποθ' ὁ Πλοῦτ ὁδὸν ἥν τις ἰὼν τοῖς ἀνθρώποις ἀγάθ' ἂν μείζ πορίσειεν*, 505; *εἰ γὰρ ὁ Πλοῦτος βλέψε πάλιν διανείμειέν τ' ἴσον αὐτόν, οὔτε τέχν ἂν τῶν ἀνθρώπων οὔτ' ἂν σοφίαν μελετῴ οὐδείς* 510; *ἀντὶ τυφλοῦ ἐξωμμάτωται κ λελάμπρυνται κόρας* 634 (ex Sophoclis *Ph neo*); *πρίν σε κοτύλας ἐκπιεῖν οἴνου δέκα, Πλοῦτος ἀνειστήκει βλέπων* 738; *ἀφ' ἤρξατ' ἐξ ἀρχῆς βλέπειν ὁ Πλοῦτος, οὐδε ...οὐδεὲν ἔτι θύει τοῖς θεοῖς* 1114; 117 *τοῦ Πλούτου παρέχω βελτίονας ἄνδρας κ τὴν γνώμην καὶ τὴν ἰδέαν* 558 (loquit Penia); *μὴ δῆτ' (ἀμφιέσῃς τὸ τριβώνιον τ συκοφάντην τουτονί)· ἱερὸν γάρ ἐστι τ Πλούτου πάλαι* inquit Iustus vir, c Cario servus...*Πλοῦτον δὲ κοσμεῖν ἱματίο σεμνοῖς πρέπει* 937; *εὔχεσθε ταῖν Θεσμοφ ροιν τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρῃ καὶ τ Πλούτῳ* Th. 299 (ubi tamen *τῷ Πλούτω* cum scholiasta legere malit Fritzschius, c ita in veris Thesmophoriis locutae es videntur, Aristophanem vero Plutone in Plutum mutasse propterea quod mu lieres ad rem attentae esse solent, mireq sibi divitias exoptare. Vossius statu Plutum cum Plutone hic mythice co flatum esse: neque aliter iudicare videtu Lobeckius in *Aglaophamo* p. 1239 no Quod si quando hi dei temere inter misceri videntur, iocandi consilium sat manifestum est ut in Pluto v. 727 *μετ τοῦτο τῷ Πλούτωνι παρεκαθέζετο* (u tamen vide adn. cr.) et apud scholiastas Sophoclis *Inacho*, satyrica fabula fr. 2 *Πλούτωνος ἥδ' ἐπείσοδος* et ibid. fr. 2

…νδ' ἐμοὶ Πλούτων' ἀμεμφίας χάριν); …ν Πλοῦτον ἥκει ἄγων ὁ δεσπότης Pl. 284; …νὸν εἰ…αὐτὸν τὸν Πλοῦτον παρείην τῷ …ιβεῖν ib. 330; τὸν Πλοῦτον ἔχω…αὐτὸν …ν θεόν ib. 392; (δεῖ νὼ ποιῆσαι βλέψαι) …ν Πλοῦτον ἐνί γε τῷ τρόπῳ 402; τὸν …λοῦτον ποιεῖν βλέψαι πάλιν 459; ἄγειν …ν Πλοῦτον 625; κατεκλίναμεν τὸν Πλοῦ…ον 662; τὸν Πλοῦτον ἠσπάζοντο 743; …λέπειν ἐποίησε τὸν Πλοῦτον ταχύ 746; …δ' ἂν εἰ δοίης γέ μοι τὸν Πλοῦτον αὐτόν …5; ἱδρυσόμεθα τὸν Πλοῦτον, οὗπερ πρό…ρον ἦν ἱδρύμενος, τὸν ὀπισθόδομον ἀεὶ …λάττων τῆς θεοῦ 1191; ὦ κράτιστε …λοῦτε πάντων δαιμόνων 230. In fabula …gnomini Plutus, caecus senex et moro…s, offenditur a Chremylo, qui eum sequi…r oraculo monitus, 56—75: se Plutum …se fatetur misero quidem habitu, quia e …mo Patroclis triparci veniat; caecatum …se ab Iove probis invidente, quia ad …stos sapientes modestos solos ire voluerit; …su recuperato se probos solos aditurum; …tit ut dimittatur, 76—100. Sed retine…r a Chremylo, qui multis ei persuadet …tentiam ipsius maiorem esse potentia …vis nihili futuri si ipse visum recipiat: … omni opera hoc moliturum. Consentit …utus, et promissis Chremyli moderate …so usuri fidens domum eius intrat, 101—…1. In Aesculapii fanum ducitur incuba…rus, 620 sqq. Eius sanatio narratur 659 …q. Redit videns, Solem Pallada Athe…s salutat, nunc ostensurus quam invitus …te male egerit; intrat ad focum, 771—…1. Mercurius et Iovis Servatoris sacer…s ad eum transfugiunt; dedicatur in …ισθοδόμῳ Minervae, ubi aerarium urbis, …97—1209

Πλούτων, Pluto: Ran. 784; πόθεν …λούτων γ' ἂν ὠνομάζετο εἰ μὴ τὰ βέλτιστ' …αχεν Tagen. fr. 1; ἔχοιτ' ἂν φράσαι νῷν …λούτων' ὅπου 'νθάδ' οἰκεῖ Ran. 431; οὗ…ι (οἱ μεμυημένοι) ἐπὶ ταῖσι τοῦ Πλούτω…ς οἰκοῦσιν θύραις Ran. 163; νόμος τις …θάδ' (apud inferos) ἐστὶ κείμενος τὸν ἄρι…ον ὄντα τῶν ἑαυτοῦ συντέχνων σίτησιν τὸν ἐν πρυτανείῳ λαμβάνειν θρόνον τε τοῦ …λούτωνος ἑξῆς Ran. 763 (ubi recte unus …holiastarum ταῦτα μεταφέρει ἀπὸ τῶν ἐν 'Αττικῇ ἐθῶν εἰς τὰ καθ' ᾅδου. Etenim victus in Prytaneo et proedriae honos ut h. l. coniunguntur Eqq. v. 573 de imperatore, Plutarch. *vit. x rhetor.* p. 850 F de Demosthene oratore, ibid. p. 851 D de Demochare ob merita in remp. De Cratino etiam similia scripta sunt in Eqq. 533. Scilicet verba θρόνον τοῦ Πλούτωνος ἑξῆς proedriam significant, ut loquitur etiam Lucianus *verr. hist.* II 9. FRITZSCH.

Πνύξ: comitiorum locus; ἔρημος ἡ Πνὺξ αὑτηί Ach. 20; ἀρχέλας ἔσει καὶ τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν λιμένων καὶ τῆς Πυκνός Eq. 165; τούτῳ παραδώσω τῆς Πυκνὸς τὰς ἡνίας Eq. 1109; διάκρινον πλὴν μὴ 'ν τῇ Πυκνί Eq. 749; τούσδ' ὥσπερ δημοσίους τρέφεις ἐν τῇ Πυκνί Eq. 1136; ἔδοξέ μοι ἐν τῇ Πυκνὶ ἐκκλησιάζειν πρόβατα Vesp. 31; ἤρετο ὅστις κρατεῖ νῦν; τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῇ Πυκνί Pac. 680 (h. e. τοῦ βήματος: conf. Thesm. 528 sq. Ach. 683 et vide Schoemann. de *Comitt. Athenn.* cap. iii p. 55); ἐν ταῖς φυγαῖς (φυγαὶ sunt proscriptiones a xxx viris factae) μετὰ τἀνδρὸς ᾤκησ' ἐν Πυκνί Ec. 284; χρὴν παρεῖν' ἐς τὴν Πύκνα Eq. 751; ὅσος οὐδεπώποτ' (ὄχλος) ἦλθ' ἀθρόους ἐς τὴν Πύκνα Eccl. 384; τοῖς μὴ παροῦσιν ὀρθρίοις ἐς τὴν Πύκνα ἐστ' ἀποτρέχειν ἔχουσι μηδὲ πάτταλον Eccl. 283; ἑτέρας οἴομαι ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὴν Πύκν' ἥξειν ἀντικρυς Eccl. 281; ἡμᾶς τοίνυν χρὴ… περιθρέξαι τὴν Πύκνα πᾶσαν καὶ τὰς σκήνας Th. 658 h. e. Thesmophorium totum (in quo quasi in Pnyce concio habita erat de Euripide) et tentoria huic templo vicina quae mulieres illis diebus festis statuerunt. Vide Schoemann. *l. c.* p. 54, et Mure *Journal of a Tour in Greece* Vol. II p. 319. De situ Pnycis consule Martinum Leake *Topogr. Athens* qui tradit Pnycem quaerendam esse in colle inter septentriones et occasum solis a Museo sito; de qua tamen sententia sunt qui dubitationem moverunt

Πόλυβος: Corinthiorum rex; εἶθ' ὡς Πόλυβον ἤρρησεν (Οἰδίπους) οἰδῶν τὼ πόδε Ran. 1192

Πολυΐδος: fabula Aristophanis, vide fragmenta p. 744

Πόντος: Pontus Euxinus; πόλεων

ἄρχων πλείστων ἀπὸ τοῦ Πόντου μέχρι Σαρδοῦς Vesp. 700

Πορφυρίων: gigas *θεόμαχος*; *ὦ Κεβριόνα καὶ Πορφυρίων ὡς σμερδαλέον τὸ πόλισμα* Av. 553; *καὶ δήποτε εἷς Πορφυρίων αὐτῷ* (*τῷ Διί*) *πάρεσχε πράγματα* Av. 1251

Ποσειδῶν: *μισῶ Λακεδαιμονίους καὐτοῖς ὁ Ποσειδῶν οὑπὶ Ταινάρῳ θεός, σείσας ἅπασιν ἐμβάλοι τὰς οἰκίας* Ach. 510 (de Neptuno in promontorio Taenaro, ubi templum et specus eius subterraneus fuerunt, a Lacedaemoniis culto vide Pausan. III 25 4: *ἐπὶ δὲ τῇ ἄκρᾳ ναὸς εἰκασμένος σπηλαίῳ καὶ πρὸ αὐτοῦ Ποσειδῶνος ἄγαλμα*); *γέροντας...οἷς Ποσειδῶν ἀσφάλειός ἐστιν ἡ βακτηρία* Ach. 682 (ubi schol. *τιμᾶται Ποσειδῶν ἀσφάλειος παρὰ Ἀθηναίοις, ἵνα ἀσφαλῶς πλεῶσι*: Plut. Thes. c. 36 *τοῦ θεοῦ* (*Ποσειδῶνος*), *ὃν ἀσφάλειον καὶ γαιήοχον προσονομάζομεν*: Pausan. VII 217, Oppian. *Halieut.* v. 680. Colebatur praecipue a populis, qui saepe terrae motibus perterrebantur; sic Spartae (Xen. *Hellen.* IV 7, 4; Pausan. III 11, 8). Praeterea ubi insulae montes rupes repente e mari emerserant, ut Rhodi (Strabo I 57); denique ab eo precabantur tranquillitatem maris et felicem navigationem. Berglero iudice alludit poeta ad *ποσὶ* et *ἀσφάλεια*, quasi dicat *ὧν τοῖς ποσὶν ἀσφάλεια βακτηρία* quorum pedibus firmamentum est baculus. A. MUELLER); *οὗτος ὁ Ποσειδῶν, ὃς ἐπαίρει σε νῦν* (Herculem alloquitur Pithetaerus) *ἀνθέξεταί σου τῶν πατρῴων χρημάτων* sc. ut Iovis frater, Av. 1657; *οὐδέν ἐσμεν πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκάφη* Lys. 139 ubi Berglerus 'Scholia: *εἰς τὴν Σοφοκλέους δὲ Τυρὼ αἰνίττεται, καθεῖσαν τὰ τέκνα εἰς σκάφος.* Sunt autem filii Tyrus Neleus et Pelias, quos susceperat ex coitu Neptuni. Hinc Suidas in *οὐκ ἔτος* locum ita exponit: *οὐδέν ἐσμεν εἰ μὴ συνουσιάζειν καὶ τίκτειν*, nihil sumus nisi tantum ad coeundum et pariendum aptae'); *ἀλλ' οὐ τυγχάνει ἐπίδημος ὢν* (*Ποσειδῶν*) Insulae fr. 5; ΧΡ. *νὴ τὸν Ποσειδῶ.* ΒΛ. *τὸν θαλάττιον λέγεις.* ΧΡ. *εἰ δ' ἔστιν ἕτερός τις Ποσειδῶν, τὸν ἕτερον* Plut. 397 (ubi Dindorfius 'tam incredibilis res Blepsidemo videtur

ut ne iuranti quidem fidem habeat *νὴ τ*
Ποσειδῶ, sed quaerat num re vera de
illum dicat marinum, per quem iurari sole
Per Neptunum iurant viri Ach. 560, Nu
83 *νὴ τὸν Π. τουτονὶ τὸν ἵππιον*; ib. 6
723; Eq. 366, 899, 1035, 1201; Av. 161
νὴ τὸν Ποσειδῶ τὸν ἁλυκόν Lys. 403; Thes
86; Ran. 183, 276, 295; Eccl. 339, 4
832; mulier Eccl. 568; *μὰ τὸν Ποσει*
Eq. 338, 409, 843; Vesp. 163; Eccl. 74
ἢν ἡγῶνταί σε θεὸν σὲ βίον σὲ δὲ γῆν
Κρόνον σὲ Ποσειδῶ (Pithetaerus ad Av
Av. 585, 1165; ΠΑΣ. *Καὶ ταῦτ' ἐθελήσ*
ἀπομόσαι μοι τοὺς θεούς; ΣΤΡ. *ποίους θεο*
ΠΑ. *τὸν Δία τὸν Ἑρμῆν τὸν Ποσειδῶ* Nu
1234 (vide s. n. **Ἑρμῆς** p. 814 col. 2 l. 1
ὦ Πόσειδον in admiratione Pac. 564,
Πόσειδον τῆς τέχνης Eq. 144, 609, A
287, 294, 1131, Ran. 491, 664, 14
Hymnus in Neptunum canitur a ch
Eq. 551—554, *ὦ χαλκοκρότων ἵππων κτύπ*
καὶ χρεμετισμὸς ἀνδάνει καὶ κυανέμβολοι θ
μισθοφόροι τριήρεις μειρακίων θ' ἁμιλ
λαμπρυνομένων ἐν ἅρμασιν, δεῦρ' ἐλθ'
χόρον ὦ χρυσοτρίαιν' ὦ δελφίνων μεδέ
σουνιάρατε, ὦ Γεραίστιε παῖ Κρόνου; *ἀ*
Πόσειδον τί ποτ' ἄρ' ἡ κάπνη ψοφεῖ Ve
143; *ὦ δαιμόνι' ἀνθρώπων Πόσειδον ποῖ* (
φρενῶν) *φέρει*; Av. 1638 (loquitur Her
les); Neptunus advocatur ex profun
Thesm. 322—324, *σύ τε πόντιε σεμνὲ Π*
σειδον ἁλιμέδον (rector maris) (*ἐλ*
δεῦρο); *ἢν Ποσειδῶνί τις οἶν θύῃ, νῆτ*
πυροὺς καθαγίζειν Av. 567. Neptun
veneratur chorus Nub. 566 *τὸν μεγασθ*
τριαίνης ταμίαν, γῆς τε καὶ ἁλμυρᾶς θαλ
σης ἄγριον μοχλευτήν; *ὁ θεὸς σείων* L
1142; *πόντιε δαῖμον* Ran. 1341; *ὦ Πον*
πόσειδον καὶ θεοὶ πρεσβυτικοί Plut. 10
ὦ Σουνιέρακε χαῖρ' ἄναξ Πελαργικέ Av. 8
(alluditur ad *Σουνιάρατε* quod est epit
ton Neptuni ut Eq. 556 *ὦ δελφίνων μεδε*
Σουνιάρατε). In *Avibus* Neptunus
gatus a dis venit Nubicuculiam cum H
cule et Triballo deo, cuius indecent
habitum aegre fert; sed utroque Pitheta
artibus decepto, iam Neptuni nulla
testas est; inde indignabundus silet et a
1565—1692; *ναὶ τὸν Ποτειδᾶν* Ach. 7

Ποτείδαια: urbs in isthmo Palle

ta, Corinthiorum colonia, Atheniensium socia: σὲ δ' (Cleonem alloquitur isiciarius) ἐκ Ποτειδαίας ἔχοντ' εὖ οἶδα δέκα τάλαντα sq. 438

Πράμνιος: Athenaei *Epitome* I p. 30 B: γίγνεται δὲ ἐν Ἰκάρῳ, φησὶν Ἐπαρχίδης, ὁ Πράμνιος. ἔστι δὲ οὗτος γένος τι οἴνου· καὶ ἔστιν οὗτος οὔτε γλυκὺς οὔτε παχύς, ἀλλ' αὐστηρὸς καὶ σκληρὸς καὶ δύναμιν ἔχων διαφέρουσαν, οἵῳ Ἀριστοφάνης οὐχ ἥδεσθαι Ἀθηναίους φησὶ λέγων τὸν Ἀθηναίων δῆμον οὔτε ποιηταῖς ἥδεσθαι σκληροῖς καὶ ἀστεμφέσιν οὔτε Πραμνίοις σκληροῖσιν οἴνοις, συνάγουσιν τὰς ὀφρῦς τε καὶ τὴν κοιλίαν, ἀλλ' ἀνθοσμίᾳ καὶ πέπονι νεκταροσταγεῖ. εἶναι γὰρ ἐν Ἰκάρῳ φησὶ Σῆμος Πράμνον πέτραν καὶ παρ' αὐτῇ ὄρος μέγα, ἀφ' οὗ τὸν Πράμνιον οἶνον, ὃν καὶ φαρμακίτην τινὰς καλεῖν, fr. inc. viii; οἶνον δὲ πίνειν οὐκ ἐάσω Πράμνιον... οὐδ' ἄλλον ὅστις ἐπεγερεῖ τὸν ἔμβολον (libidinem ciebit) Thesm. β' fr. 1; ἕλχ' ἕλκε τὴν (sc. κύλικα) τοῦ δαίμονος τοῦ Πραμνίου Eq. 107 (ubi δαίμων Πράμνιος comice dictum est ut ἀγαθὸς δαίμων. Ceterum conf. Plin. *N. H.* XIV 4, 6: Pramnio, quod Homerus celebravit, etiam nunc honos durat. Nascitur Smyrnae regione iuxta delubrum matris deum. Contra Athenaeus *l. c.* in insula Icaro natum esse statuit

Πραξαγόρα: in *Ecclesiazusis* de nocte egreditur cum lychno fictili, quem secretorum muliebrium conscium alloquitur, viri habitu barbaque assuta in concionem profectura, et socias mulieres expectat, 1—29. Cum convenientibus sermones nectit, easque instruit quibus modis viros in concione fallant, 32—168. Quod cum non satis procedat, ipsa orationem habet tamquam vir in concione; ab omni parte male administrari remp.; neque ullam salutem esse nisi mulieribus summa rerum tradatur, veterum morum tenacibus, divitias parantibus, amantibus pacis, 169—240. Admirantur Praxagoram, quae proscriptionum a xxx viris factarum fugae rusticorum in urbem tempore in pnyce habitans concionari didicerat, 241 sqq. Deinde exponit quomodo sit oratores reiectura et viros simulandi modum mulieribus monstrat, 248—279. Abeunt in concionem, 284. In qua mulieribus, ob mulierum suffragia ferentium multitudinem, resp. traditur. Redit cum sociis Praxagora quas virilem habitum deponere iubet, 504 sqq. Blepyri mariti de exitu uxoris intempesto suspiciones commentis discutit, et beatam civitatem praedicat, quam a viro se discere simulat traditam esse mulieribus, 520—570. Iam exponit, quo salvetur civitas, bona omnia communia esse debere; in publicum igitur deponenda esse ut ex communi omnes vivant; etiam mulieres et viros communes esse debere, de quibus legem habendi omnibus aequam proponit; ita neque rapinas neque lites futuras neque meretrices; viros pro iudiciis convivia acturos. In forum abit ad recipienda bona in commune deposita, 283—727. Lex eius de communi usu mulierum et virorum aetatibus distincto vetulas audacissimas reddit, 877—1111. Felix praedicatur populus Atheniensis et Praxagora, 1112 sqq., virum et Ecclesiazusas ad cenam lautam invitans, 1125 sq.

Πρασιαί: Schol. πόλις Λακωνική maritima in finibus Epidauriorum, quam secundo belli anno ab Atheniensibus captam dirutamque esse narrat Thucydides II cap. 56; ἰὼ Πρασιαὶ τρισάθλιαι καὶ πεντάκις καὶ πολλοδεκάκις ὡς ἀπολεῖσθε τήμερον Pac. 242

Πρέπις: homo impudicus; οὐδ' ἐξομόρξεται Πρέπις τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι Ach. 843 h. e. quia nunc solus in foro versaris, Prepis impudicitiam suam tibi non affricabit

Πρίαμος: Phrygum rex: Av. 511, ὁπότ' ἐξέλθοι τις ἔχων ὄρνιν ἐν τοῖσι τραγῳδοῖς i. q. ἐν ταῖς τραγῳδίαις; ut est in Demosth. p. 18, 54, ἀναγορεῦσαι ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τοῖς μεγάλοις τραγῳδοῖς καινοῖς, ὅτι στεφανοῖ ὁ δῆμος Δημοσθένην; Aesch. 3, 36; τοὺς Φρύγας οἶδα θεωρῶν ὅτε τῷ Πριάμῳ συλλυσόμενοι τὸν παῖδ' ἦλθον τεθνεῶτα fr. 317

Πρινίδης: nomen senis carbonarii Acharnensis Ach. 612, fictum a πρῖνος ilex: ut supra v. 180, στίπτοι γέροντες πρίνινοι (iligni) dicuntur

Πρόδικος: ὁ Κεῖος sophista: cui σοφίας

et *γνώμης* laudes tribuit Noster Nub. 361, ubi Nubes ad Socratem:

οὐ γὰρ ἂν ἄλλῳ γ' ὑπακούσαιμεν τῶν νῦν μετεωροσοφιστῶν
πλὴν ἢ Προδίκῳ [καὶ σοί,] τῷ μὲν σοφίας καὶ γνώμης οὕνεκα, σοὶ δέ κτλ.

ubi tamen cave ne *σοφία* de vera illa et sublimi sapientia interpreteris, parum enim hoc conveniret fragmento *Tagenistarum* (fr. 3), quod ad h.l. citat scholiasta ubi Prodicus iuventutem corrumpere dicitur:

τὸν ἄνδρα τόνδ' ἢ βιβλίον διέφθορεν
ἢ Πρόδικος, ἢ τῶν ἀδολεσχῶν εἷς γέ τις.

Contra h.l. *σοφία* intellegenda est ea quae ad calliditatem accedit. Quod autem nubes ei propitias esse dicit, spectat hoc ad eius studiorum, ut Comico videbatur, vanitatem, quae maximam partem versabatur in subtilibus verborum explicationibus (de quibus conf. Platon. *Charmid.* p. 163 d, *Cratyl.* p. 384 b, *Protag.* p. 337 a, p. 341 a, *Euthydem.* p. 277 e, *Lach.* p. 197 d, *Meno* p. 75 e, quibus locis non sine cavillatione quadam Prodici hoc studium commemorat philosophus), et in disputationibus *περὶ φύσεως* et *περὶ φύσεως ἀνθρώπου* (Plato *Axiochus* p. 365—p. 370) quae h.l. vocabulo *μετεωροσοφιστῶν* notantur et praeterea Av. v. 692:

ἵν' ἀκούσαντες πάντα παρ' ἡμῶν ὀρθῶς περὶ τῶν μετεώρων,
φύσιν οἰωνῶν γένεσίν τε θεῶν ποταμῶν τ' Ἐρέβους τε χάους τε
εἰδότες ὀρθῶς παρ' ἐμοῦ (*in my name*) Προδίκῳ κλάειν εἴπητε τὸ λοιπόν.

Proverbium *Προδίκου σοφώτερος* serioribus demum temporibus ortum est, cum fabula illa lepidissima Herculis Prodici, quam memoriter Aristippo recitat Socrates *Memor.* II 1, in bivio in omnium ore esset. GEEL *Hist. Crit. Soph.* p. 106; HALBERTSMA *Prosop. Aristoph.* p. 72; Cobet *Prosop. Xen.* p. 35 sq.

Πρόκνη: Pandionis filia, olim uxor Terei, in lusciniam mutata. In *Avibus* Procne evocatur a marito Epope Av. 209: meretricula auro ornata, duobus verubus pro rostro, Av. 665—674: *ἡ Πρόκνη, πρόβαινε καὶ σαυτὴν ἐπιδείκνυ τοῖς ξένοις*, Av. 665

Προκρούστης: obsceno lusu a *προκρούειν*, Eccl. 1021: *οἴμοι Προκρούστης τ[...] μερον γενήσομαι*

Προμηθεύς: In *Avibus* Προμηθεύς, h[...]minum amicus, clam Iove sub umbel[...] timidus venit ad Pithetaerum, certiore[...] eum facturus famem esse et seditione[...] inter deos et legatos esse venturos [...] pactis, quae ne ineat, nisi Iuppiter avib[...] regnum et ipsi Basileam uxorem det; qua[...] cum non nosset Pithetaerus, deum os[...] ipsi describit, et usque timens Iovem, u[...] bella tectus tamquam canistrifera abi[...] 1494—1552

Προνάπης: pater Amyniae, Vesp. 74[...]

Πρόνομος: *αὐλητὴς μέγαν ἔχων πώγω[...]* SCHOL. Eccl. 102 *Ἀγύρριος γοῦν τὸν Προν[...]μου πώγων' ἔχων λέληθε· καίτοι πρότερ[...] ἦν οὗτος γυνή*

Προξενίδης: *πτωχαλαζών*, quales a[...] Atheniensibus dicuntur *καπνοί*: Vesp. 32[...] *ἤ με ποίησον καπνὸν ἐξαίφνης ἢ Προξενίδη[...] ἢ τὸν Σέλλου*: Av. 1126, *Προξενίδης ὁ Κο[...]πασεὺς καὶ Θεογένης.* Vide s.n. **Αἰσχίνη[...]** p. 785

Πρωτέας: *τέθνηκε Πρωτέας ἔτη δέκ[...]* Th. 874, ubi Brunckius haec habet 'Audit[...] Protei nomine, veteris historiae mulie[...] imperita credit de quodam Atheniense ill[...] loqui, cui nomen fuerat Proteas. Simil[...] est facetiae, quod apud Molierium nostru[...] (*La Comtesse d'Escarbagnas* sc. 16) rid[...]cula muliercula audito Martialis nomine ai[...] *Quoi? Martial fait-il des vers? je pensa[...] qu'il ne fait que des gands.*' Protea[...] Epiclis filius secundum Thucydidem I 45, [...] decem navibus Corcyram missis tertio ips[...] loco praefuit et, ut ait idem II 23, iteru[...] fuit cum Carcino et Socrate inter class[...] praefectos, cum naves centum circa Pel[...]ponnesum navigarent: *ἔτη δέκα* multo[...] annos significare recte adnotat Fritzschiu[...] ut in Eccles. 178 et alibi

Πρωτεύς: rex Aegypti; Thesm. 87[...] MN. *Πρωτέως τάδ' ἐστὶ μέλαθρα.* ΕΥ. *ποίο[...] Πρωτέως* (quem tu mihi Proteum na[...]ras?); ib. 881 *αὐτὸς δὲ Πρωτεὺς ἔνδο[...] ἔστ' ἢ 'ξώπιος*; ib. 897 *αὕτη Θεονόη Πρω[...]τέως*; ib. 890 *βιάζομαι γάμοισι Πρωτέω[...] παιδὶ συμμῖξαι λέχος,* verba Mnesiloch[...] Helenae personam agentis; aliis auter[...]

erbis utitur Helena apud Euripidem v. 62, αῖς ὁ τοῦ τεθνηκότος θηρᾷ γαμεῖν με

Πυθάγγελος: tragoediarum poeta, quo nihil contemptius, cuius audito nomine festive ndignatur Xanthias Ran. 87, Pythangeos nominari, suam vero ipsius nullam fieri nentionem

Πυθιάς: ἴτω ἴτω δὲ Πυθιὰς βοὰ θεῷ Av. 857 ubi schol. Πυθιὰς βοὴ ἡ μετ' αὐοῦ γιγνομένη βοή, τὸ Πύθιον μέλος. οὕτω ἔλεγον τὸν Παιᾶνα, conf. Soph. Oed. R. 186

Πῡθικός: Eq. 220, χρησμοί τε συμβαίνουσι καὶ τὸ Πυθικόν; χρησμὸς Πυθικός ib. 229; ὁ Φοῖβος αὐτὸς Πυθικὴν σείσας δάφνην Pl. 213, de corona laurea, quae dum oraculum edebatur leni susurro mota esse idebatur, quo dei praesentia indicaretur: conf. Eur. *Ion.* 76, 80, 102

Πῡθιος: ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον Πύθιε Vesp. 869; εὔχεσθε τοῖς θεοῖσι τοῖς Ὀλυμπίοις καὶ οἶσι Πυθίοις καὶ ταῖσι Πυθίαισι Th. 332; ὄχεσθε—κύκνῳ Πυθίῳ καὶ Δηλίῳ Av. 870, Pythios deos commemorat Aeschines in *Ctesiphont.* 108, 4 B, ἀναθεῖναι τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ καὶ Ἀρτέμιδι καὶ Λητοῖ et mox ibid. 110, 5 ἐναγὴς ἔστω τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ Λητοῦς καὶ Ἀθηνᾶς Προνοίας; h.l. autem epitheta Apollinis tribuit ygno qui est Apollonis sacer)

Πῡθοῖ: Delphis; Ὀλυμπιάσιν ἐν Πύλαις, Πυθοῖ Lys. 1131 (ubi Pythia communia Graecorum omnium ut cognatorum sse significatur); ἣν ἰέναι βουλώμεθα Πυθῶδε (Delphos versus, conf. Oed. R. 603, 788) Βοιωτοὺς δίοδον αἰτούμεθα Av. 189

Πῡθων: Delphi urbs; Ἄπολλον ὅς που Δῆλον ἢ Πύθων' ἔχεις Ran. 659; οὗτος ὦ ἀλλ' Ἄπολλον ἀεὶ πεινῇ σᾶς ἀπτόμενος φαρέτρας Πυθῶνι δίᾳ μὴ κακῶς πένεσθαι Eq. 1270. Conf. Pindar. *Pyth.* VII 10

Πυκνίτης: Δῆμος Πυκνίτης Eq. 42: ita facete vocat, quasi quendam civem Atticum, suo proprio et populi ad quem pertinebat nomine appellatum. Demi enim nomen haud inusitatum Athenis fuit, sic Pyrilampis ille filius memoratur Vesp. 98, de quo vide s.n. **Δῆμος** p. 803. Pnycem autem populum vel pagum poeta ioci tantum causa fixit; vide Schoemann. *de comm. Athenn.* c. 3 p. 55

Πύλος: duae erant Pyli; tres memorat Strabo VIII 339, 350 sqq.: ἀλλὰ τόδε φράσσαι πρὸ Πύλου Πύλον ἥν σοι ἔφραζεν. ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο Eq. 1058 (cuius oraculi reliqua verba affert scholiastes, Πύλος γε μέν ἐστι καὶ ἄλλη); Demosthenis victoriam de Laconibus in insula Sphacteria obsessis reportatam sibi arrogat et gestis suis in Pylo se magnifice effert Cleo, Eq. 55 sq.; ib. 77, ἔχει σκέλος τὸ μὲν ἐν Πύλῳ, τὸ δ' ἕτερον ἐν τἠκκλησίᾳ; ib. 355 κασαλβάσω τοὺς ἐν Πύλῳ στρατηγούς; ib. 392; ἀπολῶ σὲ νὴ τὴν προεδρίαν τὴν ἐκ Πύλου ib. 702; τῶν στρατηγῶν ὑποδραμὼν τῶν ἐκ Πύλου πλεύσας ἐκεῖσε τοὺς Λάκωνας ἤγαγον ib. 742, ἕως ἂν ᾖ τῶν ἀσπίδων τῶν ἐκ Πύλου τι λοιπόν ib. 846; ib. 1052; ἰδοὺ φέρω σοι τήνδε μαζίσκην ἐγὼ ἐκ τῶν ὀλῶν τῶν ἐκ Πύλου μεμαγμένην Eq. 1167: νὴ τὸν Ποσειδῶ καὶ σὺ γὰρ τοὺς ἐκ Πύλου (ὑφήρπασας) ib. 1201: vide s.n. **Κλέων** p. 861. Ad eandem victoriam alluditur Nub. 186 ubi Strepsiadi Socratis discipuli videntur similes esse τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι τοῖς Λακωνικοῖς; Eq. 1005, χρησμοὶ περὶ Ἀθηνῶν, περὶ Πύλου; Pac. 664 ἐλθοῦσά φησιν (ἡ Εἰρήνη) αὐτομάτη μετὰ τἀν Πύλῳ σπονδῶν φέρουσα τῇ πόλει κίστην πλέαν ἀποχειροτονηθῆναι τρὶς ἐν τἠκκλησίᾳ (ubi Schol. ὅτι ἐξῆν τοῖς Ἀθηναίοις τότε ἐκ περιουσίας τὴν εἰρήνην ποιήσασθαι, οὕτω λαμπρῶς τῷ πολέμῳ κεκρατηκόσι); ὁ δ' ἐμὸς (ἀνὴρ ἄπεστιν) τελέους ἕπτα μῆνας ἐν Πύλῳ Lys. 104; ἥξουσιν αὖθις (οἱ Λάκωνες περὶ εἰρήνης) ἢν ἔχωμεν τὴν Πύλον Pac. 218; ἀμές γα λῶμες (διαλλαγῆναι), αἴ τις ἀμὶν τοὔγκυκλον λῇ τοῦτ' ἀπόδομεν...τὰν Πύλον, ἅσπερ πάλαι δεόμεθα καὶ βλιμάδδομες Lys. 1162 (vide Thucyd. V cap. 35)

Πυριλάμπης: Demi pater; vide s.n. **Δῆμος** p. 803

Πύρρανδρος: πονηρὸς καὶ συκοφάντης SCHOL. καὶ νὴ Δί' ἦν γε τοῦτο Πυρράνδρου τὸ μηχάνημα Eq. 901

Ρ

Ῥόδος: τὸ Ῥόδιον ἤνεγκον μύρον vulgata scriptura est Lys. 944 ubi ῥόδιον legendum vel ῥόδινον rosaceum unguentum minime

illud pretiosum, cuius saepe mentio fit apud scriptores

Ῥοδίππη: nomen mulieris, Lys. 370

Σ

Σαβάζιος: Phrygum *Διόνυσος*; *ὕπνος μ' ἔχει τις ἐκ Σαβαζίου*, ait Sosias Vesp. 9 cui Xanthias respondet *τὸν αὐτὸν ἄρ' ἐμοὶ βουκολεῖς* (i. q. *τρέφεις*) *Σαβάζιον* (ubi Berglerus 'Quia alter usus est verbo *κορυβαντιᾷς* a *κορύβαντες*, qui di habebantur furentes furoremque hominibus immittebant, Sabazii mentionem facit, qui eiusdem erat commatis deus, nempe Bacchus; notum autem est Bacchi thiasos furore agitatos fuisse. Cogitandum autem est Sosiam, ad quem haec dicuntur, sedentem dormire, caputque modo demittere, modo attollere; talis autem gestus videtur Corybantum et Bacchantum esse. Ceterum isti dii vix digni habiti sunt deorum concilio: Lucianus in *Icaromenippo* c. 27, *παρὰ τὸν Πᾶνα καὶ τοὺς Κορύβαντας καὶ τὸν Ἄττιν καὶ τὸν Σαβάζιον, τοὺς μετοίκους τούτους καὶ ἀμφιβόλους θεούς*; idem in *Deorum Concilio* c. 9: *ἀλλ' ὁ Ἄττις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκλήθησαν;* de Sabazio Cicero *de Legg.* II 15; novos vero deos sic Aristophanes facetissimus poeta veteris comoediae vexat, ut apud eum Sabazius et quidam alii dii peregrini iudicati e civitate eiiciantur;') *φρυγίλῳ Σαβαζίῳ* Av. 875 (quasi dicat fringillae barbarae); *οἱ πυκνοὶ Σαβάζιοι* Lys. 388 (h. e. *οἱ ὀργιασμοὶ τοῦ Σαβαζίου*); *τὸν Φρύγα, τὸν αὐλητῆρα, τὸν Σαβάζιον* Hor. fr. III quem locum respexit Cicero *l. c.*

[Σάδοκος]: Sitalcis filius, quem a. Chr. nat. 431 civitate donaverunt Athenienses, Ach. 145. Vide s. n. **Σιτάλκης**

Σάϊοι: Pac. 1290

ἀσπίδι μὲν Σαΐων τις ἀγάλλεται, ἣν παρὰ θάμνῳ
ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων:

ubi Schol. *Ἀρχιλόχου ἐστὶ τὸ δίστιχον· οὕτως δὲ ἐγράφη ἐπὶ τῇ ἀπορρίψει τῆς ἀσπίδος· οὗτος γὰρ ὁ Ἀρχίλοχος ἐξῆλθεν ἐς πόλεμον ἐν τῇ πρὸς Σαΐους μάχῃ· ἔστι δὲ ἔθνος Θρᾴκης καὶ φοβηθεὶς ἔφυγε ῥίψας ἑαυτοῦ τὰ ὅπλα· αὐτὸν οὖν διαβάλλων λέγει*

Σάκας: vide s. n. **Ἀκέστωρ** p. 788

Σαλαβακχώ: famosa meretrix Athenis, Eq. 765; *Κλεοφῶν χείρων δήπου Σαλαβακχοῦς* Lys. 805

Σαλαμίνιος: **Σαλαμίνιός** *ἐστιν ᾧ ξύνειμ' ἐγώ* Eccl. 38: qui nauticam Salamine pugnam non pugnavit *ἀσαλαμίνιος* vocatur Ran. 204

Σαλαμίνιος: *μηδαμῶς ἡμῖν γε παρὰ θάλατταν, ἵν' ἀνακύψεται κλητῆρ' ἄγουσ' ἕωθεν ἡ Σαλαμινία* Av. 147; *Πάραλος ἢ Σαλαμινία;* Av. 1204. (Duae erant triremes Salaminia s. Delia et Paralia ad theorias legationesque transvehendas et alia publica ministeria semper instructae. Salaminia paucis ante editam hanc fabulam mensibus in Siciliam missa erat, Alcibiadis reportandi caussa, qui inter *Ἑρμοκοπίδας* esse videretur, Thucyd. VI 61. Confer CLINTON *Fast. Hellen.* Vol. II p. 74)

Σαλαμίς: *ἡ νῆσος*; *ἵνα μὴ τρίβῃς τὴν ἐν Σαλαμῖνι* Eq. 785 (pro *τὴν ἐν Σαλαμῖνι καμοῦσαν πυγὴν ἐν ναυμαχίᾳ*, ut explicuit scholiasta. Vide Thucyd. II 93); *οὐδὲ παράλων οὐδεμία γυνὴ πάρα οὐδ' ἐκ Σαλαμῖνος* Lys. 59

Σαμοθρᾴκη: *εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθρᾴκῃ τυγχάνει μεμυημένος νῦν ἐστιν εὔξασθαι καλόν*, Pac. 277 sc. *τὰ μυστήρια τῶν Καβείρων*. Schol. Apollon. Rhod. α' 918: *δοκοῦσι γὰρ μᾶλλον σώζεσθαι οἱ τὰ μυστήρια εἰδότες*. Cf. Pausan. IV 1, 7; IX 25, 5, 8; Herod. II 51

Σάμος: *ὃς ἡμᾶς (τοὺς δικαστὰς) διεδύετ' ἐξαπατῶν λέγων ὡς καὶ φιλαθήναιος ἦν κἀν Σάμῳ πρῶτος κατείποι* Vesp. 283. De Samiorum defectione agitatisque ab iis adversus Athenienses decem annis ante hanc fabulam archonte Timocle consiliis agit ad *h. l.* scholiasta: *Μιλησίων γάρ ποτε καὶ Σαμίων μαχομένων Ἀθηναῖοι παρακληθέντες ὑπὸ Μιλησίων εἰς συμμαχίαν ἐπεστράτευσαν, Περικλέους ἡγουμένου τοῦ Ξανθίππου· κακῶς δὲ διατεθέντες Σάμιοι ἐπεχείρησαν πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν ἐπελθεῖν. καὶ δὴ τοῦτο μαθόντες Ἀθηναῖοι τριήρεις πολεμικὰς κατ' αὐτῶν κατεσκεύασαν, Περικλέους εἰσηγησαμένου αὐτῶν. τοῦτο δὲ μαθόντες Σάμιοι μηχανήν τινα κατεσκεύασαν κατ' αὐτῶν, ἣν μαθόντες Ἀθηναῖοι ὑπό τινος*

ρυστίωνος ἐτίμησαν σφόδρα μετὰ τοῦ γέ-s καὶ τῆς αὐτῶν πολιτείας ἠξίωσαν. ὡς τινος ἐξαπατήσαντος καὶ εἰπόντος ἑαυτὸν ιι τὸν μηνυτὴν τοῦ σκαιωρήματος τῶν μίων, καὶ διὰ τοῦτο ἀπολυθέντος, φησὶν νῆσθαι τὸν Φιλοκλέωνα, ὡς ταῖς καταδί-s μᾶλλον χαίροντα; sed vide an reus vis notetur, qui pulchre verba facit de ritis suis et pristina virtute, ementiens ıcta; τίς ξυλλάβοιτ' ἂν τοῦ ξύλου τῶν ἐν μῳ στρατηγῶν Lys. 313 (ubi Engerus ıfert Thucyd. VIII c. 21, aitque paulo e Sami statum popularem restauratum e, ut cum duces illi populares hic invo-ıtur ut adiuvent chorum, non mulieres tum, ut Vossius statuit, poeta in animo ouisse sed nobiles illos qui Athenis de-ıcratiam studebant evertere censendus ; Σαμίων ὁ δῆμός ἐστιν· ὡς πολυγράμ-τος, Babyl. fr. II h. e. noctuis inustis tati ut Atheniensium captivi: le not. ad l. p. 710

Σαννυρίων: malus poeta comicus, qui ɔpter macilentiam ridetur Gerytad. fr. I 716 una cum Meleto et Cinesia. Σαν-ρίωνος σκυτίνην ἐπικουρίαν, quod est in attidis ψυχασταῖς de coriaceo thorace ılicandum quo Sannyrio pectus cir-ndederit, ut firmior esset truncus corpo-: simul alluditur ad proverbium συκίνη κουρία, quo infirmum et inutile auxi-ım significabatur. Vide Meinek. Vol. p. 786. Sannyrionem rideri Nub. 3 non recte credit Bergkius *Comm.* 271

Σαρδανάπαλλος: Assyriae rex celeber-ıus: τίς ὁ Σαρδανάπαλλος οὑτοσί; aerit Pithetaerus Av. 1021 viso inspec-e (ἐπισκόπῳ) propterea quod habitu et cessu regem luxuriosissimum et mollissi-ım referre videretur

Σάρδεις: urbs Lydiae: κοὐ θαῦμά γ' εσθαί σε σισύραν Θυμαιτίδα), ἐς Σάρδεις ρ οὐκ ἐλήλυθας Vesp. 1139, h. e. non irum te laenam hanc pretiosam σισύραν pellare, neque enim Sardes umquam nisti, neque quid inde ad nos pretiosi eratur nosti. Incolae urbis Σαρδιανοί rpurae tingendae artificio insignes fue-nt; vide Plin. *N. H.* VII 56 Aegyptii textilia (invenere), inficere lanas Sardibus Lydi; Platon. com. ap. Athenaeum II p. 48 B (Mein. *Fr. Com.* II p. 683):

κᾆτ' ἐν κλίναις ἐλεφαντόποσιν καὶ στρώμασι πορφυροβάπτοις
κἀν φοινικίσι Σαρδιακαῖσιν κοιμησόμενοι κατακεῖνται:

unde explicandum Ach. 112 ἵνα μή σε βάψω βάμμα Σαρδιανικόν (quod tralate dictum explicante schol. pro ἵνα μή σε ἐρυθρὸν ποιήσω τῷ βάμματι μαστίξας); Pac. 1174 ἔχοντα φοινικίδ' ὀξεῖαν πάνυ, ἣν ἐκεῖνός φησιν εἶναι βάμμα Σαρδιανικόν

Σαρδώ, οῦς: Sardinia insula; πόλεων ἄρχων πλείστων ἀπὸ τοῦ Πόντου μέχρι Σαρδοῦς (quae non ad vivum resecanda sunt, siquidem numquam Sardinia iuris aut ditionis fuit Atheniensium; et quod ad Pontum attinet, unicam urbem Amisum τρίτον ὑπ' Ἀθηνοκλέους καὶ Ἀθηναίων ἐποικισθεῖσαν Πειραῖα μετονομασθῆναι ait Strabo XII 3. Sunt igitur hi fines existimandi Atheniensium navigationis potius quam imperii. BOTHIVS)

Σαρπηδών: filius Iovis ex Laodamia Bellerophontis nata, qui ad Troiam cecidit; ἡνίκ' ἂν πενθῶμεν ἢ τὸν Μέμνον' ἢ Σαρπηδόνα Nub. 622

Σεβῖνος: Ran. 427, vide s. n. **Κλεισθένης** p. 854; ΝΕ. Ἀναφλύστιον ζητῶν τιν' ἄνθρωπον (ἐλήλυθα). ΓΡ. τίνα; ΝΕ. οὐ τὸν Σεβῖνόν γ' ὃν σὺ προσεδόκας ἴσως Eccl. 979 ubi similis est lusus verborum, ut enim Ἀναφλύστιος simul significat vir ex demo, cui nomen Ἀνάφλυστος quae erat tribus Antiochidis, simul ad ἀναφλᾶν v. obsc. refertur, sic in Sebino quoque ad v. βινεῖν alluditur

Σελλάρτιος: Vesp. 459, καὶ σὺ προσθεὶς Αἰσχίνην ἔντυφε τὸν Σελλαρτίου, ubi schol.: ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν Σέλλου, ἔπαιξεν ἐπεκτείνας Σελλαρτίου, ἵνα πάλιν ὡς καπνὸν κωμῳδήσῃ καὶ ψευδόπλουτον. Vide s. n. **Αἰσχίνης** p. 785

Σέλλος: pater Aeschinis, vide p. 785. Amyniae pater fingitur esse quo perstringatur paupertas Amyniae, Vesp. 1267. Vide s. n. **Αἰσχίνης** p. 785

Σεμέλη: ὦ Διός τε Βρόμιε καὶ Σεμέλας παῖ Th. 991; ὥσπερ πρότερον μοιχεύσοντες

(οἱ θεοὶ) τὰς Ἀλμήνας κατέβαινον καὶ τὰς Ἀλόπας καὶ τὰς Σεμέλας Av. 559

Σερίφιος: Seriphus, vilissima insula Cycladum, a Paro ad occidentem versus sita, in ditione erat Atheniensium, Strabo II 5; Iuv. *Sat.* X 170

Gyarae clausus scopulis parvaque Seripho;

Tac. *Ann.* IV 21. Φέρ' εἰ Λακεδαιμονίων τις ἐκπλεύσας σκάφει ἀπέδοτο φήνας κυνίδιον Σεριφίων Ach. 490, quem locum sic exponit Berglerus: 'si quis Lacedaemonius vel Seriphios re aliqua levissima privasset, annon Seriphiis opem tulissetis contra Lacedaemonios? Ergo et Lacedaemonios putandum est merito Megarensibus opem ferentes bellum movisse.' Pro φήνας quod sensu caret Meinekius temptat σήνας hoc sensu: Lacedaemonius quidam vendidit catulum Seriphiorum quem blandimentis demulsum ad se allexerat

Σέριφος: Photius p. 506, 24: **Σέριφον**· τὴν Λακεδαίμονα διὰ τὸ σκληρῶς ζῆν καὶ χρησμὸς αὐτοῖς ἐξέπεσεν. Itaque vaticinii cuiusdam sermonem secutus videtur Aristophanes Lacedaemonem appellasse Seriphum. BERGK. ad fr. CCXLVIII p. 1219

Σθενέβοια: Ran. 1043 Aeschylum dicentem facit ἀλλ' οὐ μὰ Δί' οὐ Φαίδρας ἐποίουν πόρνας οὐδὲ Σθενεβοίας: ibid. 1049 Euripidem καὶ τί βλάπτουσ', ὦ σχέτλι' ἀνδρῶν, τὴν πόλιν ἁμαὶ Σθενέβοιαι; Argumentum tragoediae notissimum est ex Homero. Nempe Euripidea Stheneboea apud Proetum temere Bellerophontem criminata est ὡς ἐπιθέντα αὐτῇ, πεισθεὶς δὲ ὁ Προῖτος ἐξέπεμψεν αὐτὸν εἰς Καρίαν ἵνα ἀπόληται, δέλτον δὲ ἐκέλευσεν πρὸς Ἰοβάτην διακομίζειν. ὁ δὲ τοῖς γράμμασι ἀκόλουθα πράττων προσέταξεν αὐτῷ διακινδυνεῦσαι πρὸς τὴν Χιμαίραν. ὁ δὲ ἀγωνισάμενος τὸ θηρίον ἀνεῖλε καὶ μετὰ ταῦτα ὑποστρέψας εἰς τὴν Τίρυνθα πρῶτον μὲν ἐμέμψατο τὸν Προῖτον, ἔπειτα δὲ καὶ τὴν Σθενέβοιαν ἠπείλησεν ἀπάγξειν. μαθὼν δὲ τὴν γυναῖκα τοῦ Προίτου δεύτερον ἐπιβουλεύουσαν αὐτῷ ἀνεχώρησεν ἀναβιβάσας ἐπὶ τὸν Πήγασον τὴν Σθενέβοιαν, καὶ ἐλθὼν ἐπὶ τὴν θάλασσαν ἤρθη εἰς ὕψος, γενόμενος δὲ κατὰ Μῆλον τὴν νῆσον εἰς τὴν θάλασσαν ἔρριψεν αὐτήν. Schol. Gregor. Cor. e cod. Medic. ap Nauck. *Fragm.* p. 447. Ovid. *Trist.* I 397 tragoediarum argumenta recensens:

Nam quid de tetrico referam domitore Chimaera
quem leto fallax hospita paene dedit?

Σθένελος: ineptus tragoediae poetaster quem aequalem sibi Aristophanes primum in *Gerytade*, deinde in *Vespis* Ol. 82, irrisit. Praeterea a Lysia laudatus est, cum is Thuriis, quo puer erat profectus, Athenas Ol. 92, 1 rediisset. Paupertatem eius leviter deridet Vesp. 1313 ubi egenum Lysistratum, narrante Xanthia, compara Philocleo

Σθενέλῳ τὰ σκευάρια διακεκαρμένῳ.

Idem ab Aristotele velut poëta commemo ratur, qui humile genus dicendi sequens cum propriam vocabulorum vim ubiqu servaverit, neque dignitatem fuerit sublim tatem orationis assecutus, Poët. 22: λέξεω δὲ ἀρετὴ σαφῆ καὶ μὴ ταπεινὴν εἶναι. σαφε στάτη μὲν οὖν ἐστιν ἡ ἐκ τῶν κυρίων ὀνομά των, ἀλλὰ ταπεινή. παράδειγμα δὲ ἡ Κλεο φῶντος ποίησις καὶ ἡ Σθενέλου. Quar non condita sed arida et insipida poesi indoles fuit, quam Aristophanes in *Gerytad* (fr. IX p. 717) explosit

A. καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλου φάγοιμ' ἂν ῥήματα;
B. εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος ἢ ξηροὺς ἅλας;

Aliter explicat Fritzschius ad *Ran.* p. 10 qui horum versuum posteriorem a Mor simo pronuntiatum esse censet, qui utpot medicus alicui in os indiderit voces Sthe neli grandiloquas, addito etiam praecept quo melius hoc novum medicamentum alvus reciperet. Ridet eum et Plat Σκευαῖς:

ἅψαι μόνον συ κἂν ἄκρου τοῦ Μορσίμου
ἵνα σοι πατήσω τὸν Σθένελον μάλ' αὐτίκα.

KAYSER *Hist. crit. trag.* p. 324. Aliu Platonis e *Laconibus* fragmentum ita cor rigit et explicat Meinekius *fr. com.* I p. 639 sq.

A. ὅταν δὲ δέωμαι γωνιαίου ῥήματος;
B. τούτῳ παρίστω καὶ μόχλευε τὰς πέτρας:

quid vero, si angularibus verbi mihi opus est? Quibus alter, fortass Morsimus, respondet: ad huius (Aeschy li, puta) te societatem applica rupes

e move. Πέτρας μοχλεύειν non inepte i posse addit v. d. eum qui grandibus quasi praeruptis verbis utatur; comp. ib. 1399. Sthenelum autem alienis minibus usum esse pro suis in hac ipsa ula tradiderat Plato Harpocratione teste 166, 3 ἐκωμῳδει αὐτὸν (τὸν Σθένελον) ὁ ς Πλάτωνος Λάκωνας γράψας ὡς ἀλλόια ἔπη σφετεριζόμενον. Huius heneli versus apud Athenaeum x p. 428 itur,

οἶνος καὶ φρονέοντας ἐς ἀφροσύνην ἀναβάλλει

Σίβυλλα: schol. Av. 962: Σίβυλλαι ῖς ἐγένοντο, ὧν ἡ μέν ἐστιν, ὡς διὰ τῆς ήσεώς φησιν, Ἀπόλλωνος ἀδελφή, δευτέρα ἡ Ἐρυθραία, τρίτη δὲ ἡ Σαρδιανή. Pac.)5 οὐ μετέχω τούτων· οὐ γὰρ ταῦτ' εἶπε βυλλα: Sibyllam suam de pace sacriis celebranda et comissationibus nihil disse dicit Hierocles; itaque Trygaeus 116, cum exta nihil pertineant ad ipsum, et eum τὴν Σίβυλλαν ἔσθιε q. v. πεινῶνιθι: Eq. 61 ὁ δὲ γέρων (sc. δῆμος) σιβυλᾷ h. e. χρησμῶν ἐρᾷ

Σιβύρτιος: pater Clisthenis; v. s. n. λεισθένης p. 854

Σιδώνιος: Σιδώνιόν ποτ' ἄστυ Κάδμος ιπών Ran. 1225 ubi Schol. Φρίξου Εὐριίου ἡ ἀρχή: vox ἀρχαιομελεσιδωνοφρυήρατα quae est in Vesp. 221 composita ἀπὸ τοῦ μέλι καὶ τοῦ Σιδῶνος καὶ τοῦ υνίχου καὶ τοῦ ἐρατόν secundum Aristarum apud schol. Vide s. n. **Φρύνιχος**

Σικελία: ἰὼ Σικελία καὶ σὺ δ' ὡς ἀπόλται Pac. 250 (ubi schol. τυρὸν ἐμβάλλων λεμος Σικελίας μέμνηται. πολὺς γὰρ ῖ τυρός. Cf. s. n. **Σικελικός**); πλεῖν ἐς κελίαν intempestive suadet Demostratus ator (vide s. n.) Lys. 391; ποῖ κῆχος; ὐ Σικελίας fr. inc. LXXIII

Σικελικός: ὁ κύων ἐξαρπάσας τροφαλῖδα οῦ Σικελικὴν κατεδήδοκεν Vesp. 838; τυρὸν ἀδικεῖν ὅτι μόνος κατήσθιεν τὸν κελικόν ib. 897; τυρὸν πολὺν κατεσιλιζε (i. e. τὸν σικελικὸν τυρὸν κατή-ε) ib. 911

Σικυών: ὅταν οἰκήσωσι λύκοι πολιαί τε ῶναι ἐν ταὐτῷ τὸ μεταξὺ Κορίνθου καὶ κυῶνος Av. 968 ubi Berglerus: 'Duo ıt ad quae alludit ὁ χρησμολόγος: primo urbs Ὀρνεαί, quae iacet inter Corinthum et Sicyonem; sunt autem similes voces ὄρνεα aves et Ὀρνεαί, in qua similitudine ludebat supra v. 400. Deinde etiam alludit ad oraculum Aesopo datum de quo schol.: Αἰσώπῳ τῷ μυθογράφῳ χρωμένῳ περὶ πλούτου ὁ θεὸς εἶπεν·

εἰς τὸ μέσον κτίσαι Κορίνθου καὶ Σικυῶνος·

εὔφορος γὰρ αὕτη ἡ χώρα. Scio aliter legi oraculum illud,' nimirum apud Athenaeum v p. 219 A ubi legitur τὸν πυθόμενον, εἴτ' Αἴσωπός ἐστιν ὁ λογοποιὸς ἢ ἄλλος τις 'πῶς ἂν πλουτήσαιμι, Διὸς καὶ Λητοῦς υἱέ; χλευάζων ἀπεκρίνετο ὁ θεὸς

εἰ τὸ μέσον κτήσαιο Κορίνθου καὶ Σικυῶνος.'

Vox χλευάζων significare videtur esse inter Sicyonem et Corinthum regionem sterilem, quod ipsum testatur Strabo VIII 382: χώραν δ' ἔσχεν (ἡ Κόρινθος) οὐκ εὔγεων σφόδρα ἀλλὰ σκολιάν τε καὶ τραχεῖαν, ἀφ' οὗ πάντες ὀφρυόεντα Κόρινθον εἰρήκασι: Eustathius autem εὐδαίμων ἡ Σικυὼν καὶ δηλοῖ αὐτὸ ἡ παροιμία λέγουσα

εἴη μοι τὰ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος

Σίκων, nomen famuli, Eccl. 867. Vide Aeolosicon. fragm. p. 704

Σίμαιθα: meretrix Megarensis, rapta ab adulescentibus ebriis Atheniensibus, Ach. 524

Σιμοεντίς: Φοῖβον ὃς ἱδρύσατο χώρας γύαλα Σιμουντίδι γᾷ Thesm. 110, h. e. Phoebum qui urbis Troiae moenia aedificavit in terra Simoentis. Conf. Eurip. *Hec.* 636, *Androm.* 1156

Σίμων: inter equites, Eq. 242; v. s. n. **Παναίτιος**

Σίμων: τί γὰρ ἦν ἅρπαγα τῶν δημοσίων κατίδωσι Σίμωνα, τί δρῶσιν; Nub. 351 ubi Scholiasta: σοφιστὴς ὁ Σίμων ἦν καὶ τῶν ἐν πολιτείᾳ διαπρεπόντων τότε· μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Εὔπολις ἐν Πόλεσι ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς (fr. XIII) διαβάλλων αὐτὸν ἐγκλήμασιν οὕτως

ἐξ Ἡρακλείας ἀργύριον ὑφείλετο.

Eiusdem, ut periuri, mentio fit infra 399 ubi quaerit Socrates πῶς (ὁ Ζεύς), εἴπερ βάλλει τοὺς ἐπιόρκους, οὐχὶ Σίμων' ἐνέπρησεν. Violaverat autem iusiurandum in capessendo munere datum

Σιμωνίδης: Ceius, nobilissimus inter melicos poeta. Veteres Athenienses eius carmina, quorum prae ceteris epinicium, cuius initium erat

ἐπέξαθ' ὁ Κριὸς οὐκ ἀεικέως,

celebratum fuisse videtur, deamabant canebantque in conviviis; apud adulescentes vero Aristophanis tempore eius carmina prae Euripideis sordebant, et ipse audiebat malus poeta, de qua re senex Strepsiades cum indignatione queritur Nub. 1355. Quam celebrata autem eius carmina fuerant, tam infamis erat avaritia, quod ignobile vitium quadraginta adhuc annis post mortem eius Aristophanes tangit Pac. 697

ΤΡ. ἐκ τοῦ Σοφοκλέους γίγνεται Σιμωνίδης·
ΕΡ. Σιμωνίδης; πῶς; ΤΡ. ὅτι γέρων ὢν καὶ σαπρὸς
κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι

ubi schol. *Σιμωνίδης δοκεῖ πρῶτος σμικρολογίαν εἰσενεγκεῖν εἰς τὰ ᾄσματα καὶ γράψαι ᾆσμα μισθοῦ. τοῦτο δὲ καὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς Ἰσθμιονίκαις* (II. 1) *φησιν αἰνιττόμενος.* Conf. et Aristotel. *Rhetor.* III, 2, ubi *φιλαργυρία* eius notatur. Aemulus eius fuerat Lasus Hermionensis ut est in fabella quam Philocleo narrat pistrici Vesp. 1410

Λᾶσός ποτ' ἀντεδίδασκε καὶ Σιμωνίδης·
ἔπειθ' ὁ Λᾶσος εἶπεν 'ὀλίγον μοι μέλει:'

μέλη πεποίηκ' ἐς τὰς νεφελοκοκκυγίας κύκλιά τε καὶ παρθένεια (cantata a virginum choris) *καὶ κατὰ τὰ Σιμωνίδου* (more Simonideo) Av. 919

Σίφνιος: vide s. n. **Φιλόξενος**

Σίσυφος: *ἐξάνοιγε μηχανὰς τὰς Σισύφου* Ach. 391 ubi Schol. laudat Homeri *Iliad.* ζ', 153:

ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν.

Apud poetas tragicos imprimis Ulixes Sisyphus vocatur: Soph. *Philoct.* 417, *Syndeipn.* fr. 143; Aeschyl. *Hopl. Cris.* fr. 169

Σιτάλκης: Sitalces, Teris filius, rex Odrysarum, per Nymphodorum Abderitam, levirum suum, aestate anni 431 ante Chr. n. foedus cum Atheniensibus fecit, qui eodem tempore Sadocum, filium eius, civitate donaverunt, (Thuc. II 29). Anno 432 Sadocus legatos Corinthiorum et Lacedaemoniorum, qui ad regem magnum proficiscentes Sitalci persuadere studebant ab Atheniensibus deficeret, horum legati qui forte fortuna tum in Odrysarum regn versabantur, tradidit; postea Atheniens supplicium de eis sumpserunt (Thuc. II 67 Ach. 134 *προσίτω Θέωρος ὁ παρὰ Σιτά κους*; ib. 131 *τοῦτον μετὰ Σιτάλκους ἔπ νον τὸν χρόνον* (qui ut Θρᾲξ erat *ἀκρατοπότ* Athenae. X p. 427, Plutarch. *Alcib.* c. 23 ib. 145 *ὁ δ' υἱός, ὃν Ἀθηναῖον ἐπεποιήμεθ ἤρα φαγεῖν ἀλλᾶντας ἐξ Ἀπατουρίων*

Σκάμανδρος: Scamander v. Xanth fluvius: *σαφὲς δ' ἂν εἶπεν οὐδὲ ἕν, ἀλλ' Σκαμάνδρους ἢ ταφρούς* Ran. 928 (Aeschylo Euripides); *ψυχαὶ δὲ πολλαὶ ἔμ' ἐπὶ Σκαμανδρίαις ῥοαῖσιν ἔθανον* T 864 quae verba sunt Euripidis *Hel.* 52, 5

Σκαμβωνίδης: *ἀπὸ δημοῦ τῆς Λεοντίδ φυλῆς.* Pagus audiebat *Σκαμβωνίδα* conf. Pausan. I 38, 2 et vide s. n. **Νικ στρατος**

Σκεβλίας: servus vel *τοξότης* barbar Ran. 608

Σκελλίας: *καὶ τὸν Σκελλίου βδελύττ μαι* Av. 126 ubi lusus est in *ἀριστοκρατε σθαι* et *Ἀριστοκράτης*; sensus autem schol. interpretatur, *μισῶ τὴν ἀριστοκρατία ὅτι καὶ τὸν Ἀριστοκράτην ὅτι κέκλητ τῷ ὀνόματι τούτῳ.* Aristocrates, Sce liae filius, memoratur a Platon. *Gorg.* 472 B, Demosth. *orat. in Theocrin.* p. 134 4, Thuc. VIII, 9, 89, Lysias *Eratosthe* § 67, Xenoph. *Hellen.* I, 4, § 21; 5, § 1 7 § 2

Σκιάποδες: Av. 1553 *πρὸς δὲ το Σκιάποσιν λίμνη τις ἔστ' ἄλουτος οὗ ψυγ γωγεῖ Σωκράτης*: Harpocrat. p. 276. 7 e Dindorf.: *ἔθνος ἐστι Λιβυκόν. Κτησίας περίπλῳ Ἀσίας φησὶν ὑπὲρ δὲ τούτων Σκι ποδες οἳ τούς τε πόδας οἵους οἱ χῆνες ἔχου κάρτα πλατέας, καὶ ὅταν θέρμη ᾖ, ὕπτι ἀναπεσόντες, ἄραντες τὰ σκέλη σκιάζοντ τοῖς ποσίν*; Plin. *Nat. Hist.* VII 2, 2, 2 'item hominum genus (*Ctesias scribit*) q Monocli vocarentur, singulis cruribu mirae pernicitatis ad saltum, eosdemq Sciapodas vocari, quod in maiori aest humi iacentes resupini umbra se pedu protegant. Prope hos lacum esse fing poeta et *νεκυομαντεῖον* sive mortuorum or

ılum quo sc. mortuorum animas sedibus ıis eliciebant, ac rite facto dis inferis sacri- :io animas evocatas de rebus futuris con- ılebant. Quod superstitionis genus apud lebraeos iam obvium fuisse patet ex amuel 28 coll. Deut. 18, 11. Huiusmodi υχομαντεῖον describit Maximus Tyrius *Dissert.* XXVI p. 264 ed. Davies: ἦν δέ ου τῆς Ἰταλίας κατὰ τὴν μεγάλην Ἑλλάδα ερὶ λίμνην Ἄορνον μαντεῖον ἄντρον καὶ ͅραπευτῆρες τῷ ἄντρῳ, ἄνδρες ψυχαγωγοί· ͅταῦθα ὁ δεόμενος ἀφικόμενος, εὐξάμενος, τεμὼν σφάγια, χεάμενος χοὰς ἀνεκαλεῖτο υχὴν ὅτου δὴ τῶν πατέρων ἢ φίλων, καὶ ὑτῷ ἀπήντα εἴδωλον, ἀμυδρὸν μὲν καὶ ἰδεῖν μφισβητήσιμον φθεγκτικὸν δὲ καὶ μαντικόν, αὶ συγγενόμενον ὑπὲρ ὧν ἐδεῖτο ἀπηλλάτ- ετο: confer et Herod. V. 92; Pausanias Χ 30 2; Strabo I c. 18

Σκίρα: festum mulierum, etiam Σκιρο- φόρια dictum. Hunc diem, sacrum antea esto, multo magis sacrum reddidit victoria d Mantineam. Sunt qui datum nomen elint ab umbella quae σκίρον nuncupaba- ır; ferebaturque a sacerdotibus Minervae Jeptuni et Solis ex arce Scirum abeun- bus: erat autem umbella ista alba, quique estabant Eteobutadae. Harpocration p. 76 ed. Dindorf.: **Σκίρα** ἑορτὴ παρ' Ἀθη- ναίοις ἀφ' ἧς καὶ ὁ μὴν Σκιροφοριών. φασὶ ͅ οἱ γράψαντες περί τε μηνῶν καὶ ἑορτῶν ῶν Ἀθήνησιν, ὡς τὸ σκίρον σκιάδιόν ἐστι έγα, ὑφ' ᾧ φερομένῳ ἐξ ἀκροπόλεως εἴς τινα όπον καλούμενον Σκίρον πορεύονται ἥ τε ῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια καὶ ὁ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερεὺς αὶ ὁ τοῦ Ἁλίου· κομίζουσι δὲ τοῦτο Ἐτεο- ουτάδαι. Vide MEVRSIVM *de pop. Att.* s.n.; VELLER. *de Minerva poliad.* p. 15. Thesm. 34, προεδρίαν αὐτῇ δίδοσθαι Στηνίοισι καὶ κίροις ἔν τε ταῖς ἄλλαις ἑορταῖς αἷσιν μεῖς ἤγομεν; Eccl. 18, συνείσει τὰ νῦν ουλεύματα ὅσα Σκίροις ἔδοξε ταῖς ἐμαῖς ίλαις

Σκίταλοι: ἄγε δὴ Σκίταλοι καὶ Φένακες ερέσχεθοί τε καὶ Κόβαλοι Eq. 634, ficti aemones improbitatis plebeiae quos invo- at isiciarius adiutores

Σκιώνη: ἤ μοι κρεῖττον ἦν τηρεῖν Σκιώ- ην ἀντὶ τούτου τοῦ πατρός Vesp. 210. Anno nte Vesparum didascaliam Isarcho archonte sive a. Chr. nat. 423, teste Philochoro ap. schol. ad Brasidam descierat. Vide Thucyd. IV 20 seqq.

Σκύθαινα: ποῦ 'σθ' ἡ Σκύθαινα; Lys. 184; facete ita famulam compellat Lysis- trata, tamquam publicam muliebris concilii ministram. Confer v. κηρύκαινα Eccl. 718

Σκύθης: τῇ Σκυθῶν ἐρημίᾳ Ach. 704 (vide s.n. **Κηφισόδημος**); νομάδεσσιν ἐν Σκύθαις ἀλᾶται Στράτων Av. 942. E pub- licis servis erant qui Scythae vel Sagittarii (τοξόται) qui et Speusinii (Σπευσίνου τινὸς τῶν πάλαι πολιτευομένων συντάξαντος τὰ περὶ αὐτούς Schol. ad Ach. 51) vocantur, initio trecenti (Aeschines *de fals. leg.* p. 373) postea mille et ducenti, partim militiae, partim urbanis ministeriis adhibiti, et in foro postea in Areopago excubantes. Usi autem sunt horum hominum opera Athe- nienses primum post bella Persica compo- sita. Τοξόται in concione Ach. 54, Ecc. 143, καὶ τὸν παροινοῦντ' ἐκφέρουσ' οἱ τοξόται; ib. 258 ἢν σ' οἱ τοξόται ἕλκωσιν; noxios prehendunt et ligant Thesm. 940; ποῦ σ' ὁ τοξότης; ξυλλάμβαν' αὐτὴν κὠπίσω τὼ χεῖρε δεῖ Lys. 434, ib. 441, 445; ὁδὲ ὁ Σκύθης πάλαι μοι φύλαξ ἐφεστώς Th. 1026; καθιζομένη ἐπὶ τοῖς γόνασι τοῦ Σκύ- θου Th. 1182; πῶς ἂν τὸν Σκύθην λάθοιμι Th. 1017; ἔτι δέδοικας τὸν Σκύθην Th. 1186; φέρε Σκύθα (δεῦρό μοι τὴν χεῖρα) Th. 1116: ὦ Σκύθα Th. 1112, 1121; ὁμόσε χωρῶμεν αὐταῖς ὦ Σκύθαι ξυνταξάμενοι (loquitur Probulus): Lys. 451; ἀποστρέφετε τὰς χεῖρας αὐτῶν ὦ Σκύθαι Lys. 455. Vide Boeckh *Œconom. Civ. Athen.* Lib. II. cap. xi p. 208 *ed. alt.*

Σμίκυθος: nomen senis rustici, Eccl. 293 ὦ Σμίκυθε καὶ Δράκης ἕπου κατεπείγων Eccl. 293

Σμικύθης: διώξει Σμικύθην καὶ κύριον Eq. 969, quia mollitiem hominis notare vult, tamquam si femina esset, praeter exspectationem addit καὶ κύριον et tutorem i.e. maritum. Vide Schoemann in *Isaeum* p. 297

Σμικυθίων: senex iudex Vesp. 401. Occurrit nomen Eccl. 46

Σμοῖος: Σμοῖος δ' ἐν αὐταῖς ἱππικὴν στολὴν ἔχων τὰ τῶν γυναικῶν διακαθαίρει

τρύβλια Eccl. 846 ubi schol. αἰσχροποιὸς εἰς γυναῖκας καὶ ἱππεύσας πρότερον, καὶ τοῖς ναύταις διανέμων τὰ τρύβλια

Σόλων: ὁ Σόλων ὁ παλαιὸς ἦν φιλόδημος τὴν φύσιν—τὴν κλῆσιν ἐς δύ' ἡμέρας ἔθηκεν εἴς γε τὴν ἕνην τε καὶ νέαν, ἵν' αἱ θέσεις (sc. αἱ καταβολαὶ τῶν πρυτανείων) γίγνοιντο τῇ νουμηνίᾳ, Nub. 1188 (conf. Plutarch. *Solon.* c. 25; Demosth. XVIII 6 οἱ νόμοι, οὓς ὁ τίθεις ἐξ ἀρχῆς Σόλων εὔνους ὢν ὑμῖν καὶ δημοτικὸς κ.τ.λ.); lex νόθῳ μηδὲ νόθῃ εἶναι ἀγχιστείαν (μήθ' ἱερῶν μήθ' ὁσίων h. e. neque in communione sacrorum privatorum neque in successione ad bona paterna) quam citat Pithetaerus Av. 1660 seqq. non erat revera Solonis. Confer Isaeum *de Philoct. her.* § 47, Demosth. *adv. Macart.* p. 1067 § 51; glossae obsoletae e Solonis legibus Daetal. fr. xv p. 721 ubi vide not.

Σούνιον: promontorium Athenarum in Attalide tribu; Σούνιον ἀκρὸν Ἀθηνέων Nub. 401 (ex Homeri *Odyss.* III 278). Ibi adoratur Neptunus, cuius epitheton

Σουνιάρατος: ἄναξ Πόσειδον, δεῦρ' ἔλθ' ἐς χορόν, ὦ χρυσοτρίαιν', ὦ δελφίνων μεδέων, σουνιάρατε Eq. 560. Cfr. LEAKE *Demi of Attica* p. 64. Ad hoc Neptuni epitheton alludit Av. 869 in v. Σουνιέρακε composita ex Σούνιον et ἱέραξ, accipiter. Mox de Πελαργικέ, (πελαργός ciconia, πέλαγος mare) v. MVELLER. *de munim. Athen.* p. 3. Ex his permistis facit avibus Neptunum deum maris

Σοφοκλῆς: de Sophocle quamvis non saepe mentionem faciat, satis honorifice Aristophanes iudicat. Ran. 1518 dicitur σοφίᾳ δεύτερος post Aeschylum et fr. inc. 2 habet epitheton vere ornans τοῦ μέλιτι κεχριμένου, in denique v. 531 eius μέλη inter bona Pacis recensentur. Moribus dicitur Ran. 82 facilis (εὔκολος), quae facilitas in eo quoque cernitur, quod cum descendisset ad inferos et cum Aeschylo de solio posset contendere, nihil horum faceret sed dextras iungeret eumque oscularetur, 787. Reprehendit eum tamen propter avaritiam Pac. 695, ubi Trygaeus Mercurio roganti quid rerum agat Sophocles respondet εὐδαιμονεῖ πάσχει δὲ θαυμαστόν......ἐκ τοῦ Σοφοκλέους γίγνεται Σιμωνίδης,...ὅτι γέρων ὢν καὶ σαπρὸς κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέ[...] Tragoedia eius *Tereus* tangitur in *Avib*[...] 100, ubi Epops ad Pithetaerum et Euelp[...] dem, qui ipsum propter rostrum irrideban[...] regerit τοιαῦτα μέντοι Σοφοκλέης λυμα[...]νεται ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐμὲ τὸν Τηρέ[...] quibus verbis perstringere videtur Aristo[...]phanes Sophoclem, quod in scena Tereu[...] repraesentaverit rostratum post metamo[...]phosin et ita maiestatem tragoediae laeseri[...] Filio Iophonti Sophoclem fabulis com[...]ponendis operam locare significat Ran. 7[...] ubi Bacchus dubius haeret, utrum eu[...] bonis an malis poetis adscribat, seque in[...]quisiturum dicit quid in poësi praesta[...] possit sine patre qui tum recens mortuu[...] esset. Vide s. n. **Ἰοφῶν** p. 841. πῶς οὐ κ[...] Σοφοκλέης ἀντελάβετο τοῦ θρόνου; Ra[...] 787; ταύτης δὲ (sc. τῆς Εἰρήνης) ὀπώρα[...] (ὄζει), Σοφοκλέους μελῶν Pac. 492; τὸ[...] Ἰοφῶντ' ἄνευ Σοφοκλέους ὅτι ποιεῖ κωδω[...]νίσω Ran. 79; τὸν θᾶκον τὸν ἐμὸν (Aeschyli[...] παράδος Σοφοκλεῖ τηρεῖν Ran. 1516; Σο[...]φοκλέα πρότερον ὄντ' Εὐριπίδου Ran. 7[...] ubi πρότερον ad dignitatem non ad aeta[...]tem referendum est. Sophoclis tangitur

Ἀθάμας β' Nub. 257
Ἑλένης ἀπαίτησις Eq. 83 (*fr.* 660)
Λαοκόων Ran. 665 (*fr.* 341)
Οἰκλῆς Eq. 498
Οἰνόμαος Av. 1337 (*fr.* 432)
Πηλεύς Nub. 1154 (*fr.* 448), Av. 851 (*fr.* 446), Th. 870 (*fr.* 450)
Τεῦκρος Nub. 583 (*fr.* 517)
Τηρεύς Av. 101
Τυρώ β' Av. 275 (*fr.* 588), Lys. 13[...] (*fr.* 591), Ran. 357 (*fr.* 602)
Φινεύς Pl. 635 (*fr.* 639); inc. fab. Plut. 541 (*fr.* 804)

Σπάρτη: eadem quae Lacedaemon; ἐμοὶ δὲ γῆ μὲν πατρὶς οὐκ ἀνώνυμος Σπάρτ[...] Th. 859 (ex Euripidis *Helena* v. 16); ἀπὸ τῆς Σπάρτης οἱδὶ πρέσβεις ἕλκοντες ὑπήνας χωροῦσ' Lys. 1073; κάρυξ ἐγὼν ὦ κυρσάνιε (i. q. ὦ νεανία) ναὶ τὼ σιὼ ἔμολον ἀπὸ Σπάρτας Lys. 984; τἄλλαι ταὶ κατὰ Σπάρταν ἅμα γυναῖκες Lys. 969; εἶα μάλ' ἔμβη, ὡς Σπάρταν ὑμνίωμες, τᾷ σιῶν (θεῶν) χοροὶ μέλοντι καὶ ποδῶν κτύπος χᾶτε πῶλοι ταὶ κόραι πὰρ τὸν Εὐρώταν ἀμπάλλοντι πυκνὰ

δοῖν Lys. 1305 seqq.; σὺ τὴν ἐμὴν γυναῖκα λύεις ἐμέ, τὴν Τυνδάρειον παῖδ', ἐπὶ Σπάρ-ν ἄγειν Th. 918; βούλεσθε τὸ μέγα τοῦτο ὐκ Λακεδαίμονος Σπάρτην ὄνομα καλῶ-ν αὐτήν (sc. τὴν ὀρνίθων πόλιν) ait Euel-les, cui Pithetaerus

Ἡράκλεις
σπάρτην γὰρ ἂν θείμην ἐγὼ τἠμῇ πόλει;
οὐδ' ἂν χαμεύνῃ πάνυ γε κειρίαν ἔχων:

i iocum captari ex ambiguitate nominis άρτη et locutionum ὄνομα θέσθαι et άρτην θέσθαι χαμεύνῃ quivis viderit. nsum loci vidit Kusterus: tanto odio artam prosequor, ut (ob nominis et ni affinitatem) ne sparteum quidem nem (*cord*) viliori licet et humi-ori lectulo intenderem, si alius ihi sit funiculus (*girth*). Cf. Polluc. 36 τό γε τῇ κλίνῃ ἢ τῷ σκίμποδι ἐντεταμέ-, ὡς φέρειν τὰ τυλεῖα (*mattresses*), σπάρ-α, σπάρτα, τόνος, κειρία; Plin. *Nat. ist.* 19, 2, 7 hinc (ex sparto) strata sticis: Xenoph. *Cyneg.* 9, 13 τὸν δὲ όχον τῆς σειρίδος πεπλεγμένον σπάρτου ὶ αὐτὴν τὴν σειρίδα· ἀσηπτότατον γὰρ ῦτο. Vide Becker *Charicles* p. 137 ed. 54. Ceterum similiter lusit Cratinus in emes. fr. IX: Σπάρτην λέγω τὴν Σπαρ-άδ', οὐ τὴν σπαρτίνην Spartam co Spartiacam urbem, non funi-lum spartinum, ubi vide Meinek. *agm. com.* II p. 81

Σπερχειός: Σπερχειὲ πόταμε βούνομοί ἐπιστροφαί Ran. 1383 ex Aeschyli *Phi-ctete*, cuius primus fuit versus (Hermann. *uscul.* III p. 123): loquebatur fortasse se Philoctetes, qui Thessaliae suae et vii patrii Sperchei desiderio tum in emno insula tenebatur. FRITZSCH ad l.

Σπίνθαρος: εἰ δὲ τυγχάνει τις ὢν Φρὺξ δὲν ἧττον Σπινθάρου Av. 762. Tra-ediae poetaster, Strattidis aequalis, He-clea oriundus si Suidae fides, qui inter oulas eius recenset Ἡρακλῆς περικαιόμενος Σεμέλη κεραυνουμένη

Σποργίλος: ΠΕΙΘ. κειρύλος γάρ ἐστιν νις; ΕΥΕΛ. οὐ γάρ ἐστι Σποργίλος; v. 300 ubi aliter atque aliter accipiuntur ces κειρύλος et ὄρνις. Vocem ὄρνις proprie cipit Euelpis; metaphorice Pithetaerus ut v. 169

ἄνθρωπος ὄρνις ἀστάθμητος πετόμενος.

Vox autem κειρύλος v. 299 pro ave accipie-batur nempe κηρύλῳ sive mascula alcyone: hic autem accipitur pro tonsore a κείρω. Sensus igitur loci est; PITH. Estne vero tonsor avis? EUELP. Annon vero sporgilus avis est, quem constat esse (κειρύλον) tonsorem? Laudat scholiastes Platon. in Κωμασταῖς fr. I τὸ Σποργίλου κουρεῖον, ἔχθιστον τέγος

Στάμνιος: Διόνυσος, υἱὸς Σταμνίου Ran. 22. Berglerus ad Nub. 1476: 'Di-cendum erat υἱὸς Διός, sed lepide παρ' ὑπό-νοιαν dixit σταμνίου, i. e. urcei, quia vinum ex urceo effunditur in pocula: et dici potest vinum editum urceo, ut filius editus sive natus illo vel illo parente.' Cum nostro loco Athenaeum XIII p. 584, Δημο-κλέους τοῦ παρασίτου, Λαγυνίωνος ἐπίκλην, bene comparat Winckelmannus *Act. Soc. Graec.* V. II F. I p. 6

Στήνια: festum mulierum: Στηνίοι-σι καὶ Σκίροις Th. 834. Photius *Lexic.* II p. 538 Στήνια: ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἐν ᾗ ἐδό-κει ἡ ἄνοδος γενέσθαι τῆς Δήμητρος· ἐλοιδο-ροῦντο δ' ἐν αὐτῇ νυκτὸς αἱ γυναῖκες ἀλλή-λαις· οὕτως Εὔβουλος

[Στησίχορος]: Schol. ad Pac. 798 τοιάδε χρὴ Χαρίτων etc. notat: ἔστι δὲ παρὰ τὰ Στησιχόρου ἐκ τῆς Ὀρεστείας τοιάδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα (τὰ δημοσίᾳ ᾀδόμενα) καλλικόμων ὑμνεῖν, Φρύγιον μέλος ἐξευρόντας ἁβρῶς ἦρος ἐπερχο-μένου: idem ad v. 800 καὶ αὕτη πλοκὴ Στησιχόρειος· φησὶ γὰρ οὕτως 'ὅταν ἦρος ὥρᾳ κελαδῇ χελιδών'

Στιλβίδης: Fuit Stilbides vates no-bilissimus, Niciae familiaris (Plutarch. *Nic.* 23) quem Athenienses ad expeditionem Siculam secum duxerunt. Illius meminit etiam Eupolis Πόλεσι fr. XV (Meinek. I p. 141, II p. 514)

ὡς αὖ τίν' ἔλθω δῆτά σοι τῶν μαντέων;
πότερος ἀμείνων ἀμφοτέρων; ἢ Στιλβίδης;

ἡ σχίζα γοῦν ἐνημμένη τὸν Στιλβίδην πιέ-ζει Pac. 1032: dixerat paullo ante Try-gaeus 'nonne tibi videor ut peritus haruspex cremia ponere?' nunc vero in eodem persistens ioco ait 'incensi

ligni fumus haruspicem laedit.' Sed pro haruspice STILBIDEM nominat. FLORENS CHRISTIANVS: Schol. *πιέζει: λυπεῖ, ὡς τὸ λοιπὸν ἐκείνου ἀπορουμένου διὰ τὸ τοῦτον* (sc. *τὸν Τρυγαῖον*) *εὐδοκιμῆσαι*

Στιλβωνίδης: fictum nomen Av. 139, ut *Πωλυχαρίδας* Lys. 1098, 1242

Στρατονίκη: nomen muliebre, Th. 807. Vide s. n. **'Αριστομάχη**

Στράτυλλις: nomen muliebre, Lys. 365

Στράτων: homo mollis et imberbis qualis Clisthenes quocum coniungitur Ach. 122 *καὶ τοῖν μὲν εὐνούχοιν τὸν ἕτερον τουτονὶ ἐγῷδ' ὅς ἐστι· Κλεισθένης ὁ Σιβυρτίου,— ὁδὶ δὲ τίς ποτ' ἐστίν; οὐ δήπου Στράτων;* et in Equitt. v. 1374 *οὐδ' ἀγορασἀγένειος οὐδεὶς ἐν ἀγορᾷ—ποῦ δῆτα Κλεισθένης ἀγοράσει καὶ Στράτων*; Holcad. fr. XII p. 741

παῖδες δ' ἀγένειοι Κλεισθένης τε καὶ Στράτων:

νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις ἀλᾶται Στράτων ὃς ἁμαξοφόρητον οἶκον οὐ πέπαται sunt Pindari *Hyporch. Fr.* 72 verba, quae *παρῳδεῖ* noster Av. 938

Στρέψα: Photius p. 543, 8; *πόλις τῆς Θρᾴκης· καὶ οἱ πολῖται Στρεψαῖοι. 'Αριστοφάνης Γεωργοῖς.* Cramer *Anecd.* II p. 53, 4: *Στρεψαῖος ὁ 'Ερμῆς παρὰ τῷ 'Αριστοφάνει παρὰ τὸ διεστράφθαι τὰς ὄψεις*

Στρεψιάδης in *Nubibus* senex rusticus, Phidonis filius, Cicynnensis (*Κικυννόθεν* v. 134), olim dives, qui uxorem urbanam luxuriosam de Megaclis prosapia duxerat, per Phidippidae filii *ἱπποτροφίαν* aere alieno obrutus. Haec sigillatim narrat per insomniam nocte eius diei quo creditores pignora capturos expectat; filius interim dormiens equos et curricula somniat; expergefactus a patre rogatur ut philosophis se docendum praebeat artem sophisticam, quae patrem nihil debere ostendat; frustra; quare Strepsiades ipse ad Socratis scholam pergit, sermonis sophistici subtilitates, quamquam senex, assecuturus, 1—132. Prodit ex phrontisterio discipulus Socratis; quo narrante callida eius inventa Strepsiades vehementer admiratus intrare cupit, 133—183. Aperto phrontisterio mirantur meditantium discipulorum habitus et mathematica instrumenta et terrae descriptio nem, rustica et indocta de iis dicta profe rens, 184—217. Socratem precatur ut s oppressum aere alieno doceat sermonen nihil reddentem, mercedem se soluturun iurans per deos, 218—246; ob hoc iusiu randum vituperatus a Socrate, ei se docen dum praebet res divinas et coronatus in spersa farina initiatur, 247—262. Terretu adventu Nubium, 293 sq. Eas veneratu et vim earum sentit, iam volitante ips anima, 314—322. Conspectarum poten tiam discit et cur quando volunt mutetu earum figura, 327—355. Salutatur ab ii 358. Ei persuadetur a Socrate Iovem no esse neque alios deos ullos praeter Chao Nubes et Linguam; simul discit fulmen e tonitru quid sit, 365—426. Nubibus totun se dedit, et hae vicissim gratiam et poten tiam in civitate ac vitam beatissimam ips se tributuras pollicentur, 413—477. So crates, explorato eius ingenio in phronti sterium ingredi iubet nudum, 478—509 Unde Strepsiades procedit et grabat cimicibus referto insidens docetur de metri rhythmis, de grammatica substantivorum sed omnia Socratis rustice et ridicule acci pit; quare de suis negotiis aliquid excogi tare iubetur, 627—695. In ea meditation de cimicibus et de iis quae in phrontisteri ipsi perierint vehementer queritur, ab Nu bibus aliquatenus erectus, ab Socrat meditanti praecepta accipiens, 696—74 Debitores evadendi modos tres satis rus ticos excogitat; quare docendi taediun capit Socratem, qui senem stolidum e obliviosum in malam rem abire iubet, 74 —790. Inde ab Nubibus consilium petit quae filium docendum mittere iubent; ips adducturus eum abit, 791—804. Conveni Phidippiden et nova quae didicerit de Iov a Turbine (*Δίνου*) exacto superbus exponi philosophosque dilaudat; inde filium pre catur ut adeat ipse Socratem, 814—865 cui eum ut scitissimi hominem ingenii com mendat et ut iniustum saltem *λόγον* docea tur orat, 877—888. Iterum monet Socra tem ut filium sibi bene exacuat, 1107—111 Redit numerans dies ad eum quo creditore se perdituros malum debitorem iurarunt

d in filio spem ponit, 1131—1143, quem ·ne didicisse fraudem ut a Socrate perci-·t, vehementer laetatur, 1146—1164; ob-·tuque eius impudenti gaudet, 1169—·77; deinde ubi de ultima die mensis, ·a pignora ad litem deponenda sunt (ἕνῃ ·ὶ νέᾳ) argutantem audivit, 1178—1200, ·ulto etiam magis triumphat et felicissi-·um se praedicat, 1201—1212, filium ad ·nam domum ducens. Pasiam creditorem ·a cum teste advenientem insultat, absurde ·mmistis quae a Socrate didicerat, 1221 ·1258. Advenit alius creditor Amynias ·elicissimus; cui item insolenter illudit ·gis Socraticis, et tandem velut equum ·mulo admoto abigit, 1259—1302; do-·um redit, mala ex improbitate ista augu-·nte choro. Exit vapulans a filio, 1321 ·1324. Is autem patri ex iniusto λόγῳ, ·em didicerat, probaturum se pollicetur ·tissimum esse facinus, 1325—1344. ·inc choro cupiente narrat Strepsiades, ut ·cena iussus Phidippides canere venera-·ia carmina Simonidis et Aeschyli, ea ·ntempserit et Euripidis versus piaculares ·hoarit; hinc iurgium et verbera patri ·dicta, 1354—1376. At Phidippides pa-·, quamquam beneficia et educationis ·blestiam exponenti, tandem persuadet ·tum et aequum esse a filio patrem ver-·rari, 1380—1439. Verum de matre idem · demonstraturum pollicito exardescit ·epsiades et a Nubibus audit se ideo in ·la coniectum ab ipsis esse, quia mala et ·udem adamarit et divina contempserit, ·40—1461. Iam igitur quam graviter ·arit, cognoscere incipit a filio, et tam-·am Mercurio suadente improborum phi-·ophorum phrontisterion exurit, 1462—·09

Στρούθιος: v. s. n. **Φιλοκράτης**

Στρυμόδωρος: nomen Acharnensis, Ach. ·3; senex iudex ex Conthyle pago, Vesp. ·3, ὦ Στρυμόδωρε Κονθυλεῦ βέλτιστε ·δικαστῶν; nomen senis, Lys. 259

Στύξ: Στυγὸς μελανοκάρδιος πέτρα ·n. 470, ubi tragice loquitur Aeacus

Σύβαρις: urbs Calabriae deliciis et ·ui mirum in modum dedita, unde factum ·bum συβαρίζειν Pac. 344 q. d. luxu diffluere: Συβαρίτιδας εὐωχίας Daetal. fr. XIX; λόγον ἀστεῖόν τινα Αἰσωπικὸν γέλοιον ἢ Συβαριτικόν Vesp. 1259; Hermogenes interprete Prisciano 'nominantur autem ab inventoribus fabularum aliae Aesopiae, aliae Cypriae, aliae Libycae, aliae Sybariticae, omnes autem communiter dicuntur Aesopiae, quoniam in conventibus frequenter solebat Aesopus fabulis uti.' Ita dicuntur a Thuro Sybarita, cuius meminit Theon; argumenti autem erant ab Aesopicis diversi, ut ait scholiasta *l. c.*, οἱ μὲν Αἰσωπικοὶ περὶ τῶν τετραπόδων ἦσαν, οἱ δὲ Συβαριτικοὶ περὶ τῶν ἀνθρωπίνων· οὗτοι δὲ οἱ μῦθοι πολιτικοὶ ἦσαν. Exemplum eorum habes Vesp. 1427 seqq. ἀνὴρ Συβαρίτης ἐξέπεσεν ἐξ ἅρματος κ.τ.λ., et 1437 ἐν Συβάρει γυνή ποτε...εἶθ' ἡ Συβαρῖτις εἶπεν κ.τ.λ. Vide FABRICIVM *Biblioth. Graec.* Vol. II p. 626, not. *x. ed. Harles*

Σύρα: nomen ancillae satis frequens, Pac. 1146 τόν τε Μανῆν ἡ Σύρα βωστρησάτω 'κ τοῦ χωρίου

Συρακόσιος: ἔμαθε πίνειν, ἔπειτ' ᾄδειν κακῶς, Συρακοσίαν τράπεζαν Daetal. fr. XIX

Συρακόσιος: propter loquacitatem cum κίττῃ comparatur Av. 1297 Συρακοσίῳ δὲ κίττα (ἦν τοὔνομα) ubi schol.; οὗτος γὰρ τῶν περὶ τὸ βῆμα· καὶ Εὔπολις ὡς λάλον ἐν Πόλεσι (Fr. viii ap. Meinek. fr. com. II p. 511) διασύρει

> Συρακόσιος δ' ἔοικεν, ἡνίκ' ἂν λέγῃ,
> τοῖς κυνιδίοισιν τοῖσιν ἐπὶ τῶν τειχίων·
> ἀναβὰς γὰρ ἐπὶ τὸ βῆμ' ὑλάκτει περιτρέχων.

δοκεῖ δὲ καὶ ψήφισμα τεθεικέναι μὴ κωμῳδεῖσθαι ὀνομαστὶ τινά, ὡς Φρύνιχος ἐν Μονοτρόπῳ (Fr. viii) φησί· ψῶρ' ἔχε Συρακόσιον· ἐπιφανὴς γὰρ αὐτῷ καὶ μέγα τύχοι· ἀφείλετο γὰρ κωμῳδεῖν οὓς ἐπεθύμουν. διὸ πικρότερον αὐτῷ προσφέρονται. Scabiem sc. imprecatur comicus irritatus Syracosio, qui magna erat exortus comoediae calamitas, quippe qui eam legem pertulisset Ol. XCI 2, qua comici coacti ea quae in usu fuerat ratione ὀνομαστὶ κωμῳδεῖν (h. e. scribere comoediam in aliquem qui personatus in scena sic agere-tur, ut spectatoribus aut ineptus aut impro-

bus in remp. proponeretur) desinebant. Vide Cobet. *obs. in Plat. Com.* p. 39

Σφηττός: pagus Atticus, Acamantidis tribus: Χαιρεφῶν ὁ Σφήττιος Nub. 156; ὄξει διέμενος Σφηττίῳ

Σφίγξ: Σφίγγα δυσαμεριᾶν πρύτανιν κύνα (infortuniorum moderatricem canem) Ran. 1287 (ex Aeschyli *Sphinge*). Sphinx utpote monstrum etiam a Sophocle κυὼν appellatur in Oed. R. 391

Σωκράτης: Sophronisci statuarii et Phaenaretes obstetricis filius, Atheniensis, proponitur tamquam homo pauper qui vitam trahit miseram et aerumnosam Nub. 363, et in victu cotidiano nihil differt a mendico: sine calceis obambulat Nub. 103,

τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις
ὧν ὁ κακοδαίμων Σωκράτης καὶ Χαιρεφῶν;

et 363; male corpus curat, nam neque lavat neque tondetur neque ungit corpus, Nub. 836, Av. 1282 ἐκόμων ἐπείνων ἐρρύπων ἐσωκράτουν, ib. 1554; habitat in parvis aedibus (οἰκίδιον), quae φροντιστήριον appellantur (Nub. 92 seqq.), in quibus omnia squalent summa immunditie 634, 699; inedia et algore necatur, et a vino ἀδηφαγίας, Venere continuo abstinet 413 sqq., 438 sqq. Adde eum μὴ κάμνειν μήθ' ἑστῶτα μήτε βαδίζοντα, quod vere tradit Aristophanes v. 415; ex *Symposio* enim Platonis p. 175 A, 220 C constat eum per totas horas interdum meditabundum in via stare solitum fuisse. Ut autem hanc vitam quantumvis miseram sustentet, a discipulis mercedem exigit (Nub. 98, 668, 1147); neque hoc satis; miseris vestem et calceos adimit, 497, 719, 857, 1104, 1498, quin etiam non dubitat esuriens in palaestra furari hostiolam (θυμάτιον) 180. In ipsa autem illa vitae tenuitate valde superbus est et cum incessu, tum vultu contemptum hominum prae se fert, βρενθύεται ἐν ταῖσιν ὁδοῖς καὶ τὠφθαλμὼ παραβάλλει (obliquis oculis aspicit).

Non sicuti verus ille Socrates, quem e Xenophonte cognovimus, semper in publico versatur, sed habet ludum litterarium, in quem novitii initiantur ludicris caeremoniis (Nub. 254 sqq.), quibus non magis quam initiatis in Eleusiniis mysteriis quicquam eorum, quae in ludo aguntur, communicare licet, ib. 140. Continuo delitescunt in scholae umbra, neque

οἷόν τ' αὐτοῖσι πρὸς τὸν ἀέρα
ἔξω διατρίβειν πολὺν ἄγαν ἐστὶν χρόνον

(v. 199), unde miserum in modum pallent 102, 120, 504 etc. [Defendit se ab ho[c] crimine Socrates in Platon. *Apolog.* p 33 a: ἀλλ' ἐγὼ διὰ παντὸς τοῦ βίου δημοσί[ᾳ] τ' εἴ πού τι ἔπραξα, τοιοῦτος φανοῦμαι, κα[ὶ] ἰδίᾳ ὁ αὐτὸς οὗτος, οὐδενὶ πώποτε ξυγχωρή[σ]ας οὐδὲν παρὰ τὸ δίκαιον οὔτ' ἄλλῳ οὔτ[ε] τούτων οὐδενί, οὓς οἱ διαβάλλοντές μέ φασι ἐμοὺς μαθητὰς εἶναι, ἐγὼ δὲ διδάσκαλος μὲ[ν] οὐδενὸς πώποτ' ἐγενόμην· εἰ δέ τίς μο[υ] λέγοντος καὶ τἀμαυτοῦ πράττοντος ἐπιθυμε[ῖ] ἀκούειν εἴτε νεώτερος εἴτε πρεσβύτερος, οὐδεν[ὶ] πώποτ' ἐφθόνησα. Hinc Xenophontem e[t] Platonem videmus nomen μαθητῶν num[quam] Socraticis dare]. Socrates, vel u[t] discipuli eum appellant αὐτός (219), puru[s] putus ludi magister est, qui discipulis ver[bera] minatur (ib. 493), et non, qui mo[s] Socratis erat, interrogando insinuat pla[cita] sed praecipiendo docet, ut vere obser[vat] Hermannus in *Praef. Nub.* XLV Sophistarum more iis proponit quaestione[s] (προβάλλει cf. 144—154, 489, 757), et ips[as] quas sibi proponunt discipuli solvit (154—179). Sunt autem illa προβλήματα perr[i]dicula ut v. c. illud de pulice πόσους ἅλλοιτ[ο] τοὺς αὑτῆς πόδας (v. 145), quod Xenopho[n] in *Symposio* VI 8 imitatus est, sed quibu[s] meliora non expectes ab eo, qui est λεπτο[τά]των λήρων ἱερεύς (v. 359 coll. 1404) et dis[]cipulos docet λεπτολογεῖν καὶ περὶ καπνο[ῦ] στενολεσχεῖν.

Divinae autem illius artis bene distin[]guendi, qua Socratem apud Xenophon[]tem semper uti videmus, apud Socrate[m] Aristophaneum nec vola nec vestigium est contra irrideri videtur v. 740 seqq.

Audax novator est circa res divinas [et] recedit ab opinionibus, quas vulgo de d[iis] habebant (cf. 830 ubi Μήλιος dicitur, d[e] quo vide p. 492); abiecit enim Iovem, cete[]rosque deos quos Graecia colebat inqu[e] eorum locum alios introduxit (424)

τὸ χάος τουτὶ καὶ τὰς νεφέλας καὶ τὴν γλῶττ[αν]
τρία ταυτί,

uae numina adorare praecipit Strepsiades. urat itaque non per deos, sed per ἀναπνοήν, haos et aërem (627) et eius exemplo trepsiades per eundem aërem (667) et per αίχλην (814). Eadem opera qua deos, pud omnes receptas fabellas abicit quas e iis vulgo narrabant; sic v. c. v. 397 npugnat quod vulgo credebant Iovem eriuros fulmine percutere, cui adde, quod it ὁ ἄδικος λόγος, iustitiam apud Iovem sse non posse, quippe qui suum ipse paem in vincula coniecerit (904, conf. 1080). n eo quoque Aristophanes Socratem imietatis insimulat, quod dicat eum se dedere iani rerum caelestium et subterranearum erscrutationi (περιφρονῶ τὸν ἥλιον (225) et ητεῖ σελήνης τὰς ὁδούς 171), nam, ut ommode observat Plato in *Apolog.* p. 18 c ἀκούοντες ἡγοῦνται τοὺς ταῦτα ζητοῦντας ὐδὲ θεοὺς νομίζειν. Observat autem τὰ ετέωρα e κρεμάθρας in qua ἀεροβατεῖ, quod ua de caussa faciat vide iocułariter expotum 225 sqq. Docet caelum esse furnum 95), quod iam ante Aristophanem Cratium in Πανόπταις Hipponi obiecisse auctor st Schol. ad h. l.; explicat porro stupenti ustico caussas unde pluvia, fulmen et tonivu oriantur, quas vide 375—412. Quaesones quoque περὶ τῶν μετεώρων discipulis roponit (490), qui ad magistri exemplum eometriae et astronomiae operam dant 194, 201 sqq.) et insuper ζητοῦσι τὰ κατὰ ῆς (188 cf. 192), ne quam mundi partem iexploratam omittant.

Sed praeterquam quod discipulos impiis pinionibus imbuit et inanibus his τῶν ετεώρων investigationibus ab utilioribus udiis avocat, docet

λέγοντα νικᾶν καὶ δίκαια κἄδικα

99), quae praecipua pars est eius discilinae et id ipsum propter quod plerique cholam eius frequentant. Priusquam tamen s hanc graviorem scilicet disciplinam radit, eorum animos Sophistarum more raeparat (658) studiis grammaticis: docet nim eos μέτρα, ῥυθμούς, et ἔπη (h. e. ὀρθοέπειαν quam Protagoras imprimis doceat: conf. Heindorf. ad Plat. *Phaedr.* § 114, ristotel. *Rhetor.* III 5).

Post hanc demum προπαιδείαν discipulum docebat λέγοντα νικᾶν καὶ δίκαια κἄδικα. Habet scilicet Socrates

ἄμφω τὼ λόγω
τὸν κρείττον', ὅστις ἐστί, καὶ τὸν ἥττονα·
τούτοιν τὸν ἕτερον τοῖν λόγοιν τὸν ἥττονα
νικᾶν λέγοντά φασι τἀδικώτερα,

(112) quorum ὁ ἥττων λόγος quare ita dictus est docet ὁ ἄδικος λόγος v. 1038. Tradit itaque Socrates artem, qua quis caussam inferiorem dicendo superiorem reddere possit et vel absurdissima et iniustissima quaeque defendere, quam artem tam bene docet, ut Phidippides, qui antea ne tria quidem verba sine vitio dicere posset (872) ex eius disciplina perfectus sophista redeat: conf. 806, 1405 sqq., 1177 sq., 889—904, 1399.

Hoc autem modo instituendo iuvenes penitus corrumpit et depravat: qui enim antea fuerant modesti (961) pii, verbo qui ᾐσχύνοντο τοῖς αἰσχροῖς (992), ex eius disciplina prodeunt audaces, improbi, omni pudore carent (909, 1329), λαλιὰν μόνον ἀσκοῦσι (931), relictis palaestris balnea calida et forum frequentant (1054), contemnunt patria instituta (1400), postremo νομίζουσιν οὐδὲν αἰσχρὸν (1078, 1020), et eo impietatis procedunt, ut parentes verberent (1321 sqq.) πρὸς δὲ τοῖς Σκιάποσιν λίμνη τίς ἔστ' ἄλουτος οὗ ψυχαγωγεῖ Σωκράτης Av. 1555; τί δῆτ' ἂν ἕτερον εἰ πύθοιο Σωκράτους φρόντισμα Nub. 155; ἥσθην γαλεώτῃ καταχέσαντι Σωκράτους Nub. 174; ταῦτ' ἢν ποιῇς, οὐδέν σε κωλύσει σεαυτὸν ἐμβαλεῖν ἐς τὸ βάραθρον μετὰ Σωκράτους καὶ τὸν λόγον τὸν ἥττω ib. 1450; οὐ ταὐτόν, οὐδ' ἂν Σωκράτει δοκοίη ib. 1432; χάριεν οὖν μὴ Σωκράτει παρακαθήμενον λαλεῖν Ran. 1491 (de Euripide); δεῖξον ὡς τάχιστά μοι τὸν Σωκράτη Nub. 182; νῦν οὖν ὅπως τὸν Χαιρεφῶντα τὸν μιαρὸν καὶ Σωκράτη ἀπολεῖς μετελθὼν ὧν σε κἄμ' ἐξηπάτων ib. 1465: ὡς ἐμαινόμην ἄρα ὅτ' ἐξέβαλλον τοὺς θεοὺς διὰ Σωκράτη Nub. 1477; ὦ Σώκρατες Nub. 220, 221, 314, 736, 784, 866; οἴμοι Σώκρατες ὥσπερ μὲ τὸν 'Αθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε Nub. 258

Σωκρατίδιον: Nub. 222, 236 ὦ Σωκρατίδιον; ib. 746 ὦ Σωκρατίδιον φίλτατον

Σωσίας: nomen servorum usitatissimum: in Vesp. 78, *ὁδὶ δέ φησι Σωσίας πρὸς Δερκύλον εἶναι φιλοπότην αὐτόν*, inter spectatores aliquem notatum esse dicit scholiasta cui assentiuntur Dobraeus, et Berglerus, quod Sosias servus quo morbo herus laboret sciat; *ὦ Ξανθία καὶ Σωσία καθεύδετε;* Vesp. 136

Σωστράτη: nomen mulierum; Ecc. 41; *Μυρτίας τῆς Ἀγκυλίωνος θυγατέρος καὶ Σωστράτης* Vesp. 1397; *τὴν καρδόπην (χρή σε καλεῖν) ὥσπερ καλεῖς τὴν Σωστράτην* Nub. 678 (ubi Sostratus perstringi videtur); *Τιμόκλει' ἐπεστάτει· Λύσιλλ' ἐγραμμάτευεν· εἶπε Σωστράτη* Th. 371 (in formula psephismatum, ubi tres semiviros Timoclem, Lysiclem, Sostratum tecte irrideri vidit Fritzschius)

Σώτειρα: *τὴν Σώτειραν ἣ τὴν χώραν σώσειν φήσ' ἐς τὰς ὥρας* Ran. 378 h. e. Minervam: vide p. 518 not. 17.

T

Ταγηνισταί: fabula Aristophanis; vide fragmenta p. 748—751

Ταίναρον: *τῆς Λακωνικῆς ἀκρωτήριον, ἐν ᾧ στόμιον ἦν κατάγον εἰς Ἅιδου· ἐνταῦθα δ' ἦν καὶ Ποσειδῶνος ἱερὸν Ἀσφαλείου.* SCHOL. ad Ach. 510 *Ποσειδῶν οὑπὶ Ταινάρῳ θεὸς αὐτοῖς (τοῖς Λακεδαιμονίοις) σείσας ἅπασιν ἐμβάλοι τὰς οἰκίας.* (De Neptuno in promontorio Taenaro, ubi templum et specus subterraneus eius fuerunt, a Lacedaemoniis culto vide Pausan. III 25, 4: *ἐπὶ δὲ τῇ ἄκρᾳ ναὸς εἰκασμένος σπηλαίῳ καὶ πρὸ αὐτοῦ Ποσειδῶνος ἄγαλμα*); *τίς ἐς τὸ Λήθης πεδίον ...ἢ 'πὶ Ταίναρον;* Ran. 157

Ταντάλειος: *Πέλοψ ὁ Ταντάλειος ἐς Πῖσαν μολὼν* Ran. 1232 (ex Eurip. *Iphigenia Taurica*)

Τάρταρος: *ὁ ὑπὸ γῆν κατώτατος τόπος; οὗτοι δ' ἐρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν Τάρταρον* Nub. 192; *Χάος ἦν καὶ Νὺξ Ἔρεβός τε μέλαν πρῶτον καὶ Τάρταρος εὐρύς* Av. 693; *κατὰ Τάρταρον εὐρύν* Av. 698

Ταρτήσιος: *Ταρτησία μύραινα* Ran. 475, quibus verbis non venenatam istam, sed alteram muraenam Tartesiam, heluonum delicias (Aul. Gell. *Noct. Attic.* VII 16) ingeniose ut solet intellegit Fritzschius ita ut Aeacus, cum perniciem minitari videatur, revera tamen spem faciat, Pseudherculem ad lautissimas epulas vocatum iri. Berglerus ad vocem *Τάρταρος* allud suspicatur

Ταΰγετος: mons Laconiae: *ἐγὼ δὲ καὶ ποττὸ Ταΰγετόν γ' ἄνω ἔλσοιμ' ὅπος αἰ μέλλοιμί γ' εἰράναν ἰδεῖν* Lys. 117; *Ταΰγετον αὖτ' ἐραννὸν ἐκλιπῶα (ἐκλιποῦσα) Μῶα (Μοῦσα) μόλε λάκαινα* Lys. 1298

Ταυροπόλος: *νὴ τὴν Ταυροπόλον* Lys. 447 sc. *Ἄρτεμιν.* Confer Eurip. *Iphig. Taur.* 1457 *Ἄρτεμιν δέ νιν βροτοὶ τὸ λοιπὸν ὑμνήσουσι Ταυροπόλον θεάν*: et vide LOBECK. *Aglaoph.* p. 1089 et ad Soph. *Aiac.* v. 172

Τελαμών: *εἴτις ᾄδοι Τελαμῶνος* Lys. 1237 sc. scolion de Telamonis filio Aiace a Pindaro compositum. Extat apud Athenaeum XV p. 695 C:

> *παῖ Τελαμῶνος Αἶαν αἰχμητά, λέγουσί σε*
> *ἐς Τροΐαν ἄριστον ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα.*

Vide s. n. **Κλειταγόρα** p. 854

Τελέας: notatur cum Morycho, aliis, tanquam *τένθης*: *ὀψωνοῦντας τυρβάζεσθαι Μορύχῳ, Τελέᾳ, Γλαυκέτῃ, ἄλλοις τένθαις πολλοῖς* Pac. 1008;

> *ἐκεῖ παρ' ἡμῖν τοὺς πετομένους ἦν ἔρῃ*
> *'τίς ὄρνις οὗτος;' ὁ Τελέας ἐρεῖ ταδί*
> *"Ἄνθρωπος ὄρνις ἀστάθμητος πετόμενος,*
> *ἀτέκμαρτος, οὐδὲν οὐδέποτ' ἐν ταὐτῷ μένων."*

Av. 168—170, quae Teleam de aliis dicere facit Comicus, quia Teleas ipse erat talis; *ἔπεμψε τίς σε δεῦρο* rogat *ἐπίσκοπον* Pithetaerus cui ille *φαῦλον βιβλίον Τελέου τι* Av. 1025, i. e. diploma vile, quod quasi iratus dicit quod cum mandatis aliorsum sit missus nec domi licuerit ei manere et res magis arduas expedire. BERGLER. Phrynichus *Μονοτρόπῳ* fr. ii carpit eum ut *ἀνώμαλον* (i. q. *ἀστάθμητον*) *πίθηκον*; Plato *Σύρφακι* fr. ii, teste scholiasta, dicit de eo *νοεῖ μὲν ἕτερ' ἕτερα δὲ τῇ γλώττῃ λέγει*

Τελμησῆς: fabula Aristophanis, cuius fragmenta vide p. 751 seq.

Τερηδών: puer tibicen: *σὺ δ', ὦ Τερηδών, ἐπαναφύσα Περσικόν* Th. 1175

[Τέρπανδρος]: Suidas s. v. *ἀμφιανακτίζειν*: *ᾄδειν τὸν Τερπάνδρου νόμον τὸν*

ιλούμενον ὄρθιον· ἔστι δὲ καὶ ἐν Εὐναίᾳ καὶ ·'Αναγύρῳ fr. XX, quem imitatur Nub. 595. .b eo inventum Βοιώτιον μέλος Ach. 14

Τετράπολις: Atticae pars erat Tetraolis, ex quattuor oppidis (δήμοις) conans, quorum unum erat Marathon. teph. Byzant. Τετράπολις (χώρα) τῆς .ττικῆς ἔχουσα δήμους καὶ πόλεις τέτταρας, ἰνόην, Προβάλινθον, Τρικόρυθον, Μαραθῶνα. ὕτη πρότερον ἐκαλεῖτο 'Υττηνία· οἱ οἰκήτο·ς τετραπολεῖς καὶ τετραπολῖται: trabo VIII p. 383: Ξοῦθος δὲ τὴν 'Ερεχθέως γατέρα γήμας ᾤκισε τὴν τετράπολιν τῆς .ττικῆς Οἰνόην, Μαραθῶνα, Προβάλινθον ιὶ Τρικόρυθον. Aristophanes ad pugnam [arathoniam respiciens:

μὴ νῦν ἔτ' ἐν τῇ τετραπόλει τοὔμον τρόπαιον εἴη

ys. 285. ELMSLEY ad Eur. Heracl. 91 ι' ἐκ τίνος γῆς, ὦ γέρον, τετράπτολιν ἱνοικον ἤλθες λαόν;

Τεῦκρος: ὅθεν ἡμὴ φρὴν (loquitur Aesaylus) ἀπομαξαμένη πολλὰς ἀρετὰς ἐποίησεν ατρόκλων, Τεύκρων θυμολεόντων, Ran. ›41. Trilogiam Aeschyleam post Welckeım *Trilog. Aesch.* p. 439 constituit Fritzhius, *Armorum Iudicium*, *Thressas*, *ılaminias.* Prima fabula ignominiam, ecunda mortem Aiacis complectebatur; in rtia agebatur de Teucro. Et *Salamiiarum* quidem idem prorsus argumentum ıit quod Sophocles et ex eo Pacuvius in agoedia Τεῦκρος secuti sunt. Probabile ıt enim omnes has tragoedias in ira parna atque Teucri fuga versatas esse. eucri autem virtutem Aeschylus in *Saminiis* mulieribus dedita opera tractasse detur, quam eandem fortasse in *Myrmimibus* attigit atque inchoavit

Τήιος: 'Ανακρέων ὁ Τήιος Th. 161, ex be Teo, in media Ionia sito, oriundus

Τήλεφος: tragoedia Euripidea cognoinis in scenam commissa erat Ol. lxxxv 2 ıa cum *Alcmaeone, Cressis* et *Alcestide.* elephus omnium Euripidis heroum ınge miserrimus erat. De argumento bulae Hyginus fab. 101: 'Telephus, [erculis et Auges filius, ab Achille in ugna Chironis hasta percussus dicitur. x quo vulnere cum in dies tetro cruciatu angeretur, petit sortem ab Apolline, quod esset remedium. Responsum est ei neminem mederi posse, nisi eandem hastam qua vulneratus erat. Hoc Telephus ubi audivit, ad regem Agamemnonem venit et monitu Clytaemnestrae Orestem infantem de cunabulis rapuit, minitans se eum occisurum, nisi sibi Achivi mederentur. Achivis autem quod responsum erat, sine Telephi ductu Troiam capi non posse, facile cum eo in gratiam redierunt et ab Achille petierunt ut eum sanaret. Quibus Achilles respondit se artem medicam non nosse: tunc Ulixes ait: non te dicit Apollo sed auctorem vulneris hastam nominat. Quam cum rasissent, remediatus est. A quo cum peterent ut secum ad Troiam expugnandam iret, non impetrarunt, quod is Laodicen Priami filiam uxorem haberet: sed ob beneficium, quod eum sanarunt, eos deduxit, locos autem et itinera demonstravit; inde in Moesiam est profectus.' Telephi Euripidei habitum ridet Arist. Ach. 432 sqq. qui ei tribuit ῥακώματα 432, πιλίδιον Μύσιον 439, πτωχικὸν βακτήριον 448, σπυρίδιον 453, κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουμένον 459, χυτρίδιον 463. Nullam tragoediam saepius quam hanc parodia expressit Noster, ut Ach. 331 seqq. ubi Telephi partes agit Dicaeopolis, Orestis corbis carbonaria, Achivorum chorus; cui similis est locus Thesm. 690; ταῦτ' οἶδ' ὅτι ἂν ἔδρατε· τὸν δὲ Τήλεφον οὐκ οἰόμεσθα; νοῦς ἄρ' ἡμῖν οὐκ ἔνι Ach. 555, scio haec vos facturos fuisse, Telephum autem non idem putamus facere?; πρότερόν γ' ἐπτώχευες, Τήλεφος εἶναι Μυσὸς φάσκων Nub. 921 antequam disciplina tua (τοῦ ἀδίκου λόγου) tam multis probaretur, contemptus eras et egenus; ἄπαγε σεαυτὸν (Euripidem monet Dionysus) ἐκποδών, εἰ σωφρονεῖς, ἵνα μὴ κεφαλαίῳ τὸν κρόταφόν σου ῥήματι θενὼν ὑπ' ὀργῆς ἐκχέῃ τὸν Τήλεφον Ran. 853; cui respondet Euripides ἕτοιμος εἴμ' ἔγωγε δάκνειν δάκνεσθαι πρότερος...τἄπη, τὰ μέλη...καὶ νὴ Δία τὸν Πηλέα γε...κἄτι μάλα τὸν Τήλεφον, 860

Τῆνος: μία τῶν Κυκλάδων νῆσος· ἔστι δὲ σκοροδοφόρος καὶ δριμύτατα σκόροδα φέρει. SCHOL. σκορόδων Τηνίων Pl. 718

Τηρεύς: rex Thracum; hinc Lys. 563 ἕτερος δ' αὖ Θρᾷξ πέλτην σείων κἀκόντιον, ὥσπερ ὁ Τηρεύς; τὸν Τηρέα τὸν ἔποφ' ὃς ὄρνις ἐγένετ' (ἐκ τῶν ὀρνέων?) Av. 15; ὁ δὲ στόλος νῷν ἐστι παρὰ τὸν Τηρέα τὸν ἔποπα ib. 46; Terei fabula nota omnibus: vide Ovid. *Metam.* VI 411—676. Primus Sophoclei dramatis meminit Ar. Av. 100: ΠΕΙΘ. τὸ ῥάμφος ἡμῖν σου γέλοιον φαίνεται. ΕΠΟΨ. τοιαῦτα μέντοι Σοφοκλέης λυμαίνεται ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐμὲ τὸν Τηρέα: ubi scholia: ἐν γὰρ τῷ Τηρεῖ Σοφοκλῆς ἐποίησεν αὐτὸν ἀπωρνιθωμένον καὶ τὴν Πρόκνην. Inter Romanos poetas tragicos *Terea* scripserunt Livius et Attius, inter Graecos primus Sophocles, deinde Philocles (cf. Schol. Av. 281); item Carcinus, quibus adde comicos poetas Cantharum, Anaxandridem, Philetaerum

Τιθράσιος: v. s. n. **Γοργόνες** p. 801

Τιθωνός: ἄνδρα Τιθωνὸν (senem) σπαράττων Ach. 689 i. e. ὑπεράγαν γεγηρακότα, ἀπὸ Τιθωνοῦ τοῦ πάνυ γηράσαντος καὶ μεταβληθέντος εἰς τέττιγα. SCHOL. Tithoni senectus in proverbium abiit. Hor. *Carm.* II 16, 30 longa Tithonum minuit senectus: Mimnerm. ap. Stobaeum *flor.* 116, 33 Τιθωνῷ μὲν ἔδωκεν ἔχειν κακὸν ἄφθιτον ὁ Ζεὺς γῆρας, ὃ καὶ θανάτου ῥίγιον ἀθανάτου

Τιμόθεος: Pl. 180 Ὁ Τιμοθέου δὲ πύργος (διὰ σὲ ἐγένετο dicturus erat Cario, sed servi sermonem interrumpit Chremylus addito) ἐμπέσοι γέ σοι, utinam in caput tibi corruat teque perdat. Timotheus, Cononis filius (de cuius vita exposuit Cornelius Nepos), tunc temporis (i. e. quo *Plutus* demo editus est) archonte Antipatro incipiebat florere: et ut ex h. l. colligitur turrim aedificaverat, propter quam nimis eleganter et magnis sumptibus exstructam in invidiam eum trahit Aristophanes. PALMERIVS

Τιμόκλεια: Th. 373 ἔδοξε τῇ Βουλῇ τάδε τῇ τῶν γυναικῶν· Τιμόκλει' ἐπεστάτει· Λύσιλλ' ἐγραμμάτευεν, εἶπε Σωστράτη, de poena Euripidis. Imitatur formulam plebiscitorum, cuius exempla ante Euclidem archontem extant haec: psephisma apud Thucyd. IV 118 de induciis cum Lacedaemoniis faciendis: ἔδοξε τῷ δήμῳ: Ἀκάμαντις ἐπρυτάνευε, Φαίνιππος ἐγραμμάτευε, Νικιάδης ἐπεστάτει. Λάχης εἶπε...ποιεῖσθαι Andocid. *de myster.* 96, 2 B; exemplum a Luciano fictum *deor. concil.* c. 14 Ψήφισμα. ἀγαθῇ τύχῃ· ἐκκλησίας ἐννόμου ἀγομένης ἑβδόμῃ ἱσταμένου ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευε καὶ προήδρευε Ποσειδῶν, ἐπεστάτει Ἀπόλλων, ἐγραμμάτευε Μῶμος Νυκτός, καὶ ὁ Ὕπνος τὴν γνώμην εἶπεν: quibus in praescriptionibus initium facit formula ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ; dein indicatur tribus, cuius eo tempore Prytania fuerit, post hanc scribae nomen atque epistatae, postremo rogationis lator. Vide Schoemann. *de com. Athen.* p. 131 seq.

Τίμων: Echecratis filius, Colyttensis (Luc. *Tim.* 7, 50), qui divitiis perditis vitam egit solitariam atque eo asperitatis processit prorsus ut hominum lucem aspectumque fugeret νὴ τὸν Δί' ἀεὶ δῆτα θεομίσης, ἔφυς Τίμων καθαρός, i. e. *a* TIMON *to the backbone*, Av. 1549 (conf. Antiphanes 10: καθαρὸς δοῦλος, οἱονεὶ ἀπηκριβωμένος: Alciphron. 3, 21: Παρμενίων ζημιὰ καθαρά, Plautus *Pseudul.* IV 7, 103: purus putus hic sycophantast). Lucianus in cognomini dialogo facit eum sic dicere c. 34 πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ. Chorus mulierum in Lysistr. 808 seqq.

Τίμων ἦν τις ἀΐδρυτος ἀβάτοισιν
ἐν σκώλοισι τὰ πρόσωπα περιειργμένος,
Ἐρινύος ἀπορρώξ.
οὗτος ἄρ' ὁ Τίμων
ᾤχεθ' ὑπὸ μίσους
πολλὰ καταρασάμενος ἀνδράσι πονηροῖς.
οὕτω κεῖνος ὑμῶν ἀντεμίσει
τοὺς πονηροὺς ἄνδρας ἀεί,
ταῖσι δὲ γυναιξὶν ἦν φίλτατος.

(ad v. ἀΐδρυτος, exsecrabilis, vide Meinek. *Fr. Com. Gr.* II p. 135). Miram istam Timonis vivendi rationem non pauci videntur secuti esse, quod apparet vel ex Lysiae oratione in *Timonem* e qua fragmentum insigne servavit Suidas I p. 875 οἱ δ' ἀλαζανεύονται μὲν Τίμωνι παραπλησίως καὶ ἐσχηματισμένοι περιέρχονται ὥσπερ οὗτος. Phrynichi Μονότροπος, quae cum Aristophanis *Avibus* et Amipsiae *Comastis* acta est Ol. XCI 2, nomen habet inditum

b homine tristi et moroso, qui Timonis
ıstar solitariam vitam sequeretur. Ipse
it (fr. I Meineke II p. 587):

> ὄνομα δέ μοὐστὶ Μονότροπος * * *
> * * * ζῶ δὲ Τίμωνος βίον
> ἄγαμον, ἄδουλον, ὀξύθυμον, ἀπρόσοδον,
> ἀγέλαστον, ἀδιάλεκτον, ἰδιογνώμονα.

[Τισάμενος]: *τισαμενοφαινίππους* Ach. 03 ubi ob *πανουργίαν* cum Phaenippo oniungitur. Vide Mein. *Hist. Crit. Com.* . 242

Τισιάδης: senex iudex, Vesp. 400

Τιτᾶνες: *πρότεροι Τιτάνων ἐγένεσθε* ιves alloquitur Pithetaerus) Av. 469

Τληπόλεμος: Nub. 1267, *τί δαί σε 'Ληπόλεμός ποτ' εἴργασται κακόν;* 'claıitaverat enim aliquis cui in certamine uruli currus per Tlepolemi vel dolosam el inconsideratam aurigationem esset conactus.' G. HERMANN. Vide s. n. **Ξενολέης**

Τραγασαῖος: *ὡς Τραγασαῖα φαίνεται* ιch. 808 ubi ludit poeta *παρὰ τὸ τραγεῖν*, imul ad Troadis urbem *Τραγασάς* respexit: *ζων κακὸν τῶν μασχαλῶν πατρὸς Τραγααίου* Ach. 853 (ubi alludit poeta ad *τράον* (latine, hircum olere), ut supra ad *ραγεῖν*. Tales vocantur *τραγομάσχαλοι* 'ac. 814. Conf. Horat. Epod. XII 5: polypus an gravis hirsutus cubet hircus ı alis')

Τριβαλλός: in *Avibus* inducitur legaus a diis cum Hercule et Neptuno ad Pitheaerum in verendo et Thracico habitu, 1567 qq.; loquitur ut intellegi non possit, 1617, 628; Herculi astipulatur 1678 seq. ΙΕΙΘ. *ὄνομα δὲ τούτοις τοῖς θεοῖς τοῖς βαρβάροις τί ἐστίν;* ΠΡ. *ὅτι ἐστίν;* *Τριβαλλοί*. ΙΕΙ. *μανθάνω. ἐντεῦθεν ἄρα τοὐπιτριβείης γένετο* Av. 1528. Triballi imagine exrimere voluit Comicus Atheniensium culum alienigenarum Deorum: nam Triballi ens Thraciae ferocissima et parum libealiter exculta erat, quam propter importuos mores comici saepe notaverunt. Abectam horum hominum et profligatam itam accurate describit Demosthenes in *Conon.* § 39 p. 1269. Propter importunos t inconditos mores eos notavit Alexis in *Somno* ap. Athenae. XV p. 671 D (Meinek. III p. 494):

> οὐδ' ἐν Τριβαλλοῖς ταῦτά γ' ἐστὶν ἔννομα,
> οὗ φασι τὸν θύοντα τοῖς κεκλημένοις
> δείξαντ' ἰδεῖν τὸ δεῖπνον, ἐς τὴν αὔριον
> πωλεῖν ἀδείπνοις ἅπερ ἔθηκ' αὐτοῖς ἰδεῖν.

Τριπτόλεμος: *ὁ γὰρ 'Αμφίθεος Δήμητρος ἦν καὶ Τριπτολέμου· τούτου δὲ Κελεὸς γίγνεται* Ach. 47: *ὦ Τριπτόλεμε καὶ Κελεὲ περιόψεσθέ με* Ach. 55

Τριτογένεια: Pallas Tritogenia; *ὥστε μ' ἀπάγχεσθ' ὅταν ὀρχεῖσθαι Παναθηναίοις δέον αὐτοὺς τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς προέχων ἀμελῇ τῆς Τριτογενείας* Nub. 989 (i.e. non curat eam cui saltatio instituitur); *σὲ καλῶ ξύμμαχον, ὦ Τριτογένει', ἤν τις ἐκείνας ὑποπίμπρησιν ἀνήρ, φέρειν ὕδωρ μεθ' ἡμῶν* Lys. 348; *ἡ Τριτογένεια αὐτὸν ἐνετριτώνισεν* (sc. *τὸν οἶνον*) Eq. 1189: i.e. tribus aquae portionibus miscuit. Verbum a Comico confictum est: dixerat alter *τὰ τριὰ φέρων καλῶς*. Vide Herod. IV 180 et ibi Baehrii notam de ratione nominis; VII 141

Τριφαλῆς: fabula Aristophanis; vide fragmenta p. 752—p. 753

Τροία: *προδοῦσα Μενέλεων τὸν ἐμὸν ἐν Τροίᾳ πόσιν* Th. 901 (loquitur Mnesilochus Helenam Euripideam referens)

Τρυγαῖος: *Τρυγαῖος 'Αθμονεύς, ἀμπελουργὸς δεξιός, οὐ συκοφάντης οὐδ' ἐραστὴς πραγμάτων* Pac. 190: In *Pace* de rebus Graecorum vehementer sollicitus et Iovis de patria consilia scire cupiens post vana temptamina ingentem cantharum sive scarabaeum sibi comparat, eo tamquam Pegaso in caelum escensurus et Iovem conventurus. 1—78. In cantharo caelum versus evehitur, servis et filiabus frustra retinere cupientibus, 79—176. Ad ianuam Iovis auscultat Mercurius primum truculentus, sed oblatis carnibus mox placatus, 177—194. Ab hoc audit Trygaeus iratos Graecis usque belligerantibus deos caelum cessisse Bello, qui Pacem in antrum profundum concluserit, 195—226. Exit Bellum ut urbes in mortario contundat; sed cum pistillum neque Athenis neque Lacedaemone ipsi afferatur (Cleone et Brasida mortuis) ipse novum sibi facturus intrat; hoc tempus

auspicatus Trygaeus convocat agricolas, mercatores, fabros, opifices, omnes denique malis belli pressos ut Pacem ex antro ligonibus et vectibus eruant, 227—300. Exultans advenit chorus agricolarum, quem Trygaeus aegerrime continet ne clamando et saltando excitet Bellum intus, 301—345. Trygaeus opus parans Mercurii minis arcetur; tandem precibus per carnes oblatas, coniuratione solis lunaeque in deos revelata et praemiis festorum promissis a Trygaeo placatur, 361—427. Libationem facit cum choro et bene precantur pacem cupientibus, male fugientibus; deinde cum Mercurio incumbunt operi, populis prout res ipsorum ferebat bene aut male trahentibus, 431—511. Ubi tandem agricolae soli Pacem eruunt, eam laetus salutat Trygaeus et agricolas cantato paeane ad desideratum nimis diu opus et rus gratum abire iubet, 520—581. Ab Mercurio caussas belli in longum extracti discit, 615—656. Mercurio respondet ad ea quae Pax per eum interrogabat, 657—705 et cum Opora, comite Pacis quam in matrimonium accipit et cum Theoria senatui tradenda de caelo descendit, 706—728. Famulo narrat quae in aëre viderit, 819—885. Prytanibus et senatui tradit Theoriam, 886—908. Parat sacrificium Paci, 909—1043: illudit Hierocli, 1044—1126; conspicitur nuptias epulans: adeunt falcarius et cadorum fabricator ei gratulantes et dona offerentes, 1191—1208: invitantur ad cenam. At cristarum armorumque et telorum fabros contumeliose dimittit, 1209—1264. Veniunt pueri cantatum; unus bellica inchoat, aegre correctus a Trygaeo, qui cum Lamachi puerum esse rescivit abigit, 1265—1294; advocat Cleonymi puerum, qui Archilochea de clypeo abiecto canit, 1295—1304. Iam agricolas invitat, ut postquam diu esurierunt, nunc se lautis epulis ingurgitent, 1305—1515. Sponsa inter taedas procedit; Trygaeus a choro hymenaeum canente rus suum humeris asportatur, 1316—1356

Τυνδάρεως: pater Helenae; Thesm. 859; *τὴν Τυνδάρειον παῖδα*, ib. 919

Τυνδαρίδαι: *κλεῶα...Τυνδαρίδας ἀγασώς, τοὶ δὴ πὰρ Εὐρώταν ψιάδδοντι* Lys. 1301 h.e. *κλείουσα Τυνδαρίδας ἀγαθοὺς οἱ δὴ παρὰ Εὐρώταν ψιάζουσιν*

Τυρώ: fragm. LXXXIII apud Eustathium p. 1335, 20:

> *ψελλόν ἐστι καὶ καλεῖ*
> *τὴν ἄρκτον ἄρτον, τὴν δὲ Τυρὼ τροφαλίδα*
> *τὸ δ' ἄστυ σῦκα.*

Docuit huius tituli fabulam Sophocles, cuius argumentum adumbrat Apollodorus I. 9, 8: *Ποσειδῶν δὲ εἰκασθεὶς Ἐνιπεῖ συγκατεκλίθη αὐτῇ* (sc. *Τυροῖ*), *ἡ δὲ γεννήσασα κρύφα διδύμους παῖδας ἐκτίθησιν.—ἱπποφορβὸς ἀμφοτέρους τοὺς παῖδας ἀνελόμενος ἔθρεψε καὶ τὸν μὲν—Πελίαν ἐκάλεσε, τὸν δὲ ἕτερον Νηλέα. τελειωθέντες δὲ ἀνεγνώρισαν τὴν μητέρα καὶ τὴν μητρυιὰν ἀπέκτειναν Σιδηρώ. κακουμένην γὰρ γνόντες ὑπ' αὐτῆς τὴν μητέρα ὥρμησαν ἐπ' αὐτήν, ἡ δὲ φθάσασα εἰς τὸ τῆς Ἥρας τέμενος κατέφυγε, Πελίας δὲ ἐπ' αὐτῶν τῶν βωμῶν αὐτὴν κατέσφαξε.* Conf. Aristot. *Poet.* c. 16: *ἐν τῇ Τυροῖ διὰ τῆς σκάφης* (*ἡ ἀναγνώρισις γίγνεται*). Hanc *σκάφην* ridet Noster Lys. I 39, vide p. 914 s. n. **Ποσειδῶν**

Τυφώς: deus vorticum, qui de profundis videbatur emitti. Eius vehementia adumbratur horrenda dei imagine 352 seqq., eam ipsam ob caussam dithyrambicis, ut videtur, pergrata: *γενναίως πρὸς τὸν Τυφῶ χωρεῖ καὶ τὴν ἐριώλην* Eq. 511; *ταῦτ' ἄρ' ἐποίουν* (*οἱ διθυραμβοποιοί*) *πλοκάμους ἑκατογκεφάλα Τυφῶ* Nub. 335 (ubi Berglerus; *Τυφὼς* est ventus vehemens, qui in verticem contortus intra densam nubem luctatur: qui si ibi accendatur, fit *πρηστήρ* et aerem igne inficit, ut docet Aristoteles *Meteor.* iii. 10. Veteres, qui res naturales fabulis involvere solent, unum ex gigantibus, qui diis bellum intulerunt, faciunt hoc nomine v. 352); *ἄρν' ἄρνα μέλαιναν, παῖδες, ἐξενέγκατε, τυφὼς γὰρ ἐκβαίνειν παρασκευάζεται* Ran. 847 (conf. Vergil. *Aen.* III 120: (mactavit) nigram hiemi pecudem, zephyris felicibus albam).

Υ

Ὕλας: nomen servi; *ὁρᾶτε τὸν Ὕλαν δι' ἐμὲ μαστιγούμενον* Eq. 47

Ὑμήν: Ὑμὴν Ὑμέναι' ὦ in carmine
ıptiali Pac. 1335 et deinceps, Av. 1742,
751

Ὑπέρβολος: κοὐ ξυντυχών σ' Ὑπέρ-
ολος δικῶν ἀναπλήσει (D) Ach. 846; οὗτοι
ὡς ἅπαξ παρέδωκεν λαβὴν Ὑπέρβολος
I), τοῦτον δείλαιον κολετρῶσ' ἀεὶ καὶ (A)
ην μητέρα. Εὔπολις μὲν τὸν Μαρικᾶν (K)
ρώτιστον παρείλκυσεν—εἶθ' Ἕρμιππος αὖθις
) ἐποίησεν εἰς Ὑπέρβολον, ἄλλοι τ' ἤδη
άντες (H) ἐρείδουσιν εἰς Ὑπέρβολον Nub.
54—558; λαχὼν Ὑπέρβολος τῆτες ἱερο-
ημονεῖν (G) κἄπειθ' ὑφ' ἡμῶν τῶν θεῶν τὸν
έφανον ἀφῃρέθη· μᾶλλον γὰρ οὕτως εἴ-
ται κατὰ σελήνην ὡς ἄγειν χρὴ τοῦ βίου
ς ἡμέρας Nub. 623—626; Ὑπέρβολος
οὐκ τῶν λύχνων (C) πλεῖν ἢ τάλαντα πολλὰ
ληφε διὰ πονηρίαν· (H) ἀλλ' οὐ μὰ Δί' οὐ
χαιραν Nub. 1065; κοὐκ ἐγχανεῖταί σ'
απατῶν (H) Ὑπέρβολος Vesp. 1007;
ıc. 681; Mercurio sciscitanti quisnam
ατεῖ τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῇ πυκνί (sc. τοῦ
ματος) respondet Trygaeus Ὑπέρβολος
ν τοῦτ' ἔχει τὸ χωρίον (F), et cum detest-
ır Pax quod ὁ δῆμος αὐτῷ πονηρὸν προ-
άτην ἐπεγράψατο, ait, οὐκέτ' αὐτῷ χρη-
μεθ' οὐδέν, ἀλλὰ νῦν ἀπορῶν ὁ δῆμος
ιτρόπου καὶ γυμνὸς ὢν τοῦτον τέως τὸν
δρα περιεζώσατο, quo remp. administrante
βουλότεροι γενησόμεσθα...... ὅτι τυγχάνει
χνοποιὸς ὤν (C), προτοῦ μὲν οὖν ἐψηλα-
ῶμεν ἐν σκότῳ τὰ πράγματα, νυνὶ δ' ἅπαντα
ὸς λύχνον βουλεύσομεν; Th. 839—845

...... τῷ γὰρ εἰκός, ὦ πόλις,
Ὑπερβόλου καθῆσθαι μητέρ' ἠμφιεσμένην
κὰ καὶ κόμας καθεῖσαν πλησίον τῆς Λαμάχου,
δανείζειν χρήμαθ' ἣ χρῆν, εἰ δανείσειέν τινι,
τόκον πράττοιτο, διδόναι μηδέν' ἀνθρώπων τόκον,
' ἀφαιρεῖσθαι βίᾳ τὰ χρήματ', εἰπόντας τοδί
ξία γοῦν εἶ τόκου, τεκοῦσα τοιοῦτον τόκον.'

et (I); φασὶν αἰτεῖσθαί τιν' ἡμῶν (loqui-
una triremium) ἑκατὸν ἐς Καλχηδόνα
δρα μοχθηρὸν πολίτην ὀξίνην Ὑπέρβολον
. 1303 (E); ἄρας μετέωρον ἐς τὸ βάραθρον
βαλῶ, ἐκ τοῦ λάρυγγος ἐκκρεμάσας (tam-
am lapidem) Ὑπέρβολον Eq. 1363;
λλῶν γὰρ ὑμῖν ἄξιος Τρυγαῖος ἀθμονεὺς
ύ, δεινῶν ἀπαλλάξας πόνων τὸν δημότην...
ύν, Ὑπέρβολόν τε παύσας (H) Pac. 918;
ἢ πάντα λέων συγχαίρειν...Ὑπέρβολον
λάσαντας (H) Pac. 1317; σὺ δ' ἔμοιγε
(κάλεσον τὸν προστάτην) Ὑπέρβολον (I
Ran. 570 (ubi auxilio vocatur a caupona in
Orco). Plutarchus *Vit. Niciae* cap. xi: Ὑπέρ-
βολος, ὁ Περιθοίδης, ἄνθρωπος ἀπ' οὐδεμιᾶς
τολμῶν δυνάμεως, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ τολμᾶν εἰς
δύναμιν προελθὼν καὶ γενόμενος, δι' ἣν εἶχεν
ἐν τῇ πόλει δόξαν, ἀδοξία τῆς πόλεως. Natus fuit patre obscuro, omnique contumeliae genere oppleto, ut quem in publica moneta servili conditione habitum fuisse tradat Andocides apud Scholiastam Vesp. 1001 (περὶ Ὑπερβόλου λέγειν αἰσχύνομαι· οὗ ὁ μὲν πατὴρ ἐστιγμένος ἔτι καὶ νῦν ἐν τῷ ἀργυροκοπείῳ δουλεύει τῷ δημοσίῳ, ὡς δὲ ξένος ὢν καὶ βάρβαρος λυχνοποιεῖ); matre autem (A) inhonesta et famosa, siquidem pistrix erat; pistricium autem abiectam et libidinosam vitam notavit Anacreon *Fr.* XX *ed. Bergk*. Ipse non germanus erat Atticus, sed peregrina origine, propter quam Maricantem eum appellavit Eupolis in cognomini fabula, Perithoidarum pago (in quem plurimos peregrinos recipi solere tradit Photius p. 417, 3) adscriptus: barbaram eius et minus atticam orationem castigat Plato in *Hyperbolo* apud Herodianum περὶ μονήρους λέξεως p. 19, 25:

ὁ δ' οὐ γὰρ ἠττίκιζεν, ὦ Μοῦσαι φίλαι,
ἀλλ' ὁπότε μὲν χρείη διῃτώμην λέγειν,
ἔφασκε 'δητώμην,' ὁπότε δ' εἰπεῖν δέοι
ὀλίγον ἔλεγεν ὄλιον.

Lucernis fabricandis vitam sustentavit ex qua arte satis largas opes homo conquisivisse videtur: hinc acerbissime a comicis irridebatur, ut Cratino in *Pytine* Ὑπέρβολον δ' ἀποσβέσας ἐν τοῖς λύχνοισι γράψον Eq. 739, 1316, 1327, Pac. 690, et Nub. 1064 ex quo loco satis largas hominem opes ex arte sua collegisse intellegitur. Neque id mirum in eo qui in conficiendis lucernis plumbo pro aere uteretur.

Antequam ad rei publicae tractationem accederet, quomodo aetatem transegerit non constat; nisi quod in foro multum versatus esse et cum defendendis tum vero maxime accusandis lacessendisque civibus operam dedisse perhibetur Ach. 846 (D). Sed ad rempublicam eum tractandam mature et praeter aetatem accessisse ex Cratino tradit Scholiasta Luciani *l.l.* p. 155

Κρατῖνος ἐν Ὥραις ὡς προσελθόντος νέου τῷ βήματι μέμνηται καὶ παρ' ἡλικίαν. Qua in re eum adiuvit incredibilis quaedam impudentia, et turpissima socordis plebeculae adulatio: neque enim dicendi copia hominem valuisse et eloquentiae illecebris populi animos sibi conciliasse, vel illud documento est, quod ipse apud Eupolin nihil se ex musicis scire nisi litteras ingenue fatetur; vide Quintilian. *Inst. Orat.* I. 10, 18; cf. Equit. 188. Ne attice quidem eum locutum esse tradit Plato ubi supra. Sed quoad Cleon reipublicae praeesset, Hyperbolo nonnisi secundas in civitate agere licuit, quanquam vel sic satis magna iam tum apud cives auctoritate floruit, adeo quidem ut populus Ol. lxxxviii 4 totum se lucernarum venditoribus tradidisse dici posset ab Aristophane Eq. 149. Eodem tempore flagitavit (E) ut classis sibi ad maritimam expeditionem contra Chalcedonios a populo traderetur, nullo tamen ut videtur successu, Equit. 1303. Mortuo autem Cleone (Olymp. lxxxix 3 praeterpropter), tantam consecutus est auctoritatem, ut cum solus fere in foro regnaret Pac. 681 (F), et potentissimum quemque civium incredibili licentia et procacitate lacesseret et quemcunque populus vellet omnibus modis vellicaret (Plutarch *Alcib.* c. 13 coll. Maximo Tyrio *Diss.* xiii p. 237), Athenienses eum tamquam genium quendam suspicerent a cuius nutu et arbitrio suspensi tenerentur, Dio Chrysost. *Orat.* 25 p. 282 A. Quid quod tanto perditissimum hominem favore amplectebantur, ut quamquam munera ab Aegyptiis populo dono missa, tamen exercitui eum praeficerent et Hieromnemonis munere (G) ornarent Nub. 620. Tandem insperato de summo, ad quod malis artibus adscenderat, potentiae auctoritatisque fastigio deiectus est, et machinante potissimum Alcibiade ostracismi iudicio damnatus est Ol. xci 4. Ceterum Athenienses, qui non διὰ δυνάμεως καὶ ἀξιώματος φόβον ἀλλὰ διὰ πονηρίαν καὶ αἰσχύνην τῆς πόλεως (Thucyd. VIII 73) improbum hominem honestissimo poenae genere damnavissent, mox facti adeo poenituit, animadvertentes quam turpe et indignum esset facinus vilissimum hominem ea poena honorare, qua olim Aristidem ceterosque optime de republica meritos cives afficere solebant. Itaque ostracismus abrogatus est. Recte enim Plato Comicus in *Hyperb.* fr. 2 ait:

> καίτοι πέπραγε τῶν τρόπων μὲν ἄξια,
> αὐτοῦ δὲ καὶ τῶν στιγμάτων ἀνάξια·
> οὐ γὰρ τοιούτων οὕνεχ' ὄστραχ' εὑρέθη.

Ita igitur exilio multatus Hyperbolus in Samum insulam secessit, ubi Ol. xcii 1 a popularis imperii adversariis necatus corpusque eius contumeliosissime tractatum et in mare abiectum est, quod constat auctoritate Thucydidis VIII 73. Tam improbum igitur civem, in quo nullum plane virtutis vel ingenii vestigium eluxit, non mirum est veteres Comicos quasi de composito quacunque ratione possent, vexasse et contumeliis proscidisse (H). Ne mortuo quidem pepercisse nostrum docent Thesm. 839 sqq. et Ran. 570 (I). Cfr. Ciceron. *Brut.* c. 62; *de Republ.* iv 10. Sed prae ceteris illum Eupolis in *Maricante* Ol. lxxxix 3 acta (K), Hermippus in *Pistri cibus* (L), Plato denique in cognomin fabula Ol. xci 1 (?) vexaverunt; conf. Nub. 551 seqq. MEINEKIVS *Hist. Crit. Com. Graec.* pp. 137—139, 188—195; confe BERGK *Comm. de R. C. A. A.* pp. 206, 250, 308 sqq., 354 sqq.; COBET *Obs. i. Plat. Com.* p. 136 sqq.

Ὑποδεδιώς: meticulosus; ficta avi Libyca, Av. 65

Ὑψιπύλη: filia Thoantis: Lemn fr. 2 ἐνταῦθα δ' ἐτυράννευεν Ὑψιπύλης πατὴ Θόας, βραδύτατος ὢν ἐν ἀνθρώποις δραμεῖν v. s. n. **Θόας** p. 836

Φ

Φαίαξ:

> σοφός γ' ὁ Φαίαξ, δεξιῶς τε κατέμαθεν·
> συνερκτικὸς γάρ ἐστι καὶ περαντικὸς
> καὶ γνωμοτυπικὸς καὶ σαφὴς καὶ κρουστικὸς
> καταληπτικός τ' ἄριστα τοῦ θορυβητικοῦ,

Eq. 1377. De Phaeace, quem δεινὸν ῥήτορα vocat scholiastes, minus honorific iudicat Plutarchus in *Vit. Alcib.* c. 13 ἀγῶνα δ' εἶχε (Ἀλκιβιάδης) πρὸς Φαίακ

..ὸν Ἐρασιστράτου—ἀρχόμενον, ὥσπερ αὐτός, ..ὐξάνεσθαι τότε καὶ γνωρίμων ὄντα πατέρων, ..λαττούμενον δὲ τοῖς τε ἄλλοις καὶ περὶ τὸν ..όγον. ἐντευκτικὸς γὰρ ἰδίᾳ καὶ πιθανὸς ..δόκει μᾶλλον ἢ φέρειν (φεύγειν?) ἀγῶνας ἐν ..ήμῳ δυνατός· ἦν γάρ, ὡς Εὔπολίς φησι,

λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν.

..fr. Aul. Gell. *Noct. Attic.* i 15. Missus ..st cum duobus aliis legatis ante Chr. nat. ..22 decimo anno belli in Siciliam et Ita..am, vide Thucyd. v. 4, 5. Sunt qui ora..onem quae vulgo fertur Andocidis esse ..*ontra Alcibiadem* Phaeaci adsignandam ..sse putant, de qua quaestione adi disse..entes Taylor *Lect. Lysiac.* c. 6, Valckenaer ..*dvers.* apud Sluiteri *Lect. Andoc.* p. 17—..6, Ruhnken. *Hist. Crit. Orat. Graec.* p. lv ..sqq. (*Praef. ed. Rut. Lup.*)

Φαίδρα: Phaedra Euripidea; εἰ δὲ ..αίδραν λοιδορεῖ (Εὐριπίδης) ἡμῖν τί τοῦτ' ..στ'; Th. 497; ἐπίτηδες εὑρίσκων λόγους ὅπου ..υνὴ πονηρὰ ἐγένετο, Μελανίππας ποιῶν ..αίδρας τε Th. 547; μίαν οὐκ ἂν εἴποις τῶν ..ῦν γυναικῶν Πηνελόπην, Φαίδρας δ' ἁπαξ..πάσας Th. 550; οὐ Φαίδρας ἐποίουν πόρ..ας Ran. 1043 (de Euripide loquitur Aes..hylus); οὐκοῦν κελητίζεις ὅταν Φαίδραν ..οιῇς Th. 153; ἰδοὺ δίδωμι τήνδ' ἐγὼ γυναῖ..ά σοι Φαίδραν, Polyid. fr. 2 (ubi vide ..dn.)

Φαιδρίας: nomen senis, Lys. 356

Φαιναρέτη: fictum nomen, Ach. 49

Φαίνιππος: Ach. 600, vide s. n. **Τισάενος**

Φαλήνιον: locus fictus a φάλητι: He..ychius: τὸν Ἀλκιβιάδην φησίν ὁ Ἀριστο..άνης ἐπὶ Φαληνίου γεγενῆσθαι, σκώπτων ..αρὰ τὸν φάλητα· ἐπασχητία γάρ

Φαληρικός: ἀφύας ἄρ' ἄξεις Φαληρικάς ..ch. 901; τότε μὲν ἐρᾷ φαγεῖν ἀφύας Φα..ηρικάς Av. 76; μηδὲ τὰ Φαληρικὰ τὰ ..ικρὰ τάδ' ἀφύδια Tagen. fr. x

Φαλῆς: Φάλῆς ἑταῖρε Βακχίου Ach. ..63, 271, 276. Phallici carminis usum ..enovavit Aristophanes in *Acharnensibus* ... 263—279: vide p. 270 sqq.

Φαναί; ἔστι δ' ἐν Φαναῖσι πρὸς τῇ ..Κλεψύδρᾳ πανοῦργον ἐγγλωττογαστόρων γέ..ος Av. 1694—6. Erat Phanae promontorium et portus insulae Chii, Thucyd. VIII 24, Vergil. *Georg.* II 98; sed in hoc loco nihil nisi alludit poeta ad verbum φαίνειν

Φανός: καί σ' αἰτῶ βραχύ, ὅπως ἔσομαι σοι Φανὸς ὑπογραφεὺς δικῶν Eq. 1254 (isiciarium rogat Chorus): οἱ δὲ συμπόται εἰσὶν Θέωρος, Αἰσχίνης, Φανός, Κλέων Vesp. 1220. Fortasse scriba fuit Cleonis familiaris

Φαρνάκης: ἐκκλησία περὶ Φαρνάκου Av. 1030; ἔστιν ἃ δι' ἐμοῦ πέπρακται Φαρνάκῃ ib. 1028, ubi arroganter dicit ἐπίσκοπος sibi negotia intercedere cum Satrapa Dascylitidis (Thuc. II 67, V 1). Plerique autem Persarum satrapae cum Lacedaemoniis faciebant, vide Thucyd. VIII 6, ibique Dukerum. Athenienses igitur illos in suas trahere partes studebant. BECKIVS

Φάρσαλος: πρεσβεύων ἐς Φάρσαλον ᾤχετ' Ach. 1271 de Amynia q. v. p. 790

Φασιανικός: homo dicitur ut de patria: sed est pro sycophanta a φαίνω Av. 68; similiter

Φασιανὸς dicitur συκοφάντης comice ex Phaside oriundus esse Ach. 726: conf. Steph. Byzant. Φᾶσις: πόλις τῆς Αἴας· τὸ ἐθνικὸν Φασιάτης καὶ Φασιατικὸς καὶ Φασιανός, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ὁλκάσι; Nub. 109 οὐκ ἂν εἰ δοίης γέ μοι τοὺς φασιανοὺς οὓς τρέφει Λεωγόρας, h. e. ὀρνίθων γένος a Phaside flumine Colchidis traductum ac denominatum, Anglice *pheasants*

Φάϋλλος: ὅτ' ἐγὼ ἠκολούθουν Φαΰλλῳ τρέχων Ach. 215. De Phayllo Crotoniata, cursore pernicitate celeberrimo, videndus Herodot. VIII 47 ubi dicitur pugna Salaminia navi praefuisse Crotoniatarum, quam ipse ornaverat. Idem tradit ter eum Pythia vicisse. Accuratius ea tractavit Pausan. X, 9, 2, Plutarch. *Alex.* 34. Schol. Ὁ Φάϋλλος δρομεὺς ἄριστος ὀλυμπιονίκης, ὁπλιτοδρόμος περιώνυμος, ὃν ἐκάλουν ὁδόμετρον, ἦν δὲ καὶ πένταθλος ἐφ' οὗ καὶ ἐπίγραμμα τοιόνδε·

πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα πόδας πήδησε Φάϋλλος,
δίσκευσεν δ' ἑκατὸν πέντ' ἀπολειπομένων.

ἐγένετο δὲ καὶ ἕτερος ἀθλητὴς ὀγδοὴν ὀλυμπιάδα νικήσας, καὶ τρίτος λωποδύτης. De grassatore loquitur Vesp. 1206 ὅτε τὸν δρομέα Φάϋλλον ὢν βούπαις ἔτι εἷλον διώκων λοιδορίας ψήφοιν δυοῖν, iudice Richtero qui adnotat 'λωποδύτης facete cursor ap-

pellatur. Filius enim dixerat ἐδιώκαθες, quod senex sensu forensi accipiens iudicii meminit quo adhuc catlaster persecutus sit Phayllum eumque, quamquam cursor fuerit, duobus calculis vicerit ob maledicta accusatum'

Φειδίας: πρῶτα μὲν γὰρ ἦρξεν ἄτης Φειδίας πράξας κακῶς Pac. 605; οὐδ' ὅπως αὐτῇ (τῇ Εἰρήνῃ) προσήκοι Φειδίας ἠκηκόη ib. 617. Confer Plutarchum in *Pericl.* 31 et 32, ubi cum alia tum haec leguntur: ὡς δὲ διὰ Φειδίου προσέπταισε τῷ δήμῳ φοβηθεὶς τὸ δικαστήριον, μέλλοντα τὸν πόλεμον καὶ ὑποτυφόμενον ἐξέκαυσεν (Περικλέης) ἐλπίζων διασκεδάσειν τὰ ἐγκλήματα καὶ ταπεινώσειν τὸν φόβον; et vide THIRLWALL. *Hist. Graec.* Vol. III p. 46; C. F. MVELLER de Phidiae *Vita* § 15

Φειδιππίδης: in Nubibus Strepsiadae filius et nobilis matris patrem suum rei equestris studio maximo aeri alieno obnoxium reddiderat 25 sqq. Expergefactus a patre rogatur ut philosophis se praebeat docendum artem sophisticam; sed spernit pallidos illos, ad Megaclem avunculum abiturus si a patre equis privetur, 80—125. Phidippides a patre evocatus stupet insanientem superbiam eius de novis doctrinis, quas apud Socratem hauserat: sed precibus eius cedit et docendum se praebet, praefatus olim haec patri in malum cessura 814—865, et Socrati maledicens, 870. Ingenium eius laudat pater, 877—881. Audit iustum et iniustum λόγους decertantes, uter ipsum utilius sit instituturus, 889—1104. Prodit iniusto λόγῳ probe institutus, pallidus, impudenti obtutu, 1165—1177 et statim de ἕνῃ καὶ νέᾳ die ut duabus, non una, argutatur et legem favere patri exponit, 1178—1200; quare ille cum immoderata laetitia filium domum ducit ad cenam, 1212. In qua iussus a patre canere Simonidis carmen, hunc morem ridet; tum Aeschyli carmen, eum poetam ut inflatum ridet et Euripidis versus incesti plenos canit: hinc iurgium cum patre, quem verberat et suffocat, 1354—1376. Prodit, certus se recte egisse et conviciis gaudens patris, 1325—1343. Iniusto λόγῳ persuadet patri iuste et aequo modo a filiis patres senes verberari, 1399—1439 at de matre idem probaturo exar descit Strepsiades, 1440—1447. Cui n auxilio sit in exurendo phrontisterio, caus satur pietatem in praeceptorem, et irride patrem, 1466—1471. ὀλίγον μοι μέλει εἶπε μεμάθηκεν εὖ λέγειν Φειδιππίδης Nub 114: οὔπω τότ' ἐξηπίστατο Φειδιππίδη μοι τὸν ἀκατάβλητον λόγον Nub. 1229: ib 66 ἐθέμεθα Φειδιππίδην (sub. ὄνομα; vide Heindorf. ad Platon. *Theaet.* p. 157 B) Φειδιππίδη, Φειδιππίδιον ib. 80; οὐ ἔστιν, ὦ Φειδιππίδη, Ζεύς Nub. 827

Φειδωνίδης: nomen patris Strepsiadae, Nub. 65 ἐγὼ δὲ τοῦ πάππου 'τιθέμην Φει δωνίδην (sc. ὄνομα); infra 134 Φείδων iden vocatur; de huiusmodi variationibus i nominibus propriis vide LOBECK *Aglaoph.* p. 996

Φελλεύς: ἐκ τοῦ Φελλέως Ach. 273 ὅταν τὰς αἶγας (ἐλαύνῃς) ἐκ τοῦ Φελλέω διφθέραν ἐνημμένος Nub. 71. Mons era Atticae, Parnethi continuatus Marathonem versus; qui ab ingenio terrae Φελλέω nomen invenit. Vide LEAKE *Demi o Attica* p. 6, 7; RVHNKENIVM ad *Timae Lex.* pp. 269, 270, qui laudat Stephanum Byzantinum Φελλεύς, ὄρος τῆς 'Αττικῆς, τάχα δ' οὐ μόνης τῆς 'Αττικῆς, ἀλλὰ παντὸ τοῦ τόπου ἔχοντος ἐπιπολῆς μὲν πέτρας, ὑπὸ ταύτης δὲ γῆν λιπαρὰν καὶ πρὸς ἐλαιοφυτείαν. Confer Cratinum Κλεοβουλίναις fr. II a Bentleio emendatum ἐπέδωκε βαλάνων ἄβακα τῶν ἐκ Φελλέως

Φένακες: daemones praesides fraudum, φενακισμῶν. Eq. 634 ἄγε δὴ Σκίταλο καὶ Φένακες, ἦν δ' ἐγώ

Φερέδειπνος: senis iudicis nomen, iudicando victum cotidianum parantis, Vesp. 401: ὦ Σμικυθίων καὶ Τισιάδη καὶ Χρήμω καὶ Φερέδειπνε

Φερσέφαττα: Proserpina; δέσποινα πολυτίμητε Δήμητερ φίλη καὶ Φερσέφαττα Th. 288 (ubi Mnesilochus quasi femina deas invocat ut sibi locupleti crebro Thesmophoria facere liceat); ὁ δεσπότης αὐτὸς ὑμᾶς γνώσεται χἠ Φερσέφατθ' ἄτ' ὄντε κάκείνω θεώ Ran. 670. Vide s. n. **Δημήτηρ** p. 802. Περσέφασσα, Περσεφόνη formae sunt veteris, quo tragici utuntur, atti-

ismi; recentioris autem Φερσεφόνη (Eupolis p Athenae. IX 397 E), Φερσέφαττα Demosth. *in Conon.* 8) FRITZSCH. ad Ran. 71. In *Ranis* Proserpinae ancilla initat Herculem fratrem ad lautas epulas, 03—518

Φθιώτης: Φθιῶτ' Ἀχιλλεῦ (ex Aeschyli *Myrmidonibus*) Ran. 1264

Φιλαινέτη: nomen muliebre, Eccl. 42

Φιλέψιος: Pl. 177 Φιλέψιος δ' οὐχ νεκα σοῦ μύθους λέγει; ubi schol. πένης ἦν ς λαλῶν ἱστορίας καὶ μύθους καὶ παίγνια ὕτως ἐτρέφετο. Meminit eius Demosth. *Timocr.* p. 743 § 134

Φιλήμων: Av. 763 ubi ut peregrinus erstringitur

Φίλιννα: nomen muliebre, Nub. 684

Φίλιππος: Φίλιππον τὸν Γοργίου 'esp. 421, vide s. n. **Γοργίας**, p. 801

Φιλίστη: nomen feminae, Th. 56

Φιλοδώρητος: nomen viri, Ecc. 51

Φιλοκλέης: Polypithis filius, Atheniensis, Aeschyli ex sorore nepos (cuius Morsiaus iste tragicus nequam filius, nepos autem uit Astydamas praeclarus auctor tragoeiae), inter mediocres poetas referendus, uamquam de Sophocle cum *Oedipum Tyrannum* docuit victoriam reportavit, uius mentionem praeter Dicaearchum fecit ristides II *adv. Platon.* p. 334 ed. Iebb., xprobrans Atheniensibus, quod Philolem praeposuissent Sophocli, quem ne eschylus quidem superare potuisset. Fieri potuit ut Sophocles favorem ideo bulis comparare non posset, quod regiuen Periclis impugnavit, nec aemulum blum in Pericle sed etiam gratiosiorem dversarium excitavit. Welcker. *Tragoed.* . I p. 250, III p. 967)

Oris eius deformitas comicis risum raebuit: e. v. 1295 κόρυδος Φιλοκλέει ν τοὔνομα, ubi cum alauda cristata comparatur, strumam eum Vatinianam ornasse onicit Fritzschius. Rectius quid sit aperit obis proverbium ap. Diogenianum VI 50: ετὰ Μουσῶν κορυδός: ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων επαιδευμένοις συνόντων. Cfr. Leutsch. ad l. et Zenob. III 77: ἐν γὰρ ἀμούσοις καὶ ορυδὸς (κύκνου) φθέγγετ' ἀοιδότερος. Valcen. ad Eur. *Hippol.* 986. Secundum Agathonis sententiam indoles ex habitu poetae cognosci potest. Quod quo confirmet, Mnesilochus deformem corporis figuram Philocli tribuit in Th. 168

ταῦτ' ἄρ' ὁ Φιλοκλέης αἰσχρὸς ὢν αἰσχρῶς ποιεῖ.

Centum fabulas docuit, inter quas *Pandionis* tetralogia de qua Schol. Av. 282: οὗτος ὁ Φιλοκλῆς Ἔποπα ἐσκεύασεν ἐν τῇ Πανδιονίδι τετραλογίᾳ, οὗ ἡ ἀρχή·

σὲ τῶν πάντων δεσπότην λέγω.

In argumento exornando nonnumquam infeliciter versatus est, id quod versus Cratini (Meinek. *Com. Graec.* II p. 226) indicat:

ὅνπερ Φιλοκλέης τὸν λόγον διέφθορεν.

Quo illa mutatio avium pertinet, in fine *Pandionidis* instituta, cum Tereus in upupam sit conversus, Procne hirundinis, Philomela vero lusciniae formam induerit. Nec alia desunt in quibus vitiosa eius poesis reprehenditur. Velut Aristophanes Bdelycleonem in *Vespis* Xanthiae, qui vespas expellit, facit respondere v. 461:

ἀλλὰ μὰ Δί' οὐ ῥᾳδίως οὕτως ἂν αὐτοὺς διέφυγες,
εἴπερ ἔτυχον τῶν μελῶν τῶν Φιλοκλέους βεβρωκότες.

Apposite Scholiasta: ὡς τοῦ Φιλοκλέους ἀγρίου ὄντος ἐν τῇ μελοποιΐᾳ. Ὁ Σοφοκλῆς γὰρ ἡδύς, διὸ καὶ μέλιττα ἐκαλεῖτο. ἔπαιξεν οὖν, ὡς εἰ εἶπεν· εἴπερ τὴν πικρίαν αὐτοῦ καὶ τὴν σκληρότητα εἶχον, οὐκ ἂν αὐτοὺς ῥᾳδίως διέφυγες, ὡς τοῦ Φιλοκλέους ὄντος σκληροῦ σφόδρα καὶ δριμυτάτου. Pariter qui hunc modo Ἅλμην, modo Ἁλμίωνα, modo filium Ἁλμίωνος, modo Χολὴν appellarunt, nec mollitiem in fabulis eius invenerunt, nec teneritatem, qualis vulgo in carminibus exigitur. Schol. ad Av. v. 282. Plagii eum arguere videtur Av. 280 cum dicit upupam, in quam Tereus mutaretur in eius *Pandionide*, avum habere upupam ex Sophoclis Tereo. Sed totus locus obscuritate laborat: Dobraeo sensus videtur esse: 'ego sum Sophoclis Epops (qui ante Philoclem scripsit Tereum); cuius filius fuit Philoclis Epops; cuius filius est hic Epops, de quo loquimur; ergo sum huius avus: et forsan recte se habet vulgata, si construas

ἐκ Φιλοκλέους Ἔποπος. Vertit Hemsterhusius quasi esset τοῦ 'ξ Ἔποπος: et hoc fortasse verum: 'hic est filius Epopis ex (me) Epope prognati; ut statuamus Epopem minorem esse ipsum Philoclis Terea.—Sed expende locum 1295 ubi Philocles non vocatur Ἔποψ sed κορυδός.' Contra Brunckius vult illud 'dicere comicum Tereum: Epopem esse filium Philoclis, Epopis nepotem, se vero postremi huius Epopis (cuius non nominatur pater) avum esse, eadem nominum successione, qua in Calliae prosapia alternis sibi succedebant Hipponici et Calliae. Vide Perizon. ad Aelian. *V. H.* XIV 16. Quia vero altera illa avis, Epopi forma similis, foeda adspectu erat, ideo salse Comicus Epopem illum Philoclis filium esse fingit.'

In ea generis significatione, similem fabularum naturam et imitationem potius quam successionem earum irrideri vero simile est. Erant autem in *Pandionide* multae partes, quae vim amoris ostenderent quae inaudita haberent crudelitatis exempla, quae alias animi perturbationes repraesentarent quales tum maxime in scena expetebantur. KAYSER *Hist. Cr. trag.* pp. 46—57

Φιλοκλέων: senex in *Vespis* laborat insano iudicandi furore qui graphice describitur et a filio Bdelycleone servisque custoditur aegerrime in domo obstructa et retibus cincta, 67—135. Novas machinas impigerrime temptat effugiendi, 136—210. Quod non iam prodierit, mirantur senes collegae, 266 sqq. et cantilena eum vocant 273 sqq., in qua patefaciunt quam acer et vehemens sit iudex. Philocleo qui per foramen eos audivit queritur de custodia et desperantis vota edit, 317—332; deinde narrat Vespis se nolle convivia filii, et adiuvantibus iis elabi temptat, vota faciens Lyco heroi, 336—394. Sed a servis quos advocat Bdelycleo aegerrime impeditur, 395—452. Filio tandem demonstraturum se promittente, derideri iudices a demagogis, quibus inscientes servitutem serviant, arbitrium permittit Choro, gladium arripiens in quem incumbat victus, 488—525. Proinde exponit quam potentes sint iudices quibus omnes blandiantur, vel oratores e Cleo, quam suave sit merces iudiciaria quantum denique sint Iovi ipsi similes 548—630. Deinde minax audit filium, se mox stupet ne decimam quidem partem redituum civitatis audiens iudicibus ceder mercedem, 664, multo etiam magis cum docetur instrumenta ipsos esse demagogorum, qui si vellent, viginti milia civium i deliciis vivere posse, non tribus oboli pasci, ne ipsis quidem diurnis, 696 sq 713 sq. Nihilominus iudicandi furor Philocleonem non dimittit, 750—759. Quar filius ei domi parvum tribunal cum cancellis mercede et simulacro Lyci herois instituit ut satur ad ignem iudicare possit quantum velit de rebus domesticis, ut servorum delictis, 760—834. Ecce Labes canis Siculum caseum furatus adducitur, ad quem illic iudicandum Philocleo se comparat, 83 —859. Post sacrificia et preces audit canem accusatorem, cito sibi persuadens re delicta, 891—935, et condemnare properat Bdelycleo aegerrime impetrat ut testes e defensionem audire velit, 936—974. Quibus pater misericordia tactus, nihilominu condemnaturus est et mollitiem suam accusat, nec nisi dolo filii insciens absolvit 975—994. Quare deliquium patitur e deos petit ut tantum flagitium sibi ignoscant. A filio abducitur ad festam cenam 995—1008. Pallium et calceos, cogente filio, diu reluctans tandem permutat gaunac molli et laconicis baxeis, 1122—1173 Deinde docetur a Bdelycleone sermone elegantiorum hominum, et morem novorum conviviorum, 1174—1249. Hinc ad convivium ituris mala memorat Philocleo e poenas rerum ex ebrietate designatarum sed filius haec eum docet facillime compon inter honestos viros, et facetis sermonibu in risum verti. Hos igitur sibi discendos videt Philocleo, ne malis patratis puniatur 1250—1264. At in convivio summa pro tervia omnes lacessit, verberat, fabuli ineptis rustice cavillatus, 1299—1325; re dit ebrius cum taeda, omnes in via laedens tibicinam ex convivio abductam impudente attrectans, indignante Bdelycleone, quem

ridet illis ipsis elegantiis, quas ab eo ilicet didicerat, 1326—1387. Idem fabulis ludit panariae, cui panes venum expositos eiecerat, 1388—1414, et alii homini qui iuriarum eum postulat, 1415—1441, donec filio usque irriso sublimis domum rapitur, 142—1449. Ibi tota nocte saltat tragicas ioreas Thespidis, et prodit canens et sal-ns; inde ad certamen provocat novos, qui iepti videntur ipsi, tragicos: adveniunt arcini filii immundi tres χορευταί, quos ir-sit saltando cum ipsis certans, 1474—1534

Φιλοκράτης: δεινὰ νὼ δέδρακεν οὑκ τῶν ιvέων (sc. *of the bird-market*) ὁ πινακοπώ-ης Φιλοκράτης μελαγχολῶν Av. 14 (Phot. ιvακοπώλην: ὀρνιθοπώλην· τίλλοντες γὰρ ὑτὰ ἐπὶ πίνακος ἐτίθεσαν οἱ πωλοῦντες, olluc. VII 197); ἢν ἀποκτείνῃ τις ὑμῶν ιλοκράτη τὸν Στρούθιον λήψεται τάλαν-ον, ἢν δὲ ζῶν τις ἀγάγῃ, τέτταρα ib. 1077, lictum est avium quae iam in rempubli-am coaluerunt: vide s. n. **Διαγόρας** p. 804

Φιλοκτήμων: ὅπως δ' ἐπὶ δεῖπνον εἰς ιλοκτήμονος ἴμεν Vesp. 1250 (ubi schol. σωτος οὗτος καὶ συνεχῶς (δεῖπνα ἐποίει)

Φιλοκτήτης: ποίας ποθ' ἀνὴρ λακίδας ιτεῖται πέπλων; ἀλλ' ἦ Φιλοκτήτου τὰ οῦ πτωχοῦ λέγεις; Ach. 424, ubi fabulam spicit Euripideam, quae Ol. lxxxvii 1 acta st una cum *Medea*, et tertio ornata praemio. uripidem secutus dramatis argumentum dumbrat Hyginus fab. 102: 'Philoctetes, oeantis et Demonassae filius, cum in in-ula Lemno esset, coluber eius pedem per-ussit, quem serpentem Iuno miserat irata ob id, quia solus praeter ceteros ausus uit Herculis pyram construere, cum hu-ianum corpus est exustum et ad immorta-tatem traditum. Ob id beneficium Her-ules suas sagittas divinas ei donavit, sed um Achivi ex vulnere tetrum odorem ferre on possent, iussu Agamemnonis regis in emno expositus est cum sagittis divinis. uem expositum pastor regis Actoris, omine Iphimachus, Dolopionis filius, nu-ivit. Quibus postea responsum est, sine Ierculis sagittis Troiam capi non posse. unc Agamemnon Ulixem et Diomedem xploratores ad eum misit. Qui persuase-ant ut in gratiam rediret et ad expugnandam Troiam auxilio esset eumque secum sustulerunt'

Aeschyli Euripidis Sophoclis tragoedias cognomines inter se comparat Dio Chrys. orat. 52, adde eiusdem paraphrasin orat. 59, Nauck. *fragm. trag.* p. 481 seqq. Eandem fabulam tractaverunt Achaeus, Antipho, Philocles, Theodectes

Φιλόξενος: Philoxenus, Eryxidis filius, propter foedas libidines male audivit; vide quae ex Aeschinis dialogo, qui Callias inscriptus fuit, Athenaeus V p. 220 B affert: λέγει γὰρ ὡς ὁ Ἀναξαγόρας Φιλόξενον τὸν Ἐρύξιδος καὶ Ἀριφράδην (μαθητὰς ἀπετέλεσεν), θέλων ἀπὸ τῆς τῶν δηλωθέντων μοχθηρίας καὶ περὶ τὰ φαῦλα λιχνείας ἐμφανίσαι τὴν τῶν παιδευσάντων διδασκαλίαν. Gulositatem eius insignem fuisse docet Theophilus apud Athenaeum I p. 6 B οὐχ ὥσπερ Φιλόξενον τὸν Ἐρύξιδος· ἐκεῖνος γάρ, ὡς ἔοικεν, ἐπιμεμφόμενος τὴν φύσιν εἰς τὴν ἀπόλαυσιν ηὔξατό ποτε γεράνου τὴν φάραγγα σχεῖν· ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἵππον ὅλως ἢ βοῦν ἢ κάμηλον ἢ ἐλέφαντα δεῖ σπουδάζειν γενέσθαι· οὕτω γὰρ αἱ ἐπιθυμίαι καὶ αἱ ἡδοναὶ πολλῷ μείζους καὶ σφοδρότεραι· πρὸς γὰρ τὰς δυνάμεις ποιοῦνται τὰς ἀπολαύσεις: conf. Aristotelem *Problem.* XXVIII 7 Φιλόξενος γεράνου φάρυγγα εὔχετο ἔχειν; *Eth. Eud.* III 2, *Eth. Nicom.* III 10: praeterea alii testes satis locupletes, ut Plutarch. *Sympos.* IV 4, 2, *de occulte vivendo* c. 1. Filium Philoxeni Eryxin notat in Ran. v. 932, ubi cum equigallo comparat. (2) De Philoxeno Cytherio, dithyramborum poeta celeberrimo qui floruit post annum 400, vide Bergk. *Comm.* p. 211 seqq. In multis novator circa musicam fuisse traditur et ab Aristophane hoc nomine perstringitur quod μέλη εἰσηνέγκατο εἰς τοὺς κυκλίους χόρους. Poemata eius Athenis celebratissima fuisse vel parodiae demonstrant quas Aristophanes dedit eius *Cyclopis* et δείπνου, quarum illa legitur Plut. 290 sq. Δεῖπνον autem tangitur in extrema fabula *Ecclesiazusarum* in monstro illo vocabuli, quo notari verba illa πολυσύνθετα quibus Philoxeni carmen abundat ingeniose repperit Bergkius *l. c.* Vide Ritteri notam huius edit. p. 643. Pollux IV 65: τὸ μέντοι σιφνιάζειν καὶ χιά-

ζειν τὸ περιέργοις μέλεσι χρῆσθαι ἀπὸ Δημοκρίτου τοῦ Χίου καὶ Φιλοξένου τοῦ Σιφνίου

Φιλόστρατος: famosus leno, cui impositum erat cognomen *ἡ κυναλώπηξ* Eq. 1069, Lys. 957

Φιλοῦργος; nomen senis, Lys. 266

Φίλων: iuvenis, quocum certare se cursu somniat Phidippides Nub. 25

Φιλωνίδης: Philonides, Melitensis, homo libidinosus, abiectus et insigni stupore et oris deformitate quem Lais divitiarum caussa amplexa est. Scholiastae versus laudant qui hunc describunt in quibus Philyllii trimeter (fr. inc. 5, Mein. II p. 865):

ἥτις κάμηλος ἔτεκε τὸν Φιλωνίδην:

et Nicocharis in *Galatea* fr. ii (Mein II p. 843):

τί δῆτ'; ἀπαιδευτότερος εἶ Φιλωνίδου
τοῦ Μελιτέως:

et Platon. *Laio* fr. II (Mein. II p. 637):

οὐχ ὁρᾷς ὅτι
Φιλωνίδην που τέτοκεν ἡ μήτηρ ὄνον
τὸν Μελιτέα, κοὐκ ἔπαθεν οὐδέν;

et Theopompus *Ἀφροδισίοις* (fr. I Mein. II p. 793):

ὄνος μὲν ὀγκᾶθ' ὁ Μελιτεὺς Φιλωνίδης·
ὄνῳ μιγείσης μητρὸς ἔβλαστεν πόλει.

Plut. 197 ubi Cario pecuniae vim celebrat, dicit *ἐρᾷ δὲ Λαῒς οὐ διὰ σὲ Φιλωνίδου;* ib. 303 seqq. *τὴν Κίρκην (μιμήσομαι) ἣ τοὺς ἑταίρους τοῦ Φιλωνίδου ποτ' ἐν Κορίνθῳ ἔπεισεν ὡς ὄντας κάπρους μεμαγμένον σκῶρ ἐσθίειν*: vide summarium *Pluti* not. 4. p. 643. BERGK. *Comm.* p. 400; Hanov. *Exerc. Crit.* I p. 27

Φλέγρα: *τὸ Φλέγρας πεδίον, ἵν' οἱ θεοὶ τοὺς γηγενεῖς ἀλαζονευόμενοι καθυπερηκόντισαν* Av. 823. Conf. Eur. *Ion.* 987 *οἶσθα γηγενῆ μάχην;—οἶδ' ἣν Φλέγρᾳ γιγάντες ἔστησαν θεοῖς*

Φλυεύς: *Φλύη δῆμος τῆς Πτολεμαΐδος φυλῆς*; Leake, *Dem.* p. 234; *Χάβης ὁ Φλυεύς* Vesp. 234

Φοῖβος: *ὁ Φοῖβος* Eq. 1024, 1084; *Διὸς ἕδρας ἵν' ὁ χρυσοκόμας Φοῖβος ἀκούων τοῖς σοῖς* (sc. lusciniae) *ἐλέγοις ἀντιψάλλων ἐλεφαντόδετον φόρμιγγα θεῶν ἵστησι χόρους* Av. 219; *Φοῖβος Ἀπόλλων* Av. 716; *τί δῆτα Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων;* Pl. 39; *ὁ Φοῖβος αὐτὸς πυθικὴν σείσας δάφνη[ν]* Pl. 213; *Φοῖβον ἄνακτ' ἄγαλλε τιμᾷ* Th. 128; *ἄγε νῦν ὦ κλῆζε Μοῦσα χρυσέων ῥυτορ[α] τόξων Φοῖβον, ὃς ἱδρύσατο χώρας γύαλ[α]* (urbis Troiae moenia) *Σιμουντίδι γ[ᾷ]* Th. 107—110; *ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον* Ran. 754, Pl. 81; *Φοῖβ' ἄναξ Δήλιε* Nub. 595 (v. s. n. **Κύνθιος** p. 872); *ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον πύθι[ε]* Vesp. 869; *ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον τί ποτέ μ' ἐργάσει;* Eq. 1240; *χαῖρε καλλιστᾶς ἀοιδᾶ[ς] Φοῖβ' ἐν εὐμούσοισι τιμαῖς γέρας ἱερὸν προ[σ]φέρων* Th. 113; *ἀλλ' ὦ Δελφῶν πλείστα[ς] ἀκονῶν Φοῖβε μαχαίρας καὶ προδιδάσκω[ν] τοὺς σοὺς προπόλους* fr. inc. XI ap. Athenae. IV p. 173 D

Φοίνικες: *ὁπόθ' ὁ κόκκυξ εἴποι κόκκυ, τότ' ἂν οἱ Φοίνικες ἅπαντες τοὺς πυροὺς ἂ[ν] ἐθέριζον* Av. 505

Φοινίκη: *Αἰγύπτου καὶ Φοινίκης πάση[ς] κόκκυξ βασιλεὺς ἦν* Av. 504

Φοῖνιξ: Euripideum drama respicit Ach. 421, ubi Euripidem interrogantem facit *τὰ ποῖα τρύχη;—τὰ τοῦ τυφλοῦ Φοίνικος;* et respondentem Dicaeopolis *οὐ Φοίνικος, οὔ· ἀλλ' ἕτερος ἦν Φοίνικος ἀθλιώτερος.* De argumento fabulae vide Apollodor. III 13, 8: *Φοῖνιξ ὁ Ἀμύντορος—ὑπὸ τοῦ πατρὸ[ς] ἐτυφλώθη καταψευσαμένης φθορὰν Φθίας τῆ[ς] τοῦ πατρὸς παλλακίδος· Πηλεὺς δὲ αὐτὸ[ν] πρὸς Χείρωνα κομίσας ὑπ' ἐκείνου θεραπευθέντα τὰς ὄψεις βασιλέα κατέστησε Δολόπων.* Qui *Phoenicem* egerint histriones, indicat Demosth. *F. L.* § 245. Conf. Homer. *Il.* I 448 seqq.; Aeschin. *c. Timarchid.* § 152; Valckenaer. *Diatrib.* c. 24

Φοίνισσαι: fabula Aristophanis, cuius fragmenta vide p. 754

Φορμίσιος: *τουτουμενὶ* (sc. *Αἰσχύλου*) *μαθηταὶ Φορμίσιος Μεγαίνετος θ' ὁ Μανῆς, σαλπιγγολογχυπηνάδαι, σαρκασμοπιτυοκάμ[]πται* Ran. 965 ubi schol.: *Διδυμός φησιν, ὅτι Φορμίσιος δραστικὸς ἦν καὶ τὴν κόμην τρέφων καὶ φοβερὸς δοκῶν εἶναι· διὸ καὶ Αἰσχύλου μαθητήν φησιν αὐτὸν εἶναι· δασὺς δὲ ἦν καὶ καθιεὶ[ς] τὸν πώγωνα. κωμῳδεῖται δὲ εἰς πώγωνα*: et verbum *σαλπιγγολογχυπηνάδαι* interpretans: *σάλπιγγας καὶ λόγχας καὶ ὑπήνας ἔχοντες· τοῦτο δὲ εἰς τὸν Φορμίσιον ἀποτείνει.* Plurimum gratia atque auctoritate apud

pulum valebat; erat enim unus ex iis qui loponnesio bello extremo Athenas in liberem vindicaverunt; cf. Dionys. Halicarn. *Lysia* c. 32: τοῦ γὰρ δήμου κατελθόντος ἐκ ιραιῶς καὶ ψηφισαμένου διαλύσασθαι πρὸς ῆs ἐν ἄστει καὶ μηδενὸς τῶν γεγενημένων ησικακεῖν, δεοὺς δὲ ὄντος μὴ πάλιν τὸ πλῆ- εἰς τοὺς εὐπόρους ὑβρίζῃ τὴν ἀρχαίαν υσίαν κεκομισμένον καὶ πολλῶν ὑπὲρ τού- ν γεγενημένων λόγων, Φορμίσιός τις τῶν γκατελθόντων μετὰ τοῦ δήμου γνώμην ηγήσατο, τοὺς μὲν φεύγοντας κατιέναι τὴν πολιτείαν μὴ πᾶσιν ἀλλὰ τοῖς τὴν γῆν υσι παραδοῦναι, βουλομένων ταῦτα γενέ- ι καὶ Λακεδαιμονίων. Participem crimi- παραπρεσβείας cum Epicrate fuisse ıstat e Platone: vide s. n. p. 812, 813. ɔidinem hominis indicat Philetaerus henaei XIII p. 570 F (*Cynagide* fr. II, in. III p. 295)

> παῦσαι γέρων ὢν τοὺς τρόπους· οὐκ οἶσθ' ὅτι
> ἥδιστόν ἐστιν ἀποθανεῖν βινοῦνθ' ἅμα,
> ὥσπερ λέγουσιν ἀποθανεῖν Φορμίσιον.

ıc refer Eccl. 97

> κἄπειθ' ὑπερβαίνουσά τις
> ἀναβαλλομένη δείξειε τὸν Φορμίσιον:

bene schol. καὶ οὗτος δασὺς ἦν· αἰνίττε- δὲ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Vide BERGK. *mm.* p. 391 seqq., MEINEK. *Hist. cr.* 182

Φορμίων: Babylon fr. 16; Pac. 348 λλὰ γὰρ ἠνεσχόμην πράγματά τε καὶ βάδας, ἃς ἔλαχε Φορμίων; Lys. 801 καὶ ρωνίδης γὰρ ἦν τραχὺς ἐντεῦθεν μελάμ- γός τε τοῖς ἐχθροῖς ἅπασιν· ὣς δὲ καὶ ρμίων. Phormio celeber dux Asopii ıs, qui expeditioni adversus Samum feli- r interfuit (Thucyd. I 117), tum Ol. xvii 4 Corinthios et Peloponnesios prae- navali vicit (Thucyd. II 84), rursusque, ɔio antea eventu, ibid. c. 92; itaque uit. 562 Neptunus invocatur Φορμίωνι ατε. Plura de vita eius fortunaque oliasta ad *Pacem* ex Androtione ἐν γ' τικῶν: ἀτιμωθεὶς τῷ μὴ δύνασθαι τὰς ιvᾶς τῆς εὐθύνης ἀποδοῦναι ἐν ἀγρῷ διέτρι- , ἕως Ἀκαρνᾶνες στρατηγὸν αὐτὸν ἤτουν· δὲ οὐχ ὑπήκουσε φάσκων μὴ ἐξεῖναι τοῖς μοις· ὁ δὲ δῆμος βουλόμενος λῦσαι τὴν μίαν ἀπεμίσθωσεν αὐτὸν τῶν ρ' μνῶν [θυσίαν] τοῦ Διονύσου; h. e. ut Phormionem ab aere alieno quod populo debuit liberarent, decrevere ut sacrificium publica impensa Baccho offerret, interprete Boeckhio ap. Meinek. *Fr. Com.* I p 527. Similia tradit Pausanias I, 25, 10. Iam subsidio missus Acharnensibus, qui eum ducem postulaverant propter spectatam saepe probitatem et fortitudinem, occubuit Phormio Olymp. lxxxviii I (Thucyd. III 8) h. e. anno ante *Babylonios* doctos. Mortuum eximie honoraverunt Athenienses, nam et statua ei posita est in arce, de qua Pausanias I 23, 10; et sepulchrum ei fuit loco satis honorifico prope fanum τοῦ Διονύσου τοῦ Ἐλευθερέως, vid. Pausan. I 29, 3; denique Delphis titulus, qui Phormionis res gestas praedicabat, ib. X 10, 6. In Ταξιάρχοις Eupolis Dionysum mollissimum deum fortissimi ducis Phormionis castra sequentem eiusque disciplinae se tradentem inducit BERGK. ap. Meinek. *Frag. Com.* II p. 978

Φρύγιος: χλαῖναν Φρυγίων ἐρίων Av. 493; κρούματά τ' ἀσιάδος ποδὶ παρ' ἔρρυθμα Φρυγίῳ Th. 120. Confer Eur. Bacch. 126 Φρυγίων αὐλῶν πνεύματι

Φρύνη: anus, Eccl. 1101

Φρῦνις: citharoedus Mitylenaeus, perstringitur Nub. 371 propter difficiles modulationes et flexiones (καμπὰς δυσκολοκάμπτους) quibus dicitur τὰς Μούσας ἀφανίζειν. A frequenti mollicularum istarum flexionum usu ἰωνοκάμπτας dictus est teste Plutarcho *de laude sui* p. 957 A. De eo insignis est locus Pherecratis in *Chirone* apud Plutarchum *de Mus.* p. 1146; ubi ipsa Musica, querens se a musicis pessumdatam esse, de Phryne ait:

> Φρῦνις δ' ἴδιον στρόβιλον ἐμβαλών τινά,
> κάμπτων με καὶ στρέφων ὅλην διέφθορεν,
> ἐν πέντε χορδαῖς δώδεχ' ἁρμονίας ἔχων.
> ἀλλ' οὖν ἐμοί γε χοὖτος ἦν ἀποχρῶν ἀνήρ,
> εἰ γάρ τι κἀξήμαρτεν αὖθις ἀνέλαβεν.

ubi στρόβιλον figurato sensu de artificiosis tremulorum sonorum quasi vorticibus dixisse videtur. Conf. s.n. **Κινησίας** p. 852 et vide P. I. BVRETTIVM in *Mémoires de l'Academie des Inscriptions*, X p. 268, MEINEK. *Fr. Com.* I p. 76, II p. 327

Φρύνιχος: Phrynichi, tempore Aristophanis, quattuor fuerunt: (1) celeberrimus omnium fuit Stratonidae filius, Atheniensium praetor, acer ille Alcibiadis adversarius, qui odio illius fortunam patriae Lacedaemoniis prodere studuit; de quo vide Thucyd. *Hist.* VIII c. 25—92: Lysias p. 136, 159 et 171; Plutarch. *Alcib.* p. 204 sqq. Postquam in classe Attica, quae ad Samum stativa habebat, praetura functus est, dominatum CCCC una cum Pisandro imprimis instituit, magna eam in rem calliditate usus, qua etiam in reliqua vita multum pollebat (Thucyd. VIII 25, 27). Recte igitur Aristophanes eos qui a Phrynicho sibi passi sunt persuaderi ut in illius dominationis societatem transirent, supplantatos esse dicit Phrynichi artibus Ran. 689:

κεἴ τις ἥμαρτε σφαλείς τι Φρυνίχου παλαίσμασιν,
ἐγγενέσθαι (licere) *φημὶ χρῆναι τοῖς ὀλισθοῦσιν τότε*
αἰτίαν ἐκθεῖσι λῦσαι τὰς πρότερον ἁμαρτίας.

Vide THIRLWALL. *Hist. Graec.* IV p. 34 seqq. GROTE *Hist. Graec.* VIII p. 13 seqq. (2) alter tragicus poeta, Thespidis discipulus, qui circa annum a. Chr. nat. 512 floruit, ab Aristophane numquam nisi honorificentissime memoratur. De eo Suidas: *Φρύνιχος Πολυφράδμονος ἢ Μινύρου, οἱ δὲ Χοροκλέους, Ἀθηναῖος, τραγικός, μαθητὴς Θέσπιδος, τοῦ πρώτου τὴν τραγικὴν εἰσενέγκαντος* (conf. Platon. *Minos* p. 321 A: *ἡ δὲ τραγῳδία ἔστι παλαιὸν ἐνθάδε* (Athenis), *οὐχ ὡς οἴονται ἀπὸ Θεσπίδος ἀρξαμένη οὐδ' ἀπὸ Φρυνίχου*; Plutarch. *Sympos. Qu.* I. 1, 5, *ὥσπερ οὖν Φρυνίχου καὶ Αἰσχύλου τὴν τραγῳδίαν εἰς μύθους καὶ πάθη προαγόντων*) *ἐνίκα τοίνυν ἐπὶ τῆς ξζ' Ὀλυμπιάδος, οὗτος δὲ πρῶτος ὁ Φρύνιχος γυναικεῖον πρόσωπον εἰσήγαγεν ἐν τῇ σκηνῇ καὶ εὑρετὴς τοῦ τετραμέτρου ἐγένετο* (sc. ionici a minori tetrametri catalectici, Marius Victor. p. 542) *καὶ παῖδα ἔσχε τραγικὸν Πολυφράδμονα. τραγῳδίαι δὲ αὐτοῦ εἰσιν ἐννέα αὗται· Πλευρώνιαι, Αἰγύπτιοι, Ἀκταίων, Ἄλκηστις, Ἀνταιος ἢ Λίβυες, Δίκαιοι, Πέρσαι,* (s. *Μιλήτου ἅλωσις*, Herod. VI 21, propter quam fabulam mille drachmis eum multarunt Athenienses: utrum titulus fuerit dramatis an argumentum *Περσῶν* dubitatum est), *Σύνθωκοι, Δαναΐδες*, Plutarch. *Themistoclis vit.* c. 5, *ἐνίκησε δὲ καὶ χορηγῶν τραγ*[ῳ]*δοῖς* (Themistocles) *μεγάλην ἤδη τότε σπο*[υ]*δὴν καὶ φιλοτιμίαν τοῦ ἀγῶνος ἔχοντος· κ*[αὶ] *πίνακα τῆς νίκης ἀνέθηκε τοιαύτην ἐπιγραφ*[ὴν] *ἔχοντα. Θεμιστοκλῆς Φρεάρριος ἐχορήγ*[ει] *Φρύνιχος ἐδίδασκεν, Ἀδείμαντος ἦρχεν* (C lxxv 4). Probabiliter Bentleius *de Phala*[ridis] *epistol.* (p. 305 *ed. Dyce*) coniecit haec [de] *Phoenissis* Phrynichi intellegenda ess[e] cuius argumentum idem fuit quod Aeschy[li] *Persarum*. Celebratissimum autem er[at] carmen ex hac fabula, cuius initium erat

Σιδώνιον ἄστυ λιπόντες
καὶ δροσερὰν Ἄραδον,

(Hesychius *Γλυκέρῳ Σιδωνίῳ*; Schol. [a]d Vesp. 220), ad quod respicit Aristophan[es] Vesp. 220 ubi senes dicuntur cantilla[re] (*μινυρίζειν*) *μέλη ἀρχαιομελεσιδωνοφρυν*[ι]*χήρατα*, (vox composita est *ἀπὸ τοῦ ἀ*[ρ]*χαῖος καὶ μέλι καὶ τοῦ Σιδῶνος καὶ τ*[οῦ] *Φρυνίχου καὶ τοῦ ἐρατόν.* SCHOL.). [ ] omnino quidem melica eius carmina [ ] omnibus probabantur propter suavitate[m] hinc Vesp. 269 Philocleo senibus iudicib[us] ad dicasterium euntibus *πρῶτος ἡγεῖτ'* [ ] *ᾄδων Φρυνίχου*; Av. 750 dicitur poe[ta] carmina ex lusciniae cantu delibare, a[pis] more grata carpentis thyma: *μελέων νόμ*[ους] *ἀναφαίνω* (loquitur Procne) *ἔνθεν ὥσπε*[ρ] *μέλιττα Φρύνιχος ἀμβροσίων μελέων ἀπ*[ε]*βόσκετο καρπὸν ἀεὶ φέρων γλυκεῖαν ᾠδ*[ήν] Ran. 1299 *ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν εἰς τὸ καλὸν* [ἐκ] *τοῦ καλοῦ ἤνεγκον αὐτὰ* (*τὰ μέλη*), *ἵνα μὴ τ*[ὸν] *αὐτὸν Φρυνίχῳ λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν* [ὀ]*φθείην δρέπων.* Conf. Aristotel. *Probl.* X[IX] 13 ubi quaeritur *διὰ τί οἱ περὶ Φρύνιχ*[ον] *μᾶλλον ἦσαν μελοποιοί; why did Phry*[ni]*chus make more songs than any tragedi*[an] *does now-a-days?* respondetur autem *ἢ* [ ] *τὸ πολλαπλάσια εἶναι τότε τὰ μέλη τ*[ῶν] *μέτρων ἐν ταῖς τραγῳδίαις*; i.e. *was it,* [be]*cause at that time the songs* (*sung by* [the] *chorus*) *in tragedies were many more th*[an] *the verses* (*spoken by the actors*)? Neq[ue] carmina solum Phrynichi sed *δράμα*[τα] quoque pulchra erant teste Aristophan[e] Thesm. 164: *καὶ Φρύνιχος, τοῦτον γ*[ὰρ] *οὖν ἀκήκοας* (nam hunc profecto audis[ti]) i.e. eius fabulas, ut Ach. 10), *αὐτός τε καλ*[ὸς] *ἦν, καὶ καλῶς ἠμπίσχετο, διὰ ταῦτ' ἄρ' αὐτ*[οῦ]

κάλ' ἦν τὰ δράματα. Verum non in lem honore erat apud eos qui e nova ciplina prodierant: hi enim una cum iqua disciplina Phrynichum quoque itemnebant et μωροὺς iudicabant specta-es τοὺς παρὰ Φρυνίχῳ τραφέντας, quae ba sunt Euripidis Ran. 910. Praeter oenissima etiam carmina σχημάτων ὀρ-ηστικῶν inventio eum nobilitavit, de qua tat ipsius epigramma apud Plutarch. mpos. 8, 9

ματα δ' ὄρχησις τόσα μοι πόρεν, ὅσσ' ἐνὶ πόντῳ
κύματα ποιεῖται χείματι νὺξ ὀλοή.

Athenaeo quoque (I p. 22) constat eum tandi magnum artificem fuisse, neque bitandum est post ea quae Bentleius ὁ ν disseruit *l.l.*, quidquid contradicat inekius (*Hist. cr.* p. 149) duce Sluitero Phrynichum Charoclis filium comme-rari putat, quin ad veterem illum Phry-chum referendus sit locus Vesparum , ubi Philocleo πλήσσει Φρύνιχος ὥς ἀλέκτωρ (ΟΙΚ. τάχα βαλλήσεις) σκέλος ἀνιόν γ' ἐκλακτίζων: i.e. *Phrynichus ikes like a cock, throwing up his ls very lofty. This is spoken by the fellow while he is cutting his capers: l in one of his freaks he offers to strike servant that stood by with his foot as as aloft. Upon which the servant says* χα βαλλήσεις, *you'll hit me by and with your capering and kicking:* mox v. 1525 chorus:

καὶ τὸ Φρυνίχειον,
ἐκλακτισάτω τις ὅπως
ἰδόντες ἄνω σκέλος
ὤζωσιν οἱ θεαταί;

and, in Phrynichus' way, frisk and ler; so as the spectators seeing your s aloft may cry out with admira-n. Vide plura apud BENTLEY *dissert. epist. Phalarid.* p. 305 seqq., MEINEKE *t. Com.* p. 148 seq., FABRICIVS *Bibl. Gr.* p. 316, CLINTON *Fasti Hellenici* II p. 32 . (3) tertius Eunomidae filius, poëta eris comoediae, primam fabulam docuit lxxxviii, a. Chr. nat. 429; de eius poesi s honorifice senserunt critici veteres, cui icio concinit fragmentorum indoles sin-ari elegantia et eximio vigore conspicua, ut illud ex *Ephialte* ap. Athenaeum IV p. 165 B (Meinek. II p. 580):

ἔστιν δ' αὐτούς γε φυλάττεσθαι τῶν νῦν χαλεπώτατον ἔργον,
ἔχουσι γάρ τι κέντρον ἐν τοῖς δακτύλοις,
μισάνθρωπον ἄνθος ἥβης.
εἶθ' ἡδυλογοῦσιν ἅπασιν ἀεὶ κατὰ τὴν ἀγορὰν περιόντες.
ἐπὶ τοῖς δὲ βάθροις ὅταν ὦσιν, ἐκεῖ τούτοις οἷς ἡδυλογοῦσιν,
μεγάλας ἀμυχὰς καταμύξοντες και συγκύψαντες ἅπαντες
γελῶσιν:

quae Latine vertit Grotius p. 496:

quos iam posse evadere rebus cunctis magis ardua res est,
aculeatum nam quid in promptu gerunt,
[hostes aliorum iuvenes]. Compellant comiter omnes,
semperque forum circumcursant et ibi subsellia oberrant.
At quos benigne affantur, his magnam affricant
scabiem: dein sese occultantes simul effuse omnia rident:

et illud ex Κωμασταῖς a Plutarcho *Alcib.* c. 20 servatum:

ὦ φίλταθ' Ἑρμῆ, νῦν φυλάττου, μὴ πεσὼν
αὑτὸν περικρούσῃ καὶ παράσχῃς διαβολὴν
ἑτέρῳ Διοκλείδᾳ βουλομένῳ κακόν τι δρᾶν.
E. φυλάξομαι· Τεύκρῳ γὰρ οὐχὶ βούλομαι
μηνυτρὰ δοῦναι τῷ παλαμναίῳ ξένῳ:

(videtur sc. in convivio a comissatoribus instituto praesens adfuisse Mercurius, qui cum vino madidus titubanti incederet gressu ipsis his versibus monetur ne pronus cadat in terram et membra frangat eoque malevolis hominibus novam accusandi opportunitatem praebeat). Fabulas docuit decem Ἐφιάλτης, Κόννος, Κρόνος, Κωμασταί, Σάτυροι, Τραγῳδοὶ ἢ Ἀπελεύθεροι, Μονότροπος (quae cum Aristophanis *Avibus* acta est Ol. xci 2, vide s.n. **Τίμων**), Μοῦσαι (una cum Aristophanis *Ranis* et Platonis *Cleophonte* Ol. xciii 3 in certamen commissa et secundo praemio ornata). Perstrinxit tamen eum noster Ran. 14 utpote φορτικὸν et obsoletis comicorum poetarum artibus, ut baiulantium inficetis facetiis lusibusque utentem: cuiusmodi crimina ex mutua antiquorum comicorum aemulatione obtrectandique libidine orta videntur esse. Hermippum in Φορμοφόροις

Phrynichi tamquam ἀλλότρια ὑποβαλλομένου ποιήματα meminisse refert Schol. Av. 750. Contra Phrynichi opibus Eupolin usum esse testatur Aristophanes Nub. 553:

Εὔπολις μὲν τὸν Μαρικᾶν πρώτιστον παρείλκυσεν
προσθεὶς αὐτῷ γραῦν μεθύσην, τοῦ κόρδακος οὕνεχ' ἣν
Φρύνιχος πάλαι πεποίηχ', ἣν τὸ κῆτος ἤσθιεν.

Itaque Phrynichus temulentam anum induxerat, quae restim ductaret, ad postremum autem Andromedae instar beluae exponeretur: idque inventum in ludificanda Hyperboli matre imitatus erat Eupolis (Meinek. *Fr. Com.* II 607). Dictione usus est, quantum quidem ex fragmentis intellegitur tersa et ad atticam elegantiam composita, quamquam in singulorum verborum usu plus sibi indulsit, quam ab huius aetatis scriptore expectes. Ita ἀφήλικα dixit virginem impuberem contra bonorum scriptorum usum. V. Lobeck. ad Phryn. p. 84; κατακοιμίζειν λύχνον pro ἀποσβεννύναι; κεκτημένος de servi domino, τευτάζεσθαι, συβαριασμὸς de strepitu tibicinum, ἀλεκτρυοπωλητήριον, γναθοῦν, ὑπερηλιάζομαι, ἀπρόσοδος pro ἀπρόσιτος. Vide plura apud MEINEK. *Com. Gr.* I p. 146—160, II p. 580—p. 608: BERGK. *Comm.* pp. 386 seqq.

(4) Alius item Phrynichus est is quem inter Philocleonis adulatores, homines vinolentos et protervos, recenset noster Vesp. 1293, ubi Symmachus tragicum histrionem sive choreutam, quem Choroclis filium dixit scholiastes Avium v. 750, intellegendum esse monuit. Eundem esse advertit Meinekius, *Hist. Crit.* p. 148, qui Andocidi *de Myster.* p. 24 dicitur Φρύνιχος ὁ ὀρχησάμενος. Eundem propter mollitiem figurarum orchestricarum illudi crediderunt ab Aristophane Nub. 1092 τί δαί; τραγῳδοῦσ' ἐκ τίνων; ἐξ εὐρυπρώκτων: ubi Scholiastes εἰς Φρύνιχόν φασιν αὐτὸν ἀποτείνειν τὸν τραγικὸν χορευτήν, ἐπεὶ διεβάλλετο ἐπὶ μαλακίᾳ σχημάτων. Sed haec incerta esse monet Meinek. *l.c.* Saltatorem Phrynichum commemorari statuit Sluiterus *Lect. Andoc.* VI p. 120 in locis duobus Vesparum 1481 et 1515, quocum consentit Meinekius

Φρυνώνδας: homo insigni pravita[te] cuius nomen in proverbium abiit: Pla[t.] *Protag.* p. 327 D εἰ ἐντύχοις Εὐρυβάτῳ κ[αὶ] Φρυνώνδᾳ, καὶ ἀνολοφύραι' ἂν ποθῶν τ[ὴν] τῶν ἐνθάδε ἀνθρώπων πονηρίαν; Aeschin in *Ctesiph.* p. 73 § 137, ἀλλ', οἶμαι, οὐ[θ'] Φρυνώνδας οὔτε Εὐρύβατος οὔτ' ἄλλος ο[ὐ]δεὶς πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτ[ος] μάγος καὶ γόης ἐγένετο κ.τ.λ.; Isocrat. [in] *Callimach.* p. 382 A: ὥσπερ ἂν εἴ τῳ Φρ[υ]νώνδας πανουργίαν ὀνειδίσειεν ἢ Φίλεργος τὸ Γοργόνειον ὑφελόμενος τοὺς ἄλλους ἱε[ρο]σύλους ἔφασκεν εἶναι; Lucianus in *Al[ex]andro* c. 4: τῶν ἐπὶ κακίᾳ διαβοήτων ἀκ[ρό]τατος ἀπετελέσθη, ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπα[ς] ὑπὲρ τὸν Εὐρύβατον ἢ Φρυνώνδαν; Ap[ul]eius *de magia* c. lxxxi.: Quis Palamede[s] quis Sisyphus, quis denique Eurybates a[ut] Phrynondas talem excogitasset?; Ar[is]tides *Or.* 2 Plat. 3 p. 516: veluti si Phr[y]nondas Aeacum se faceret, ita ut m[...] gemellus et extra omnem culpam esse vi[de]retur. Eiusmodi farinae homunciones di[cti] sunt Phrynondae, unde Hesychius Φ[ρυ]νώνδας: πονηρούς, et Phrynichus Bekk. p. 71, 25 Φρυνώνδειον: οἷον πανοῦργ[ον]. Amphiaraus fr. XVII ὦ μιαρὲ καὶ Φρυνῶν[δα] καὶ πονηρὲ σύ, h.e. homo impurissim[e]; Proagon. fr. X; Thesm. 860 σοί γ' ὤλε[θρε] πατὴρ ἐκεῖνός ἐστι; Φρυνώνδας μὲν ο[ὖν] h.e. illene ut tibi, sceleste, pat[er] sit? imo vero Phrynondas

Φρύξ: pro barbaro ponitur Av. 7[62] εἰ δὲ τυγχάνει τις ὢν Φρὺξ μηδὲν ἧτ[τον] Σπινθάρου; pro servo Vesp. 433, ὦ M[ίδα] καὶ Φρὺξ βοήθει δεῦρο καὶ Μασυντία; A[v.] 1244, πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα ταυτὶ λέγου[σα] μορμολύττεσθαι δοκεῖς; (parodia Eur. *A[l]cestidis* v. 675); Hor. fr. 3, τὸν Φρύγα, [τὸν] αὐλητῆρα, τὸν Σαβάζιον; fr. inc. VI, τ[οὺς] Φρύγας οἶδα θεωρῶν ὅτε τῷ Πριάμῳ συλ[λυ]σόμενοι τὸν παῖδ' ἦλθον τεθνεῶτα, πολ[λὰ] τοιαυτὶ καὶ τοιαυτὶ καὶ δεῦρο σχηματίσαν[τας] (Aeschyli tragoedia nobilissima, quam di[cit] Aristophanes, inscripta fuit Φρύγες ἢ Ἕ[κ]τορος λύτρα.

Φυλάσιος: ἀπὸ Φυλῆς, δήμου τῆς [Οἰ]νηΐδος φυλῆς Ach. 1028

Φυλή: pagus Atticus; Ach. 1023 ἀ[πὸ] Φυλῆς ἔλαβον (τὼ βόε) οἱ Βοιώτιοι; Pl. 11[46]

μὴ μνησικακήσῃς εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες: vide s. n. **Θρασύβουλος** p. 838. Phyle autem occupata a Thrasybulo et sociis Ol. xciv 1

Φυρόμαχος: Eccl. 21, καταλαβεῖν δ' ἡμᾶς ἕδρας, ἅς Φυρόμαχός ποτ' εἶπεν, εἰ μέμνησθ' ἔτι, δεῖ τὰς ἑτέρας πως κἀγκαθεζομένας λαθεῖν: quae cum dicit Praxagora, digito monstrat aliam Pnycis partem ubi se latere posse sperat. Quid autem illud sit quod Phyromachus dixerit, iam ab veteribus grammaticis est ignoratum; unde factum ut alii ψήφισμα quoddam illius excogitarent satis absurde, ὥστε δεῖν τὰς γυναῖκας τὰς ἑταίρας χωρὶς τῶν ἐλευθέρων καθέζεσθαι, alii Cleomachi nomen substituerent, histrionis tragici, quem φαίνεσθαι ὑποκρινόμενόν ποτε εἰρηκέναι τι ἐν δράματι καὶ ἐσκῶφθαι διὰ τὸ κακέμφατον. Quod notum est Hegelocho accidisse. DINDORF

Φωσφόρος: τὴν Ἄρτεμιν οὕτως ἐκάλουν, ἐπεὶ δᾳδοῦχος. SCHOL. νὴ τὴν Φωσφόρον Lys. 443; Dianam ita vocat Euripides *Iph. Taur.* v. 21 νὴ τὴν Ἑκάτην τὴν φωσφόρον iurat mulier Th. 858 fortasse quod ei Mnesilochus praestigiator quidam esse videbatur. Spectra enim immittere Hecate putabatur, unde Menelaus in *Helen.* 567

ὦ φωσφόρ' Ἑκάτη, πέμπε φάσματ' εὐμενῆ.

Confer Soph. *Trach.* v. 214, et vide SPANHEMIVM in Callimach. *Hymn. in Dian.* v. 11 p. 132

X

Χάβης: Phlyensis, senex iudex; Vesp. 234 Εὐεργίδης ἆρ' ἐστί που 'νταῦθ' ἢ Χάβης ὁ φλυεύς;

Χαιρέας: μειράκιον κατάπυγον, Χαιρέου υἱός Vesp. 686 ubi Schol. οἷον οὐδὲ γνήσιος πολίτης· τὸν γὰρ Χαιρέαν Εὔπολις ἐν Βάπταις ὡς ξένον κωμῳδεῖ. Chaereas num idem fuerit quem commemorat Thucydides VIII 74 et 86 incertum est

Χαιρεφῶν: In iis, quorum insignis erga Socratem amicitia fuit, censendus est Chaerephon Sphettius, Xenoph. *Mem.* I 2 § 48, qui assiduus Socratis comes eius studia imitari studebat. Hinc ei non magis quam magistro Aristophanes pepercit. Causa autem cur eum potissimum delegerit quem traduceret in eo sita esse videtur, quod ingenio acer et fervidus (σφοδρὸς ἐφ' ὅτι ὁρμήσειε Platon. *Apol.* p. 21 A) tanto amore complecteretur Socratem ut vel Plato eum non sine aculeo μανικὸν dixerit in *Charmide* p. 153 B. Socrati ab ineunte aetate familiaris fuit. Populi partibus favens debellata patria in exilium cessit: restituta libertate rediit. Corpore erat infirmo ac debili; nimium studiis intabuisse et impalluisse libris (Nub. 104) videtur: Schol. ad Nub. 504 (Chaerephon erat) ἰσχνὸς καὶ ὠχρὸς ἅτε φιλοσοφίᾳ συντετηκώς; Philostr. *Vit. Sophist. prooem.*; ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὑπὸ φροντισμάτων ἐνόσει τὸ αἷμα. Quare a Comicis πύξινος dictus est, quod esset buxei coloris, et ἡμιθνὴς semimortuus ab Aristoph. Nub. 504. Hinc quoque νυκτερὶς vespertilio cognominatus est Av. v. 1297, 1560:

κᾆτ' ἀνῆλθ' αὐτῷ κάτωθεν
πρὸς τὸ λαῖμα τῆς καμήλου
Χαιρεφῶν ἡ νυκτερίς:

et νυκτὸς παῖς Hor. fr. XV (Mein. II p. 1175) apud Schol. Platon. Clark. p. 331. In omnibus rebus praebat se discipulum magistro dignum; nam non solum inanium rerum perscrutationi se dedit, ut vel pulicum vestigia noverit (Nub. 144, 830 Χαιρεφῶν ὃς οἶδε τὰ ψυλλῶν ἴχνη), sed etiam συκοφαντεῖ (Telmess. fr. XIV p. 1162 ed. Mein.; conf. Vesp. 1413 ubi κλητεύει mulieri panariae) et furatur (Dram. fr. 6), ne qua in re magistro cessisse videatur. Scripsit Chaerephon nonnulla sed olim omnia perierunt, οὐδὲν αὐτοῦ διασέσωσται τῶν συγγραμμάτων Schol. ad Arist. Nub. 144. Mortuus est post libertatem patriae Thrasybuli et exulum opera restitutam, ante mortem Socratis: vide Platon. in *Apolog. Socr.* p. 21 cap. V.; Χαιρεφῶντα ἴστε που. οὗτος ἐμός τε (Socratis) ἑταῖρος ἦν ἐκ νέου καὶ ὑμῶν τῷ πλήθει ἑταῖρός τε καὶ ξυνέφυγε τὴν φυγὴν ταύτην καὶ μεθ' ὑμῶν κατῆλθε. καὶ ἴστε δὴ οἷος ἦν Χαιρεφῶν, ὡς σφοδρὸς ἐφ' ὅτι ὁρμήσειε· καὶ δή ποτε καὶ εἰς Δελφοὺς ἐλθὼν ἐτόλμησε τοῦτο μαντεύσασθαι, εἴ τις

ἐμοῦ εἴη σοφώτερος· ἀνεῖλεν οὖν ἡ Πυθία μηδένα σοφώτερον εἶναι. καὶ τούτων πέρι ὁ ἀδελφὸς ὑμῖν αὐτοῦ (Chaerecrates) οὑτοσὶ μαρτυρήσει, ἐπειδὴ ἐκεῖνος τελεύτηκε, ad quem locum Scholiastes: οὗτος ὁ Σωκρατικὸς ἰσχνὸς ἦν καὶ ὠχρός, τὸ δὲ ἦθος συκοφάντης καὶ κόλαξ, πρὸς δὲ καὶ κλέπτης καὶ αὐχμηρός, τὴν δὲ περιουσίαν πένης. Εὔπολις μὲν οὖν ἐν Πόλεσι (*Fr.* xxii) διὰ τὴν χροιὰν πύξινον αὐτὸν καλεῖ, Ἀριστοφάνης δ' ἐν Ὄρνισι νυκτερίδα· ἐν δὲ Τελμισεῦσιν (*Fr.* xiv) εἰς συκοφάντην ἀποσκώπτει, Κρατῖνος Πυτίνῃ (*Fr.* xxii) εἰς αὐχμηρὸν καὶ πένητα. Εὔπολις δ' ἐν Κόλαξι (*Fr.* viii) Καλλίου κόλακα λέγει, Ἀριστοφάνης δ' ἐν Δράμασι (*Fr.* vi) κλέπτην. ἐν δ' Ὥραις (*Fr.* xv) νυκτὸς αὐτὸν παῖδα καλεῖ. Vide COBET. *Prosopograph. Xenoph.* p. 61; Halbertsma *Prosopograph. Aristoph.* p. 37

Χαιρητάδης: nomen virile, Eccl. 54 τὴν Φιλοδωρήτου τε καὶ Χαιρητάδου ὁρῶ προσιούσας

Χαῖρις: citharoedus idem et tibicen, qui aeque fidibus ac tibia displicebat Aristophani, et tibiis quidem tantopere ut Ach. 866 mali tibicines Boeotici ridicule appellantur Χαιριδῆς βομβαύλιοι Chaeridis pulli (ubi vocem Χαιριδεὺς ridicule fingit poeta eodem suffixo, quo pulli animalium significantur, ut ἀετιδεύς, ἀλωπεκιδεύς, γαλιδεύς, ἱερακιδεύς, λαγιδεύς, alia, ab ἀετός, ἀλώπηξ, γαλῆ, ἱεράξ): Ach. 16 τῆτες δ' ἀπέθανον καὶ διεστράφην ἰδὼν ὅτε δὴ παρέκυψε (clam prodibat et obliquis oculis circumspiciens Χαῖρις ἐπὶ τὸν ὄρθιον. Neque in musica solum male audiebat, sed etiam quod, qua erat impudentia, non vocatus venire solebat ubicumque sacrificium peragi videbat, Pac. 950 seqq.;

> ἢν Χαῖρις ὑμᾶς ἴδῃ,
> πρόσεισιν αὐλῶν ἄκλη-
> τος, κᾆτα σάφ' οἶδ' ὅτι
> φυσῶντι καὶ πονουμένῳ
> προσδώσετε δήπου.

συναυλείτω δὲ Χαῖρις ᾠδᾷ Av. 857; ubi scholiasta: ἦν δὲ ὁ Χαῖρις οὗτος κιθαρῳδὸς καὶ γέγονεν αὐλητής· μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Φερεκράτης ἐν Ἀγρίοις (fr. iv. Mein. *Fragm. Com.* II. p. 257)

> φέρ' ἴδω, κιθαρῳδὸς τίς κάκιστος ἐγένετο;
> B. ὁ Πεισίου Μέλης. A. μετὰ τὸν Μέλητα δ' ἦν.
> A. ἔχ' ἀτρέμ', ἐγᾦδα· Χαῖρις

Χαλκιδεύς: Eq. 237, 238:

> τουτὶ τί δρᾷ τὸ Χαλκιδικὸν ποτήριον;
> οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ Χαλκιδέας ἀφίστατον.

Chalcis Euboeae insulae intellegenda est, quae tum quidem Atheniensibus parebat, ante bellum Peloponnesiacum ab iis subacta (Thucyd. I 114), sed novas res iam molita esse videtur et aliquot annis post ab Atheniensibus defecit (Olymp. xci 4, Thucyd. VIII 5). Nam Chalcidenses in Thracia, contra quos quarto ante hanc fabulam actam anno suscepta est expeditio (Thucyd. II 79), intellegi non possunt. BECKIVS. Recte Scholiastes notat traduci Cleonem, qui ob levissimas causas homines maiestatis reos faciebat. Nam hic Demosthenes arguitur proditionis, quasi Chalcidenses ad proditionem solicitaret, aut ab illis defectionem cogitantibus esset corruptus. Quo argumento autem? Quia in eius manu deprehenditur poculum Chalcidicum. CASAVBONVS

Χαόνες: natio Epiri: ἑτέρους δὲ (sc. νεανίας) παρὰ Χάρητι τοὺς δ' ἐν Χαόσιν Ach. 604 (ubi alludit ad verbum χαίνειν vel χάσκειν et ad impudicitiam adulescentium nobilium; ὁ πρωκτός ἐστιν αὐτοχρῆμ' ἐν Χαόσιν Eq. 78

Χάρης: Ach. 607. De eo nihil constat.

Χαρινάδης: senex iudex, Vesp. 232; nomen senis rustici, Pac. 1155

Χαριξένη: Eccl. 943 οἰμώζων ἄρα νὴ Δία σποδήσεις· οὐ γὰρ τἀπὶ Χαριξένης τάδ' ἐστίν; ubi significatur novis rem veneream regi legibus, nec suopte ingenio amatores eligere cuiquam licitum esse. Utebantur enim illo proverbio qui insipida et insulsa significare vellent: Etym. Magn. p. 367, 21 ed. Gaisford: **ἐπὶ Χαριξένης**: αὐλητρὶς ἡ Χαριξένη ἀρχαία καὶ ποιήτρια κρουμάτων· οἱ δέ, μελοποιόν. Θεόπομπος Σειρῆσιν

> αὐλεῖ γὰρ σαπρὰ
> αὕτη γε κρούμαθ', οἷα τἀπὶ Χαριξένης

(ex emend. Meinekii *Fr. Com.* II p. 98); Κρατῖνος Ὀδυσσεῦσιν,

> οὐκ ἴδι' ἄττα τάδ' οὐκέτ' οὔθ' οἷα τἀπὶ Χαριξένης.

quae emendavit Meinekius *l. c.* ex Hesychio ἐπὶ Χαριξένης: ἐπὶ μωρίᾳ ἡ Χαριξένη

ἠεβεβόητο, ἀρχαία οὖσα (αὐλητρίς?). ἔνιοι δὲ καὶ ποιήτριαν αὐτὴν ἐρωτικῶν λέγουσιν· ἔστι δὲ καὶ παροιμία οἷα τἀπὶ Χαριξένης.

Χάριππος: nomen nobilium Athenis, Nub. 64

Χαριτιμίδης: nomen senis rustici, Eccl. 293

Χαρμῖνος: Ναυσιμάχης μέν γ' ἥττων ἐστὶν Χαρμῖνος Th. 804 ubi Fritzschius: cum demonstrare velint mulieres sese multo viris praestare cumque feminam namquamque cum viris singulis contendat; callide hanc rem ita instituunt, ut hominum nominibus opera nuper publice acta continentur. Incipiunt igitur a Charmino classis praefecto qui ad Symen insulam cum Astyocho Lacone congressus, victa iam altera hostium parte, mox ipse ab altera devictus, sex triremibus amissis, Halicarnassum versus aufugit. Is a Thucydide VIII 41, dicitur Χαρμῖνος εἷς τῶν ἐκ Σάμου στρατηγῶν, paullo post autem c. 42 clades ipsa describitur. Quae quidem clades paucis mensibus ante huius dramatis didascaliam, anno belli xx^mo^ Ol. xcii 1, facta est'

Χάρυβδις: Χάρυβδιν ἁρπαγῆς vocat Cleonem Eq. 248, quia bona publica diripuit et devoravit. Sic Charybdis bonorum, pro qua voraginem libentius dixerit, memorat Cicero *de Orat.* III cap. xli § 163

Χάρων: χαῖρ' ὦ Χάρων (ter), Ran. 184 ubi adverte paronomasiam; ὁ δὲ Χάρων τὸ σύμβολον δίδωσιν Pl. 278 (ubi Charonem per ἀναγραμματισμὸν pro archonte, capulum pro dicasterio dici patet: vide adn. cr. ad l.): ὁ Χάρων σε καλεῖ Lys. 606. In Ranis Charon cymbam appellit, mortuos vocat, inter quos etiam Bacchum excipit, paludem Acheruntiam transvehitur inter cantus ranarum; in altera ripa vectores exponit et naulum poscit, 180—270, duos obolos, 140

Χερρόνησος: κἄν τιν' αὐτῶν γνῷς ἀπράγμον', ὄντα, καταγαγὼν ἐκ Χερσονήσου... ἐνεκολήβασας Eq. 262, ubi Thraciae Chersonesus intellegitur Atheniensibus subiecta, ut recte Schol. Cleon itaque si quem ibi sciret idoneum iniuriis, illum Athenas evocatum calumniabatur, insimulans eum crimine laesae maiestatis et proditionis aut alio quocunque. Chersonesus autem tantum exempli gratia hic nominatur; nam et alibi erant civitates Atheniensibus subiectae non minus calumniis sycophantarum expositae; aut propterea Chersonesi fit mentio, quia forte nuper inde aliquem accusaverit Cleo. BERGLER

Χῖος: Ἰὼν ὁ Χῖος Pac. 885; οὐ Χῖος ἀλλὰ Κεῖος Ran. 976, vide s.n. **Θηραμένης**; οἶνος Χῖος Ecc. 1139: οἶνον δὲ πίνειν οὐκ ἐάσω Πράμνιον, οὐ Χῖον, οὐδὲ Θάσιον... οὐδ' ἄλλον ὅστις ἐπεγερεῖ τὸν ἔμβολον Th. β. 1; οἴνου τε Χίου στάμνον ἥκειν καὶ μύρον Telmess. fr. VI; ἔμαθε ... Συβαρίτιδάς τ' εὐωχίας καὶ Χῖον ἐκ Λακαινᾶν (sc. κυλίκων) Daetal. fr. XIX (de Chio vino quod propter dulcedinem summo in pretio erat cfr. Athenae. I. p. 26, B,C, et vide Dissen. ad Tibull. Lib. II. *Eleg.* I. v. 27, Boeckh. *Oeconom. Civ. Athen.* I. c. XVI p. 99, *ed. alt.*; Henderson, *History of Wines*, pp. 77, 96, 123); αὐτοῖσι καὶ Χίοισι. ΙΙΕ. Χίοισιν ἥσθην πανταχοῦ προσκειμένοις Av. 880; (quum belli Peloponnesiaci initio Chii a partibus Atheniensium starent, hi in sacrificiis publicis sibi simul et Chiis fausta precabantur. Theopomp. Hist. *Fragm.* 115, *ed. Mueller.* Cfr. Thucyd. IV 51): αὐτὸς δείξας ἐν θ' ἁρμονίαις χιάζων ἢ σιφνιάζων fr. inc. 102 (h.e. περιέργοις μέλεσι χρώμενος ὥσπερ Δημόκριτος ὁ Χῖος)

Χλόη: παρὰ τὸ τῆς Χλόης Lys. 835. De Χλόης Δήμητρος sanctuario in clivo Acropolis sito videndus M. LEAKE in *Topography of Athens*, § vii p. 305

Χόες: festum celeberrimum quod agebatur mense Anthesterione (i.e. Febr. et Mart.) alterque erat dies Anthesteriorum, quorum primus πιθοίγια, postremus χύτροι vocabatur. Choum die Athenienses lautissime epulabantur: ἐκέλευσε Λάμαχός σε ταυτησὶ δραχμῆς ἐς τοὺς Χόας αὐτῷ μεταδοῦναι τῶν κιχλῶν, Ach. 961: τοῖς χουσὶ τίς ξυμβολάς σ' ἔπραττεν; Ach. 1211 (ubi Dicaeopolis cavillans e Lamacho quaerit, quis eum ad cenam invitarit et stipem ab eo exegerit)

Χόλαργος: pagus tribus Aeamantidis; Λυσίστρατος Χολαργέων ὄνειδος Ach. 855

Χολλεῖδαι: pagus tribus Aegeidis, situs sub monte Hymetto ad meridiem versus: *Δικαιόπολις καλῶ σ' ὁ Χολλείδης ἐγώ* Ach. 406

Χολοζύγης: Lys. 397: vide s.n. **Δημόστρατος** p. 803

Χρέμης: in *Ecclesiazusis* redux ex populi concione, cui Ecclesiazusae interfuerant, narrat Blepyro quae dicta factaque ibi fuerint et quomodo mulieribus reipublicae moderatio suffragiis tributa; sperat deos nunc quoque ut in veteri proverbio est, stulta decreta Atheniensium in meliorem exitum versuros

Χρέμυλος: senex in *Pluto* Apollinem sciscitatus utro modo felicior sibi futurus sit filius, probus an quod ea tempestate utilissimum esse videatur, mutatis moribus, hoc responsum fert ut a primo obvio ne discedat, eique ut sequatur se domum persuadeat; offendit senem caecum difficilem, cui adhaeret, ridente servo Carione, 1—75. Senex se Plutum esse fatetur, cui Chremylus multis demonstrat, eum potentiorem esse Iove, cuius tyrannis in contemptum sit abitura, si ipse visum recuperet, 76—207. Quam curationem in se recipit Chremylus, vicinis adiutoribus quos accersi iubet; Plutum autem domum suam ducit, moderatum se esse hominem affirmans, 208—252. Salutat populares advenientes, quorum Blepsidemus furto divitem evasisse Chremylum putat: post colloquia ad Aesculapii templum viam affectant, 322—414, cum paupertas eos inhibet infandam rem ausuros quae artes omnes et vitae ordinem sit eversura; quod Chremylus refutare nititur, mendicorum et pauperum vitam confundens; tandem illam insolenti violentia abigunt et deum cum sacrificiis ad Aesculapii fanum deducunt, 415—626. Uxor Chremyli, servi narrationem de incubatione avida audit et festum intus parat, 641—769. Plutum salutat et Chremylum, qui de nova amicorum turba queritur, 782—801. Iustum hominem inopem benigne excipit, 823—849, sycophantam, qui se meliora edoceri non patitur, vexatum dimittit, 850—957, anum nunc ab iuvene paupere, qui se amare eam simulaverat, derelictam ludit, 958—1096. Sacerdote Iovis Servatoris, cui nemo amplius sacrificet, ad Plutum confugiente, deum Chremylus cum ollis dedicat in *ὀπισθοδόμῳ* Palladis, ubi est aerarium civitatis, 1172—1207

Χρήμων: senex iudex, Vesp. 401

Χρυσός: servi nomen, Vesp. 1251

Χύτροι: *ὑπὸ τοὺς Χόας καὶ Χύτρους* Ach. 1076: *τοῖς ἱεροῖσι Χύτροισι* Ran. 218 (vide s. n. *Λίμναι* p. 881)

Ψ

Ψακάς: v. s. n. **Ἀντίμαχος** p. 790

Ψευδαρτάβας: *ἄγοντες ἥκομεν Ψευδαρτάβαν τὸν βασιλέως ὀφθαλμόν* Ach. 91. *Ψευδαρτάβας* vocatur ut significetur totam legationem fictam esse. De *βασιλέως ὀφθαλμῷ* vide Stanleium ad Aeschyli *Pers.* 985, et confer Herod. I c 114; Xenoph. *Cyrop.* VIII 2, 10

Ω

Ὠδεῖον: *οἱ δ' ἐν Ὠδείῳ δικάζουσι*, Vesp. 1109

Ὠκεανός: *ἔλθετε δῆτ' ὦ Νεφέλαι, εἴτ' Ὠκεανοῦ πατρὸς ἐν κήποις ἱερὸν χόρον ἵστατε Νύμφαις* Nub. 271 (in honorem Nympharum quae sunt in hortis Oceani: exuta imagine fontes imbribus irrigari dicitur); *ἀέναοι Νεφέλαι ἀρθῶμεν...πατρὸς ἀπ' Ὠκεανοῦ βαρυαχέος* Nub. 277

Ὠρεός: Histiaea, insulae pars, in qua sita erat Oreus; *ὁ χρησμολόγος οὑξ Ὠρεοῦ* Pac. 1047; *ὁ κόραξ οἷος ἦλθ' ἐξ Ὠρεοῦ* Pac. 1126 (ubi scholiastes: *διαβάλλει αὐτὸν ὡς οὐ πολίτην, ἀλλ' Εὐβοέα· διὸ δηλοῖ ὅτι ὡς ξένος οὐκ εὐνοεῖ τῇ Εἰρήνῃ. Ὠρεὸς δὲ Εὐβοίας πόλις, ἣν Ὅμηρος Ἱστιαίαν φησίν.*

EODEM EDITORE

Foliorum Silvula, Part I, being Select Passages for Tra lation into Latin Elegiac and Hexameter Verse. *Fifth Edition* 7*s*. 6*d*

Foliorum Silvula, Part II, being a Selection of Passag for Translation into Latin Lyric and Comic Iambic Verse. *Third Edition*

Foliorum Silvula, Part III, being Select Passages for Tran lation into Greek Verse. *Third Edition* 8*s*

FOLIA SILVULAE *sive Eclogae Poetarum Anglicorum in La num et Graecum conversae,* Vol. I. 10*s*. 6*d*. Vol. II. 12*s*

Foliorum Centuriae, being a Selection of Passages for Tran lation into Latin and Greek Prose. *Fourth Edition* 8*s*

Aristophanis Comoediae, cum Argumentis Adnotatione critic et Metrorum discriptione in usum Scholarum. Editio 3ª

Vol. I. 18*s*

Seorsum parabiles sunt

ACHARNENSES	2*s*
EQVITES	1*s*. 6*d*
NUBES	1*s*. 6*d*
VESPAE	2*s*
PAX	1*s*. 6*d*
AVES	2*s*
LYSISTRATA ET THESMOPHORIAZUSAE	3*s*
RANAE	2*s*
ECCLESIAZUSAE ET PLUTUS	3*s*

Vol. II.

ONOMASTICON ARISTOPHANEUM	5*s*. 6*d*

[*In the Press*]

LEXICON ARISTOPHANEUM *adhibitis recentiorum doctorum commentariis*

**M. T. Ciceronis de Officiis Libri tres,* with Introduction Analysis and an English Commentary. Crown 8vo. *Second Edition, much enlarged and improved.* 7*s*. 6*d*

**M. Minucii Felicis Octavius.* The Text newly revised from the only known MS., with an English Commentary Analysis and Introduction. Crown 8vo. 9*s*. 6*d*

**Caesar Morgan on the Trinity of Plato,* a new edition revised. Crown 8vo. 4*s*

* *Edited for the Syndics of the Cambridge University Press*